

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

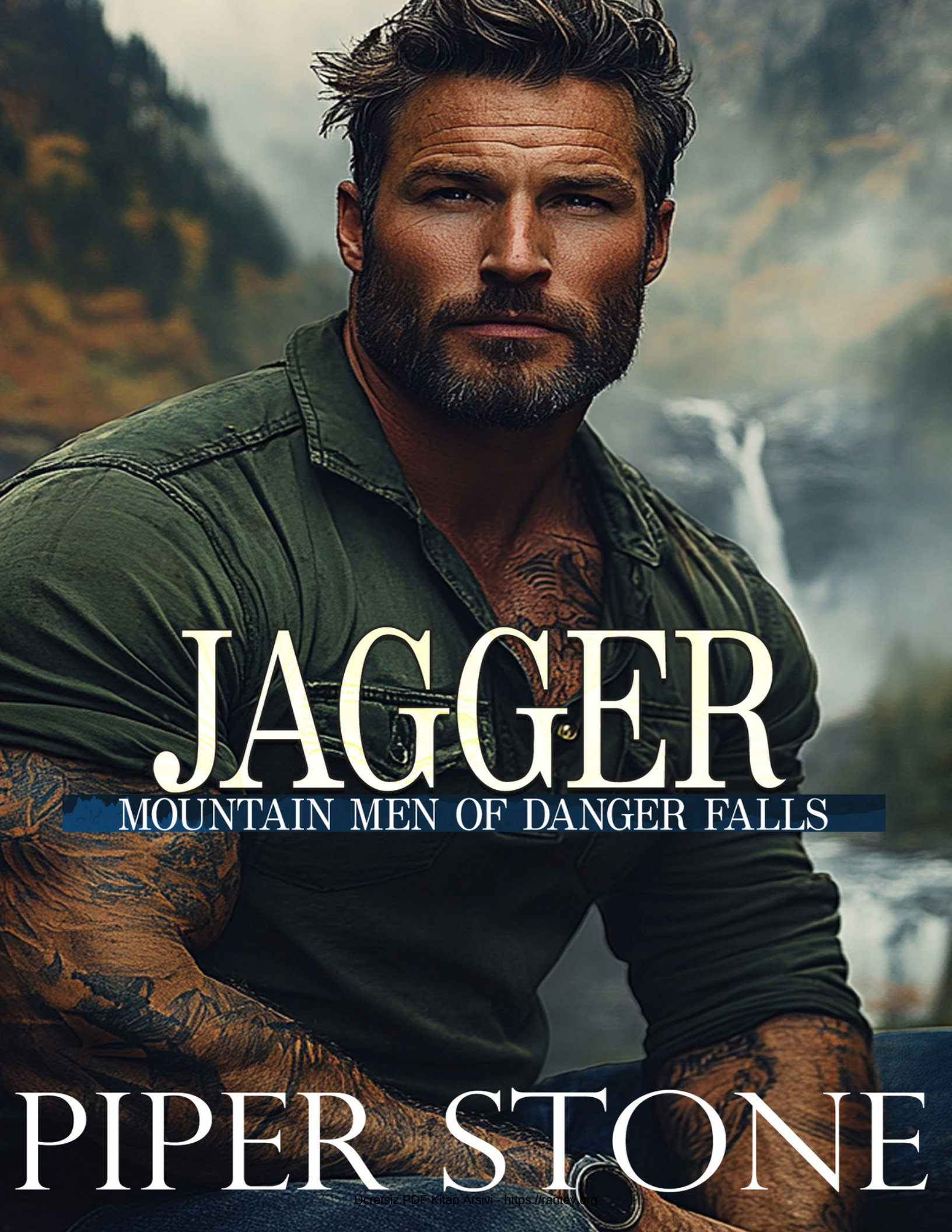
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page background image featuring a man with a beard and tattoos, wearing a green shirt, against a backdrop of mountains and a waterfall.

JAGGER

MOUNTAIN MEN OF DANGER FALLS

PIPER STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JAGGER

PIPER STONE

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Danger Falls'un Dağ Adamları Serisinin Kitapları](#)

[Montana'nın Kötü Çocukları Serisinin Kitapları](#)

[Missoula Kötü Çocuklar Serisi Kitapları](#)
[Piper Stone'dan Daha Sert Aşklar Vahşi](#)
[İmparatorluk Serisi Kitapları](#)
[Vahşi İmparatorluk Serisi Kitapları](#)
[Acımasız İmparatorluk Serisi Kitapları](#)
[Benedetti İmparatorluğu Serisi Kitapları](#)
[Mafya Ustaları Serisi Kitapları](#)
[Piper Stone'dan Daha Fazla Mafya ve Milyarder Romanı](#)
[Alfa Canavarları Serisi Kitapları](#)
[Cenzan Eşleri Serisi Kitapları](#)
[Piper Stone'dan Daha Fazla Bilimkurgu ve Paranormal](#)
[Roman Piper Stone Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2025 Stormy Night Publications ve Piper Stone tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.StormyNightPublications.com

Stone, Piper
Jagger

Kapak Tasarımı: Korey Mae Johnson

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

BÖLÜM 1

"**T** özsaygının sessiz ama amansız bir şekilde yıkılması çok daha uğursuzdur; bu, ruhun ihlalidir."

-Rachel Abbott Bella

"Mükemmel bir fikrim var," dedi Esm  ş rap bardağını kaldırırken. "Onu Hummer'la ezmesi için bir adam tutacağım."

Merlot ş rabım neredeyse boğazımda kalıyordu. Eski sevgilimi öldürmek için benzer yöntemler düşünüyordum. Her biri bir önceki fikirden çok daha acı verici bir  l md . "Fena fikir değil ama biraz dağınık."

"Belki, ama eğlenceli olurdu. Direksiyonda sen olsaydın daha da iyi olurdu. Sevgilini öldürmenin elli artı bir milyon yolu olmalı," diye devam etti, eski country melodisini güncellenmiş ifadelerle söyleyerek.

"Evet, kesinlikle var." Bunu çok iyi biliyordum. Joel'in kimsenin haberi olmadan içebileceği zehirlerin sayısını sayamazdım. ř  anki mesleğim göz önüne alındığında cinayetten kolayca sıyrılabilirdim. Hangi doktor zehirler hakkında bir şey bilmezdi ki? Yine de herhangi bir zehirli karışıma erişebilmek için tıbbi lisansımın ne kadar süreyle geçerli olacağını merak etmeye başlamıştım.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve kendime onun zulmünden kaçtığımı hatırlattım.

"Onu restorana getirmeye ne dersin, ben de zehiri yemeğine ekleyeyim." Kendinden memnundu, mutlu bir dansla yerde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Fileto bıçağını da çok iyi kullanırım, unutma."

Kanlı görüntüler zihnimi doldurdu.

"Bunun başarılı bir şef olarak kariyeriniz için en iyi şey olduğunu sanmıyorum. Sence de öyle değil mi?" En azından beni güldürebiliyordu.

"Parti bozan," diye tısladı ve başını salladı. Birdenbire o tuhaf beyninin içinde bir ampul patlamış gibiydi. "Neden sadede gelmiyorum? Kuzenim bazı insanlar tanıyor. Ne demek istediğimi anladınız. *İnsanlar*. Yasalara uymak zorunda değiller. Tek bir telefon görüşmesi ve biraz nakitle sorununuz ortadan kalkacaktır. *Tabii The Sopranos* dizisindeki gibi kanlı, parçalanmış cesedin kıyıya vurmasını tercih etmezseniz. Oh, biliyorum, cesedi Fed- Ex ile göt herif babasına gönderilebilir. Bu işe yarar."

Kıçımızı hapse atmak da dahil olmak üzere her şeyi hallederdi.

Bu kadın sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda şu anda yaşadığım bu felaket hayattaki amigo kızımdı. En iyi arkadaşım eğilir eğilmez şarabı pantolonuna bulaştırdı ve bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Düşmesini engellemek için onu kolumla desteklemek zorunda kaldım. "Sarhoşsun kızım. Tüm muhteşem düşüncelerin için seni seviyorum ama açıkçası hapishanede iyi olacağımı sanmıyorum."

Kadın homurdandı. "Aynı fikirde değilim. Balonun en güzel kızı olursun ve Joel'i minicik parçalara ayırmaya değer. O bir piç. Seni incitti."

"Evet, biliyorum." Parlak zırhlı şövalyem, Tanrı kompleksi olan, gaz lambalı bir hıyara dönüşmüştü. Bu kibarlığı.

Yatak odama girdiğimde onu eski arkadaşım, iş yerinden güvenebileceğimi düşündüğüm bir kadınla yatakta bulmadan önce bile bu kesinleşmişti. Susie benimle oyun oynamaktan başka bir şey yapmıyordu.

kocamı becerirken. Bir başka öfke dalgası kanımı kaynattı. "Susie'nin ölümünden bahsetmedin bile."

Gülüşü şeytani bir tonla doluydu. "Ah, kızım. O kaltağın işine nasıl son verileceğini kâğıda yazdım. Belki ince jiletli tel."

Şimdi sesi ünlü bir bilimkurgu filmindeki Arnold gibi çıkıyordu. Yaşadığım onca şeyden, onca korkunç tehdit ve imadan, kariyerimi raydan çıkarmaya yönelik son çabalardan sonra, en azından Esmen'in her şeyi daha az korkunç göstereceğine güvenebilirdim. "Seni özleyeceğim, kızım."

"O zaman neden gidiyorsun? Haklarınız için ayağa kalkın!"

Benim hakkım Baltimore'dan defolup gitmekti, zengin bir sık kafalı ensemde solumadan, kızımı benden alacakmış gibi davranmadan her şeye yeniden başlayabileceğim bir yere gitmekti. Bırakın babasını, sperm donörü bile değildi. Joel'in Cally'nin tanıdığı tek baba olduğunu kabul ediyorum ama ben onu evden kovana kadar ona çok az ilgi göstermişti.

"Denedim. Bunu biliyorsun. Kurtarmaya çalıştığım küçük bir kızım ve bir kariyerim var." Eski sevgilimin sadece bir hafta önce gönderdiği video, Baltimore'da sahip olduğu gücü ve nüfuzu bana oldukça acı bir şekilde hatırlatmıştı. Ailesi zengindi ve birkaç telefon görüşmesiyle beni kolayca mahvedebilirdi.

"Siz neredeyse altı ay önce boşanma davası açtıktan sonra o piç neden çirkin yüzünü gösteriyor?" Esmen alay etti. Saçlarını bana doğru savurdu, bu da adama duyduğu nefretin bir başka göstergesiydi.

"Çünkü bir ameliyatta çuvalladı ve benden görevi devralmam istendi. Beni suçluyor." Hatta hastane yöneticisi tarafından azarlanmıştı. Adam eski sevgilimden pek hoşlanmıyordu ve kimin tarafında olduğunu açıkça belli ediyordu. İşte o zaman işler gerçekten çirkinleşmişti, son ziyareti morluklar bırakmıştı. Esmen'e en kötüsünü söyleyemezdim, yoksa ne yapacağını bilemezdim.

"İndirin onu. Basına gidin. Sana ve Cally bebeğe nasıl davrandığını duyur."

Kanepeye yaslandım ve bir kez daha ağlamaktan vebadan kaçır gibi kaçındım. Evliliğimi kaybettiğim için yeterince ağlamıştım. Bunun bir kabus değil, bir peri masalı olduğunu düşünmüştüm. "Bunu Cally'ye yapamam." Kızım hayatımdaki en güzel şeydi.

Hayatımda başıma gelen en kötü şeydi. Ona daha iyi bir hayat sağlamaya kararlıyım.

"Anlıyorum ama bu sen değilsin. Kaçmak mı?"

Belki de öyleydim ama tüm senaryoları gözden geçirdikten sonra mutluluğu bulmak için başka bir şansım olmadığını biliyordum. "Başka ne seçeneğim var ki?"

Bazı kötü insanlarla bağlantıları olan bir adam üzerindeki etkisi kulağa çekici gelmiyor değildi.

Ofladı ve sarsılarak ayağa kalktı, içtiğimiz şarabın etkisiyle vücudu sallanıyordu. "Biraz daha şarap ve dondurma. Doktor böyle emretti."

"Eve gitmem gerek."

"Cally çoktan uyudu ve araba kullanmana izin vermeyi reddediyorum. Ayrıca, sabah yola çıkmaya kararlısın, en iyi arkadaşımın mümkün olduğunca çok zaman geçirmem gerekiyor. Yine nereye gidiyorsun?"

"Sadece özel bir yer." Mutluluğu bulabileceğim bir yere inmeyi umarak çevredeki eyaletlerin haritasına bir dart atmıştım.

Eğer bu mümkün olsaydı.

"Cesaretiniz var hanımefendi. Hakkınızı vermeliyim ama onu bir piç gibi ortadan kaldırma teklifim hâlâ geçerli."

"Ve bunun için seni seviyorum."

O odadan çıktıktan sonra kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım. Çirkin videoyu en az elli kez izlemiştim ve her seferinde beni daha da karanlığa ve nefrete sürüklüyordu. Eğer müstehcen videoyu basına ya da hastane yöneticilerine verirse, kariyerim zaten bitecekti. Ona güvenmekle çok aptallık etmişim. Zenginliği ve yakışıklılığı gözümü kör etmiş, avcının inine düşmüştüm.

Yapabileceğim tek şey yeni bir hayata başlamak. Ve geçmişimin beni takip etmemesi için dua etmek.

BÖLÜM 2

J*agger*

Shephard'la birlikte asansörden çıkıp tesisin lobisine doğru yürürken, "Tatillerden nefret ediyorum," diye homurdandım. Foxhead Resort and Winery'de iş patlaması yaşanıyordu ve bu da beni sinir etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Milyonlarca dolarlık bir operasyonun mali işlerinden sorumlu olmak için doğmamış ya da büyümemiştim.

Ben savaşmak için
doğmuşum.

Ve öldürmek için.

"Genel olarak hepsi mi yoksa sadece Noel mi?" Ağabeyim Shephard'ın ses tonunda bir eğlence vardı.

Fox kardeşler, mirasın tamamı karşılığında babamızın işi kontrol etme 'hediyelerini' kabul ederek hayatlarımızdan çıkmak zorunda bırakılmıştı. Bu basit bir şantajdı, ancak çocukken bile zor anlaşılan üçümüz birlikte çalışmaya zorlanmıştık.

O zamandan beri neredeyse her günden nefret ettim.

Kalabalık bir misafir grubunun arasından geçerken dişlerimi sıktım. Hepsi kış şenlikleri ve küçük kasabadaki lanet olası festival atmosferi için tatil köyüne doğru yola çıkmıştı. Tika basa doluyduk, dünyadaki tüm kar severler Danger Falls'a inmişti.

"Her biri," diye cevap verdim. Dünyayı gezmeye, en iyi yiyecekleri ve içkileri tatmaya alışkındım, dağlarda kaybolmaya ya da bacağını kırmaya kararlı turistlere bakıcılık yapmaya değil. Ayrıca, yalnız yaşıyordum, insanlarla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

En azından hayatta oldukları sürece.

"Onun sorunu ne?" Hunter başka bir yönden bize doğru yürürken sordu.

Küçük kardeşim küçük kasabanın Kool-Aid'inden çok fazla yudumlamış, böylesine dar bir alanda yaşamaktan zevk almıştı. Daha iyi bir yaşam için kendini satması beni kızdırmamalıydı ama kızdırdı. Yakın değildik, baltayı zar zor gömdük ama tesisi ve şaraphaneyi işletmeyi kabul ettik. Ama ikisi de canları ne zaman isterse müdahale edebileceklerini düşünüyorlardı.

Siktir et onları.

Shephard ona, "Sanırım süslemelerden ve hareketli konuklardan şikâyet ediyor," dedi.

Hunter güldü. "O daha kötümser."

"Benimle taşak geçmeyi bırak. Bir boktan hoşlanmama gerek yok." Evet, her zamankinden huysuzdum. Belki de çocuğun biri sıcak çikolatasıyla bana çarptığı ve neredeyse kolumu haşladığı içindi. Büyük bir çikolata fabrikası gibi kokuyordum.

"Oh, hadi ama. Kar bize her zamankinden daha fazla misafir getirdi." Shephard tatil köyünün başına geçmişti ve buraya olan hayranlığı beni deli ediyordu. "Ayrıca kârımız yüzde on beş arttı. Az önce verdiğin mali tablolara göre öyle."

Başımı sallayarak ona doğru baktım. "Evet. Şu anda avuç dolusu para kazanıyoruz."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun mu? Sanki başımıza bir kaya düşecekmiş gibi hissediyorum." Birkaç aydır böyle hissediyordum. Bardağın boş tarafını düşünmemin geçerli bir nedeni yoktu ama içgüdülerim harekete geçmişti. Bu kasabada bizden nefret eden insanlar vardı, buna babamızın gelişine kadar kasabanın en zengin ailesi olan Young ailesi de dahildi. Bu, onların servetlerini şehir sınırları içinde yaşayan diğer herkes üzerinde egemen kılabilecekleri anlamına geliyordu.

"Her zaman kötümser." Hunter başını salladı. "Seni anlıyorum kardeşim ama her şeye sanki yarısı boşmuş gibi bakmayı bırakmalısın."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Cam paramparça olacak."

Shephard, bir çalışan imzalaması gereken evraklarla yaklaşırken hareket etmeyi bırakmak zorunda kaldı. Hunter onunla birlikte restoran çalışanlarından birine sorular sorarak oyalandı.

Yürümeye devam ve onların bana yetişmeye çalışmasını umursamadım.

Birden Shep yine yanımdaydı. Bazen adamın ölmek istediğini düşünürdüm.

"Cidden, ne ? Her zamankinden daha huysuzsun."

Shephard'a nefret dolu bir bakış fırlattım ve lobinin ortasında durdum. Her yerde insanlar vardı, yüksek sesle Noel müziği çalıyordu. Hatta lobideki barda bir caz grubu ve tatil şarkıları söyleyen bir şarkıcı bile vardı. Sikerim böyle işi. "Yüzyılın fırtınası yaklaşıyor. Ve benim de sebeplerim var." Bu hikâye kardeşlerimin duymadığı bir şeydi ve ben de bu deneyim hakkında konuşmayacaktım.

Tatiller bana her zaman hayatımın en kötü zamanlarını hatırlatırdı.

"Uh-huh. Peki ya fırtına? İş için iyi. Yerde taze kar var," diye açıkladı Shephard. "Konukların çoğu uzun bir süre için burada. Karlı macera dünyasının tadını çıkarabilirler, bu da gelecekte ek iş sağlayacaktır."

Kardeşim, dünyayı vahşilerden temizlemeyi amaçlayan açıklanmayan bir örgüt için çalışan acımasız bir suikastçıyken, küçük bir kasabada yaşayan bir aileye dönüşmüştü.

Adam. Kalbini fetheden kadınla hayatının tadını çıkardığı için mutluydum ama ben o noktada değildim.

Asla da olmayacağım.

Aksiyonu, tek başıma çalışmayı, başka ülkelerin manzaralarının ve seslerinin tadını çıkarırken bir tehdidi ortadan kaldırmayı özlemiştim. Adrenalin seviyesinin yükselmesi ve taze kan kokusuyla beslenen bir tehlike bağımlısıydım. Şimdi ise bilgisayar başında oturup sözleşmelerin yapılmasını ve paranın gelmesini sağlamak gibi sıkıcı günlere maruz kalıyordum.

Tüm bunlar, babamızın üç oğlunun da artık kârlı olan bu işin başına geçmesi için ısrar etmesinden kaynaklanıyordu. Yoksa satmış olsaydı kârdan payımızı kaybedecektik. Zehirli talebini kabul ettikten aylar sonra perişan haldeydim.

Hunter kıs kıs güldü. "Sevişmeye ihtiyacı var." Diğer tarafıma geçti. Neydi bu, saçma sapan bir müdahale mi?

"Kapa çeneni," dedim ona. Demek Shenandoah Vadisi'nin playboyu olmaya karar vermişti. Bu ben değildim. Hem de hiç.

"Sen huysuz bir orospu çocuğusun," dedi Shephard küçümseyen bir ses tonuyla. "Daha fazla dışarı çıkmalısın, Shenandoah Dağları'nın tadını çıkarmalısın. Lanet olası bir hobi edin. Kadınların peşinden koş. Kötü ruh halini değiştirecek bir şeyler yap."

"Evet, o zaman evine, güzel kadınının ve yakışıklı köpeğinin yanına git. Beni rahat bırak."

Shephard kısa bir süre durdu ve ben yürümeye devam ettim. "Başka bir deyişle, kardeşim. Kendine bir hayat bul."

"Bu arada. Yeni tıraş losyonunu beğendim." Hunter arkamdan seslendi. "Çikolata ve şekerleme ağırlıklı."

Elimi uzattım ve lobiye doğru ilerlerken onu kenara ittim. İki kardeşim de sürekli olarak sinirlerimi bozuyordu. Shephard daha kötüydü, hayatında bir kadın olduğu için yeni ve neşeli bir mizacı vardı. Aferin ona. Ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Üzgünüm ama yapabileceğimiz bir şey yok. Başka bir otel önerebilirim ama onlar da dolu olabilir."

Yüksek ses ön büro çalışanlarından birinden geliyordu. Mark genellikle son derece kıbardı ve bir misafirin neye ihtiyacı varsa onu karşılamak için elinden geleni yapardı. Ona doğru baktım, bir kadın ve annesinin ceketine asılmış, küçük çocuklar gibi sızlanıp mız mızlanan küçük bir kız çocuğu fark ettim.

"Anlamıyorsun," dedi kadın karşılığında. Sanki kendini tekrar ediyormuş gibi bir his vardı içimde. "Bu odaya ihtiyacım var. Sadece bir gece için."

"Sadece yerimiz dolu değil, aynı zamanda kimliğiniz de yok. Kurallarımız, misafirin kimliği veya geçerli bir kredi kartı olmadan tek bir oda kiralamamıza izin vermiyor."

İç çekerek, müdahale etmem gerekeceği hissine kapıldım. Yaklaştım, kadının bitkin görüldüğünü, hafif ceketini kirin kapladığını fark ettim. Hava koşullarına hazırlıklı değil miydi? Çocuk bile yeterince kalın giyinmemişti.

"Bir sorun mu var Mark?" Tezgâha yaslanmış, birkaç santim uzaktan söz konusu kadını incelerken sordum.

Kesinlikle gözlerimin içine bakmak istemiyordu. Eski mesleğim göz önüne alındığında, bunun genellikle onun bir şeyden suçlu olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Ancak, aynı zamanda güzeldi de. Gözlerinin altındaki mor halkalar bile onun çarpıcı güzelliğini azaltamıyordu. Ama ondan yayılan bir hüznün vardı ki merakımı artırdı.

"Evet, bu kadın ona oda kiralayamayacağını anlamıyor. Kimliği yok ve iki kredi kartı da reddedildi." Mark da en az gizemli kadın kadar telaşlıydı. "Bu tesiste buna izin verilmez. Çok katı kurallarımıza aykırı."

Adam gerçekten de bana tatil köyü kurallarını mı öğretiyordu? Benimle dalga mı geçiyordu? Artık sinirlenmeyi aşmış, tam anlamıyla öfkelenmeye başlamıştım.

"Biliyor musun Mark? Bir istisna yapabileceğimize eminim," dedim ona. Genelde kimseyi umursayan bir adam değildim ama

kadının sıkışmış yüzünden durumda olduğu anlaşıyordu.

"Kadına da söylediğim gibi, rezervasyonumuz var. Tamamen. Bulunacak tek bir oda bile yok," diye ısrar etti Mark. Genç adam sanki sorun benmişim gibi bana dik dik bakıyordu.

Shephard'dan ders almaya çalışarak ona çıkışmamak için direndim. "Potansiyel misafirimizin bir adı var. Şimdi konuş benimle. Kulübelerimizden ne haber? Hepsi dolu mu?" Bana kalırsa tam bir pislikti.

Kadın bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Bir kulübeye param yetmez. Ben sadece..."

"Anneciğim. Ben acıktım." Küçük kız annesinin ceketini çekiştirmeye devam etti, hatta vurgulamak için ayaklarını yere vurdu. Anne her kimse sakın kalmak için elinden geleni yaptığı belliydi.

"Tatlım. Sana graham krakeri getireceğim," dedi. Graham krakeri mi?

Mark bana nefret dolu bir bakış fırlattı. "Bir kontrol edeyim." Parmakları bilgisayarının klavyesinde geziniyordu ve ben de bu bok kafalıyı daha sonra yerden yere vurmak için aklıma bir not aldım. "Evet, Wyoming kulübesi müsait. Ama *çok* pahalı."

Yüzü düştü.

Sanki bilmiyormuşum gibi bana bunu mu söylüyordu? Tesisin muhasebecisi mi? Öfkeden kudurmak üzereydim, ki bu kimse için iyi bir şey değildi. "İhtiyacı olduğu sürece kulübeyi ona tahsis ediyoruz."

"Ama efendim-"

"Bana 'ama efendim' deme," diye araya girdim. "Beni duydun. Benim için çalışıyorsun. Hatırladın mı? Tam tersi değil. Bunu gerçekleştir. Kimlik tespiti ya da değil. Benim sorumluluğumda."

"Evet efendim," dedi Mark ama pek de mutlu değildi.

Sanki umurumdaydı.

Kadın şok olmuş gibi görünüyordu, ancak ifadesi kısa sürede hafif bir öfke belirtisine dönüştü. "Ben sadaka kabul etmem. Çok teşekkür ederim ama ben o tür bir kadın değilim."

Birinin yardım etmesinden hoşlanmayacak türden biri olduğunu söyleyebilirdim. "Fırtına geliyor."

"Başka bir otele gideceğim," dedi.

"Diğer iki han, lanet mevsim ve yaklaşan kar olayı nedeniyle tamamen dolu. Geç oldu ve kızınız aç. Cömertliğimi kabul edin. Genelde ikramda bulunmam." Koluma dokunana kadar arkamı dönmeye başladım.

Bunu yapar yapmaz, vücudumdaki her hücreden büyük bir akım sarsıntısı geçti. Bunu nefesimi boğazıma tıkayan türden bir şok izledi.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Görünüşe göre biraz yardıma ihtiyacınız var. Bunu gerçekleştirebilecek yeteneğe sahibim."

"Anneciğim. Çok acıktım. Pwease."

Küçük kız şimdi yalvarıyordu, bu da artık sahip olduğumu bilmediğim kalp tellerime çarptı. Yapmak üzere olduğum şeyden şimdiden nefret ederek gözlerimi ovuşturdum.

"Neden biraz yemek yemiyoruz? Şef çok lezzetli çizburger yapıyor." Ne kadar cömert davrandığımı görünce şok olmuştum. Tek bir bedavaya karşı çıkan Fox kardeş bendim.

"Anne. Bir çizburger."

"Hayır, Cally. Bunu yapamayız." Cally'nin annesi kontrol duygusunu kaybetme noktasına gelmişti. Bunu yüzünden ve vücut dilinden anlayabiliyordum.

"Saçmalama," dedim ona. "Bir şeyler atıştıracaktım ve yalnız yemekten nefret ederim." Tamamen yalnız olmayı tercih ettiğim için bu sadece bir yalandı.

Kadının bana bakarkenki yüzü başka bir şeyi, uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir arzuyu harekete geçirdi. Aynı zamanda güvensizdi.

iyi adam mı kötü adam mı olduğunu.

Cevabı biliyordum ve bunu bilse daha rahat hissedeceğinden şüpheliydim.

"Isırmam," dedim ona, ama bu söylediğim diğer her şeyden daha doğru değildi.

"En azından isminiz nedir ki sizi sistemimize yerleştirebileyim?" Mark sordu, ses tonu benden başka bir hoşnutsuzluk ifadesine yol açtı. Ne zamandan beri çalışanlarımız tek bir misafiri yargılıyordu?

İzin verilmiyor.

Alt dudağını ısırdı ve teklifi kabul edip etmeme konusunda hâlâ karar veremediğini anlayabiliyordum.

Bir şey için yalvaracak türden bir adam değildim.

"Bella Winters," dedi yenilgiyi ima eden bir ses tonuyla. Anlatacak bir hikâyesi vardı ama duymak istemediğim bir hikâyeydi.

Bu yılki iyiliğimi yapmıştım, akşam yemeği pastanın üzerindeki krema gibiydi. Otel için bir kâğıt imzalarken, onun ve kızının nasıl giyindiğine daha fazla dikkat ettim. Eski hayatım bir insanla ilgili en küçük ayrıntılara bile dikkat etmemi gerektirdiği için çok iyi bir karakter yargıcıydım.

Bella'nın alt dudağı titriyordu ama güçlü kalmak için elinden geleni yapıyordu. Belli ki bir tür çile çekmişti ve bunu kızından saklamak için mükemmel bir iş çıkarıyordu. Ayrıca hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Yıllar boyunca pek çok ilişkim olmuştu ama hiçbirine ilişki diyemezdim. Ancak, Bella'ya kendimi bildim bileli hiç kimseye duymadığım kadar ilgi duyuyordum. Uzun sarı saçları, çarpıcı menekşe rengi gözleri, yumuşak pembe dudakları ve ceketinin gizleyemediği kum saati figürüyle baş döndürücülüğün timsaliydi.

Benim sikim bile onun ne kadar muhteşem olduğunu fark etmişti, şaftım pantolonuma doğru sertçe itiliyordu.

"İşte Wyoming kulübesinin anahtarları ve oraya nasıl gideceğinizi gösteren bir harita. İyi eğlenceler." Mark'ın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım. Benim dünyamda kesinlikle sınırları zorluyordu ve benim sinirlenmemden hoşlanmayacaktı.

Bana birden fazla kez orospu çocuğu demişlerdi, bu unvanı gururla taşıyordum. Anahtarlar elindeyken Bella hâlâ tartışıyordu. "Sana geri ödeyeceğim." "Bu konuda endişelenme. Şimdi, şu çizburgerlere ne dersin?"

Cally bana gülümsedi ve onun bu küçük hareketi kasvetli geceyi aydınlatabilirdi. "Teşekkür ederim, bayım." Çocuk en fazla üç, belki de dört yaşındaydı ama görgü kurallarını çoktan öğrenmişti.

"Bana Jagger diyebilirsin."

Küçük kızın gözleri kocaman açıldı ve alkışladı. Belki de çocuk, çok az kişinin yaşadığı bir dünyada benim bir tür süper kahraman olduğumu düşündü.

"Jagger," diye tekrarladı Bella. "Güzel bir isim."

Tehlikeli biri. Keşke son çalıştığım insanların taktığı lakabı bilseydi.

Eğer öğrenirse, tesisi terk eder ve bir daha asla geri dönmezdi.

BÖLÜM 3

B*ella*

Yardımseverlik.

Yetişkinliğe ulaştığımdan beri bir daha kimsenin sadakasını kabul etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Ben o tür bir kadın değildim, cehennemin dibinden tırmanmakla gurur duyuyordum, sıkı çalışmam bana kazançlı bir kariyer sağladı.

Ama bu daha önce olmuştu.

Hayatım birkaç gün içinde darmadağın olmadan önce.

GPS'imi takip ederek rastgele seçtiğim yere doğru ilerliyordum, kasabanın ya da tesisin adından emin değildim. Mermer zeminler ve pırıl pırıl pirinç aksanlar içeren şenlikli ve gösterişli iç mekandan bildiğim şey, boyumu aşan bir işe kalkıştığımды.

Bu noktada elimde çok az nakit vardı ve kredi kartlarım kesilmişti, çok az seçeneğim vardı. Umutsuzluğa kapılmak beni bir yere götürmeyecekti ama yolculuk sırasında birden fazla kez gözlerim dolmuştu. Terk ettiğim piç kurusu çabucak işe yaramış, eski hayatıma devam etme ya da herhangi bir şeyi karşılayabilme şansımı ortadan kaldırmıştı.

Yani hayırseverlikti.

Cally açlıktan ölüyordu, verdiğim birkaç lokma yemek kötü bir anne olduğumu haykırıyordu.

Jagger bana bakıyordu. İplerin benim elimde olduğunu sezdiğini hissediyordum. Bu hafif kalırdı. Onun nazik jesti Baltimore'da asla elde edemeyeceğim bir şeydi. Belki de bu yüzden doğru kelimeleri bulamıyordum.

Adam üzerimde yükseliyordu. Bana bir dağ adamıyla boz ayıyı andıran bir görünüşü vardı. Kalın, kıvrıcık koyu kahverengi saçları sanki bütün akşam boyunca parmaklarını gezdirmiş gibi . Benim dünyamda erkekler ya zengin görünüp kadınları tutku dolu bir geceye çekmek için pahalı takım elbiseler giyerlerdi ya da doğal fiziklerini gizleyen önlükler giyerlerdi.

Pek çoğu hakkında yazılacak bir şey yoktu. Muhtemelen tırnaklarının altı hiç kirlenmemişti. Jagger gibi değillerdi. Kaba saba ve yuvarlanıp gitmenin timsaliydi, kirli sakalı biraz tehlikeli bir kişilik yaratıyordu. Ama gözümü alamadığım şey onun delici gözleriydi. Adam kesinlikle temiz bir soluktu ve şu anda buna çok ihtiyacım vardı.

"Tamam. Cally için biraz yiyecek alalım. Teşekkür ."

"Güzel, ama teşekkürü gerek yok," dedi Jagger bana. "Genç ve güzel bir bayanın açlıktan ölmesini görmek hoşuma gitmiyor."

Jagger'ın insanlarla ilişki kurmaya alışık olmadığını hissediyordum, yapmacık sözleri onu ele veriyordu. Ama çabalıyordu ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Cally zaten çok şey yaşamıştı, tüm hayatı altüst olmuştu. Bunu yapmak zorunda kaldığım için kendimden ve bir düzine başka şeyden nefret ediyordum.

"Hadi," diye önerdi. "Izgaraya gidelim. Mississippi'nin bu yakasındaki en iyi hamburgerleri yapıyorlar."

Daha sempatik görünmek için daha çok çabalıyordu ama çenesi eskisi gibi sıkılıydı. Titreşimleri elektrikliydi, huysuz tavrı muhtemelen onu tanımayan herkesi uzaklaştırıyordu. Ama benimle arasında tuhaf bir bağ olduğunu hissettim. Neden? Hiçbir fikrim yoktu ve bunun kararımı gölgelemesine izin veremezdim.

Bir daha asla kimseye güvenme.

O bana yol gösterirken, hayatımda bir yabancının yanında hiç bu kadar rahatsız hissetmediğimi fark ettim. Çok seksiydi, neredeyse dağ adamı gibi bir hali vardı. Ona bakış atmamak için kendimi zor tutuyordum, 1.80'lik kaslı vücudunun yanında kendimi küçük hissediyordum. Koyu renkli, omuz hizasındaki gür saçları viski rengi gözlerinin yanında sönük kalıyordu. Ama acı çekiyorlardı, periliydiler.

Neredeyse ölmüş.

Yine de, en iyi arkadaşım ona ruh için göz şekeri derdi.

Belki de eski en iyi arkadaşım. Onu bir daha görebilecek miydim, mojitolar da dahil olmak üzere en sevdiğim ikramlarla dolu bir gecenin tadını çıkarırken? Kendime onuncu kez bunun küçük kızımın hayatı için en iyisi olduğunu hatırlattım.

Benimki gibi.

"Kimsin sen Jagger? Sormamın sakıncası yoksa?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordu bana doğru bakarken. "Tatil köyü müdürü sen misin?"

Soruma güldü ve başını salladı. "Üçte bir sahibi." "Diğer üçte ikisinin sahibi kim?"

"Kardeşlerim."

"Sizden iki kişi daha mı var?" Sorumun çapkınca görünebileceğini fark ettim ve bu aklımdaki son şeydi. Ne kadar ateşli olursa olsun ya da zaten ne kadar yalnız hissedersenem hissedeyim, erkekler tamamen radarın dışındaydı.

En azından sonunda gülümsedi. "Babam ne yazık ki öyle diyebilir."

"Oh, soğuk."

"Güven bana. Adam buz gibi. Ben de ona çekmişim."

"Ne yazık."

Restorana girdiğimiz anda karnım öyle bir guruldadı ki Jagger bana baktı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. O

Yüzüm kızarıırken hiçbir şey söylemedi. Sıcağı hissettim ve utandım, ceketimin kollarını aşağı doğru çektim. Bedava bir şeyler arayan evsiz biri gibi görünüyor olmalıydım. Kendime buna yakın olduğumu ve parama son derece dikkat etmezsem olacağımı hatırlatmak zorunda kaldım.

Yanından geçerken birkaç çalışan onu selamladı, ancak uzun bakışlarının saygıdan mı yoksa nefretten mi kaynaklandığından emin değildim.

Doğrudan bir masaya yöneldi ve kızım için bir sandalye çekti. Ceketini çıkarmasına yardım ettim ve oturmadan önce sandalyenin arkasına koydum. Küçük kıkırdamaları, kendini en sevgili anne gibi hisseden bir anne için harika bir sestti. Yolculuk boyunca koca bir kız gibi davranmış, yolun büyük bir kısmında uyuklamıştı. Karnındaki ağrı, yaptığım korkunç eylemleri hatırlatan bir başka şeydi.

Her yerim iliklerime kadar ağrıyordu. Nabzım bile sürekli endişe yüzünden artmıştı. Ceketimi çıkardım ve hemen titremeye başladım. Kazağımın üç çeyrek kolunu çekiştirerek ona sırtımı döndüm. Soru sorabilecek birini görmeyi beklemiyordum.

"Sahip olduğun ceketler bu bölge için çok ince." Sözleri beni azarlıyormuş gibi geldi ama yemi yutmadım. Beni dikkatle inceledi, hatta gözlerinin kollarıma kaymasına izin verdi.

Kollarımı kucağıma bırakarak, neredeyse ona köşeye sıkıştırıldığımda benim de oldukça kötü olabileceğimi söyleyecektim.

Hemen bir garson belirttiğinde şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım.

Jagger ona, "Samantha, bu genç hanımlar benim misafirim, dolayısıyla istedikleri her şey müesseseden," dedi.

"Evet, efendim."

"Ne içmek istersiniz?" diye sordu. Tereddüt ettiğimde kaşlarını kaldırdı. "Beyaz şarap?"

"Ben beyaz şarap seven bir kız değilim. Merlot? Cabernet?" Hâlâ kendimi suçlu hissediyordum ama bir kadeh şarap düşüncesi şu anda cennetin küçük bir dilimi gibi görünüyordu.

Takdir edercesine başını salladı. "Misafirime en iyi cabernet şarabımızdan bir bardak getirin ve şişeyi ayırın. Ya küçük hanım için?"

Göründüğü kadar huysuz bir adamın küçük kızımın yabancı bir ortamda daha rahat hissetmesini sağlayacağını düşünmezdim.

"Küçük prenses için süt," dedim ikisine de. Burnu kırıştı ama en sevdiği sodayı istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de onun kolunu bükmeye çalışacağını söyleyebilirdim.

"Ya siz, Bay Fox?" Samantha sordu.

"Bir burbon alacağım. Güzel. Ayrıca çıtır patates kızartması da dahil olmak üzere tüm süslemelerle birlikte üç sulu çizburger alacağız."

Normalde bir adam benim için sipariş vermeye cüret ettiğinde sinirlenirdim ama bu sefer gerçekten minnettardım. Yorgunluk, endişe ve merakın yarattığı stres enerjimi tüketiyordu.

"Hemen geliyorum, efendim."

Bir yabancıнын yanında rahat olmak mümkün değildi ve onun da çene çalmakla ilgilenmediğini hissettim. En azından Cally bunu bizim için yaptı, yolda gördüğü geyikler hakkında gevezelik etti. Hayvanları çok severdi, sürekli bir kobay ya da köpek yavrusu isterdi, ikisine de sahip olmasına izin verilmemişti.

Jagger konuşmaya çalıştı, rahatsız tavrı vücudundaki gerginlikten ve boynundaki kalın kordonların titreşiminden anlaşılıyordu. Son derece yakışıklıydı, alışkın olduğum erkeklere hiç benzemiyordu. Özellikle de sakalı ve bıyığıyla. Onu kot pantolon giymiş, elinde bir balta, terledikten sonra bir kütüğün üzerine atılmış pazen bir gömlekle hayal edebiliyordum. Bu düşünce ve müstehcen görüntüler beni bir kahkahayı ısırmaya zorladı. Ayrıca bana doğru bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Süt getirildikten sonra Cally konuşmayı bıraktı ve benim de bir şeyler söylememe verdi. Bunu yaparken ben de en az onun kadar rahatsızdım. "Burası çok güzel."

"Evet," dedi sessizce. "Yılın bu zamanında Danger Falls gerçekten çok güzel. Sanki umurumda..." Kızımın önünde küfretmeden önce kendini tuttu, bu da beni gülmeye sevk etti.

Kaşları çatıldı ve daha da tehlikeli görünmeye başladı. "Ne?" "Hiçbir şey.

Danger Falls. Kasabanın adı bu mu?"

"Evet. Dağa çıkarken kayboldun mu?" Sorusu neredeyse suçlayıcıydı.

"Pek sayılmaz. Sadece adını hatırlayamadım." Korkunç bir yalancıydım. Joel artık ait olmadığı bir eve dönmeden önce, eşyalarımızı cipin arkasına atıp çığlık atarak garaj yolundan çıktığım anda unutmuştum.

Ben de öyle.

"Mmm... Şey, ülkenin güzel bir yerinde şirin ve mutlu küçük bir kasaba. Bana öyle söylendi."

"Burayı sevmiyor musun?" Şaraptan bir yudum aldım ve bunun şimdiye kadar deneyimlediğim cennete en yakın şey olduğunu düşündüm. "Bu çok lezzetli. Teşekkür ederim."

" sayılmaz," diye cevap verdi hafifçe başını sallayarak. Adam tanıdığım herkes kadar içine kapanıktı.

"O zaman neden buradasın?"

Adamın sorularla rahatsız edilmekten hoşlanmadığına dair bir şüphem vardı. Takındığı ifade bir kapatma çığlığı atıyordu. Hatta belki de bırakması için bir uyarı.

Neyse ki yemek birkaç saniye sonra geldi.

Cally'nin yemeğine dikkat etmekle o kadar meşguldüm ki bana baktığını çok sonraları fark ettim. Sonunda dalgın yüzünü bir an için gördüğümde, anında alarma geçtim. Ya nerede rapor edecekse?

Bu çok saçmaydı. Bunun olma ihtimali sıfıra yakındı.

Derin nefesim dağıldı ve sesi yakaladı, beni incelemeye devam ederken başını eğdi. Sessizce yemeğimizi yedik ve kızımın utangaç olmamasına şükrettim. Garipliklerin bir kısmını bastırmayı başarmıştı.

Farklı bir garson bize doğru koşarken gözüme bir ışık çarptı.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Fox, ama Carlos çok kötü yaralanmış. Her yerde kan var."

Kız neredeyse panikliyordu. Boğazından yükselen derin sesten rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"İlk yardım çantasını aldın mı?" diye sordu.

"Kesik çok kötü. Sanırım dikiş atılması gerekecek ve Doktor Welby'yi aradım ama cevap vermiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Carlos çok kan kaybediyor."

"Kesik nerede?" Ben sordum,

"Eli ve bileği. Keskin bir bıçaktı."

"Bıçak bileğindeki ana atardamarı kesti mi?"

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Sanırım bıçak ."

Kahretsin. Alt dudağımı ısırdım ve bakışlarımı Jagger'a doğru kaydırdım. Bu kesinlikle ihtiyacım olan son şeydi ama yaralı bir adamın başıboş kalmasına izin veremezdim. "Ben yardım etmek için ne yapabileceğime bakarken sen de Cally'ye göz kulak olabilir misin?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim. Kızımı neden bir yabancıya bırakacaktım ve nasıl yardım edebilirdim ki? "Biraz ilk yardım eğitimim var. Bir zamanlar kamp danışmanlığı yaptığım için biliyorsun."

Bugün yalanları sıralıyordum.

"Abby, neden küçük misafirimizi ofisime götürüp biz Carlos'a bir göz atarken ona eşlik etmiyorsun? Cally. Abby seni özel bir yere . Buna küçük bir macera diyelim. Onunla gider misin?"

"Elbette, Bay Fox."

Kızıma anlayabildiği kadar erken yaşta, bırakın bir yabancıyla bir yere gitmeyi, onunla asla konuşmaması gerektiği öğretilmişti. Yine de sanki hepimiz en iyi arkadaş ya da ailedenmişiz gibi küçük elini uzattı.

Dişlerimi sıkarak, "Benimle gelmene gerek yok," dedim. Eğer söyleseydi, muhtemelen yalan söylediğimden şüphelenirdi.

Ona kendimle ilgili bir şey söylemedim.

"Burası benim otelim," dedi sert bir tonla.

"Hadi, Cally. Hadi şu maceraya atılalım." Abby hiç vakit kaybetmeden Cally'nin elinden tuttu.

O gittikten sonra sandalyeyi geri ittim. "Çalışanınızla hemen ilgilenmemiz gerekiyor. O bölgedeki bir kesik hayati tehlike yaratabilir."

"Sizi mutfağa götüreceğim." Jagger uzun adımlarla gideceğimiz yere doğru ilerledi.

İçeride neredeyse bir kargaşa vardı, tüm personel kan miktarından dolayı çılına dönmüştü. Adamlardan biri neredeyse onlara bağıracaktı. Ona çenesini kapatmasını söylemek istedim çünkü duruma hiç yardımcı olmuyordu. Carlos panik moduna yakındı, yüzü çok solgundu. Bileğini tutuyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Beyaz ceket lekeliydi, oturduğu halde vücudu sallanıyordu.

Hemen rafta duran birkaç temiz havluyu kaptığım gibi ona doğru koştum ve diz çöktüm. "Merhaba Carlos. Ben Bella ve sana yardım etmeye çalışacağım. Çok nazik olacağıma söz veriyorum ama bir göz atmam gerekiyor."

Jagger'dan daha fazla güvenmiyordu ama sonunda kabul etti. En kötüsünü bekleyerek nefesimi tuttum. Neyse ki yanılmışım.

"Ne kadar kötü?" diye sordu kırık bir İngilizceyle.

"Düşündüğüm kadar kötü değil, ama dikişe ihtiyacın olacak. Tamam mı? Jagger, aracımda eski danışman çantam var. Getireyim. Yaranın üzerine baskı uygulamalısın ve belki bize sessiz bir yer bulabilirsin. Bunu yapabilir misin?"

Adamın bir kadından emir, hatta öneri almaya alışık olmadığını biliyordum. Gözlerinde bir miktar öfke vardı. Ben de ona meydan okuyarak karşılık verdim.

"Jagger. Bana güvenir ve dediklerimi yaparsan bu adama yardım edebilirim."

Öfkelendi ama sonunda başını salladı. "Gel Carlos. Seni rahat ettirelim."

Teşekkür ederek başımı salladım ve kanlı ellerimi silebilmek için kendime temiz bir havlu çekerek hızla mutfaktan çıktım. Paltomu ve çantamı almayı başardım, anahtarlarımı bulmak için uğraştım, parmaklarım çok kötü titriyordu. Dışarı çıkıp soğuk havaya girdiğimde derin bir nefes aldım.

"Ne halt sen?" Sözlerim rüzgârda zorlukla kaydedildi. Ama onları duydum. Benim de doğru düzgün bir cevabım yoktu. Adamın yaralı kalmasına izin veremezdim. Hipokrat Yemini'ni yıllar önce etmiştim. Belki de Jagger soru soracak türden bir adam değildi.

Doktor çantamı kaptığım gibi aracıma doğru ilerledim. Kendimi her zaman bir ev doktoru olarak görmüştüm. Tıp lisansımı alır almaz özel bir deri çanta satın almış ve onu çocukluğumda televizyonda gördüğüm tüm güzelliklerle donatmışım. Neyse ki doktorluk içgüdülerim beni bu çantayı hatıra olarak kullanmak yerine kullanışlı hale getirmeye itmişti.

Buna dikiş seti de dahildi. Bandajlar. Bir stetoskop ve temel bir ilk yardım macerası için diğer aletler.

Başka bir taneye ihtiyacım olduğundan değil.

İçeri girip mutfığa koştum, çalışanlardan birkaçı Carlos'un götürüldüğü yeri işaret ediyordu.

Jagger hâlâ adamın kolunu ve onu sakinleştirmek için alçak sesle konuşuyordu. Ne yapacağını bildiğine çok şaşırmışım.

Carlos'a, "Şunu yıkayalım da seni temizleyeyim," dedim ve Jagger'a sözsüz bir teşekkür ettim. Çalışırken Carlos'la konuşmayı devraldım, bir karısı ve iki küçük kızı olduğunu, tek gelirinin tatil köyünde çalışmak olduğunu öğrendim.

Zavallı adamın işini kaybetmekten korktuğunu hissediyordum. Sürekli Jagger'a bakıyordu. Adamın gözlerindeki korkuyu anlamak mümkün değildi.

Dikiş atmayı bitirdiğimde ona parlak bir gülümseme sundum. "Birkaç gün izin almanız ve bileğinizi uzman bir doktora göstermeniz gerekecek."

"Bunu yapamam," diye haykırdı Carlos. Adamın panik atak geçireceğinden emindim. "Paraya ihtiyacım var. Faturalar. Yemek."

"Eminim Bay Fox çalışmadığınız süre için size ödeme yapmaya hazırdır. İş sırasında yaralandınız." Omzumun üzerinden Jagger'ın kendini beğenmiş yüzüne bir bakış attım. Kuralları biliyordu. İzin vermeyemez ya da adamı kovamazdı.

Eğer ikisinden birini denemeye cüret ederse ya da parasını ödemezse, onu bizzat kendim İstihdam Komisyonu'na ihbar edecektim. Birkaç elektrik çatırtısı duydum ve Carlos'un bunlara tepki vermemesine şaşırdım.

Belki de Jagger'la paylaşabildiğimiz tek gerçek dil buydu. Daha önce de yaptığı gibi bana ters ters bakıyordu. Günah kadar ateşli bir adam için, sadece görünüşüyle bile bir insanın derisinin altına girebilirdi.

Huysuz tavrını bir kenara bırakalım.

"Değil , Bay Fox?" Tekrar ettim.

Jagger içini çekti. "İstediğin kadar zaman ayırabilirsin, Carlos. İşin güvende ve maaş çekinin yanı sıra bir de ikramiye alacaksın."

"Teşekkür ederim Bay Fox. Teşekkür , Doktor."

Carlos'a "Ben doktor değilim," dedim. Bir günde daha kaç yalan söyleyecektim? "Yeni gibi iyi olmalısın."

"Evine git Carlos," dedi Jagger ona.

Yıkanmak için lavaboya yöneldim ve etrafımda hissettiğim ısı parıltılarını görmezden gelmeye çalıştım. İğneler dikenli, kırmızı-sıcak ve istenmeyen şeylerdi. Muhtemelen sözlükte huysuzun altında resmi olan bir adamdan nasıl bu kadar etkilenebilirdim?

Ellerimi kuruladıktan sonra arkamı döndüm. "Oda, yemek ve bu akşamki heyecan için teşekkür ederim. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Artık gitmeliyim."

Evet, sesimde biraz alaycılık vardı ama bunu Jagger ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. Ya da belki sadece yorgundum. Her iki durumda da, bu ikimiz için de kötü bir yerden başka bir yere gitmiyordu.

O yaklařtıķa kendimi nefesimi tutarken buldum. Tıraş losyonunu daha önce fark etmemiş olmam beni şaşırttı. Koku da adam kadar sertti; kereste ve yosun kokusu, taze yağmur ve güneş ışığıyla doluydu. Birdenbire küçük bir romantik olmadım mı?

O yaklařtıķa ben hâlâ nefesimi tutuyordum. Ayaklarımı içine soktuğum eski tenis ayakkabılarıma kadar ateşli bir bakış fırlattı. Ayrıca erkeksi kokusundan hoşlandığımı fark etmiş gibi derin bir nefes aldı.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim. Birkaç farklı nedenden dolayı bir elimle paslanmazelik lavabonun kenarını kavradım.

"Doktor olmadığın konusunda beni kesinlikle kandırabilirdin, Bella. Başka ne sakladığını merak ediyorum."

BÖLÜM 4

J*agger*

Güzel bir kadına yalan söylediğini söylemek, kilosuna yorum yapmak kadar Neandertal bir şeydi. Ben bile bu kadar aptalca bir şey yapmamam gerektiğini biliyordum. Yine de Carlos'la nasıl başa çıktığını izlemiştim. O lanet olası bir doktordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Ayrıca bir pislüğün tacizine uğramıştı. Kolunda birkaç çürük görmüştüm. Bunlara bir kazanın sebep olması mümkün değildi. Şu anda, o pislüğün kim olduğunu sormak bana düşmezdi. Umurunda da olmamalıydı.

"Cally'yi taşımana gerek yoktu. Hâlâ yeterince küçük, bunu yapabilirim," dedi Bella, onunla birlikte aracına doğru yürürken.

"Sorun değil. Yorgunsun. Seni kulübeye götürmem gerek. Harita gün ışığında iyi ama gece berbat."

Kıkırdadı. "Ben büyük bir kıyım. Yol tariflerinde oldukça iyiyimdir." Kadın arabasının anahtarlarını çoktan eline almıştı. Ne yapacağını sanıyordu ki?

"Eğer buraya gelirken nereye gittiğinizi bilmiyorsanız, hayır. Bu çok tehlikeli bir şeydi."

"Çok iyi bir adam değilsin. Değil misin?" Anahtarlığındaki bir düğmeye bastı ve sadece birkaç araba boyu öteden farlar parladı.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çalışanların size bakışlarından ve masaya gelen iki kızın hareketlerinden bunu anlayabiliyordum. Nasıl tepki vereceğinizden korktukları anlaşıyordu."

Park yerindeki ışıklar çok iyiydi. Kullandığı aracın marka ve modelini görmemi sağladı. Bir Mercedes Visionary SUV. Markanın hayranı değildim, ama sadece bir yıldan daha az eski olduğunu değil, aynı zamanda yüklü olmadan yüz otuz bin doların üzerinde bir fiyatı olduğunu fark edecek kadar iyi tanıyordum.

Kredi kartları neden reddedilmişti?

Güzel kadını birden fazla gizem örtüyordu.

Cally'yi arka yolcu koltuğuna ona "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim," dedim.

Aramızda bir anlık sessizlik oldu.

"Düşman edinmemeye çalışmaya ne dersin?" Bella kayışları düzeltti ve kızının yanağını okşayarak bitirdi.

"Kimsenin beni sevmesine ihtiyacım yok."

Hayal kırıklığı ve rüzgârın verdiği ürpertiyle kollarını kavuşturdu. "O zaman hedeflerine ulaşıyorsun." Başka bir şey söylemeden sürücü tarafına geçti, arabaya tırmandı ve kapıyı kapattı.

Kendi hayal kırıklığımla ağzım seğirdi. Kimse bana bu şekilde meydan okuyamazdı. Tek bir kişi bile.

Oflayarak Range Rover'ıma yöneldim, içine atladım ve motoru neredeyse su basacak kadar büyük bir şiddetle çalıştırdım. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu ki?

Nerede olduğumu anlayana kadar bekleyerek park yerinden hızla çıktım. geçtiğinde, ellerimi direksiyonun etrafında döndürerek havalandım.

Tekerlek. Neden beni bu kadar kızdırdı? Kötü davranışlarımı söylediği için mi? Belki de.

Aramızda çok fazla kimya hissetmişim, bu da neredeyse onun tavrı rahatsız ediciydi.

Evet, ben doğru olanı yapmışım ve o da yardım teklif ederek bana borcunu ödemişti. Kasabanın lanet doktoru emekli olurken ve kar fırtınası yaklaşırken, önümüzdeki birkaç günün sakin geçmesini umuyordum.

Onun uzun bacaklarını ya da kızarmış yanaklarındaki ışıltıyı düşünmek yerine kendimi yola konsantre olmaya zorladım. Kahretsin, sikim ağrıyordu.

Araziyi çevreleyen birkaç kulübe vardı, bazıları ailem gibi aile üyeleri için kullanılırken diğerleri daha büyük aileler için tasarlanmıştı. Wyoming daha küçük bir kulübeydi ama bozulmamış bir manzarası ve büyük bir taş şöminesi vardı. Babam sayesinde hepsi yenilenmişti. Benim kulübem de denemeden onunla karşılaşmayacağım kadar uzaktaydı.

Ve öyle bir planım da yoktu.

Burada olduğu sürece, mesafemi korumak en iyisiydi. İhtiyacım olmayan ve istemediğim komplikasyonlar.

Kar küçük taneler halinde yağmaya başlamıştı. Bu, dağlarda on sekiz inç ila iki fit arasında olmak üzere, alçak bölgelerin alacağını duyduğum ayak artı için zemin oluşturacaktı. Virginia'da Aralık ayının başında bu kadar yağış alacağımızı düşünmek çılgınlıktı. Neden daha sıcak iklimleri tercih ettiğimi bir kez daha hatırladım.

Çeşitli kulübelere giden dolambaçlı yollar sabaha karşı tehlikeli olabilir.

Wyoming kulübesine giden araba yoluna girdim ve hemen öndeki daha iyi park yerini almasına izin verdim.

Bella motoru kapatmakta ya da inmekte tereddüt ediyor gibiydi. Onun hakkında sadaka almaktan hoşlanmadığı ve bir tür saldırıya uğradığı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Belki şimdi nedenini biliyordum. Bir şeyden ya da birinden kaçıyordu. Bu çok açıktı.

Tüm hareketlerinde kararsız kaldı, sonunda motoru durdurdu ve kapısını açtı. Ben de aynısını yaptım, ne yapacağını görmek için bekledim. Buradan yardıma gerçekten ihtiyacı yoktu ama en azından annem bana görgü kurallarını öğretmişti ve bunlar kalıcı olmuştu. İyi bir adam olmakla ilgili hemen hemen her şey dayakla, dürtmeyle ya da işkenceyle öğrenilmişti.

Bella kızını kontrol ettikten sonra dışarı çıktı, kapıyı açık bıraktı ve verandaya doğru yürürken farları ön kapıda parlıyordu. Kız kesinlikle bir şeylerden korkuyordu, yardım teklif eden hiç kimseye güvenmiyordu. Olduğum yerde kaldım ve ceketimi göğsüme daha sıkı sardım.

Lanet olsun, yılın bu zamanından nefret ederdim. Bacağım her zamankinden daha çok ağrıyordu. Zor bir gece olacaktı.

Kapıyı açmasının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum. Nihayet içeri girdiğinde, bir ışık bulması da bir o kadar zamanını aldı. Sadece bir tane değil. Dışarıdaki projektörler de dahil olmak üzere en az altı tane yaktı. Korkmuş bir kadın.

Dışarı çıkarken elleri cebindeydi, sürücü kapısını kapattıktan sonra bana doğru yöneldi.

"Burası iyi mi?" Ben sordum.

"Çok güzel. Çok fazla, ama sadece... harika." İç çekişi abartılıydı.

"Yemek. Genelde misafirler için bir karşılama sepetimiz olur ama bu farklıydı."

Bella gergin bir şekilde güldü. "Evet, biraz izinsiz girdim."

Aramıza çok garip bir sessizlik yerleşti ve ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Her neyse, daha önce sana biraz sert davrandım. Seni tanımıyorum ve tanıyormuşum gibi davranmam adil değildi."

Benden özür mü diliyordu? Binlerce kez pislik olarak adlandırılmış olan normal benliğimin hazırda bir cevabı vardı ama bunu söyleyemezdim. Ona söyleyemedim. Şimdi olmaz.

Belki de hiç.

Onun yerine bir dağ adamı gibi omuz silktim. "Önemli değil. Eminim yolculuktan dolayı yorgunsunuzdur. Bir ya da iki şişe şarap bulamazsan kulübede hiçbir şey yok, onu da alabilirsin. Sabah sizin için birkaç şey bırakacağım. Yiyecek ve içecek. Tamam mı?"

"Gerek yok."

"Sorun değil. Neden en azından çantalarınızı taşımıyorum?"

Yüz ifadesini okumak için fazla ışığa ihtiyacım yoktu. Tam bir korku.

"Zaten birkaç hatama dikkat çektin Bella, ama ben bir seri katil değilim."

Belki bir merhamet katili, kesinlikle bir suikastçı, ama öldürdüğüm adamların arkasında nedenler vardı.

Gülüşi bir kedi yavrusu kadar gergindi. "Bunu biliyorum. Yardımınız için minnettar olurum." Eşyalarını alabilmem için arka kapının kilidini açtı.

"Sanırım üst katta üç yatak odası bulacaksın. İstediklerinizi seçin."

Cally'yi kollarına almadan önce başıyla onayladı. Kapağı açmadan önce onun içeri girmesini bekledim ve bir şey almadan önce birkaç saniye geride durdum. Sadece dört bavul vardı ve hiçbirinin yeterince kıyafet alabilecek kadar büyük olmadığını düşünmüştüm. Tek bir pelüş hayvan vardı ve çantalardan birine gömülmediyse oyuncak da yoktu.

Daha da şaşırtıcı olan, yan tarafa yerleştirilmiş uzun spor çantaydı. Görünüşünden tanıdım. Eve doğru baktıktan ve kimseyi görmedikten sonra merakımın kediyi öldürmesine izin verdim. Casusluk benim iş tanımımda yoktu ama tesise ne getirmiş olabileceğimi bilmem gerekiyordu. Suikastçılar her şekilde, boyutta ve türde olabilirdi.

Kardeşlerim bana hala geçmişimde yaşadığımı söylerlerdi ama bundan kaçmanın bir yolu yoktu. Yaşadığım onca şeyden sonra olmazdı. Çantayı çekiştirerek yaklaştırdım ve hemen fermuarını çektim. İçindekiler düşündüğüm gibi değildi;

saldırı tüfekleri ya da tabancalar ve bunlarla bağlantılı mühimmat yok. Ancak bu silah, yetenekli bir nişancı tarafından kullanıldığında aynı derecede  l mc ld .

Bir arbalet.

Tanrı aşkına, yaylı t fekte ne yapıyordu?

"Vay canına," diye fısıldadım, birkaç saniye boyunca çantadan kaldırdım. Bu lanet şey profesyonel bir modeldi. Artık Bayan Bella Winters'ın söylediği kişi olmadığını biliyordum. Keşfedilme korkusuyla daha fazla dayanamadım. Silahı aceleyle geri aldım, fermuarını çektim ve tüm çantaları aldım. Seçip seçip alamazdım, yoksa ş phelenebilirdi.

Onları hemen içeriye yerleştirdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Tüm kabinlere en az bir kez girmiş olmama rağmen, ailemin ne kadar çok para yatırdığını bir kez daha fark ettim. Babam eski bir denizci de dahil olmak üzere pek çok şey yapmıştı. Ayrıca çocuklarının öğrenmesini istemeyeceği kadar çok sır saklıyordu. Birinin bir yalanın arkasına saklandığını nasıl anlayacağımı uzun zaman önce öğrenmiştim.

Üçümüz de babamıza bu kadar parayı nereden bulduğu konusunda baskı yapmayı bırakmıştık, hiçbirimiz onun artık  l  olan ve bir zamanlar yozlaşmış bir örgütten para kaçırdığına inanmıyorduk. Ama adam ölüyordu ve üçümüz de sorularımızı bırakmaya karar vermiştik.

Bu hâlâ meraklı olmadığım, ara sıra ipucu bulmak için internette gezinmediğim anlamına gelmiyordu.

Kalan odunları görünce sevinerek şömineye yöneldim. Bacayı açtıktan sonra zamanımı ateş yakmakla geçirdim. Ev ne kadar iyi yalıtılmış olursa olsun, sert rüzgâr yine de  ş tebilirdi. Kendi evimde bunu umursamamam çok komikti.

Dakikalar sonra yaklaştığında neredeyse sessizdi ama boğazını temizlemeden önce onu hissettim.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi. Ses tonundaki düşmanlık kaybolmuştu.

"Evet, ben de öyle hissettim. Soğuk olacak." Ateş k krerken ayağa kalktım.

"Çantalarımı getirdiğin için tekrar teşekkürler." "Fazla bir şeyin yok."

Yaklaştım.

Geri . "Evimden ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

Sanki bir evi yokmuş gibi bu kelimeyi söylemek onun için zordu. "Madem tatildesiniz, bir şeye ihtiyacınız olursa kasaba çok uzakta değil. Çoğu şeyi orada bulabilirsin. Sadece hava durumuna dikkat et. Sanırım mutfakta bir hava durumu istasyonu var. Her kulübede var."

"Oh, tamam. Anladım." Bella bu kadar açık sözlü olmayacaktı. "Topallıyorsun. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Önemli bir şey değil. Eski bir sakatlık." Sakatlıkmış, hadi oradan. Tek bacağımı kullanabildiğim için şanslıydım.

"Bir ısıtma yastığının yardımcı olacağını unutmayın ve sanırım buralarda spor malzemeleri satan dükkanlar olduğu için, ucuz jel el ısıtıcıları gerçekten iyi çalışıyor." Güldü. "Rahatsız etmek istemem."

"Hayır. Sorun yok. İyi

düşünceler." Başını salladı ama

sessiz kaldı.

Ona doğru tekrar bir adım attım ve o da gerildi. "Tamam. Seni yalnız bırakma vaktim geldi."

"Her şey için teşekkür ederim."

"Sorun değil." İş hayatında hamile bir duraklama için söylenecek bir şey vardı, ama bu durumda değil. Kendimi daha da yaklaşıırken buldum, azgın libidomu dizginlemeye çalışıyordum.

Bella öncekinden daha gergindi, hâlâ gözlerimin içine olarak bakamıyordu.

"Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var."

Ondan sadece birkaç santim uzakta durduğumda, korkmuş bir kısrak gibi kaçmasını bekliyordum.

O yapmadı.

Sonunda gözlerini benimkilere kilitledi ve hayatının büyük bir kısmının acı dolu geçtiğini hissettim. Onu teselli edebilecek adam ben değildim. "Tekrar teşekkür ederim. Yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım."

Tekrarlaması endişesinin devam ettiğini gösteriyordu.

O kadar uzun zamandır öfke dışında hiçbir duyguyu ifade edemeyen bir adamdım ki, parmak eklemlerimi yüzüne sürdüğümde ondan daha çok şaşırdım. Kaçmadı, eliyle bana vurmadı. Umutlu görünüyordu ama romantizm dolu bir gece için değil. Onun yerine huzurlu bir gece.

Çizgiler aşılmadan ve ikimizin de pişman olacağı bir şey olmadan önce defolup gitmem gerektiğini biliyordum. Ne yazık ki, onun etrafında olmak kontrolümü kaybetmek ve içimde o kadar derin bir şekilde çatlayan bir ihtiyaç anlamına geliyordu ki, o anın sıcaklığında tamamen ve tamamen kayboldum.

Başımı eğdiğim anda ikimiz de kaskatı kesildik ama fazla düşünmeden dudaklarımı onunkilere bastırdım. Daha önce yaşadığımız elektrik kesinlikle hâlâ oradaydı ama birbirini tanımayan iki insanın tereddütü yüzeyi tırmalıyordu. Onun tadı tatlıydı, hafif iniltisi içimdeki adamı sarsıyordu.

Sadece birkaç saniye sonra Bella bir elini göğsüme bastırdı. Öfkeyle değil. Kesinlikle hareketlerimden tiksindiği için değil. Sadece benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyden dolayı canı yandığı için.

İçgüdülerim bana bunu söyledi.

Bir adım uzaklaşmama rağmen özür dilemedim. İnanılmaz kokusu bir süre daha kaldı ve kalacaktı.

Ateş ışığının sıcak parıltısı yanaklarındaki hafif kızarıklığı ortaya çıkardı ve işte o an kendimi bir bok gibi hissettim. "Gitmeliyim."

"Evet, yapmalısın."

İçimi çekerek kapıya yöneldim ve parmaklarımı kapı koluna doladığım anda durdum. "Sanırım başın bir tür belada. Ben kahraman değilim ama yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver yeter."

"Başım belada değil Jagger. Sakıncası yoksa karışmayı kes. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Çok uzun zamandır bakıyorum."

Bu duyduğum en iyi öpücüktü. "Peki, bayan. Sorun değil. Sizi rahatsız etmemeye çalışacağım. Keyfinize bakın." Belki erkek egom ezilmişti, belki de sadece sinirli bir ruh halindeydim ama çıkarken kapıyı biraz fazla sert kapattım.

BÖLÜM 5

B*ella*

Kapının sertçe çarpılması beni irkiltti.

Jagger bana kızgındı.

Neden umursayayım ki? Tamam, bana en azından birkaç gece kalabileceğim harika bir yer sağlamıştı. Kim olduğum ve neden burada olduğum konusunda beni rahatsız etmemişti. Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, hatta biraz güldüm. Bunu uzun zamandır yapmamıştım ve kendimi iyi hissetmiştim.

Tıpkı onun dokunuşu gibi.

Zihnim, aklıma girmemesi gereken birkaç yaramaz görüntüye daha kaydı.

Bununla birlikte, vücudunu giysisiz görme düşüncesi kalbimde hafif bir çarpıntı ve amımda bir sıcaklık dalgası bıraktı. Yorgun olmalıydım. Düşüncelerim için başka bir mazeret yoktu.

Ama vay

be.

Sağlam.

Yontulmuş.

Devetüyü vücut.

Bir kız daha ne isteyebilir ki?

"Burada ne yapıyorsun kızım?" Kararımda aceleci davranmış, bir korkak gibi istifamı patronuma e-posta ile göndermişim. Başka seçeneğim olmadığını düşünmüştüm. Yine de kendime sormaya devam ettim: Şimdi ne olacaktı? Hiçbir cevabım yoktu. En azından güvendeydik.

Şimdilik.

Cally mışıl mışıl uyurken mutfağa girdim, bütün dolapları ve kilerin kapağını açtım. Birkaç şişe kırmızı şarabı fark ettiğimde neredeyse sevinçten zıplayacaktım. Belki de ihtiyacım olan son şey alkoldü ama sinirlerim hâlâ gergindi. Kızlık soyadımı kullanmak Joel Brockford gibi bir adam için hiçbir şey ifade etmezdi.

Belki Susie onun zavallı kıcını meşgul eder ve beni unutturdu. En azından mucizeler için umut edebilirdim.

Çantamdan telefonumu çıkardım, internet hizmetim olduğu için minnettarım. En iyi arkadaşımı kontrol etmek en azından geçmişime tutunmaktı. A-çerçevele kulübenin içindeki mobilyalar inanılmazdı, rahat ve renkliydi. Bir duvar, duvarları süsleyen sanat eserlerini tamamlayan parlak bir turkuaza boyanmıştı. Deri mobilyalar, çatı katı süitinde lüks bir otel olmadığı sürece genellikle kiralık bir tesiste görebileceğiniz bir şey değildi.

Evliliğim boyunca bir çiftte kalmışım, paylaştığımız tatiller bir kral ve kraliçe içindi.

Ama hepsi bir yalandı.

Kanepeye uzandım ve yaşadığım çilenin üzüntüsü beni neredeyse yeniden ele geçirdi. Joel'in beni daha fazla incitmesine izin vermeyeceğime dair kendime ne kadar söz verirsem vereyim, neredeyse her gece aşırı üzüntüye başvuruyordum.

Esme'nin numarasını çevirirken Jagger'ın öpücüğünün hissi hâlâ aklımdaydı. Bana bu kadar yakinken vücudunun sıcaklığı bile hoş bir değişiklik olmuştu

Aylardır hissettiğim buz gibi havayı dağıttı. Bir erkeğin beni öfke yerine tutkuyla kucaklamasının nasıl bir şey olduğunu birkaç saniyeliğine hayal etmek neden ayrıldığımı hatırlatan mükemmel bir şeydi.

Gözlerimi kapattım ve ateşin önünde öpüştüğümüzü hayal ettim.

Keşke her şey farklı olsaydı ve ben de kendimi bırakabilseydim.

Bu uzun bir süre daha olmayacaktı. Seksi gamzeleri ve öldürücü gülüşü olan bir adama güvenme konusunda dersimi almıştım.

"Merhaba günışığım," dedi Esme cevap verirken. "Ben de seni merak başlamıştım. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Nereye indiğimi bile bilmiyorsun."

"Öyleyse neden bana söylemiyorsun?"

En iyi arkadaşımın nerede olduğumu bilmesinin ne zararı olabilirdi ki? Yıllardır iyi bir arkadaşımdı, düğünümde baş nedimemdi. Belli ki güven sorunlarım vardı çünkü ona hemen cevap vermedim. Aptalcaydı. Hayır, tereddütüm saçmaydı. Esme bana asla ihanet etmezdi.

"Danger Falls adında küçük bir kasaba."

Bir kahkaha patlattı. "Danger Falls adında bir yere mi geldin? Karmayı zorluyorsun. Öyle değil mi? Yine de cesur bir bayansın."

Bu şekilde düşünmemiştim. "Belki, ama karma benim için seçimimi yaptı."

"En azından hâlâ macera duygusuna sahipsin. Peki, nerede kalıyorsun?"

"Dağlarda muhteşem bir kulübede."

"Vay canına. Hiçbir masraftan kaçınmamışsın. Aferin sana. Şimdi tek yapman gereken seksi bir erkek bulmak ve her şey daha güzel olacak."

Neredeyse boğuluyordum. Neredeyse her zaman bende bu tepkiyi yaratırdı. Kadının filtresi yoktu, bu özelliğine bayılıyordum. Uzun zaman önce çenemi kapalı tutmayı, asla dalga yaratmamayı öğrenmiştim. Fark her zaman iyi bir şey değildi, bu da Joel'in beni arayıp bulmasına şaşırmamın nedenlerinden biriydi.

Bar. Gösterişli değildim ve seksi elbiselerden nefret ederdim. Arka planda kalmak daha iyiydi.

"Bir erkeğin üstesinden gelmek için altına girmek hakkında ne derler bilir misin?" Kankam da hakarete hakaret kattı ve Jagger'la ilgili birkaç seksi ve tamamen uygunsuz görüntü ortaya çıktı.

"Bu hayatta değil."

"O zaman yaşlı ve yalnız ölürsün."

"teşekkür ederim," dedim ona.

"Ben ciddiyim. Kaldığın yerde seksi bir adam olmalı?"

Oturma odasına göz gezdirdim, çevremden öncekinden daha çok etkilenmiştim. Manzaranın gün ışığında nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdim. Bir duvar tamamen pencerelerden ve ahşap kirişlerden oluşuyordu. Büyük taş şömine ve yükseltilmiş ocakla rahatlamayı ciddi ciddi öğrenebilirdim.

"Birkaç , ama önemli değil."

Bu açıklamayı yaptığım anda hata yaptığımı anladım. "Ateşli bir adamla tanıştın. Bunu söyleyebilirim!"

Çok heyecanlıydı.

"O sadece kulübeyi almama yardım etti. Başka bir şey yapmadı. Zaten huysuz piçin tekidir." Neden kadına cephane sağlıyordum ki?

"Uh-huh. Seni sandığından daha iyi tanıyorum. O bir hayalperest mi?"

Cevap derin bir evetti ama Çin'e giden yavaş teknesine kapılmayı reddettim. "O iyi biri. Ama tam bir göt."

"Ne derler bilirsin..."

"Sakın buna cüret etme. Kasabayı huysuz bir pislikle takılmak için terk etmedim."

"Bence çok içten itiraz ediyorsun."

"Kes şunu. Şimdi uyuyacağım." En az bir kadeh şarap içtikten sonra.

"Tamam, ama söylediklerimi bir düşün."

"Asla," dedim ona.

"Çok yalnız öleceksin. Çok yalnız." İkimiz de güldük ve onun aklında daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

"Sadece söyle."

"Gerçekten önemli değil,

ama..." "Ama ne?"

"Dikkatli ol Bella. Tekrar incindiğini görmek ."

"Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yok, kızım. Seni birkaç gün içinde arayacağım."

"İyi olur. Bak, biraz paraya ihtiyacın var mı? O piçin hesaplarınızı dondurduğunu biliyorum. İhtiyacın olursa sana biraz gönderirim."

Kullanmamaya çalıştığı bir güven fonu vardı, bu yüzden para sorun olmazdı, ama ondan borç alma düşüncesine dayanamıyordum. "Şimdilik böyle iyiyim."

"Kuzenimi Joel'i bu hesapları dondurması gerektiğine ikna edemeyeceğime emin misin?"

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. "Sadece bu düşünceye

tutun." "Tutacağım. İyi geceler kızım. Endişelenmeye devam

edeceğim. Beni ara."

"Evet, anne."

Telefonu kanepeye fırlattım, arkama yaslandım ve gerçekten ne yaptığımı anlamaya çalıştım. Yaptıklarım cesaret ve benden çalınan küstahlığın birazını gerektiriyordu. Sadece hayatta kalmak bir seçenek değildi. Yeni bir hayat kurmak da öyle. Bunu daha önce defalarca yapmıştım. Eskide kalmıştı.

Her ne kadar Cally'nin yanında olsam da, verdiğim kararlar onun için en iyisi olacaktı. Ayrıca, ben para kazanmak zorundaydım. Her şey öyleydi

karmaşık: isim, kimlik bilgilerim, her şey.

Umarım zaman, bu büyük karmaşayla nasıl başa çıkacağımı bulmama izin verir.

Gözlerimi kapattığımda, zihnim her zamanki gibi bana oyunlar oynadı ve odada olduğundan emin olarak neredeyse koltuktan kalkacaktım. Her zamanki gibi, piç kurusu bir kez daha küçük bir savaşı kazanmıştı. Yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

Beni burada, bilmediğim bir yerde tek başıma olmaktan daha çok rahatsız eden şey, karanlık ve korkutucu bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissiydi. Belki de Joel'in tehditlerini yerine getireceğinden emindim.

Ama ya başka bir şeyse, aynı derecede korkunç bir şeyse?

BÖLÜM 6

J*agger*

"Ne demek teslim edemem?" Telefona bağırdım. En başta yarım yamalak olduğunu düşündüğüm bir hizmete güvendiğim için öfkeliydim.

"Dışarıya baktın mı, dostum?" Bronco sordu. Bronco gibi bir ismi olan birinin bir defans oyuncusu ya da kiralık katil olması beklenirdi. Belki de bir fedai. Derin, sigara kokan bir sesi vardı ama 1.80 boyunda ve ancak yüz on kilo ağırlığında olduğundan asla bir kavgayı kazanamazdı.

Kesinlikle benimle boks ringine çıkmak istemedi.

Bu düşünce beni hep gülümsetmiştir. Bugün, adama çok kızmıştım. "Kar yağıyor. Dağlarda böyle olur. Ne olmuş yani?"

"Buna yüzyılın fırtınası denmesinin bir sebebi var. Hava koşulları nedeniyle iki şoförüm çalışmıyor, diğerinin karısı da erken doğum yapacak. Eşyalarınızı tesise getirecek kimsem yok."

"Sana en yüksek parayı veriyorum." Bir şekilde, teslimatlarımızın zamanında yapılmasını sağlama işine dahil olmama izin vermiştim. Hunter iki ay önce beni bu göreve getirmeyi başarmıştı.

Göt herif.

"Belki, eğer çok şanslıysam, bunu sana bugün geç saatlerde ulaştırabilirim. Ama söz vermiyorum."

"Bugün geç mi kaldın? Yeterince iyi değil. Bu fırtınadan sonra, seninle mevcut sözleşmen hakkında konuşacağız." Benim imzam insanların yüzüne kapatmaktı. Eski birliğimin dışında daha sık deneyimlemek zorunda kaldığım bahanelere ya da saçmalıklara katlanamıyordum. Misafirperverlik dünyası alışık olduğumdan tamamen farklıydı.

Perdeleri geriye atarak pencereye doğru hışımla yürüdüm. Bir kadın tarafından dekore edildiği belli olan kulübeyi almayı başarmıştım. Fırfırlı perdeler. Duvarlarda cesur renkler. Aylardır Tehlike Şelalesi' ve tek yapabildiğim duvarlardaki bayat yastıkları ve inek resimlerini atmak olmuştı.

Sırada lanet perdeler vardı.

Evet, kar yağıyordu. Yukarı Alaska'da kabul ettiğim görevden beri görmediğim kadar çok. Hedeften bir işaret beklerken neredeyse taşaklarım donacaktı. Yerde şimdiden en az on santim vardı, düşüş hızı saatte yaklaşık bir inçti ve artması bekleniyordu. Range Rover'ımın dayanamayacağı bir şey değildi.

Lanet olası yiyecekleri kendim alırdım. Kasabaya sadece birkaç mil vardı.

İkinci fincan kahveme dokunmadan parkamı ve anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim. Günün bu erken saatinde beni kızdırmak kimsenin yararına değildi. Hunter yanaşmadan önce lanet aracıma varamamıştım, atlamadan önce vitesi zar zor parka aldım.

"Tatil köyüne mi gidiyorsun?" diye sordu. Küçük kardeşim Shep benden daha fazla uyum sağlamış, restoran ve şaraphanedeki işinden keyif alıyordu.

"Bir işimi hallettikten sonra. Yakın zamanda ürün teslimatı beklemiyorum. Siktiğimin Bronco'su ve onun boktan personeli."

"Birisi yatağın ters tarafından uyanmış. Bunun dün gece gelen beklenmedik misafirle bir ilgisi var mı?"

Kaç kez adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak istemiştım? Beni her konuda azarlardı. Elbette bunu ona gençken de yapmıştım ama bu yirmi kúsur yıl önceydi. "Yapacak işlerim var. Buraya gelmenin bir sebebi var mı?"

Lanet gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Shep, park bekçilerinin rüzgâr hızı ve beklediğimiz kar miktarı nedeniyle fırtınadan gerçekten endişe duyduklarını söyledi."

"Peki bu bizim için neden önemli?"

"Hava durumu alarm sistemlerini açık tutmamız gerekiyor. O senin bebeğın. Ayrıca, tatil köyü fırtınalarda güvenli bir sığınak olarak kabul edilir."

"Bu da nereden çıktı?" Evet, geldiğimizde bulduğum boktan sistem yerine sofistike bir hava sistemi kurmak benim fikrimdi. Umarım pişman olmam.

"Çünkü tamamen çalışır durumda jeneratörlerimiz var ve kasabanın yarısının elektriğı çok sık kesiliyor."

Gökyüzüne doğru baktım, hissettiğim hafif yağmur yağışı karın buz kristalleriyle kaplı olduğunu gösteriyordu. "Bir saat içinde orada olurum."

"İyi anlaşma. Shep'e haber veririm."

Shephard bizim patronumuz değildi. Eşit ortaklardık ama geldiğimizden beri baba köpek gibi davranıyordu. Siktir et onu. Kimsenin omzumun üzerinden bana işimi nasıl yapacağımı söylemesine ihtiyacım yoktu. Hunter beni incelemeye devam etti, bende olmayan cevapları arıyordu. Geçmişlerimiz hakkında konuşmak istiyordu ve ben her onu geri çeviriyordum. Eğer bir psikiyatriste ihtiyacı varsa, bir tane tutmalıydı.

Rahatlatıcı bir tip olmadığımı biliyordu. Ayrıca, gizli görevlerimizin gizli kalması gerekiyordu. Sonsuza kadar.

"Peki," dedi. "Saçından çekileceğim."

"Sen yap." Aracıma atlamadan önce onu beklemedim, motoru çalıştırdım ve devirdim. Garaj yolundan aşağı inerken kamyonetinin arkasından yakından takip ettim, sadece kasabaya doğru ters yöne döndüm. Bu çok sık yapmadığım bir egzersizdi. Ayda bir kez erzak almak için kasabaya giderdim, o kadar.

Kulübedeki tamirat işlerini kendim hallediyor, izin günlerimi odun keserek ya da dağlarda saklanarak geçiriyordum. Yalnız olmayı tercih ediyordum, sadece gerektiğinde sahte plastik bir gülümseme takınıyordum. Kontrolör olmak tatil köyünde dolaşmak yerine bir ofiste çalışmamı sağlıyordu ama yine de personelle uğraşmak zorunda kalıyordum.

İnsanlardan hoşlanmadığımı ve mümkün olduğunca yoluma çıkmamayı tercih ettiğimi çabucak öğrenmişlerdi.

Dört tekerlekten çekişi olmayanlar için kasabaya gitmek tehlikeli olabilirdi. Yollar kaygandı ve geçit vermez hale gelmesi uzun sürmeyecekti. Son dönüşü yapıp kasabaya doğru ilerlerken, Noel tatilinin kasabalılar için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Süslemeler, geçit töreni ve çocuklar için büyük bir olay olan Noel Baba ile her şeyi yaptılar.

Tatil köyü, devasa Noel ağaçları ve her kapıdaki çelenklerle yeterince kötüydü. Her yerde kocaman sahte Noel Babaları ve ren geyiklerini görmek, binlerce parıltıyan ışıkla aydınlatılmış ana meydan beni hasta etmeye yetti. Danger Falls, Hallmark filmlerinin steroitlere uyarlanmış hali gibiydi.

Fırının, kışın hâlâ dondurma satan eski çeşme dükkânının, her zaman dolu olan şirin bir kitapçının, böyle bir günde bile hâlâ açık olan çiftçi pazarının ve iki eski tüfek kardeşin işlettiği balık ve yem dükkânının önünden geçtim. Az sayıda küçük giyim mağazası, iyi bir hırdavatçı ve daha önce tek bir lokma bile yemediğim çok sayıda lezzetli lokanta vardı.

Market alışverişi için Rutherford's General Store'a gitmek dışında, diğer yerlere kaç kez gittiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim.

Nereye gittiğimi biliyordum, alışveriş yaptığım tek bakkaldı. Müdür genellikle bana hızlıca el salları ve sonra arkasını dönerdi. Benim huysuz

Ün benden önce gelmişti, ancak yerel halk beni toplumun bir parçası yapmakta ısrarcı olmuştu. Birkaçı size el sallamadan hiçbir yere gidemezsiniz. Kim olduğunuzu bilmeseler bile, tanıyarak başlarını sallıyorlar, çoğu da küçük bir kasaba gülümsemesi sunuyordu.

Yine de tehlikeli Fox kardeşler hakkında dedikodu yapmaktan hoşlanıyorlardı, yerel şerifin çok fazla insanın önünde bizi devlet düşmanı ilan etmesinden sonra kafalarına takılan bir fikirdi bu. Sinirli adam çok fazla film izlemişti.

Burası görgü kurallarının hâlâ geçerli olduğu, çocuklara büyüklerine saygı göstermenin öğretildiği bir yerdi. Bir bayana kapıyı açmamanın saygısızlık olduğunu bu popüler lokantanın sahibinden öğrenmiştim. Poppy Danfield zamanın başlangıcından beri buralardaydı, ben dahil herkese karşı son derece arkadaş canlısıydı. Ama keskin zekâsı ve şımarık ağzı, bu kasabada seilmek istiyorsam görgü kurallarını yeniden öğrenmem gerektiği konusunda açık bir uyarıda bulunmuştu.

İşi kendim kabul ettiğim için şimdiden dişlerimi gıcırdatarak alışveriş sepetine bir şeyler attım. Bella ya da Cally'nin nelerden hoşlandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuk kahvaltıda ya da atıştırma olarak ne yerdi ki? Denise Parker yanıma geldiğinde mısır gevreği reyonunda duruyordum. Shep'in hayatının aşkıydı, tavırlı bir park bekçisiydi. İşinde çok iyiydi, sadece yaptığı işi sevdiği için değil. Aynı zamanda büyük bir şehirde eski bir dedektifti.

Burada ne aradığına ve kardeşimde ne bulduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Büyük fırtına için stok mu yapıyorsunuz?" diye sordu.

El arabasının şişelenmiş su ve kurutulmuş et ürünleriyle dolu olduğunu fark ettim. "Sanırım kıyamete hazırlanıyorsun."

"Onun gibi bir şey. Kötü bir şey olması gerekiyordu." Beni dikkatle inceliyordu. "Ne arıyorsun?"

Sekiz kutu çocuk tipi mısır gevreği aldım, şeker içeriğine bakıp yüzümü buruşturdum. "Lanet olası bir çocuğun yiyebileceği bir şey."

Alaycı kahkahası Shephard'ın ona bayıldığı şeylerden biriydi. Bana doğru uzandı ve bir kutu Tarçınlı Chex seçti. "Besleyici ve tatlı."

Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Şeytani sırıtışını benden kaçırdığı için ona ters ters bakacağımı biliyordu.

"Sadece yardıma ihtiyacı olan bir misafir."

"Bu havada mı? Vay be. Umarım bir süre kar altında kalacaklarını ."

Başımı salladım ve dolaşmaya çalışarak önerisini kabul ettim. "Evet. Ona söylerim."

"Jagger. Shephardın senin onun sağdıcı olmanı çok istediğini biliyorsun."

Kaçındığım bir konuşma olmuştu. Düğünlerini planlıyorlardı. Onlar adına mutluydum ama kutlamaların bir parçası olmak gibi bir arzum yoktu. Elbette, onlara bir hediye alacaktım ama hepsi bu kadardı. Sağdıcı olmak kardeşimin isteyeceği son şey gibi görünüyordu. "Hunter'ı seçmesini söyle."

"Hunter'ı istemiyor. O seni istiyor."

Arkamı dönmedim ya da başka bir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey yoktu, konu kardeşimle benim aramdaydı. "Evet, hepimiz istediğimiz şeye sahip olamayız Denise. İşler böyle yürümüyor."

"Kendine acımayı ne zaman bırakacaksın Jagger? Sana değer veren iki kardeşin var. Neden karşılığında onlara biraz sevgi göstermiyorsun? En azından biraz saygı."

Özellikle Shep'le daha fazla arkadaş olmaya çalıştım ama inatçı kişiliklerimiz bizi birbirimizden uzak tutmaya devam etti.

Bana bakmaya devam ettiğini biliyordum. Arkadaşım olmaya çalışmıştı, belki de yakında aileden biri sayılacağı için. Onunla ilgilenmiyordum ve bu onun yüzünden değildi. Kardeşimi diken üstünde tutacak kadar taşaklı, hoş bir kızdı.

Kendimce sebeplerim vardı ve bu sondu.

Sonunda işe yaramayacağını anladı ve çekip gitti. Bunu kardeşimden duymuştum ama çoğu şeyde olduğu gibi umurumda değildi.

Kendim için birkaç şişe şarap ve birkaç şişe içki almak da dahil olmak üzere alışverişimi bitirdikten sonra yola çıkma zamanının geldiğini biliyordum. En azından Bella ve sevimli çocuğun en az bir hafta yetecek kadar yiyeceği olacaktı. Satın aldığım eşyaların sayısı evimdekilerin dört katıydı, hatta daha fazlaydı. Sorun para değildi. Kendim için yemek pişirmenin cazibesi yoktu.

Kasabadan çıkarken küçük oyuncakçı dükkânının hâlâ açık olduğunu fark ettim. Yavaşlayarak vitrin camına baktım ve içeri girip girmemeyi düşündüm. Küçük bir kızın ne tür oyuncaklardan hoşlanacağı konusunda bir kutu mısır gevreğinden daha iyi bir fikre sahip olduğumu düşünmek benim için acelecilikti. Yine de kendimi mecbur hissettim.

Pek çok şirin kasabada gördüğüm gibi, cadde üzerinde park yeri vardı. Birkaç blok ötede bir park yeri buldum. Turistler sürüler halinde dışarıdaydı, fotoğraf çekiyorlar ve görünmeyen hoparlörlerden sürekli çalınan tatil müziğinin tadını çıkarıyorlardı. Yerleri kaplayan karla birlikte kaldırımdan aşağı inerken içim cız etti.

Her zamanki gibi hemen herkes bana el salladı, birkaç çift göz beni tanıdı ama çoğunlukla yabancı birine iyi davranmakla ilgiliydi. Başımı eğmek için elimden geleni yaptım. İçeri girdiğim anda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Çaresiz görünüyor olmalıydım ki tezgâhın arkasından genç bir kadın belirdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Kaybolmuş görünüyorsunuz." Gülümsemesi samimiydi ve botlarıma kadar bana minnettar bir bakış attı. Gençken bir kadının çapkınlığıyla oynar, şakalaşmanın tadını çıkarırdım. Artık öyle değil. Bir ilişki düşüncesi ağızımda kötü bir tat bırakıyordu.

"Küçük bir kız için oyuncağa ihtiyacım var." Sesim öncekinden daha da sert çıkmıştı. Sabırsız.

Gülümsemesini kaybetti. "Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık bu büyüklükte." Açık avucumu yerden bir metre kadar yükseğe koydum.

Kadın gözlerini kıstı. "Eğer bilmiyorsanız sadece tahmin ediyorum ve tamamen yanılıyor da olabilirim."

"Eğer seni vurmayacağım."

Bakışlarında ilk kez bir korku belirtisi vardı ama bunu görmezden gelmeyi başardı. Evet, tam bir pislik gibi davranıyordum. Bu kasabada, bu insanların arasında olmak beni kabuğuma daha da çekilmeye zorlamıştı. Benim bildiğim ve çok az kişinin bildiği şey, bazıları tarafından korkulan ve diğerleri tarafından nefret edilen bir pislik olmanın herkes için çok daha iyi bir alternatif olduğuydu.

Dünyayı kurtardıktan sonra onu aydınlatmaya niyetli bir kadın da dahil olmak üzere kimse beni değiştiremez.

Hatta o kadar güzeldi ki bütün gece onu düşünmekten uyuyamamıştım.

Doğruyu söylemek gerekirse, onun hayalini kurmuştum. Bella hayattan umudunu kesmiş bir adam için canlandırıcıydı. Yine de iyiliğimi yapıp çekip gidecektim. Herkes için en iyisi buydu.

Ben bir beceriksizdim ve umursamak acı çekmek anlamına geliyordu, bu da başkaları için acı yaratacağım anlamına geliyordu. Hayır, bu şekilde olmak daha iyiydi.

"Üç ya da dört diyebilirim. Aralarından seçim yapabilmeniz için birkaç eşya toplayayım."

"Elinde ne varsa alacağım."

Gözleri kocaman açıldı ve derin bir nefes verdi. "Peki, tamam o zaman. Siparişinizi hazırlayayım. Birkaç dakika sürer."

Dünya kadar zamanım vardı.

Durup beklerken Bella'yı düşünmekten kendimi alamıyordum. Yine de onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

hiçbir şey olamaz. , onu tehlikeye atarım. Benden.

BÖLÜM 7

B*ella*

Hayal
kırıklığı.

Öfke.

Üzüntü.

Son birkaç aydır her duyguyu yaşamıştım, en karanlık olanları son birkaç günde daha da yoğunlaşmıştı. Zihnim hâlâ Joel'in kariyerimi ve itibarımı mahvedecek kadar benden nefret etmesini hazmetmekte zorlanıyordu. İşler nasıl ve ne zaman bu kadar iğrenç bir hal almıştı?

Çenemi sıkarak pencereden dışarı, kara baktım. Neyse ki açılmamış bir kutu PopTarts ve bir tost makinesi bulmuştum. Cally kahvaltısından memnundu. Ama bulunabilecek başka yiyecek yoktu.

Baltimore da karla dolu olaylardan nasibini almıştı ama bir zamanlar yaşadığım lüks ev göz önüne alındığında, bitişikteki yollar sürekli olarak sürülmüştü. Zengin insanlar asla rahatsız olmazdı. Bu tamamen farklıydı, gün ışığı dağlarda olduğumu güzel ama ürkütücü bir şekilde hatırlatıyordu.

Yine de fırtınadan sağ çıkma umudum varsa bir bakkal bulmam gerekiyordu. Ayrılmadan önce yanıma almayı başardığım parayı saydım. Egzersiz içimde hasta bir his bırakmıştı. Bir markette durmamakla aptallık etmiştim.

dik yollara tırmanmadan önce bir ATM. Bunun nedeni Joel'in bir şekilde ATM'ye ulaşmayı başarmış olmasından korkmamdı. Şehir dışına çıktığım yönün izini sürebilirdi.

Tam bir aptaldım.

En azından Esme'nin teklifini kabul edebilirdim, ama sadece kesinlikle gerekliyse.

Küçük kızım mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırırken ve boyama kitabının tadını çıkarırken, ben de nefes almaya çalışmakta özgürdüm. Ve düşünmek. Ve plan yapmak.

Tanrı aşkına ne yapacaktım?

Telefonum çaldı ve Esme'nin numarasını görmeyi bekledim. Onun yerine Joel'in numarasıydı. Piç kurusu ikinci kez yeni numaramı bulmuştu. Lanet olsun. Muhtemelen hastanedeki iş ofisindeki kadını zorlamıştı. Bir hata daha. Kullan at bir telefon almalıyım.

"Ne istiyorsun Joel?" Tısladım.

"Kocanla böyle mi konuşuyorsun?"

"Artık benim kocam değilsin. Aletini Susie'ye soktuğun anda kocam olmaktan çıktın. Hatırladın mı?"

"Bunu bana karşı kullandığına inanamıyorum ama son baktığımda hâlâ evliydik."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Sen dünyanın en büyük pisliği değil misin? Beni aramayı bırak. İşimiz bitti."

"Kızım sende." "O senin

değil."

"Evlat edinme işlemi neredeyse tamamlanmak üzereydi ve biliyor musunuz, babam evlat edinme belgelerinin imzalanmasını sağlayacak birini tanıyor."

Bir mide bulantısı dalgası beni sertçe ve anında vurdu.

İçim eskisinden daha kötüydü. Bir boşanma avukatıyla görüştükten hemen sonra evlat edinme sürecini durdurmuştum. Hatta

ayrılık anlaşması. Ama Joel'e hiçbir şey yapamazdım. Hayatımı mahvetmek istiyordu.

Ona çekip gidecek cesareti bulmaktan başka ne yapmıştım ki? Babasının oğlunun evlenmesi için ısrar ettiğini öğrendim. Nedenini bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu. Joel'in bana ilgi göstermesinin tek nedeni buydu. Cerrah olarak yeterince soyağacım vardı, onu utandırmazdım.

Ve ben de onun her saçmalığına kanacak kadar aptaldım.

"Sana bunu bir kez söyleyeceğim, Joel. Benim ve kızımın hayatından uzak dur. O iğrenç ellerini ona asla süremeyeceksin. Bir toplantı için değil. Ziyaret için değil. Hiçbir şey için. Yeterince açık mıyım?"

Kıs kıs güldü. "Çok açıksın, sevgilim. Ancak beni hafife alıyor gibisin. Velayet konusunda benimle mücadele edersen, mahkemelerin gelişim çağındaki küçük bir çocuğa ne kadar zarar verdiğini görmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Herkesin porno filmde ne kadar güzel olduğunu görmesi için sabırsızlanıyorum."

Tüm video tam olarak bu şekilde çekilmişti. Bunu şantaj olarak ya da beni hizada tutmak için kullanmayı planlamıştı. Midem bulandı ve kusmamak için kendimi zor tuttum. Hayır. Beni üzmemek istiyordu. Kazanamayacaktı. Ona izin vermeyecektim.

"Seni zalim orospu çocuğu." Cally yüzünden sesimi alçaltmaya çalışsam da o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün düşünemiyordum. "Benimle bir daha iletişime geçme yoksa avukatımla konuşup yasaklama emri çıkarttırırım."

Avukatım yoktu.

Paramın emin olmuştu. Benimle konuşmadan önce peşin on bin dolar isteyen biriyle konuşmuştum. Şu anda on bin dolarım yoktu. İkinciyle konuştuktan ve o pislik on beş bin dolar istedikten sonra, kazanmam gereken bir dava olduğuna yarı gülerek vazgeçtim. Ne yapacağıma karar vermek için zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı.

Kazandığım onca parayla, beni sevdiğini iddia eden bir adama güvenmiştim ve o da beni mahvetmişti. Tıpkı hayatımdaki diğer herkes gibi. Bir kez olsun, bir kez olsun bu kadar çok kontrolü elimde tutmaktan vazgeçebileceğimi düşünmüştüm. Aptal olmak bana yakışmıyordu.

Ben telefonu kapatırken gülüyordu.

Ön kapıya sertçe vurulduğunu duyduğumda, hâlâ Esme'nin adamı avlayıp öldürme teklifini kabul etmiş olmayı dilemenin sancıları içindeydim. Kim olduğumu ya da Tehlike Şelaleleri'nde gerçekte ne yaptığımı bilen kimse olmadığı için uzun adımlarla kapıyı açtım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum alaycı bir havlamadan başka bir şey değildi.

"Sana biraz yiyecek getirdim. Neye benziyor?"

Jagger'ı verandada kolları dolu bir şekilde dururken görmek, bir gece önce dönüp durduğumu hatırlattı. Onu bir türlü aklımdan çıkaramamıştım. Cally ve cinayet yöntemlerinden başka bir şey düşünmediğim için bir erkeğin bana ilgi göstermesi beni şaşırtmıştı. Kaba saba ve kibirli biriydi ama bir onur nişanı gibi taşıdığı maço kabadayılığının altında nazik bir tavrı vardı.

Bonus olarak, ona her baktığımda, sert görünüşü ruhumu ateşliyordu.

İçeri girebilir miyim diye sormadı, içeri girdi. Ya da belki de bir kızın onu hiçbir koşulda durdurmasına izin vermeyeceğini söylemeliydim. Elinde dört dolu poşetle, birini düşürmeden mutfığa girmesine şaşırdım.

"Bunu neden yaptın? Sana daha önce de söyledim, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi?" diye sordu, onu bir gece önce gördüğümde daha da huysuzdu. "Şimdiye kadar boktan bir iş çıkardın."

"Anne, küfür etti," diye kıkırdadı Cally.

"Biliyorum. Bunu yapmaması gerekiyor. Artık gidebilirsin." Nefret dolu gözlerimi ondan ayırmadım. Onun misafirperverliğini kabul edecek kadar aptal olduğumu düşünmek içimi yakıyordu. Erkekler cömertlikleri karşılığında bir şeyler bekliyorlardı. Aman Tanrım. Bir lobotomiye ihtiyacım vardı.

"Diğer her şeyi alana kadar olmaz. Sonra saçınızdan çekileceğim, bayan. Merak etmeyin." Tek bir çanta bile açmaya zahmet etmedi ve ben de yardım etmeyi teklif etmedim.

Aracına dönmek de dahil.

Çok kızmıştım. Bazılarına hiç mantıklı gelmeyebilirdi ama Joel'le yaşadığım son birkaç ay boyunca tüm alışveriş işlerini bir hizmetçiye yaptırmakta ısrar etmişti. Bu, kendim ya da Cally için istediğim hiçbir şeyi seçmeme izin verilmediği anlamına geliyordu. Bu onun kontrol mekanizmasının sadece başlangıcıydı. Aynı şey kıyafetler için de geçerliydi. Önlük giymediğim zamanlarda belli bir şekilde giyinmeye zorlanmıştım. Kendimi tekmeleyebilirdim.

Jagger dört poşet ve ardından dört poşetle daha döndüğünde, oturma odasında volta atacak kadar öfkeliydim. Evet, yemeğe ihtiyacım vardı ve bunu kendime hatırlatmaya devam ediyordum ama onun müdahalesi ve bana ne istediğimi sormaması kafamda iyi bir yere oturmuyordu.

Kendime boş vermemi, iyi bir adam olmaya çalıştığını söyledim, ta ki bir oyuncakçıdan aldığı oyuncaklarla içeri girene kadar. Etiketle kırmızı bir yazı vardı ve Cally okumaya yeni başlamış olsa da örümcek hisleri yeni oyuncakları saniyeler içinde fark etti.

Şimdi onun annesi olarak kendimi alçaktan da alçak hissediyordum.

"Anneciğim! Bak. Kitaplar. Doldurulmuş hayvanlar. Yaşasın!" Odanın içinde zıplıyor, önce bir oyuncağı sonra diğerini çekip çıkarıyordu. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Hayır, bunları alamazsın mı diyecektim?

Çantasından doldurulmuş bir koala ayısı çıkardı ve ben gözyaşlarımı tutamadım. İstem dışı ve istenmeyen gözyaşlarıydı ama kalbim her şeyden çok onun için acıyordu. Küçük kızım için bir baba figürü istemiştım. Onun yerine umursamaz bir hıyara kancayı takmayı başarmıştım.

"Onları beğendin mi?" Jagger ona sordu. O da en az benim kadar, hatta belki daha fazla rahatsızdı. Çocuklarla ilgili hiçbir deneyimi olmadığı belliydi.

En azından deniyordu.

Bu kadar küstah olduğu için ona hâlâ kızgındım ama Cally'nin heyecanını azaltmayacaktım.

"Anneciğim. Bak. Bak!"

"Onları görüyorum, bebeğim. Seninle bir saniye konuşabilir miyim Jagger?" Başını kaldırdı ve bana dikkatle baktı.

"Evet. Devam et."

"Diğer odada." Kollarımı kavuşturdum, belki de öfkemi bastırmak için elimden geleni yapıyordum. Birkaç saniye sonra kasıla kasıla içeri girdi ve gözlerim sakallı yüzüne ve sıkılmış çenesine takıldı. Kolaylıkla oturup uzun süre gözlerine bakabilirdim.

"Bakın, benim için güzel şeyler yapmanızı gerçekten takdir ediyorum. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama kızımın ve benim ne istediğimizi ya da bunu kendimiz için yapamayacağımızı varsaymanızı takdir etmiyorum. Ben güçlü bir kadıyım. Kızıma bakmak için ne gerekiyorsa yapabilirim. Bu şekilde olmak zorunda. Bakkalı kendim bulabilirdim." Sesim birazcık çatlıyordu ve bunun için kendimden daha çok nefret ediyordum.

Herhangi bir zayıflık belirtisi gösterilemezdi.

Buz gibi bir bakış fırlattı ve birkaç saniye sonra ofladı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyordun?"

"Bir aracım var. Dün gece beni buraya kadar takip ettin. Hatırladın mı?"

"Kuru zeminler için tasarlanmış lastikleri olan şu pahalı boktan şeyden mi bahsediyorsun?"

Hiddeti karşısında şok olmuştum. "Bok parçası mı? O çok kaliteli bir Mercedes." Ödediğim paranın iki katı değerinde bir araba kullanan bir adamla mı tartışıyordum? Evet, Range Rover daha eskiydi ama yine de pahalıydı.

"Gördüğüm gibi söylüyorum."

"İyi bir adam değilsin."

"Öyle olduğumu hiç

söylemedim."

"O zaman neden market alışverişi isteyeceğimi düşündün?" Sorumun ne kadar aptalca olduğunu hemen fark ederek sordum.

Sırıttı ama bu dostça bir hareket değildi. "Kızınızın aç olabileceğini düşündüm. İyi bir adam değilim ama bir çocuğun annesinin kendinden daha kutsal tavrı yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim."

Tamam. Vay canına. İşte .

"Onları geri götürün. Her çantayı. Sağlamak zorunda olduğun hiçbir şeyi istemiyorum. Sadece kabin ve dün akşamki yemek için sana olan borcumu söyle ve ben de senin yakandan düşeyim."

Gülecek kadar aptaldı. Bu sadece Joel'e karşı gösteremediğim öfkeyi ortaya çıkardı.

"Bu sabah dışarıya baktın mı, tatlım? Yollar kapanmak üzere. Lastiklerinle o dağdan aşağı inemeyeceksin, bu yüzden bir yerde kar yığınınına saplanacaksın ya da daha kötüsü, bir dağın yamacından düşeceksin. Tahminimce bu kadar çok bilgisiz turist olduğu için, çekici kamyonları olan tüm adamlar oldukça meşgul olacak. Saatlerce mahsur kalmak isteyeceğinizi sanmıyorum. Ya siz?"

"Tatlım?" Konuşmasından anladığım tek şey bu muydu? Ellerimi kalçalarımaya koyarak yaklaştım. Anında erkek testosteronunun kokusuyla çarpıldım, zihnim neredeyse anında bulanıklaştı. "Narsist olarak ikiye katlanan Neandertal bir pislikle uğraşmak zorunda kalmaktansa şansımı deneyeceğim."

Birbirimize ters ters baktık ve paylaştığımız ateş öfkemi yumuşatmakla tehdit ediyordu. Buna izin vermeyi reddettim.

Bu durum saçma olarak değerlendirilebilirdi ama ihtiyacım olan son şey bir iyilikseverin, hatta hırçın birinin işime karışmasıydı. Tek bir telefonla kâbusum yeniden başlayacaktı.

", küçük prenses. Aramamız gereken maceralar var. Ben eşyalarını getireyim."

"Anne. Nereye gidiyoruz?" Küçük sesi neredeyse kalbimi kıracaktı. Öfke nöbeti geçirmenin eşiğine geldiğini hissediyordum. Gözlerimde istenmeyen yaşlar oluştu. Uykusuzluk ve tamamen yeni bir ortamda olmak yardımcı olmuyordu.

"Henüz bilmiyorum ama özel bir yer bulacağız."

Koala ayısına yapıştı ve onu ondan almamın hiçbir yolu yoktu. Birkaç kitap, boya kalemleri ve boyama kitapları ile oynaması için iki oyuncak bebek koymuştum. Hepsi bu kadardı. Joel'in eve dönmesinden korktuğum için sağlıklı düşünemiyordum. Beynim hâlâ lapa gibiydi ama kendimi toparlamanın zamanı çoktan gelmişti.

"Aptalca bir şey yapma," dedi.

"bana aptal demeye cüret etme. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim." Tekrar.

"Sana aptal demedim. Sen inatçı bir kadınsın ve kendini öldürteceksin."

"İzle beni, koca . Hayatın önüme çıkardığı her şeyle başa çıkabilirim."

Jagger başka bir şey söylemedi, büyük, aptal bir heykel gibi olduğu yerde duruyordu. Ama sırtıtmaya devam ediyordu ve bu beni deli ediyordu. O bekle ve gör oyununu oynarken ben etrafta koşuşturup eşyalarımızı topluyordum. Bu havada dışarı çıkacak kadar deli olduğumu düşünmüyordu. Yapabilirdim. Aracım hakkında yanılıyordu. Karda mükemmel derecelendirilmişti.

Ben de öyle

düşünmüştüm zaten.

Denemem gerek.

Burada kalıyorum. Onunla birlikte. tehlikeli bir seçenektir.

Ayaklarımı tenis ayakkabılarımın içine soktukten sonra, meydana gelebilecek tüm olası sorunları bir kenara itmeye çalıştım. Donarak ölmek de buna dahildi. Baltimore'dan ayrıldığımızda hava ellilerdeydi, güneşliydi ve kardan söz edilmiyordu. Lanet olsun. Her konuda çok kötüydüm, anne olmak da dahil.

" gel. Giyinmeni bitirelim," dedim Cally'ye. Merdivenleri hızla çıktık ve onu gıdıkladığım için sanki bu söz verdiğim küçük maceraymış gibi davrandı. Üstüne bir kazak daha geçirdim ve aşağı inmeden önce ceketini alıp giydirdim.

"Kalmak istiyorum."

Şimdi de sızlanacaktı.

"Burası sadece yol üzerindeki küçük bir mola , bebeğim. Dünyadaki en iyi yeri bulacağız. Söz veriyorum."

"Baban orada mı?"

Babacığım. Joel'e evlatlık olduğunu söylemek için on sekiz yaşına gelmesini bekleyeceğime söz vermiştim. Farklı hissetmeyeceğini ummuştum.

biyolojik babasını öldürdü. Artık bir önemi yoktu. Tek ebeveyndim ve buna alışmam gerekiyordu. "Annem ve babam..." Neredeyse dört yaşında bir yetişkine dönüşen bir çocuğun, babasının artık onu gerçekten önemsemediğini anlamasına nasıl yardımcı olabilirdim?

Belki de hiç olmadı.

"Göreceğiz, bebeğim. Şimdi bakalım. Hadi ."

"Yaşasın!"

Neyse ki bebekliğinden beri kullandığım bu cümleye karşılık verdi. Ben çantaları taşıırken merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Ve bilemezsiniz, tipik mutlu bir çocuğun yapacağı gibi kıkırdayarak Jagger'ın kollarına uçtu.

O da benim kadar şaşırmıştı, iri yarı adam nasıl tepki vereceğini bilemediği için gerilmişti. Merdivenlerin dibinde durdum, adam kızın hizasına kadar eğildi, ceketinin yakasını çekiştirdi ve ona duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Görebildiğim kadarıyla, onunla aynı fikirdeymiş gibi birkaç kez başını salladı.

Ateş püskürtmeye hazır bir ejderha gibi bir öfke parıltısı daha yükseldi. En azından bu sefer sağduyum galip geldi ve onu inine geri ittim. Tüm gazabımı hak etmiyordu. O kadar da kötü bir adam değildi, sadece çekilmez biriydi.

Ve cezbedici.

Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve yutkunmakta güçlük çekiyordum. Sonunda yutkunduğumda, anahtarlarımı ve çantamı alırken ona bakmamak için kendimi zor tuttum. "Hadi bebeğim. Gitme zamanı. O iyi adama teşekkür ettiğimi söyle. Sana borcum ne kadar?"

Yanak diliyle söylemişti ve benim fark edebileceğim kadar homurdandı. "Müesseseden, tatlım. Başı dertte olan kadınlar benim işim."

Eğer beni kızdırmak istiyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyordu.

"Peki, teşekkür ederim. Bu yılki iyiliğini yaptın. Belki Noel Baba sana çorabında kömür getirmez."

Ouch.

Çok iyi gidiyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Dışarı çıktık ve ilk merdiven basamağına ayak basar basmaz her şeyin ne kadar kaygan olabileceğini fark ettim. Yüzüme çarpan küçük buz ve kar tanecikleri ile ayrılmanın bir yolunu bulmaya kararlıyım. Ya da belki birkaç gün kalmak için daha ucuz bir otel bulabilirdim.

Sinirlerim yıpranmıştı ama geri dönmek gibi bir seçeneğim yoktu. Kendimi ilk kez yalnız ve yoksul hissetmiyordum ama en çok bu canımı yakıyordu. Kendimi ve küçük kızımı hayal kırıklığına uğratmışım.

Onu arka koltuğa oturttum, çantalarımızı arkaya attım ve kayarak sürücü tarafına geçtim.

"Gitmemelisin Bella. Sıkışıp kalacaksın," dedi Jagger, derin ve boğuk sesi ayak parmaklarıma kadar inen bir dizi karanlık akım göndererek.

"Burada kalamam Jagger. Hayır, anlayamazsın."

"Hayır, hanımefendi. Haklısınız. Yapamam." Verandanın parmaklıklarına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Parkası açık ve bordo kadife gömleğinin düğmeleri çözülmüş haldeyken onun yaşayan en seksi erkek olduğunu düşünmüştüm.

Ama bunun bir önemi yoktu ve olamazdı da.

Hedefim belirlenmişti, zihnim nihayet büyük bir sis bulutundan gerçekliğe geçiş yapıyordu. Bunu metodik bir şekilde yapacaktım, yeni hayatım gurur duyabileceğim bir şey olacaktı.

Sonunda.

Joel'in uğruna çalıştığım her şeyi elimden almasına izin vermeyi reddettim. Piç kurusu.

Bütün erkekler piçti.

Vitesi geri vitese takıp bir başka kaçış girişiminde bulunurken aklımdan geçen buydu. Baltimore'dan çıkarken kendime hakim olabilmem çok komikti.

Bu sefer kirpiklerimden iki küçük gözyaşı süzüldü.

BÖLÜM 8

J*agger*

Kadınlar.

Sayısız kez duyduğum o şey neydi? Onlarla yaşayamazsın ve... yaşayamazsın. Bella araba yolundan aşağı yuvarlanır yuvarlanmaz derin bir nefes aldım. Benimle yüzleştiği süre boyunca dişlerimi sıkmaktan ağrıyordu.

Kadın bu havada dağdan inebileceğini düşünecek kadar kafayı yemişti. Onu kurtarmak için kışımın gerekeceğine hiç şüphe yoktu.

Kulübenin hâlâ açık olan kapısını kapattım, tek bir yiyecek bile koymaya zahmet etmedim. Hem o hem de küçük çocuk bir saatten kısa bir süre içinde buraya dönmüş olacaklardı. Bunu tahmin ettim ve saatimi kontrol ettim.

Tabii bir dağın yamacından uçmadıysa.

Merdivenlerden inerken göğsüm sıkıştı. Hayır. Kalp krizi geçirmiyordum. Kalp krizi geçirmiyordum ama hissettiğim şey aynı derecede daraltıcıydı. Bella'nın iyiliği neden bu kadar umurumdaydı ki? İçim içimi yiyordu. Dik kafalı, geveze, bir erkeği taşaklarından tekmeleyecek türden bir kızdı ve çok iyi bir sağ kroşesi olduğuna dair bir his vardı içimde.

Aracıma atladım, vahşi ve yıkıcı davranışları göz önüne alındığında ona ne yapmam gerektiğini düşünerek yarı gülüyordum. Onu dizlerimin üzerine yatırıp hayatının tokadını atacaktım. Belki birkaç gün oturamazsa, sonunda bir çocuk gibi davrandığını anlayacaktı. Neden ki? Çok zeki olduğu belliydi; bu güzelliği kadar açıktı. Öyleyse neden kaçmak için kendisinin ve çocuğunun hayatını riske atsın?

O kadar korkutucu muydum?

Garaj yolundan aşağı inerken kirli sakalımı ovuşturdum. Evet, belki de öyleydin. Burada geçirdiğim aylar boyunca kendimi bırakmıştım. Saçımı kestirmedim. Babamın çağrısından sonra Maine'den ayrıldığımdan beri yüzüm jilet görmemişti. Münzevi olmak, halkın isteklerine uymak zorunda olmadığın anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, insanları memnun etmeme gerek yoktu. Hunter bunu bana birkaç kez söylemişti.

Bella'yı takip etmek kolaydı ama mesafemi korudum. Yapmak istediğim son şey onu korkutmak ve böylece mantıksızca araba kullanmasını sağlamaktı. Yollar oldukça kötüydü ve en azından onun dikkatli sürdüğünü gördüğüm için minnettardım. Ama kar her geçen saniye öncekinden daha da yoğun yağıyordu.

Bir işaret dikkatimi çekti ve direksiyonu parmaklarımın ucuyla kavradım. Yarım mil sonra karşıma çıkacak olan virajlı geçit, yağmurda en deneyimli sürücülerden bazılarını saf dışı bırakmıştı. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim. Düzgün bir adam olsaydım, kapıyı barikatla kapatmak anlamına gelse bile, onu bir şekilde yatak odalarından birine kilitlerdim.

Evet, Neandertal lakabı takılmıştı. En azından ülkem için hizmet ederken aldığımdan daha iyiydi.

Dikiz aynasını düzelttim ve peşimde kimsenin olmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attım. Neyse ki turistler bile uyarıları dikkate almış görünüyordu, lanet olası yollardan uzak durun.

Saçları altın renginde olan alıngan kadın değil. Lanet olsun ona. Dağın yamacından aşağı yuvarlanmaktan korktuğum için hızlanamıyordum. Sadece yavaş ve sakin olmalıydım.

Benim tarzım değil.

Köşeyi döndüğünde nefesimi tuttum ve herhangi bir ses duymak için penceremi açtım.

Duyduklarım hoşuma gitmedi, tekerleklerinin patinaj yapmaya başladığını anlamama yetecek kadar gürültü vardı. Ah, lanet olsun. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Nefesimi içime çekerek gözlerimi yoldan ayırmadım ve frenleri de bıraktım.

Bir gıcırta ve sert bir gümbürtü

duydum. Sonra hiçbir şey.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Cehennem ve lanet.

Lanet sileceklerin daha hızlı çalışmasını isteyerek aynı köşeyi döndüm. Ben bile zar zor bir şey görebiliyordum. Döndüğüm ikinci viraj hafif bir rahat nefes almamı sağladı. Neredeyse aşağı yuvarlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar yaklaştığının farkında olmadığını umuyordum. Hafif gümbürtü, tamponunun bir ağaca yavaşça çarpmasından kaynaklanıyordu.

Bu kasıtlı manevra ya da karma eylemi ikisinin de hayatını kurtarmıştı.

Yol o kadar tehlikeliydi ki kenara çekebilmem birkaç saniye sürdü. Temkinli bir şekilde yaptığım her hareketle, karşıya geçmeden önce yolu izleyerek dışarı çıktım. Bella dışarı çıkmak için mücadele ediyordu ve küçük Cally arkadan çığlık atıp ağlıyordu.

Bella'nın görüş alanına girdim ve hafifçe pencereye vurdum. Küçük cadaloz benimle bu oyunu oynamaya devam edeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Bu sefer onu odaya kilitleyecek ve gitmediğinden emin olmak için aşağıda bekleyecektim.

Değerli Mercedes'inin yakın zamanda bir yere gideceği yoktu. Buraya bir çekici getirmem birkaç günümü alır.

Ya da en azından ona bunu söyleyebildim, çekicideki arkadaşımı onu listeye en son koyması için ikna ettim. Ayrıca cipinin doğrudan bir arabanın yolu üzerinde olmadığı için de minnettardım. Tabii bu bir pisliğin ona çarpacağı anlamına gelmiyordu. Olayı rapor etmem gerekecekti. Başıma ne tür bir bela açtığından haberi yoktu.

Kapısı sadece hafifçe sıkışmıştı ve birkaç sert çekişle açmayı başardım, hemen kafamı içeri soktum. "Oyun oynamayı bıraktın mı?"

Belki biraz sert davrandım, ama onun kendinden daha kutsal tavrı sinirlerimi bozmuştu.

"Ben bir oyun oynamıyorum. Bu benim hayatım."

"Haklısın. Bu senin hayatına mal olabilirdi. Benimle geliyorsun."

Tanrı'ya şükür itiraz etmedi ve sevgili SUV'undan inmesine yardım etmeme izin verdi. Ayağa kalktığında diğer tarafa yöneldim ve Cally'yi çözüp kollarıma aldım.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadım, onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Bana yapışmıştı, küçük tırnakları boynumun arkasını kazıyordu.

"Her zaman kahramanı mı oynarsın?" Bella aracının arkasına geçmeye çalışırken kayarak sordu.

"Ben kahraman değilim, şehirli kız. Sadece uçurumdan yuvarlanmış olsaydın evrak işleriyle uğraşmak istemezdim."

Cally öncekinden daha sakindi, hâlâ burnunu çekiyordu ama en azından artık histerik değildi. Bella araba koltuğunu çıkarmak için uğraşmıyorsa ne olayım.

"Zamanımız yok. Yollar geçilmez hale geliyor. Çantalarınızı alın. Buradan hemen gitmeliyiz."

"Anlamıyorsun."

"Hayır, anlamıyorsun. Seninkini kurtarmak için hayatımı riske attım." Ona doğru döndüm ve öncekinden daha sert bir bakış attım.

Sertleşti ama sonunda başını salladı.

"Dikkatli ol," dedim ona, küçük kızı arka koltuğuma oturtarak. "Olduğun yerde kal tatlım. Annen hemen burada olacak."

"Ayım!"

"Ayını getireceğim." Bu tam bir baş belasıydı ama ikisini de kurtarmak zorunda olduğumu hissettim. Kar için üretilmiş botlarla bile, yolun eğimi nedeniyle kendimi kayarken buldum. Range Rover'ıma dönerken homurdanarak oyuncağı ve valizlerin çoğunu almayı başardım. Eşyaları içeri attıktan ve koalayı Cally'ye teslim ettikten sonra Bella'ya söylemek istediğim tüm kötü, azarlayıcı sözlerle savaşmak zorunda kaldım. Kendime kadının nasıl başa çıkacağını bilmediği bir şey yaşadığını hatırlattım.

Bu sabah kendime beşinci kez bunun neden önemli olduğunu sordum. Ama önemliydi.

Yolcularım içeride güvendedeyken, geri dönüp bizi güvenli bir şekilde geri götürebilmek için sessizce dua ettim. Bu noktada işimiz çok zordu.

Bella arkaya binmekte ısrar etti, sadece kızını teselli etmekle kalmadı, çocuğunu korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Yüzündeki acı dolu ifade, onun cehennemi yaşayıp geri döndüğünü hatırlatan bir başka şeydi. Bunun neye benzediğini aynaya bakarak anlayabilirdim.

Birisi yüzüne ne gülümseme yerleştirirse yerleştirsin, korkunç olayların etkilerini gizlemek mümkün değildi.

Başarılı bir şekilde geri dönmeyi başardım, ancak buraya taşındıktan sonra taktırdığım lastikler bile yokuştan yukarı çıkmakta zorlanıyordu. Birkaç santim bile kaydığımızda Bella inliyordu.

Belki de geri dönmek için yaşadığım zor zamanlar, havanın kendi aklı olduğunu ve kimsenin sorunlarını umursamadığını hatırlatırdı.

Çok gergindim ve kulübeye döndüğümde bacağım çok fena ağrıyordu. Ağrı kesicim yoktu, her zaman yanımda olan bu ağrıyı dindirmenin hiçbir yolu yoktu. Yollar hakkında bildiklerime göre, kulübeme ulaşmaya çalışmak iyi bir fikir değildi. Mümkün olsa bile.

Geri dönmem neredeyse bir saat sürdü. Arabayı kenara çektiğimde, Bella'yı azarlamak için yine güçlü bir ihtiyaç hissettim, ama küçük kızın önünde değil.

Motoru durdurdum ve ikimiz de bir şey demedik.

"Hadi seni içeri alalım," diye mırıldandım ve kapıyı açtım. Ben ikinci kez çantaları alırken o da Cally'yi kucağına aldı. Cally'yi televizyonun karşısına oturtmasını, küçük kızın paltosunu çıkarmasını ve gözlerinde kederli bir bakışla ona bakmasını izledim. Uydu hizmetimiz olduğu için çocuk bir şeyler izleyebiliyor, en azından şimdilik onu oyalayabiliyordu. Pek konuşkan biri olmasam da annesiyle sohbet etmem gerekiyordu.

Bella'nın ceketini çıkarması bir dakika sürdü, ateş hâlâ yanıyor olmasına rağmen titriyordu. Hışımla dışarı çıktığından beri ilk kez bana baktı. "Teşekkür ederim."

İki kelime etti ve hemen mutfığa gitti. Ceketimi üzerimde tutmayı düşündüm ama vazgeçtim. Günü ve muhtemelen geceyi burada geçirme düşüncesi yapılacaklar listemde yoktu ama aptal da değildim.

Ya odaya girdiğime aldırış etmiyordu ya da kapıda durduğumu fark etmemişti. Yiyecekleri boşaltırken onu izledim, hem hareketlerindeki titizliğine hayranlık duydum hem de zihinsel olarak ona meydan okudum. Bir insanı, arkadaşları ve ailesi de dahil olmak üzere tüm bildiklerini terk etmeye ne zorlayabilirdi?

"Ayrılmadan önce Cally'ye ne söyledin?" diye sordu o kadar kısık bir sesle ki, aradaki farka şaşırdım.

"Annesi için iyi olmasını istedim çünkü annesi onu seviyordu." Bana bakışından Bella'ya birkaç milyon dolar teklif ettiğimi düşünebilirdiniz.

Garip gerginlik beni çıldırttı.

"Yardım edecek misin yoksa orada lanet bir heykel gibi dikilecek misin?" diye bağırdı birkaç saniye sonra.

"İşte tanıdığım ve sevdiğim şehirli kız."

Burnunu kırıştırdı. "Yiyeceklerin bir kısmını kaybetmeden işe koyul. Ve ben şehir kızı değilim. Güven bana."

"Beni etrafında istediğini düşünmemiştim."

"Bilmiyorum ama görünüŖe göre başka seçeneğim yok. Değil mi?" Ona cevap vermek olması gerekenden daha zordu.

Başını kaldırdı, dikkatini doğrudan bana çevirmeden önce satın aldığım ikinci mısır gevreğine bakarken burnu tekrar kırıştı. "Eee? Burada sıkışıp kaldın. Öyle değil mi?"

Başımı sallarken daha da yaklaştım, sorusuna cevap olarak değil, onu terbiye etme düşüncesi hâlâ aklımda olduğu için. Bella hakkında hiçbir şey bildiğimi söyleyemezdim ama eğer böyle bir Ŗeye kalkışırsam sırtıma bir bıçak saplayacağını ya da daha kötüsünü yapacağını tahmin ediyordum.

"Evet, görünüyor. Merak etmeyin. Seni rahatsız etmeyeceğim."

Mısır gevreğini ve diğer iki yiyecek kutusunu kollarıma itti. "Endişelenmiyorum. Sadece benim yolumdan çekil, ben de seninkinden çekileyim."

"Merak ediyorum. Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum? Seni tanımıyorum," diye karşılık verdi. "Ben sadece... Ŗu anda hayatımda başka bir Ŗeyle uğraşmayı kaldıramıyorum Jagger."

"Bakın hanımefendi. İhtiyacınız olduğunu söyleyebilirim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hayatımda sıcak ve ağır bir Ŗeye ihtiyacım yok." Poşetlerden birinden bir kutu süt çıkarırken kazağının kollarını yukarı itti. "Sorun sen değilsin."

O zaman neydi o?

İki kolum da ilk kez tamamen açıktaydı. Koyu ve sarı çürüklerin sayısı beni çok etkiledi, nefesim kesildi. Ya da belki de onun canlı mor gözlerindeki cehennem ateşiydi içimdeki oksijeni söndüren. Neye baktığımı fark eder etmez arkasını döndü.

İzler açıkça bir erkeğin el iziydi. "Sana ne oldu böyle?" diye sordum. "Kızımın yanında küfür etme."

"İstedığım kadar lanet okuyacağım. Bunu sana kim yaptı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Onunla kavga edecek ya da bana yalan söyleyecek havada da değildim. Adanın yanından geçip elimi bileğine doladım ve kolunu çektim.

"Bana zarar veriyorsun." Gözlerinde anlık bir korku vardı, zihni ona zarar vermeyi planladığıma dair gerçek bir inanca çarpıyordu.

Hayatım boyunca yaptığım onca korkunç şey arasında, ne kadar iyilik yaparsam yapayım ruhum muhtemelen cennete gitmeye uygun olmayacaktı ama bir kadını asla incitmemiştim.

Tutuşumu yumuşatırken, gitmesine izin vermeyi reddettim.

Diğer elini göğsüme doğru itti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kıçını aptalca bir şey yapmaktan korumaya çalışıyorum. Beni vur çünkü birinin sana zarar vermesi umurumda bile değil." Kolunu bırakmadan önce bir kez daha baktım ve az önce bana takındığı tavırla oradan uzaklaştım. Morluklar derindi ve yüzünü buruşturma şekli onu yakalayan kişinin bileğini kırmaya çalıştığını gösteriyordu. Bakışlarım bir an için tekrar yüzüne kaydı. Ama bu onun güzelliğini bambaşka bir şekilde görmem için yeterliydi.

Saçları dağınıktı ve kardan ıslanmıştı, rimeli zorlu bir gecenin izlerini taşıyordu. Hâlâ otelde tanıştığımız zamanki kıyafetlerini giyyordu ama yine de bana sıcak bir parıltı gibi geldi. Başına gelenleri hak etmeyen çarpıcı bir güzelliği vardı.

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

Yine bir çıkmazdaydık. Belki de hep öyle olacaktık. "Yaptığın şey pervasızca ve aptalcaydı."

Öfkelendi. "Şimdi de bana aptal mı diyorsun? Bin vuruş yapıyorsun, ahbap."

Evet, . Gözlerimi kapattım, başka bir kişiliğe geçmek için elimden geleni yaptım. "Seni kim incitti?"

"Hiç kimse."

"Bana düşme ya da saçma bir kaza hakkında saçmalamayın. Ben dünkü çocuk değilim. Pisliğin biri bileğini kırmaya çalıştı ve eğer tatil köyünden biriyse boynunu kıracağım."

Yüz hatları ikinci kez yumuşadı. "Bunu gerçekten yapar mısınız?" "Evet, yaparım." Ben de ciddi dim.

"Tanımadığınız biri için hapse girersiniz."

Tanımak istediğim biri. Kahretsin. Ne söylediğimden tam olarak emin değildim. "Buna kendin cevap ver. Ateşi yeniden yakacağım." Onu tamamen ama öfkem dinmedi.

Arkamı dönmeye başladığım anda koluma dokundu. "Jagger. Bekle."

"Ne?"

"Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama söylüyorum. Nezaketiniz anlayabileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Yaşadıklarım hakkında konuşamam. Tamam mı? Kaçtığım ve güvenliğinizi riske attığım için özür dilerim."

Olduğum yerde durdum, bu noktada onunla tekrar yüzleşemedim.

"Lafı bile olmaz," diye homurdandım. "Sadece bana bu boku bir daha yapmayacağına söz ver. Bir dahaki sefere seni kurtarmak için yanında olamayabilirim."

"Söz veriyorum."

"Hâlâ internet hizmetimiz varken mahsur kalan aracı aramam gerekiyor."

"Tamam."

Sözler. Birkaç nedenden daha fazlası için, onları nasıl tutacağını bildiğinden emin değildim. Bir yanımda ona dokunmaya cüret eden o orospu çocuğu hakkında onu sorguya çekmek istese de, ona baskı yapmaya devam etmek için tüm dürtülerimi geri çektim.

Gerçek şu ki, benim dünyamda ne kadar az şey bilirim o kadar iyiydi. Ona yaklaşmak bir seçenek değildi. Ama Danger Falls gibi küçük bir kasabada bile temkinli olması gerektiğini o güzel küçük kafasına sokmam gerekecekti.

Gardını düşüren insanların başına neler geldiğini herkesten iyi biliyordum.
Neredeyse hiç hayatta kalamadılar.

BÖLÜM 9

B*ella*

Jagger'ın dokunuşu ve morlukları yakından incelemesiyle, neden kaçtığımı hatırlatan bir şeyi daha yutmuştum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Bella. Sen buraya aitsin. Tabii kızını bir daha görmek istemiyorsan."

İçeri daldığından beri nefret dolu bakışlarımı koruyarak ona var gücümle tokat attım. "Seni orospu çocuğu. Eğer beni bir daha tehdit edersen, seni yasalar çerçevesinde sonuna kadar kovuşturmak için elimden gelen her şeyi yaparım." Arkamı döndüm, dışarı çıkmaya hazırlandım.

Joel'in elinin alt kolumu acımasızca kavrayışı anında acı verdi. Korkunç bir güç kullanarak beni kendisine doğru çevirdi. "Benimle bir daha asla bu şekilde konuşmayacaksın." Bileğimi bükerken, kırmaya çalıştığını fark ettim.

"yakıyorsun, seni orospu çocuğu."

Kolumu büktü, garip bir açıyla büktü. Gözlerimin yıldızlar uçuştı. "Sana daha ne kadar kötü şeyler yapabileceğimi unutmuş gibisin Bella. Beni test etme."

Korkunç anılar ve görüntüler zihnimin etrafında koruduğum kalın zırha çarptı, çelik plakalar baskı altında çatladı. Joel'in acıma gülerkenki yüzünün görüntüsü, beni katlanmak zorunda bıraktığı ıstıraptan neredeyse daha kötüydü.

Göğsümdeki gerginliği hâlâ hissedebiliyordum, beni duvara fırlattığı ve gülerek düşmemi izlediği zamanki ağrı da buna dahildi. Ama kaburgalarım tekme attığı an neredeyse bayılacaktım. En azından karnını doyurmuş, acı içinde kıvranmamı hiç umursamadan çekip gitmişti.

Dışarıda, verandanın önünde, dondurucu soğukta durmuş yağan karı izliyor ve zihnimi boşaltmaya çalışıyordum. Gökyüzü yoğun kar yağışı nedeniyle kararmış, bir zamanlar aydınlık olan atmosfer öğleden sonra saat daha iki olmasına rağmen alacakaranlık çökmüş gibi görünüyordu.

Soğuk havadan aldığım her derin nefeste panik dalgaları yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Minik yavrum her zamanki öğleden sonra uykusunu alıyordu ve günün heyecanı ve tavuk şehriye çorbası ve fıstık ezmeli sandviçle dolu midesiyle uzun süre uyuyamayacağını hissediyordum.

Bu iyiydi. Uzun ve zorlu geceleri atlatmamda bana eşlik etmişti ama şu anda hem Tehlike Şelalesi'nin hem de kar fırtınasının sağladığı teselliye ihtiyacım vardı.

Elimde bir fincan sıcak kahve ile son birkaç gün içinde yaşadığım olayları düşünmeye devam ettim.

Ben dışarı çıktığımda Jagger telefonla konuşuyordu. Beni geri getirdiğinden beri benimle pek ilgilenmemişti. Kurallarına sorgusuz sualsiz uymadığım için hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirdim. Uymalıydım. Yine de kimsenin tavsiyesine uyma konusunda pek iyi değildim. Öyle olsaydım, umutsuzluk denizinde kaybolmazdım.

Morluklar da tıpkı kolumdaki ağrı gibi eninde sonunda geçecekti ama ruhumdakiler çok daha uzun sürecekti. Hincımı Jagger'dan çıkarmak bana göre değildi. Gerektiğinde inatçı, hatta iğneleyici olabilirdim ama bana yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamış birine karşı hiç bu kadar kindar olmamıştım.

Fincandan yükselen buharla birlikte koyu kavrulmuş kahvenin zengin aromasını içime çektim ve rahatlamaya çalıştım. Kar yağışının çok huzur verici bir yanı vardı, özellikle de taze olduğunda. Başımı sütuna yasladım ve sanki narin taneler bana cevap verecekmiş gibi kara baktım. Bunu sadece ben ama en azından muhteşem ama huysuz bir adamla delicesine güzel bir evde mahsur kalmışken, kim olduğumu bir süreliğine unutabilirdim.

Kapı açıldı ve bir parçam gelenin Jagger değil de, kulübeye döndüğümüz andan itibaren ona kitap okumam konusunda beni rahatsız eden Cally olmasını umdu. Yeni kitaplar ve oyuncaklarla küçük zihni şimdiden fazla mesai yapıyordu. Kendime yalan söyleyemezdim. Jagger hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Herkesin bir hikayesi vardı. Onunkinin fena olduğunu sezmiştim, hem de iyi anlamda değil. Nihayet sabahın geç saatlerinde kollarını sıvayacak kadar rahatlamıştı. İşte o zaman her iki kolundaki bir dizi dövmeyle fark ettim. Beni onlara bakarken yakaladı ve hemen arkasını döndü. Öyle bir kişiliğim vardı ki, onları gizleme çabası sadece daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu.

Vücudundaki her mürekkep parçası, tıpkı kara kara düşünen bir adamın gözleri gibi bir hikâye .

Testosteron ve orman kokusu neredeyse her zaman olduğu gibi ilk önce beni etkiledi. Şimdiye kadar birlikte vakit geçirdiğim en erkeksi adamdı. Parkası olmadan ön verandamda dururken daha da erkeksi görünüyordu. Her zamanki bakışları kapalı garaj yoluna doğru süzülüyordu. Elleri cebinde ve parmaklıklara yaslanmış halde neredeyse yaklaşılabılır görünüyordu.

O başka bir şeydi.

Daha önce de aramızda gerginlik olmuştu ama şu anda hissettiklerim çok daha kötüydü. Benden nefret ediyor olmalıydı. "Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?" Sessizliğin boğucu olmaya başlamasından başka bir nedeni olmadığı için sordum.

Kıkırdaması her zamanki düşmanlığıyla doluydu. Ne cüretle böyle bir soru sorabilirdim? Neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyordum. "Burası benim tarzım bir yer gibi mi görünüyor?"

"Bence neredeyse herkes isterse çevresine uyum sağlayabilir." "Evet, ama ben istemiyorum."

"Neden? Kasaba halkı sıkıcı olduğu için mi? Senden aşağı oldukları için mi?" Onun yanındayken kolayca alaycı ya da daha kötü bir hale bürünmekten nefret ediyordum.

Jagger her zamanki gibi kötü bir karşılık vermedi. "Suyu akmayan küçük kasabalarda sıkışıp kaldığınızda ve insanlar yeterli yiyecekleri olmadığı için öldüğünde, zenginleşen şehirlerden ve kasabalardan nefret etmeyi oldukça çabuk öğreniyorsunuz. Süslemeler. Mutlu insanlar. Kahkahalar. Küçük şirin dükkanlar. Kasaba halkı bunu doğal karşılar. Tüm hayatlarının birkaç saniye içinde ellerinden alınabileceğinin farkında değiller."

O kadar az söz söylemişti ki, bu sözlerin ne kadar derin olduğu beni çok etkilemişti. Aynı zamanda çektiğı acının doğrudan bir yansımasıydı. "Belki öyle, ama büyük şehirler her gün tıpkı küçük bir kasaba gibi acıların miktarını vurguluyor. Pek çok kişi pahalı kıyafetleri ve süslü saatleriyle günlük işlerine koşturuyor, hatta evsizlerin ya da yemek için dilenenlerin yanından geçip gidiyor, bakmamayı ya da umursamamayı tercih ediyor. Kayıtsızlıkları ve empati yoksunlukları neredeyse bir o kadar can alıyor. Ne yazık ki kendilerininkini değil."

Söylediklerime şaşırmış gibiydi, boynunun kalın kordonlarında garip bir gerginlik oluşmuştu. Yavaşça kolumdaki saate baktığında, hayatımda hiç bu kadar mahcup hissetmemiştim.

Bileğime dolayarak metal bandın derime batmasını sağladım. "Birkaç gün öncesine kadar olduğum kişi için özür dilemeyeceğim. Olduğum yere gelmek için çok çalıştım."

"Seni tanımıyorum Bella. Bildiğim tek şey, bir şeyden değil, birinden kaçıyor ve saklanıyor olduğun."

"Sen de aynı şeyi yapmıyor musun?"

Şimdi aşırı sinirli olduğu zamanlardı, onun öfke nöbetleri benimkilerden çok daha iyiydi.

"Belki öyle, ama yakın zamana kadar ülkeme onurlu bir hizmet ettiğimi düşünüyordum."

Seçtiğı kelimeler tuhaf görünüyordu. "Sen askerdin."

"Orduda korucuydum."

"O zaman bu onurla hizmet etmektir. Neden aksini düşünesiniz ki?"

"Benzeri görülmemiş vahşet eylemlerine tanık olduğunuzda, çoğu zaman onur kisvesine bürünen şeyin bir yalandan başka bir şey olmadığını öğreniyorsunuz."

"İhanet çok zordur."

Kıkırdadı. Benim kahve içtiğim yerde o da kendine bir içki koymuş, bakışlarını ön bahçeye çevirirken elindeki şeyi yavaşça yudumluyordu. "Evet, çok doğru."

"Tanıdığınızı sandığınız birinin güvenini kaybetmek dünyadaki en kötü duygu olabilir."

"Tam bir uyandırma çağrısı, ama bazen hepimizin ihtiyacı olan şey budur." Bardağını geri fırlattı ve hepsini emeceğinden emin oldum.

O yapmadı.

"Hayaletlerle yaşamak kimseye iyi gelmez," diye fısıldadım. Bu, depresyon boşluğuna düşmemek için kendime söylemeye çalıştığım bir şeydi. Son zamanlarda dokunduğum diğer her şeyde olduğu gibi başarısız olmuştum.

"O zaman yapma."

Panik moduna girmeye başladığım neredeyse her seferinde görünmez pençeler göğsümü kesmeye devam etti. Keder ve öfke genellikle hemen arkamdaydı ama en azından bu huzurlu günde herhangi bir üzüntü patlamasını engellemeyi başarmıştım. Bir tür ses çıkarmış olmalıydım çünkü Jagger'ın beni incelediğini hissettim.

"Kolundaki o mürekkep. Askeri mi?"

"Bazıları, hepsi değil. Sadece hayatta olduğumu

kendime hatırlatıyorum." "Sende çok çekici duruyorlar."

"Yara izlerini görmelisin."

Başımı öne eğdim. "Özür dilerim, Jagger. Gerçekten üzgünüm."

"Bayan, benim için üzölmeyin. geleni hak ettim. İyi bir arkadaş değilim ve kimseyi çok fazla önemsemiğim için asla karıştırmayacağım. Ama

Yaşadıkların beni kızdırıyor. Seni her kim incittiyse, karşılığında bir dünya acıya ihtiyacı var." Arkasını dönmeye başladı ve ben onun gitmesine izin vermeye hazır değildim.

Belki de arkadaşlığa ya da ağır, neredeyse cinsel şakalaşmaya ihtiyacım vardı. Yaptığım acı verici ruh araştırmasından daha iyiydi.

"O buna değmez. Endişeye. Öfkeye. Onun tamamen başka bir şey olduğunu düşündüğümde bunu bir perspektife oturtmak çok zor. Bunu zor yoldan öğrenecek kadar aptalmışım." Yere baktım, tek bir damla gözyaşının kahveme düşmesini izlemek zorunda kaldım. Ağlamayacağıma dair kendime kaç kez söz vermişim? Kabuslardan kaçınmak için kaç gece elimden geleni yapmışım?

Jagger hakkında bildiklerim, benim küçük duygusal patlamamın onun katı kalpli ruhunun kabul edemeyeceği kadar fazla olacağını bilmeme yetiyordu. Tıpkı çoğu insana ve dünyasına giren zor şeylere yaptığı gibi çekip gidecekti.

Hâlâ orada durmuş bana bakıyordu. Yön değiştirip aramızdaki mesafeyi kapattığında kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Anında oluşan çınlamadan dolayı kulaklarıma kan hücum etti. Bana dokunduğu anda, doğrudan çekirdeğime doğru akan kör edici bir elektrik sarsıntısıyla sarsıldım.

Ondan hoşlanamazdım. Hoşlanmak istemedim. Onu bu şekilde düşünmeye kesinlikle hakkım yoktu ama içimdeki yangın çok büyüktü.

"Ne var Jagger? Sahte kabadayılığın arkasına saklanan zayıf kadınla dalga mı geçeceksin? Devam et. Bunu onlarca kez yaptım ama hiçbir işe yaramadı." Sesimde bir kızgınlık ifadesi vardı. Midemde kelekler uçuşuyor, bacaklarım titriyordu ama soğuktan değil.

Gerektiğinde acımasız ve hatta vahşi olabileceğini hissettiğim bir adam için, çenemi kavrarken dokunuşu şefkatliydi. Beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Gözlerini kaplayan sert kabuk biraz çatlamış, etrafındaki herkese duyduğu nefret ve güvensizlik biraz olsun azalmıştı.

"Sana bunu yapan bir adamın bu dünyada yer kaplamaması gerektiğini söyleyecektim. O seni incitti ve bu sadece

Kabul edilemez. Ama senin ona ihtiyacın yok. Sen tanıdığım en güzel ve baştan çıkarıcı kadınsın. Aksini düşünmene izin verme çünkü bir an için bile olsa bunu yaparsan, sana yaşattığı acı iğrenç bir hastalık gibi iltihaplanır ve asla iyileşmeyebilir."

Aramızda kelimelerin asla açıklayamayacağı ortak bir bakış vardı. Kendimi ona doğru eğilirken buldum. Söylediği sözler ona anlatabileceğimden çok daha fazla şey ifade . "Jagger. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme. Ama sana şunu söyleyeyim. O pislik her kimse, buralara gelmese iyi olur."

Boğazım da kalbim gibi sıkıştı. Meme uçlarımın küçük çakıl taşlarına dönüştüğü belirgin bir çarpıntı varken, zihnim bana bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Ama bana bu seçimi yapma şansı vermiyordu. Elini yanağıma koyar koymaz başını eğdi. Dudaklarının dudaklarıma ilk çarpışı uzun süre unutamayacağım bir şeydi. Elimi göğsüne bastırdığımda dudaklarımızı bir arada tuttu, açıp kapatmak için zaman ayırdı. Yumruğumu gömleğine sıkıştırmakla onu itmek arasında gidip geldim.

Ahşap ve narenciye kokusu burnumu gıdıklarken, viskinin hafif tadı duyularımı aşıladı. Kalın sakalının tenimi tırmalaması da dahil olmak üzere o an her yerim karıncalanıyordu. Bir yanım onu kendimden uzak tutmak istiyordu ama bunu yapamazdım.

Son on sekiz saat içinde kendimi aylardır hissetmediğim kadar canlı hissetmiştim. İçimdeki aptal kız daha fazlasını yaşamak istiyordu. Onun kollarında olmanın neredeyse garip bir aşinalık hissi vardı.

Tutku sistemimin derinliklerinden yükselirken, dilini dudaklarıma bastırdı. Zaten başım dönüyordu, öpücük bir aşk romanından fırlamış gibiydi. Onun sertliği ve böylesine şefkatli bir öpücüğün ikilemi beni şaşırtmaya devam etti.

Romantik bir ortamın arka planında mükemmel bir kar fırtınası. Solmuş kot pantolon ve kadife gömlek giymiş sert bir adam.

Kükreyen bir ateşin kokusuyla dolu sıcak bir kulübe.

Ve beni tutan güçlü kollar bana dünyanın en güzel kadını olduğumu söylüyordu.

Bana yalan söylüyor olsa bile, dışarıda pisliklerden daha fazlası olduğunu hatırlatması için onun gibi birine ihtiyacım vardı. Sanki bana sahipmiş gibi dilini ağzımın içine soktu. Kişiliğimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen sahipleniciliği o an için rahatlatıcıydı.

Jagger beni daha yakına çekerek ayak parmaklarımın üzerinde salladı. Vücudunun sertleştiğini hissedene kadar kahve fincanının elimde olduğunu hatırlamıyordum. Kendini geri çektiğinde, yüzündeki tek acı ifadesi dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu.

"Oh, kahretsin." Geriye sıçradım, bir elimi ağzıma kapatırken diğer elim hafifçe eğik kaldı. Yanmakta olan sıcak kahvenin geri kalanı verandaya damladı ve rüzgârın çıkıntıdan içeri savurduğu karı anında eritti.

Yarısından fazlasını sırtından aşağı dökmeyi başarmıştım.

vakit kaybetmeden kirli gömleği ensemden çekip çıkardı. Göğsünü ortaya çıkardığı anda bir iniltiyi bastırdım. Bu kalın kumaş, altında yontulmuş bir vücudu gizliyordu. Omuzları o kadar genişti ki, sanki futbol forması omuzlukları takmış gibiydi. Göğsü mükemmel bir simetriye sahipti, oyulmuş karnı gerçek bir sanat eseri idi. Peki ya kolları? Muhteşem mürekkep sadece sakalının altına kadar uzanmakla kalmıyor, aynı zamanda yanlardaki damarlar fiziksel olarak ne kadar formda olduğunun açık bir göstergesi idi.

Spor salonunda geçirdiğim günlerden değil. Ben daha iyi biliyordum. Egzersiz olarak odun kesen, sıkı çalışmayı çelik bacak preslerine tercih eden türden bir adamdı.

Ağzım hafifçe açık kalmış olmalı ki, gözleri yeniden kararmadan hemen önce yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi.

Öfkeden değil.

Derin, karanlık bir özlem den.

"Çok özür dilerim. Bakalım seni yakmış mıyım?" diye ısrar ettim.

Göğsü inip kalkıyordu.

"Arkanı dön. İnatçı olma. Kahve çok sıcaktı."

Dediğimi yaptı ama hareketlerini yavaş ve metodik bir şekilde sürdürdü, tamamen arkasını dönene kadar gözlerini benden ayırmadı. Bölgeye hafifçe dokundum, en ufak bir kızarıklığa bile neden olmadığım için şükrettim. Bölgeyi okşarken, küçük titreşimler iç çekirdeğime kadar sürüklendi.

Adam muhteşem bir numuneydi.

"Sanırım tişörtün seni kurtardı. Belki sana uyacak bir tişörtüm vardır. O zaman onu yıkayabilirim."

Daha önce de yaptığı gibi, yüzünü bana dönerek fincanı elimden aldı ve verandanın üzerine koydu. Beni kollarının arasına aldığı anda, bir kolunu bacaklarımın altından geçirerek göğsüne doğru kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Olduğumdan daha nefessiz bir şekilde sordum.

"Cally nerede?" Sesi öncekinden daha sertti, doğrudan midemde dalgalanan boğuk bir havayla derindi.

"Uyukluyor."

"Güzel." İçeri girmek için acele ederken neredeyse kapıyı tekmeliyordu. "Soruma cevap vermedin. Ne yapıyorsun?"

Ateşli bakışları bana doğru kaydı. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor, bayan? Her santimetre karenizi mahvedeceğim."

BÖLÜM 10

B*ella*

Jagger beni nazikçe şöminenin önüne oturtarak ve sehpayı yolumdan çekerek kendisi hakkında yanıldığımı kanıtlamayı başarmıştı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kanepenin arkasındaki tüylü örtüyü kaptı ve geri dönerken yanında getirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, merdivenlere doğru hızlı bakışlar atarken sinirlerimle savaşıyordum. Joel'le paylaştığım küçük tutku hiç açıkta yaşanmamıştı. Şu anda Cally'nin uyumaya devam edeceğini umuyordum. Nefes alış verişim endişemi yansıtıyordu ama dizlerinin üzerine çöker çökmez tüm dikkatimi ona verdim.

Kim istemez ki?

Sabırlı bir adam değildi, ama kazağımı soymak için acele etmemesi onun ruhunu biraz olsun anlamamı sağladı. Gergindim, düşündüğümde çok daha fazla. Kendimi bu kadar kötü hissederken yakınlığı paylaşmak hayal edebileceğimden çok daha zordu.

Göğsümdeki sararmış morluk da dahil olmak üzere yaralarımı tamamen görebilecekti. Gözlerimi kapattım ama o buna izin vermedi, parmaklarının sert uçlarıyla yüzüme şefkatli bir şekilde dokundu.

"Çok güzelsin Bella. Dediğim gibi, bunu asla unutma."

Onun nazik sözlerini duymak beni neredeyse kırıyordu. Tıpkı yapmamamı önerdiği gibi bunun olmasına izin vermeyi reddettim. Bundan daha güçlüydüm, olabileceğimi düşündüğümünden daha dirençliydim. Bu yeni bir başlangıç olmasa da, istediğim bir şeyi yakalamaktı. Sadece benim için.

Parmaklarının ucunu morarmış kolumun üzerinde gezdirmeden önce yüzümün yan tarafını ovuşturdu ve gözlerimdeki saçları temizledi. Yüzünde yine aynı sert ifade vardı ama ona ne olduğunu anlatmamı istemek yerine kolumu kaldırdı ve dudaklarını hala ağrıyan tenime hafifçe bastırdı.

Yumuşaklığı, midem hala düğümlenmişken beni daha rahat hissettirme yöntemi beni etkiledi. Sütyenimi açmak için uzandığında, iki avucumu da göğsüne dayadım. Parmak uçlarımla altındaki tenini hissetmek bir baygınlık daha yarattı, kan dolaşımda şiddetli bir yangın başladı.

Sadece iki parmağıyla kopçayı açmayı başardığında nefesim hala sığıdı. Önce bir sütyen askısını, sonra diğerini indirirken gerginlik ve heyecandan gülmek için kendimi zor tuttum. Beynimin tüm silindirleri çalışmıyordu. Tek düşünebildiğim, seksi ve uyumlu bir iç çamaşırı giydiğim için ne kadar heyecanlandığımdı. Bunu inadına yapmıştım ve kendimi yeniden güzel hissetme ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes aldı ve göğüslerimi avuçlamadan önce anlayamadığım kelimeler mırıldandı. Başparmaklarının küçük hareketleriyle sertleşmiş meme uçlarımla oynadı, öyle ki dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü.

Bu dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gözleri benimkilere kaydı. Bir hırıltı çıkardığında güldüm. "Sen sert bir adamsın."

"Bazılarından daha sert." Zaten hassas olan her iki tomurcuğu da çimdikleme fırsatını değerlendirdi, başka bir inilti patladığında gözleri parladı.

"Mmm... Bunu görebiliyorum. Belki de kontrol edilmeye ihtiyacın vardır." Karşılığında meme uçlarını parmakladım ve tüm tenime nüfuz eden yumuşak bir kahkaha ile ödüllendirildim.

"Asla, güzel bayan. Kimse beni kontrol edemez." Bir elinin parmaklarını açarak yavaşça karnıma doğru inmesine izin verdi. O an

tekrar gerildi, sararmış çürüğü bir anlığına gördüğünü biliyordum ama hiçbir şey söylemedi. Bunun için minnettardım.

O kadar gergindim ki bu hareket beni gıdıkladı. Kendimi daha çekingen hissederek, elimi bacaklarının arasındaki kalın çıkıntıya atmaya cesaret etmeden önce göğüs kaslarını yoğurdum. Sıkıtığım anda işaret parmağını göbek deliğimin etrafında döndürdü. Başını sallayarak kot pantolonumun kemerinin hemen altına kaydırıldı.

"Sorun nedir?" Cevabını merak ederek sordum.

"Çok fazla kıyafet giyyorsun. Bununla ben ilgilenirim." Düğmelerimi ve fermuarımı karıştırırken kot pantolonumun ne kadar dar olduğuna küfretti. Hâlâ nemliydi, bu yüzden kalçalarımın üzerinden çekıştirmek bir angarya haline gelmişti.

Ama başardı, opak dantel külotum tam olarak görüldüğü anda nefesini içine çekti. "Aman, aman. Benim için ıslanmışsın."

"Bunu yapmanın bir yolu var." Tamamen nefessiz kalmıştım. Sesim artık bana ait değildi ama neredeyse onunki kadar derin ve baştan çıkarıcıydı. Beni soyduğuna göre, ona istediğim gibi dokunacaktım.

Kot pantolonu biraz daha gevşemişti ama yine de elimi kalın aletin etrafına sarmakta zorlanıyordum. Tek düşünebildiğim sikiğin ne kadar kalın ve çevresinin ne kadar büyük olduğuydu. Parmaklarım uzundu ama şaftı elimi dolduruyordu. Ucunu ovuşturdum, bu sefer ona günahkâr bir kız olabileceğimi göstermek için alt dudağımı ısırdım.

Göğsü tekrar inip kalkarken, bana asla yetkili olamayacağımı açıkça söyleyen bir bakış attı. Beni halının üzerine yatırarak bunu kanıtladı, tenis ayakkabılarımı çıkarırken alaycı gülümsemesi devam ediyordu. İri yarı adam ayakkabıları fırlatıp atmadan önce onlara ters ters baktı bile. "Kar ayakkabıları, anlıyorum."

"Hey, işe yaradılar."

"Uzun sürmez. Alışverişe gideceğiz."

Sanki uzun süre kalmamı talep edebilirmiş gibi davrandı. "Sadaka yok. Hatırladın mı?"

"Tamam. O zaman tatil köyünde çalışabilirsin." Şimdi aynı anda hem kotumu hem de külotumu çekiştiriyordu.

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Daha önce garsonluk yaptın mı?" Islak külotumu burnunun altına sokup derin bir nefes aldığı anda alayları devam etti.

"Üniversitede, tabii ki."

"O zaman anlaştık. Kardeşim tatil köyündeki tüm restoran ve barlarla ilgileniyor. Onun için çalışacaksın."

"Yardımcıyla arkadaşlık etmek yok. Ha?"

Sırıltısı haylazcaydı. "Yok. Artık bu konuda endişelenmemize gerek yok." Sesinin derin titreşimi tüm kaslarına patlayıcı bir ısı dalgası gönderdi.

Garsonluk. Bir plan bulana kadar yapabileceğim bir şeydi. "Sıra sende."

"Güzel." Giysilerimi çıkardıktan sonra bacaklarımın arasına çömeldi ve onları kaldırıp ardına kadar açtı.

Oh, Tanrım. Bir utanç dalgası daha gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. Şimdiden vahşi bir hayvan gibiydi, çıkardığı her ses doğası gereği gırtlaktan geliyordu. Bana bu şekilde dokunulmayalı ne kadar olmuştu? Asırlardır.

Ani bir sarsıntı beni vurdu. "Ya Cally merdivenlerden inerse?"

Başını ve tek kaşını kaldırdı, sonra battaniyeyi eline alıp tamamen üzerine ve benim bir parçama çekti.

Gülmek için elimi tekrar ağzıma götürmek zorunda kaldım. Sikişme yöntemlerinde yaratıcıydı. Yine de, ağrıyan amıma sıcak hava üfleyene kadar gözlerimi kapattım. Kutsal cehennem, hisler öncekinden daha patlayıcıydı. Ama dilinin klitorisimin etrafındaki ilk sürtünmesi beni doğrudan orgazma itmek için yeterliydi.

"Aman Tanrım, sen... inanılmazsın." Örtünün altından beni duyup duymadığından bile emin değildim.

Söylediklerimden sonra kıkırdadı ve tek parmağını dilinin olduğu yere kaydırıldı. Her iki kalçasını da öpüş şekli, olacakların habercisiydi. Haklıydım. Adamın çok aç olduğu belliydi, dilini şişmiş kıvrımlarımın arasından geçirdi.

Aman Tanrım. İçimi bir başka heyecan dalgası kaplarken tüm vücudum gerildi. Onu izleyemeden, bu deneyim mükemmel bir nirvana anına gözlerim bağlı olarak atılmak gibiydi. Dilinin her darbesinde ve parmaklarının dar kanalımdaki her itişinde, Baltimore'daki eski hayatımdan daha fazlasını geride bıraktım.

Belki de dağ adamları ve küçük kasabalar hakkında özel bir şeyler vardı. Bu düşünce çok ihtiyacım olan bir gülümsemeyi getirdi, o yalamaya devam ederken kendimin akıp gitmesine izin verdim. Vücudumu hissediyor, beni neyin harekete geçirdiğini tam olarak anlıyordu. Yalamaları hızlı ve öfkeli bir hal aldı, ancak geri çekildi ve beni tehlikeli bir şekilde cennetten bir dilime yaklaştırdı.

Merdivenlere doğru baktım, hareketleri sertleştikçe nefes nefese kalıyordum. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı, topuklarım halıyı kazıyordu. Hatta bir çift parmağımı battaniyenin etrafına sıkıştırırken diğerini halıyı kavramaya çalışarak onları yüzeyde yukarı aşağı itiyordum.

"Jagger," , sesimi tanımak bir yana, zar zor bulabiliyordum.

İçinde biraz komedyenlik yoksa ne olayım. Kafasını atkının altından çıkardı. "Evet?"

"Oh, durma."

"Öyle bir planım yok." Yaptığı şeye devam etti, beni çıldırtmak için daha da fazla zaman ayırdı. Duygularım bir ileri bir geri gidip geliyordu ama coşku yüzeye daha da yaklaşıyordu. Nefes nefese kalmıştım, yüzümden aşağı birkaç damla terin süzüldüğünü hissedebiliyordum. Yakında her tarafım ter içinde kalacaktı, bunun nedeni vücudunun ısısı ve bana yaptıklarıydı.

Kontrolümü kaybediyordum, bedenim onun hareketlerine ve adama tamamen uyum sağlamıştı. Kendimi nasıl bu kadar bırakabildiğimi, kendimi kapatma korkusuyla sorgulamak istemedim. Saf mutluluk anı roket yakıtı gibi sistemime girerken sadece gülümsedim. Burada hiçbir numara yoktu, az önce verdiği neşeyle savaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Her nasılsa, o ziyafete devam ederken, dakikalar gibi görünen tek bir orgazm sürerken, saf bir zevk çılgılığını tutmayı başardım. Her yerim karıncalanıyor, bacaklarım onları soktuğum gerginlikten titriyordu.

Birkaç dakika daha durmadı, bu da beni tamamen rahatlamış bir yere götürdü. Şimdiye kadar sevgi dolu bir dokunuşu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Çok uzun zamandır kendime yalan söylemiş, her şey için bahaneler uydurmuştum. Artık öyle değil.

Sonunda şeytani bir gülümsemeyle battaniyenin altından çıktığı anda saçlarını karıştırdım. Battaniyeyi bir kenara atıp ayağa kalkmadan önce bana komik bir bakış attı. Soyunmayı bitirdiğinde bana hafif bir gösteri yaptı, hatta rahatsız edilmediğimizden emin olmak için omzunun üzerinden birkaç bakış fırlattı.

Kot pantolonu nihayet kaybolduğunda derin bir nefes aldım ve tuttum. Evet, onun her şeyi Tanrı tarafından yaratılmıştı.

"Sorun nedir? Gördüğün hoşuna gitti mi?" Aleti tüm dikkatini vermişti, taşaklarının görüntüsü ağzımı sulandırıyordu.

"Belki."

Dizlerinin üzerine çökmeden önce bir kez başını salladı ve üzerime yerine poposunu halının üzerine koydu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve gözlerimi onunkiler arasında gezdirdim. "Aklında bir şey mi var?"

"Evet, birkaç saat oldu."

"Sorun nedir?" Eğer neden burada olduğum konusunda beni tekrar sorguya çekmeye başlayacaksa, ona doğru ve yanlış zamanlama konusunda bir ders vermeliydim.

"Şu anda bir sorun yok ama felaket olabilirdi." Beni kucağında sürüklerken morluklara dikkat ederek bileklerimi tutmaya karar verdi.

"Ne oluyor be?" Çılgılığım biraz fazla yüksekti.

"Tavsiyelerimi dinlemeyip karla kayganlaşmış yollarda neredeyse ölmek üzere olan birine iyi davranmaktan hoşlanmıyorum. Benim lanet iyi

tavsiye, ekleyebilirim." Elini bir değil iki kez indirdi.

Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştum. Ne yaptığını sanıyordu, kötü bir kızmışım gibi bana şaplak mı atıyordu? "Jagger. Yapma bunu."

"Buna ihtiyacın var. Beni öldürtebileceğinin bir hatırlatıcısı diyelim." Popoma birkaç kez daha vurdu ve sonunda tepki göstererek kucağından inmeye çalıştım.

Elini çabuk tuttu, kolunu belime doladı ve bacağına benimkinin üzerine attı. "Dur bakalım. Bu doğru değil."

Ne yaptığını görmek için çabaladım. Kotunu tuttuğunda inledim. Kemerini çekiştirdiği anda daha da çok kıpırdandım. Kemerini üzerimde kullanacaktı.

"Seni neredeyse öldürtmüyordum." Ama haklıydı. Beni takip etmesini istememiştim ama dikiz aynasından aracını görmüştüm. Gerçek şu ki, beni takip etmesini istemiştim. Bunu ummuştum. Bu onun hayatını tehlikeye atmıştı.

Elini dört kez daha sertçe vurdu ve acı nihayet çiçek açtı, hızını artırdıkça bin derece arttı. Kemerini ikiye katlayarak birkaç saniye durakladı. Gözleri parlıyordu. Adam bundan zevk alıyordu.

Kemerin her şaklayışında, ya utançtan öleceğimden ya da acıdan çiçek açmaya devam edeceğimden emindim. Hangisi olduğundan tam olarak emin değildim. Daha rahatsız edici olan kaslarımın karıncalanması ve amımın derinliklerindeki sert zonklamaydı.

Nefesimi o kadar hızlı çekiyordum ki doğru düzgün göremiyordum. Gözlerimde yaşlar bile oluşmuştu ki bu çok saçmaydı. Bir dağ adamının kucığında kemerle dövölüyor olamazdım. Ama öyleydim.

Şaplak atmaya devam etti, konsantre olabildiğim tek şey kalın derinin çıkardığı vınlama sesiydi. Kalın bacağı her ikimin de üzerindeyken ayağa kalkmak imkansızdı ve sürünerek kaçma girişimlerim sadece kalçalarımı dizine sürtmeye yaradı. Bu noktada amım, onunkinden bile daha hızlı ısınıyordu.

Kıçımı. Sonunda durduğunda derin bir nefes aldı. Bu beni üfleme şekli kadar rahatsız etmedi. Mutlak bir tatmin hissettim.

"Beni deli ediyorsun," dedim ona.

Hareketleri eskisi gibi hızlıydı, beni halının yüzeyindeki pozisyonuma geri itti ve ellerini iki yanıma yerleştirdi. "Öyle mi? Bu sizin için de geçerli hanımefendi. Senin kadar dik kafalı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım." Diziyle bacaklarımı birbirinden ayırdı ve aralarındaki yerini aldı.

"Domuz kafalı mı?" diye sordum. "Tanıdığım en inatçı adam olduğunu bilmeni isterim ve seni temin ederim ki hayatımda çok inatçı adamlarla tanıştım."

"Oh, öyle mi?"

"Oh, evet."

Onunla konuşmak yoktu. Tüm ağırlığını bana doğru bastırırken ağzımı yakalayarak bunu kesinleştirdi. Aleti zonkluyordu ve ben onun altında kıpırdandım. Zonklayan hisler en az adam kadar inanılmazdı.

Sinir bozucu olsa bile.

Öpüşmemiz öncekinden bile daha güzeldi, daha tutkuluydu ve çok az kişinin deneyimlediği türden bir özlemle doluydu. Kollarımı boynuna doladım, hafif suçluluk duygusuyla savaştım, ki bu çok saçmaydı. Kendimden başka kimseye hiçbir şey borçlu değildim.

Jagger kararımı sorguladığımı bilseydi bile bunu belli etmez, ağzımdan istediği her şeyi alırdı. Harika öpüşüyordu. Belki de ağzını kullanırken her şeyde iyiydi.

Derin titreşimler ve beyaz sıcaklığın dalgası çok güçlüydü. Tekrar altına ve o da ipucunu aldı. Dudaklarını benimkilerden çekti, gözlerindeki pırıltı geri dönerken birkaç derin nefes aldı.

Sikinin ucunu amıma dayadığı anda alt dudağımı yaladım. Bu küçük şehvetli hareket onun gözünden kaçmamıştı. Sikini içeri sokmadan hemen önce ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

Elektrik hissi beklediğim gibi değildi. Daha vahşiydiler. Yoğunluk çok fazlaydı, titreşimlerin sistemimi yırtarak verdiği katıksız zevk beni nefessiz bırakıyordu.

Nutkum tutuldu.

Omuzlarına yapıştım, kaslarım onun devasa boyuna uyum sağlamak için gerilirken sırtımı kamburlaştırdım. Bir adam nasıl bu kadar büyük olabilirdi? Ve Tanrı aşkına, şaftı nasıl bu kadar derine sığmıştı?

Başını tavana doğru kaldırırken derin bir nefes aldı ve nihayet on saniye sonra bıraktı. "İnanılmaz." Tek kelime zar zor duyuluyordu, o kadar hırçındı ki duyduğumda titredim.

Neredeyse sonuna kadar çektiği anda, bir bacağımı kalçasına dolamak için yorganla mücadele ettim. Gitmesini engellemeye çalışıyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Sırtışı geri döndü, başını yavaşça eğerken burun delikleri açıldı. Gözleri ateş ışığını yansıtıyor, altın ve bronz parçacıklarıyla parıldıyordu. Onların içinde sonsuza kadar kaybolabilirdim. Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek bir kez daha içine daldı.

İkimiz de çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ediyorduk, battaniye ne yaptığımızı çok az gizliyordu. Ama o bir ritim geliştirdikçe, zevkimi olduğundan başka bir şeymiş gibi gizleyebileceğimden artık emin değildim.

Diğer bacağım da ona sıkıca sarılmışken kalçalarımı sıktım. Bana yaramaz bir kız olduğumu söylercesine başını salladı. O da açıyı değiştirerek avuçlarının üzerine . Anında her kızın fantezisinin içine savruldum.

Ona net bir şekilde bakabiliyordum, parmaklarımı gür sakallarında gezdirmeyi arzuluyordum. Acaba buna izin verir mi yoksa parmaklarımı ısırır mı diye düşündüm, bu aptalca düşünce beni güldürdü.

"Neye gülüyorsun, kötü kadın?"

"Kötü, ha? Bana hiç böyle dendiğini sanmıyorum."

"Soruya cevap vermedin," diye fısıldadı hışımla.

"Oh, sadece gerçek bir vahŖiye bakıyorum. Ormandan yiyecek mi topluyorsun, gerçek bir erkek gibi odun kesiyor musun, belki de yiyecek için avlanıyorsun?" Evet, onu bilerek kliŖeleŖtiriyordum, yüzündeki muzip ifade ve atık kaŖlar hoŖuma gidiyordu. Kimsenin onunla alay etmeye cesaret edebileceğinden Ŗüpheliydim. Ayrıca bunu yapabilme yeteneğimin nadir olacağını hissediyordum.

O çok kaba biriydi.

Kontrolü bir adam.

Yalnız biri.

Ama bu gece için, yakınlığımızdan faydalanmaya niyetliydim. Bana ne olmuştu böyle?

Jagger'ın tepkisi beni ters çevirmek oldu, çabaları uzun bacaklarımızı örtüye dolaŖtırdı. Göğüslerimi avuçlayıp beni oturur pozisyona getirmek için kullanırken umursamıyor gibi görünüyordu. Merdivenlere doğru bir kez daha hızlıca baktıktan sonra avularımı göğsüne dayadım.

DokunuŖ parmak uçlarımı yaktı ve dizlerimi ona doğru bastırdım. Saçlarımı da yüzünde ve boynunda gezdirdim.

"Böyle bir kızdırırken dikkatli ol," diye uyardı.

"Yoksa ne olur?"

"Oh... ."

Denemesine izin vermedim, bir ata biner gibi kalçalarına binmeye baŖladığımda ona karŖı direndim.

Meme uçlarımı sıktı, bükerken ve koparırken onları inceledi. Bu seferki ıstırap nefes kesiciydi. Ağzını hafifçe büzerek bir aslan gibi kükremeye hazırlandığından emindim.

Ya da bir ayı gibi kükre.

Bana bunu hatırlattı, hantal ve huysuz bir ayıyı.

Kollarını kaldırıp başının arkasına yerleŖtirdiğinde gülümsemesi okuyamadığım bir Ŗeye dönüŖtü. "Elinden gelenin en iyisini yap, Ŗehirli kız. Zamanım var."

Alışık olmadığım bir şekilde benimle alay ediyordu. Sıkılmış gibi görünmeye çalışsa da ne yaptığını çok iyi biliyordu, gerektiğinde kalçalarını kaldırıyor ve bana sahip olduğunu haykıran ateşli bakışlar atıyordu.

Ateş çok sıcak olduğu için ikimiz de battaniyenin altında terlemiştik. Çıplak bedenlerimizin tadını çıkarabilmek için onu itmek istedim ama kendimi tuttum.

İyi bir küçük kız olmaya

çalışıyorum. Evet, doğru.

Gerçek kişiliğimi varlığımın derinliklerinden çekip çıkardığına, beni bambaşka bir battaniyeye sarmış olan tüm endişeyi bir kenara ittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Etrafına ağır zincirler sarılmış bir battaniye. Daha önce beni bir okyanusun derin sularının altına çekmekle tehdit ettiği yerde, Jagger'ın acımasız erkeklik gösterisi doğru anahtarı bulmuştu.

Uzun sürmesini umdum ve dua ettim.

Sadece birkaç saniye sonra vücudumu onunkine yasladığımda ona ulaştığımı söyleyebilirdim. Ama o henüz bitirmemişti, beni bir kez daha ters çevirdi.

Bu sefer güldüm, özellikle de bacağımı ağır kumaşın dar sınırlarından kurtarmak için mücadele ettiğinde. Sonunda bacağımı çekip çıkardı ve kahkahalarım engel olamadığım için nefesinin altında küfretti.

"Hiç sabrınız yok," dedim ona.

"Hiç. İstedğim bir şeyi gördüğümde, o benimdir." Sesinin dumanlı sıcaklığı omuzlarımı sardı, ses hem rahatlatıcı hem de inkar edilemez derecede seksiydi.

Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu.

Baldırımı omzuna çektikten sonra beni sikmek için ellerinin üzerinde kaldı. Vahşiliği daha da muhteşemdi, mükemmel bir ivmeyle beni itmesi, patlamaması için dua ettiğim bir balonun içine sokuyordu. Tüm yüzü sıkışmış, kasları gerilmeye başlamıştı.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum ama bedenim onunkiyle o kadar uyumluydu ki kendi doruk noktamı engelleyemiyordum.

Bana bakarken bir başka öfkeli ifade tam karşımdaydı. Ben bırakana kadar kendini bırakmak için beklediğine yemin edebilirdim. Daha önce yaptığım gibi, parmaklarımı onun devasa kollarına doladım. Tırnaklarımı her ikisine de geçirmeden önce onları kısa bir süre tuttum.

Başını eğdi, bana uyarıcı bir bakış attı ve beni daha da sert becerdi.

Bu adama karşı kendimi tutamazdım. Kendimi bir kez daha kafese kapatma şansım yoktu.

Özgür kaldığım an, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm beni tüketti. Gökyüzünde süzülüyordum, net düşünemiyordum.

İstediğimden değil.

Aklı başında kim bunu yapar ki?

Yumuşak hayvani homurtuları ilkel atmosfere ve kendi kişisel özgürlük duygusuna katkıda bulundu. Beni tohumuyla doldurarak serbest bıraktığında, sanki anahtar bulanık suya atılmış gibiydi.

Belki de gerçek Bella Winters geri dönmüştür.

Eğer öyleyse, dikkat et, dünya. Çok talepkar bir kaltaktı.

BÖLÜM 11

J*agger*

Aklımı kaçırmışım. Onu
becerdim.

Çok az tanıdığım bir kadın, ayak bileğine beton bir blok bağlanmış bir kadın.
Bunu havayı soluduğum kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordum.

Ayrıca, bir çocuğu
vardı.

Bir çocuk.

Evet, bu kaba saba herif aklını kaçırmıştı.

Bu noktada tek iyi haber, kar fırtınasının ardında yollarda ve sert yüzeylerde bir karmaşa bırakarak bölgeyi terk etmiş olmasıydı. Uyumakta ısrar ettiğim kanepeden kalktım, üzerime giydiğim kıyafetleri giydim ve gün ışıyana kadar kaldırımı ve ön verandayı küremeye başlamak için bekledim. Bu beni araba yoluna götürmüştü ki bazıları bunun saçma olduğunu söyleyebilirdi. On yedi inçlik lastiklerimle Range Rover'ı buradan başarıyla çıkarabilirdim ama yapacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Pisliğin tekiydim ama tutkulu bir gecenin ardından ona tek bir kelime bile etmeden kaçacak türden değildim.

En az iki kar küreme aracının sesini duymuştum, hızlı hareketleri hem yerel halkı hem de turistleri güvende tutmak içindi. Hâlâ gri ve çirkin bir gündü ama en azından işler yoluna girmeye başlamıştı.

Telefonumun sesi beni onun baştan çıkarıcı vücudunu hayal etmekten alıkoydu. Onu.

Kahretsin. Bella'nın adını düşünmekte bile zorlanıyordum. Kar küreğini kar ve buz yığınınna ittim, kendime homurdanmaya devam ederken eldivenlerimi çıkardım.

Diğer hatta çekici şirketinin sahibi Danny Marcos vardı; büyüyen ailesi için daha iyi bir hayat bulmak amacıyla New York'tan taşınmış İtalyan bir adamdı. Çivi gibi sertti, kardeşim gibi eski bir denizciydi. Ama denizaşırı bir savaşta olmak da dahil olmak üzere zor zamanları anlardı. Bu yüzden onunla çok iyi anlaşırdım.

Yerel bir içkilerimizi yudumlarken, oldukça süslü hikâyeler üzerine dertleşiyorduk.

Bir gece önce telefonuna bir mesaj bırakmış ve Bella'nın Mercedes'inin yerini bildirmiştim.

"Hey, dostum. İşler nasıl?" Derin bir nefes alırken sordum. Hava serindi, karla kaplı ağaçların görüntüsü de lanet bir tebrik kartını hatırlatıyordu.

"Bok gibi meşguller. Turistler aptaldır," diye bağırdı Danny. "Peki senin Mercedes'le ne işin var?"

"Benim değil, dostum. Sadece bölgeden ayrılabileceğini düşünen bir piliç."

"Lanet olası aracı karla kaplanmış, bir küreme aracı neredeyse onu buza ve kara gömüyor. Bu pisliği oradan çıkarmak saatlerimi alacak."

Sırıttım. Adam olabildiğince sertti. "Ne kadar istersen öderim. Ancak bana iyilik yap ve onu birkaç saat Wyoming kulübesine getirme."

Homurdandı. "Başını bir tür belaya mı soktun, dostum?"

"Hayır. Sadece inatçı bir kadının dağdan aşağı kaymasını engellemeye çalışıyorum."

"Ahh. Bu görevi nasıl aldın?"

"Çünkü aptalın tekiydim ve onun tatlı vücudunun her santimini arzuluyordum. "Sadece arkadaşça davranıyorum."

"Sen mi?" diye sordu, aptalca bir şey söylediğimi düşündüğünde genellikle yaptığı gibi gülerek.

"Evet, evet. Sadece dediğimi yap. Tamam mı?"

"Tamam dostum, ama aracı tehlikeli bir konumda. Dikkatsiz bir kar küreme aracı ve puf, o pahalı araç tost oldu."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve soğuk havadan derin bir nefes daha aldım. "Şansımı deneyeceğim."

"Onu burada tutmaya çalışıyorsun." Gülüşü her zamanki gibi rahatsız ediciydi ama beni anlayan, sorularla beni asla azarlamayan bir dostumun olması güzeldi.

"Komik dostum. Git işini yap."

"Bu doğru. Noel Baba Foxhead Şaraphanesi ve Tatil Köyü'ne gidiyor. Güzel günler. Çocuklarımı daha sonra getireceğim."

Harika. Dişlerimi tekrar sıktım. "Sadece işini yap, dostum."

"Elimden geleni yapacağım. Sonra konuşuruz."

Telefonum tekrar çaldığında aramayı henüz sonlandırmıştım. Bu kez rahatsız eden kişi kardeşim Hunter'dı. "Ne?"

"Her gün biri yemeğinize işiyor mu?" diye sordu. "Ne

istiyorsun? Şu anda kar kürüyorum."

"Bugün burada olmanız gerektiğini hatırlatıyorum. Full house."

"Bu bokun içinde mi?"

Hunter dünyadaki en sinir bozucu adam olabilir. "Bugün tatil, dostum. Yoksa notu almadın mı? Turistler bu boku sever. Kar fırtınası olsun ya da olmasın."

Aklım Bella ile yaptığım konuşmaya kaydı. İçgüdülerim bana onun önemli bir şey sakladığını söylese de, ortalık yatışana kadar garsonluk yapmayı kabul etmiş olması gitmesiyle ilgili endişelerimin bir kısmını hafifletmişti. "Tanışman gereken yeni bir çalışanım var. Senin için çalışacak, garsonluk yapacak."

"Şimdi de işçi almakla mı ilgileniyorsunuz?" Hunter sordu, ses tonuna her zamanki kibrinden bir parça karışmıştı. Buna alışkındım, konuşmalarımız genellikle öfke ve hayal kırıklığı yüzünden derin uçlara giderdi.

"Bir işe ihtiyacı var. O akıllı bir kadın ve tahminimce çalışanlarınızdan bazıları bugün işe gelmedi."

Restoranların günde neredeyse on sekiz saat açık olması, Hunter'ı ek personel istihdam etmeye zorlamıştı.

"Tamam. Haklısın. Tecrübeli mi? İyi biri mi?"

"Ben nereden bileyim? Sadece onunla konuşman gerekiyor." "Onu buraya mı getiriyorsun?"

Derin bir iç çekiş daha onu tanıdığımı ele vermekle tehdit ediyordu.

"Yapabilirim. Eğer lanet telefonu bırakıp işimi bitirmeme izin verirsen."

"İyi, huysuz pantolon. İşini yap. Noel Baba'nın saat ikide geleceğini unutma."

Çenemi sıkılmaktan dişlerim başlamıştı. "Ben orada olacağım. Sen sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir. Anladın mı?"

"Oh, anladım. Bana borçlusun."

Kimseye borcum yoktu ama boşverdim. Telefonumu arka cebime attıktan sonra kürek çekmeye devam ettim. Üç dakikadan kısa bir süre sonra gelen elektrik ilk iki seferdeki kadar şok edici değildi ama yine de aynı derecede rahatsız ediciydi.

Eğer güzel bayan bir gece önce olanların bir değişiklik olsun diye iyi hissetmekten başka bir anlama geldiğini düşündüyse fena halde yanılıyordu. Artık hiç kimseyi umursamazdım.

"Kahve ister misin?" diye sordu, gerçi sormak için birkaç dakika beklemesine şaşırmıştım.

Onu duymamış gibi davranarak cevap vermeyecektim ama artık kadar genç de değildim. Zorlandığım eylemler bedenimi yaşlandırdığı kadar, hayatta kalmanın dehşeti de zihnimi neredeyse yok etmişti.

"Tabii. Bir dakika içinde orada olurum."

Bir dakikam en az on dakikaya dönüştü. En azından kaldırım tehlikeli bir bölge değildi, rüzgâr esmeye başlayana kadar basamaklarda tek bir kar tanesi bile yoktu.

Nihayet içeri girdiğimde, bana bakma zahmetine bile girmedi. Satın aldığım kitaplardan birini Cally'ye okumakla meşguldü. Her sayfayı canlandırırken ona bakmamak çok zordu. Sonunda yavaşça omzunun üzerinden bakarak varlığımı kabul ettiği an, içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Neden kendimi suçlu hissedeyim ki? Bella büyük bir kızdı. Bana daha önce birkaç kez hatırlattığı gibi, kendi başının çaresine bakabilirdi.

Ağır adımlarla mutfığa girdim ve Keurig makinesinde düğmesine basmamı bekleyen bir kahve kapsülü buldum. Cezveler ne zamandan beri sorun olmaya başlamıştı? Bu şeylerden nefret ederdim. Ama lanet olası düğmeye bastım, ağrılarım ve sızılarım beni ısıtacak bir şeylere ihtiyaç duyuyordu.

Lanet şey mutlu bir şekilde fokurdarken, pencereye doğru iki adım attım. Seks sonrası yastık sohbetlerinde hiçbir zaman iyi olmamıştım, durumu romantize etme düşüncesi üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. Ama birlikte olma şeklimiz, inanılmaz tutku beni hazırlıksız yakalamıştı.

Bu benim için iyi bir yer değildi.

Kahveyi höpürdeterek içmeyi bitirdiğimde, biraz yarım ve yarım çıkardım, odaya girdiği anda donup kaldım.

İlk başta hiçbir şey söylemedi ve ben de . Bu yürümeyecekti. Yollar açıldığı için minnettardım. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. İstemediğimden değil, önemli olabilecek hangi kelimeleri söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim olmadığından. Kızdan hoşlanmışım. Belki de çok fazla. Bunun devam etmesine izin vermek benim için akıllıca bir şey değildi.

"Garsonluk işi konusunda ciddi miydin?"

"Evet," dedim arkamı dönmeden. "Az önce çeşitli restoranları işleten kardeşimle konuştum. Seni birazdan tatil köyüne götüreceğim. Onunla konuşma fırsatı bulabilirsin."

"Peki ya Cally?"

Ne sorduğunu biliyordum. Bu sabah onunla konuşmak neden bu kadar zordu? "Şirketin çalışanlar için ücretsiz bir kreş sistemi var ve hatta misafirler bile gerektiğinde çocuklarını bir ya da iki günlüğüne bırakabiliyor."

"Oh. Kulağa harika geliyor."

Gariplik bir önceki günden daha kötüydü. Hala onunla yüzleşemiyordum, yağın kar miktarını incelemek için pencereye döndüm.

Belki üç ya da dört dakika sessizlik içinde geçti. "Tesisin kullandığı çekici şirketini aradım. Aracınız bugün geç saatlerde burada olacak."

Cevap vermeyince, sonunda kapıya doğru döndüm. Odayı terk etmişti.

* * *

Tatil köyüne gidişimiz de en az kulübedeki sabahki kadar garip olmuştu. Gözlerimin içine bakmakta aynı sorunu yaşıyordu, ki bu benim için sorun değildi. Belki de söylenmesi gereken bir söz yoktu.

Çalışanların park yerine girdikten sonra Bella kaskatı kesildi.

"Sorun ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bir restoranda çalışmayalı uzun zaman oldu."

"Buraya gelmeden önce ne iş yapıyordun?" Carlos'un bileğine dikiş atarken ne kadar becerikli olduğuna çok dikkat etmişim. Bu beceri ister. Kabul etmeyi reddettiği ve beni rahatsız etmeye devam eden bir beceri.

"Seni ilgilendirmez Jagger. Tamam mı?" Hiç vakit kaybetmeden araçtan fırladı ve Cally'yi arka koltuktan indirirken onunla sohbet ederken beni görmezden geldi.

Dışarı çıkmadan önce birkaç saniye bekledim, paylaştığımız gerilimden nefret ediyordum ama içimden bir ses bunun en iyisi olduğunu söylüyordu.

Ön girişe doğru yürümeye başladığımızda Bella kızının elini tuttu. Biz yaklaşırken Cally bir grup yanan ren geyiğini fark edince elini çekti ve yolun geri kalanında koşmaya başladı.

"Dikkatli olun!" Bella bağırdı. "İki tarafa da bakın, genç bayan."

Yan yana yürümeye devam ederken yüzümü buruşturdum. Ama daha kapıların önündeki beton zemine varmadan bana doğru döndü.

"Bak. Bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

"Elbette. Devam et."

"Dün gece... Şey, harikaydı ama bunu bir daha yapamam. Bu ben değilim."

"Tek gecelik bir ilişki mi?" En başta istediğim şey bu olduğu için beni itmesinin beni rahatsız etmesi için hiçbir neden yoktu, ama yine de oldu. Ben her türlü ilişki kavramından kaçan bir adamdım. Seviştiğim bir kadın telefon numaralarımızı değişmemizi ya da ertesi gece ne yapacağımı sorarsa, hemen çıkışa yönelirdim. Beni terk ettiği gerçeği beni derinden etkiledi.

"Bu ve genel olarak bir erkekle birlikte olmak. Kurmam gereken yeni bir hayat var ve Cally ile birlikte odaklanmayı planladığım iki şey bunlar. Umarım anlamışsındır."

Tek bir cümlesiyle eski hayatı hakkında daha çok şey öğrenmiştim. Sadece kaçmıyordu. Tüm dünyasını geride bırakmıştı. "Elbette. Anlıyorum."

Rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Bunun... zor olmasını istemiyorum." Ama zaten öyleydi.

Koluma dokundu ve akımın sarsıntısı tüm tesisi aydınlatmaya yetmediyse ne olayım. Omuz silktim, onun yerine ön girişe doğru ilerledim. Öfkeli iç çekişini duydum ama o kumda çizgiyi çizmişti. Ben değil.

Onun seçimi.

Daha önce olduğu gibi, tesise girdiğim anda içim cız etti. Daha fazla süslemenin eklendiğini görmek, personelin en azından bir kısmının muhtemelen karda mahsur kaldığı ve zamanlarını geçirecek daha iyi bir şeyleri olmadığı anlamına geliyordu. Belki de bahara kadar izin almalıydım.

"Anne. Bak!" Cally, bir gece önce orada olmayan Noel Baba'nın ve geliş saatinin yazılı olduğu büyük bir pankartı gösteriyordu. Küçük kız hoplayıp zıplıyordu. Koala ayısını da yanında sürüklediğini ve ona ısrarla Bay Ayı dediğini fark ettim. Kendini ölü gibi gören bir adam olarak, onların konuşmalarını bilerek dinlemiştim. Neden? Emin değildim ama duygularımı kontrol altında tutmaya çalışmak için bir dürtü olmuştu.

Cally'nin ııııııı o kadar yüksekti ki, birkaç kişi mutlu küçük aileyi görünce gülümseyerek bize doğru baktı. Bizim asla olamayacağımız bir şey.

Buna kardeşim Hunter da dahildi.

Yüzündeki lanet olası sırıtıştan, yaklaşırkenki çalımına kadar, iyi ruh halimin bugün boyunca devam edeceğinden emin değildim.

"Jagger," dedi her zamanki saçma selamlaması yerine. "Bayan arkadaşın kim ve bu sevimli küçük melekten ne haber?"

Kardeşimi kim öldürdü ve dublörünü gönderdi? "Bella Winters, küçük kardeşim Hunter Fox ile tanış. Kendisi aynı zamanda restoranların operasyon müdürüdür. Bu da kızı Cally."

"Ve Bay Ayı," diye girdi Cally.

"Bay Ayı çok yakışıklı, tıpkı sizin genç ve güzel bir hanımefendi olmanız gibi. Ben de onun bir parçasıyım, Bella. Kardeşim gibi sık sık pislik yapmamın seni yanıltmasına izin verme." Tipik bir tokalaşma için elini uzattı.

İlk seferinde bana baktığı gibi ona da baktı. "Görüyorum ki kibir aileden geliyor."

"Ah!" Hunter canı yanmış gibi davranarak haykırdı. Ön kapıdan içeri giren elli yaşın altındaki her kadına yaptığı gibi onunla da flört etmeye cüret ederse canını yakacaktım. "Sanırım ondan hoşlandım. Bana garson aradığını söylediler."

"Uzun zaman oldu ama evet," diye cevap verdi. Onun yalanları da benimkilerden daha iyi değildi.

"Bugün burada tam bir fırtına olacak ve gelemeyen birkaç çalışanın var. Sizi şef yardımcımızla tanıştıracam, umarım toplantı iyi geçer ve işe başlayabilirsiniz. Şef Zimmerman her restorandan sorumludur. Sadece çok çalıştığını, personel sayısının az olduğunu ve ağzının bir denizci gibi bozuk olduğunu bilin."

"Sanırım ondan hoşlanacağım," dedi Bella ona.

"Hani başka bir şef tutacaktın?" Ona her zamanki hoşnutsuz sesimle sordum.

Son birkaç aydır hem Shephard hem de benim tarafımdan sürekli taciz ediliyordu. "İyi bir aile gibi iyi bir yardım bulmak da zordur."

"Anne!" Cally annesinin ceketini çekiştirdi, bir yerde bu kadar uzun süre kalmaya alışık değildi.

"Çalışanlardan birinin sizi kreşe götürmesini sağlayacağım, böylece mekânı kontrol edebilirsiniz. Sonra başlarız." Hunter bana doğru bir bakış attı ve ben onun iki ile ikiyi bir araya getirdiğini kolayca anlayabildim. O bulmaca çözen, başkalarının işine karışmayı en çok seven kardeşti.

"Bu harika. Ne giyeceğimi bilmiyordum." Bella hiç tereddüt etmeden kanlı bir karmaşanın içine atlamıştı ama garsonluk kavramı onu korkutuyordu.

Cesaretine hayran kaldım.

"İyisin Bella. Bugün burada kar günü. Fazladan bir bedenimiz olduğu için çok heyecanlıyım."

Bir parçam kardeşime bana büyük bir iyilik borcu olduğunu hatırlatmak istedi ama direndim.

Bir başka garip sessizlik beni kaçınmak için elimden geleni yaptığım zifiri karanlık seviyesine geri çekti. Amirimin ruh halimdeki dalgalanmalar olarak adlandırdığı tehlikeli bölgeye geri dönmek kimsenin yararına değildi.

Hunter gülümsedi ama ben onun yorgunluğunu hissettim. Fox'lar tatil köyü kucağımıza bırakıldığından beri neredeyse hiç izin yapmamışlardı.

Ben Bella ile yalnız kalırken Cally etrafta dans edip eğleniyordu.

"Sana ne kadar borcum olduğunu söylemeni istiyorum. Eğer param yoksa, ilk maaşım geldiğinde paranı alırsın" dedi. Bu kez yüzümü incelerken başını dik tutuyordu.

"Bu şehirde kalacağın anlamına mı geliyor?" "Öyle olsa umurunda olur muydu?"

Zihnimde şekillenen cevap beni şaşırttı. "Fark etmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sizin için de uygunsa birkaç hafta daha burada olacağım Bay Huysuz."

"Bay Grouch. Bay Grouch. Bay Grouch," diye taklit etti Cally.

Bella'ya ışık tutmak mümkün değildi ama kimse duymadan ona cevap verebilmek için yaklaştım. "Ne istersen yapabilirsin. Bugün seni kulübeye geri götürdüğümde toplam tutarı sana veririm. Yeterince adil mi?"

"Yeterince adil."

Kuma çizilmiş daha büyük bir çizgideydik ve hayatım boyunca, birbirimizi öldürmeden geceyi nasıl atlattığımızı merak ettim. Benzinle karışık yağ ve su gibiydik.

Hunter yanında başka bir kızla yaklaştı. "Rahatsız mı ediyoruz?" "Hiç de değil."

"Kesinlikle öyle görünüyordu."

"Sadece devam et. Yapacak işlerim var."

Aylardır yaptığı gibi, biz çalışanların yanında olduğumuz için başını salladı. "Bella. Bu Jenny Talbot. Seni ve küçük Bayan Cally'yi kreşe götürecekt ve etrafı gezdirecek. Sadece söylediklerinin yarısını dinlemeyin. Kötü bir tiptir."

"Çok komik, Bay Fox. Ben sadece sizi diken üstünde tutuyorum," dedi Jenny kendinden emin bir şekilde.

"Evet, öyle. Koşun kızlar, ben de delikteki diğer Tilki'yle konuşayım."

Bella, Cally'nin elinden tutup Jenny'yi takip etmeden önce sanki bana bir şey söylemek istemiş gibi tuhaf bir bakış daha attı.

Yürümeye başladım çünkü kardeşimden bir nutuk daha dinlemekle ilgilenmiyordum. Şeytanlarıyla yüzleşme zahmetine girmemişken konuşmaya hiç hakkı yoktu. Bu sefer kolumu tuttu.

"Ne istiyorsun Hunter?"

"Hiçbir şey istemiyorum, özellikle de senden. Sadece Bella'nın çok iyi görüldüğünü söylemek istedim. Burada ne aradığını bilmiyorum ve şu anda yardıma ihtiyacımız var. Tavsiye için teşekkür ederim."

"Onu başımdan savdım."

"Sana gerçekten neler oluyor? Daha önce tatillerden hiç nefret etmezdin. Neden şimdi?"

Bella'nın yanında yaptıklarımın dolaylı kendime duyduğum öfkeyi patlayıcı bir zemin olarak kullanarak yüzüne vurdum. "Bunun ne önemi var ki? Şu anda keyif alıyor gibi görüldüğün bir hayatın var. Onu yaşa. Beni rahat bırak." Kolumu çektim ve ben uzaklaşmaya başladıktan sonra beni takip etmesini bekledim.

O yapmadı.

Ama onun sözlerini duydum.

"Sana her ne oluyorsa, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum kardeşim. Ama kâbusların ve tünel görüşünün, soğuk terlemelerin ve öfkenin seni şimdi ve burada yaşamaktan alıkoymasına izin veremezsin. Bunu yapamazsın. Zihninin içinde kilitli kalmak seni sadece deliliğe sürükler."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Zaten öyle."

BÖLÜM 12

B*ella*

Kreş.

Küçük kızımı hastanenin kreşine bırakma deneyimini onlarca kez yaşamamış değildim. Kızımı ilk kabuğundan çıkaran nazik ve iyi eğitilmiş birkaç kadınla sayısız saatler geçirdi.

Ancak nedense şu anda onu yabancılarla bırakmak çok ağır geliyor, onu yalnız bırakma düşüncesi midemi ağrıtıyor.

"Endişelenmeyin, Bayan Winters. Cally'ye çok iyi bakılacak. Oyun zamanı olacak ve hoş bir bayan gelip atıştırmalık bir şeyler Noel hikayeleri okuyacak. Öğleden sonra uyuduktan sonra da Noel Baba'yı görmeye gideceğiz. İster misin, Cally?" Zoe Drake kızımın seviyesine inmiş, küçük kızımı güldürmeye başlamıştı bile.

"Yaşasın!"

"Sadece Bella," dedim ona. Artık Bayan falan yok.

"Bella. Sizinle tanışmak bir zevkti ve onu istediğiniz zaman kontrol edebilirsiniz." "Teşekkür ederim."

"Foxhead Resort'a hoş geldiniz. Burayı çok seveceksiniz," diye önerdi Zoe.

"Bence burada olmak çok güzel."

Jenny'nin beklediği koridora döndüm. Eğer dili doğru anladıysam Rusça konuşuyordu. Beni görünce kulağındaki iBuds'ı çıkardı ve ona bakışından dolayı gülmeye başladı. "Sınıfta öne geçmeye çalışıyorum."

"Rus mu?"

"Evet, görüldüğünden daha zor," diye itiraf etti Jenny.

"Danger Falls'u çok iyi bilmiyorum ama çok büyük bir Rus nüfusu olmadığını hissediyorum."

Güldü ve beni koridorda yönlendirdi. "Tek bir kişi bile değil. CIA'de dünyayı dolaşmak istiyorum."

"Rusya da dahil."

"Moskova'yı ziyaret etmeyi çok isterim."

"Bunun tehlikeli olduğunun farkındasın değil mi? Değil mi?"

"Babamın bana her zaman söylediği gibi, sadece bir kez yaşarsın. En tatlı ödüllere ancak hem fiziksel hem de duygusal riskler alarak ulaşabiliriz."

Onun bilgece sözleri Jagger'ı tekrar tekrar düşünmeme neden oldu. Tanıdığım ve muhtemelen tanıyacağım en sinir bozucu adamdı. Yaşadığımız geceden sonra soğuk davranması beklenen bir şeydi ama benim yaşamak zorunda kaldığım kadar değil.

"Burası nasıl bir yer?" Bilmediğim bir kasabada yolumu bulabilmek için düşüncelerimi ve uygunsuz görüntülerimi görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Tatil köyünde mi yoksa Danger

Falls'ta mı?" "İkisinde de."

"Danger Falls, büyükannelerimizin büyüdüğü türden bir yer. Herkes kibar. Çok az insan kapısını kilitler. Herkes el sallar. Ne yazık ki herkes hayat hikayenizi biliyor. Ve açık havayı sevmiyorsanız

Cehennem kadar sıkıcı," diye itiraf etti Jenny. "Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum. Ama bir ailen olduğuna göre, şehir Cally ve babası için iyi olacaktır."

"Hayır baba. Sadece ikimiz varız." "Oh, bu her şeyi açıklıyor."

Burnumu kırıştırarak ona baktım. "Bu ne anlama geliyor?" "Oh, hiçbir şey."

"Hey. İtiraf et."

Güldü ve en azından kendimi eskisinden biraz daha hafif hissedebildim. Daha umutluydum. Garsonluk onurlu bir meslekti ve çok kârlı olabilirdi.

"İşte bu yüzden Bay Huysuz Tilki size bakıyordu." "Huysuz Tilki mi?"

"Jagger. Yani Bay Fox. Üç kişiyken kibar olmak zor. Onlar... zor olabiliyor."

Benim yanımdayken kelimelerini dikkatle seçiyordu.

"Üçünü birden idare edebilir miyim bilmiyorum. Jagger tanıdığım en huysuz adam."

"Oh, o bir ayı. İlk kahvesini içmemişken onu yakalamayın. Bu sana ilk uyarım."

"İkincisi nedir?" Ben sordum.

Emin değilmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Poppy's Diner'da ne söylediğine dikkat et. Dedikoducu kızlar iyi ya da kötü söylediğiniz her şeyi paylaşma konusunda çok kötüler."

"O zaman başka bir yerde yerim."

"O zaman dünyanın en iyi vişneli turtalarını kaçırsın. Nefis."

Jenny'nin coşkusu beni rahatlattı. "O zaman çenemi kapalı tutacağım."

Bir köşeyi döndüğümüzde gülümsedi. "Hangi restoranda çalışacağını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Burası bar ve ızgara, erkeklerin toplanma eğiliminde olduğu bir yer. Mikro bira fabrikası, hamburgerler ve düzinelerce televizyon arasında, konuklardan herhangi biri erkek sevgililerini özlüyorsa, onları bulmalarını önerebileceğiniz yer burasıdır."

"Bunu da aklımda tutacağım."

"Daha sonra kahve dükkânına ve fırına gideceğiz."

"Jagger'ın neden bu kadar suratsız olduğu hakkında

bir fikrin var mı?"

Bana bir bakış attı. "Bu onun için kullanılabilecek mükemmel bir kelime. Sıkıcı. Üç adam da çok içine kapanık. Shephard'ın bir kız arkadaşı var, bu da onun daha fazla açılmasını sağladı ama Hunter'ın neşeli tavırları da sizi yanıltmasın. Hunter ve Jagger arasında hangisinin diğerinden daha huysuz olduğunu bilmiyorum. Üçünün de üç farklı örgütte önemli askerler olduğunu duydum. Suikastçı falan olmuşlar. Hikayelerin ne kadar doğru bilmiyorum. Ama dövmelerini gördüm. Shephard denizciydi. Sanırım Jagger ordudaydı. Hunter'dan emin değilim. Onlar iyi adamlar, sadece..."

"Hasarlı."

Başını sallaması, davranışlarıma neredeyse bir pişmanlık katmanı daha ekliyordu. Bu kadar önemsemekle ne işim vardı? Umursayamazdım.

Ben olsam yapmazdım.

"Kafeden sonra seni Şef Zimmerman'la tanıştıracam. Son uyarım. Seni aşağılamasına izin verme. Bu iş onun boyunu aşar."

"Uyarıldım."

Aydınlık kafeye doğru yürürken göz ucuyla Jagger'ı fark ettim. O da beni fark etti ve birkaç soğuk saniye boyunca birbirimize baktık. Vücudumdaki her hücre bir gece önce olduğu gibi aniden alev almıştı. Üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Adam başka tarafa bakmayı reddetti ama düşüncelerinin benimkileri yansıttığından tam olarak emin değildim. Onun da şeytanları vardı, benimkilerden üstün olan türden.

Jenny koluma çarpana kadar parmaklarımı dudaklarımın üzerine koyduğumu fark etmemiştim. "Mmm... Birbirinizi tanıdığınızı görebiliyorum. Dikkatli ol yoksa ısırabilir."

Gülüşüm yabancı geliyordu ve beni dükkana götürürken nefesimin altında mırıldandım.

"Çoktan yaptı."

* * *

Zamanın nasıl geçtiğine şaşırmışım. Bana hızlı bir tur verildi, personelle tanıştırıldım ve bir tatil köyü tişörtü ve önlüğü fırlatıldı. Bir saat sonra geç kahvaltı kalabalığına servis yapıyordum.

Ne halt ettiğimi bilmeden.

En azından ev yapımı yaban mersinli kekler, çilekli krepler ve nefis Benedict usulü yumurtalarla ziyafet çeken herkes neşeli bir ruh halinde olduğu için şanslıyım. Tabaklarla dolu bir tepsiyi düşürdüğümü, bir müşterinin üzerine içki döktüğümü ve duvara çarparak neredeyse burnumun kanadığını fark etmemiş gibiydiler.

Terlemeden on altı saatlik karmaşık ameliyatlara yapmışım. Ama bu. Bu inanılmaz yoğun gün bana kendi alanımın dışında olduğumu, uzaya yakın olduğumu göstermişti. Ayrıca çok yorgundum. Saate baktığımda saatin neredeyse dört olduğunu fark ettim. Bu kadar zaman nasıl geçmişti?

"Hey, Jenny. Noel Baba ile çocukları görmek için lobiye çıkmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Şu anda yavaş noktadayız, bu yüzden masalarınızı ben karşılayacağım. Bana yardım etmek için canla başla çalışıyorsun. Sana minnettarım."

Önlüğümü çözdüm ve arka taraftan lobiye doğru ilerledim. Noel Baba ile özel anlarını yaşamak için bekleyen en az elli çocuk vardı. İyi davranışları karşısında şaşkına dönmüştüm.

Belki de bir çizgi filmin oynatıldığı ve her yere oyuncakların asıldığı bir çocuk alanı kurmaları akıllıca davranmalarına yardımcı olmuştur. Ayrıca, dört kişi elf gibi giyinmişti. Baston şeker ve diğer ikramları dağıtıyorlardı. Son birkaç yıldır en iyi tatil köylerinden bazılarında bulundum ve çok etkilendim.

Etrafı araştırırken sonunda Cally'yi fark ettim. Şimdiden yeni bir arkadaş edinmişti, yanında onun boylarında başka bir küçük kız duruyordu. İkisi gevezelik ediyorlardı. Kreş çalışanlarının her biri onları takip ediyor, çocukların yaptığı her küçük hareketi izliyordu.

Bebeğimin yeni çevresiyle nasıl başa çıktığını görmeyi arzulayarak müdahale etmeye direndim.

"Mutlu görünüyor."

Derinden gelen ses tam arkamdaydı. Hemen gerildim ve kollarımı tişörtümün üzerinde kavuşturdum. Jagger'ın üzerimdeki etkisini fark etmemesi için çabalıyordum. Meme uçlarım taş gibi sertleşmişti.

"Bu biraz mucize gibi. Genelde insanların yanında utangaçtır." Jagger'ı hemen benimsemiş olması, onunla savaşsa bile iyi bir kalbi olduğunu gösteriyordu.

"Utangaç görünmüyor."

"Şu anda değil ama yeni yerleri sevmiyor. Bu, doğduğu günden neredeyse iki yaşına kadar sürekli hastanede kalmasından kaynaklanıyor."

Durduğum yerden bile sertleştiğini hissettim. Neden bu kadar acı verici ve kişisel bir şeyi paylaşmayı seçtiğim beni aşıyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Nedenini sormadı ve umursayıp umursamadığını bilmiyordum, ama neredeyse devam etmek zorunda hissediyordum.

"Doğduğunda kalp rahatsızlığı vardı. Birkaç ameliyat, sepsis, düzinelerce enfeksiyon geçirdikten sonra benim küçük mucizem oldu. Hayatta kalanım."

"Belki de tıpkı annesi gibidir." Jagger hafifçe önüme geçerek çok daha iyi bir görüş sağladı. "Merak etmiyorum. Sizin işiniz. Senin

hayat."

"Haklı olabilirsin Jagger. Hayatta kalmak istiyorsak hepimiz uyum sağlamayı öğreniriz." Cevabını oflaya puflaya verdi.

Tam o sırada Cally gözüme çarptı ve mutlu bir çocuk gibi bana el salladı.
"Noel Baba iyi bir fikirdi."

"Benim değil."

"Tatil adamı değilsin, ha?"

"İnsanları seven biri değilim. Bunu şimdiye kadar anlamadın mı?" Başını, yüzündeki sert ifadeyi yakalayabileceğim kadar eğdi.

"Bundan emin değilim."

"Eninde sonunda anlayacaksın." Daha önce birkaç kez yaptığı gibi, uzaklaşmaya başladı. Birden girişten gelen bir kargaşa oldu.

Birkaç araç aceleyle yanaştı, insanlar araçlardan inip içeri koştu. "Neler oluyor?" diye sordum.

Jagger başını salladı. "Burada kal. Öğrenmem gerek."

O ön tarafa doğru koşarken, birden Hunter lobide koşmaya başladı, ona çok benzeyen başka bir adam da hemen arkasından geliyordu. Merakıma engel olamadım ve Noel Baba sergisinin etrafından dolaşarak onlara doğru ilerledim.

Gökyüzü şimdiden eskisinden daha uğursuz görünüyordu, fark ettiğim birkaç güneş pırıltısı da soluyordu. İçimde başka bir fırtınaya yakalanacağımıza dair bir his vardı.

"Az önce ne dedin sen Denise?" Jagger sordu.

Kadın park bekçisi üniforması giymişti, gömleğindeki etiket iş pozisyonunu gösteriyordu. Islaktı, saçları yüzüne yapışmıştı. Yanında duran adamlar da aynı şekilde görünüyordu. Karda bir kurtarma operasyonuna katılmışlardı.

İçim daraldı.

"Kısmi bir çığ. Danger Cove'da bir grup turist vardı. Uyarıları almamışlar ve mahsur kalmışlar. Orada bir tane kalmış olabilir. Shephard. Durum kötü."

"Neden uyarı almadık?" Shephard sordu.

"Onları hastaneye götürmeye çalışıyorduk ama kayalar ve kar oraya giden tek yolu kapattı."

"Kahretsin," diye haykırdı Hunter. "Neredeler?"

"Onları buraya getirmekten başka seçeneğimiz yoktu. Belki misafirleriniz arasında bir doktor vardır. Kimsenin ölme ihtimali yok ama birkaçı çok kan kaybetti. Konferans salonunuzu geçici bir kliniğe dönüştürmemiz gerekiyor." Denise çileden çıkmıştı.

Zihnimin arkasındaki küçük ses bana düşündüğüm şeyin çok kötü bir fikir olduğunu söylese de kendimi daha da yaklaşıırken buldum.

"Tatil köyünde doktor olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok, Denise. Bulmaya çalışabiliriz." Shephard ve Denise'in birbirlerini oldukça iyi tanıdıkları belliydi. Vücut dillerinden bunu anlayabiliyordum.

Hunter, "Hastaneye dönüştürülmek için gerekli donanıma sahip değiliz," diye ısrar etti.

"Bir şeyler yapmalıyız Hunter. Fırtınanın arka tarafı geliyor. Bir helikopterin içeri girip kurbanları güvenli bir yere götürmesine imkân yok." Denise yalvarıyordu.

Terliyordum.

Jagger'ın elleri yanlarındaydı ve arkasında durduğumu bildiğine dair bir his vardı içimde. Bana doğru döndü ve yüzüme gelene kadar iki uzun adım attı. "İşine burnumu sokmaya çalışmıyorum Bella, ama eğer düşündüğüm kişiysen yardımına ihtiyacımız var."

Birdenbire tüm gözler üzerime çevrildi, sekiz ya da dokuz kişi sanki neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyordu. "Yapamam."

Denise diğerklerinin arasından sıyrıldı. "Doktor musunuz? Hemşire? Acil yardım görevlisi?"

Bu neden bu kadar zordu? Bunu bastırmaya çalıştım ama zarar vermemek için ettiğim yemin aklımın bir köşesinde duruyordu.

"Bella," diye hırladı Jagger.

Gözlerimi kapattım. "Ben bir doktorum. Bir cerrah. Kurbanlar nerede?"

"Tanrı'ya şükür! Birkaç minibüsle taşınıyorlar. Beş dakika içinde burada olurlar," diye cevap verdi Denise.

Derin bir nefes aldıktan sonra, eskiden olduğum kadının beni tamamen ele geçirmesine izin verdim. "Beni dinleyin. Eğer bir konferans odanız varsa, buradaki her altı ya da sekiz metrelik masanın indirilmesini, sandalyelerin çekilmesini istiyorum. Tüm ışıklar açık olsun. Temiz havlu yığınlarına ve bir su kaynağına ihtiyacım var. Ne kadar ilk yardım çantanız varsa odaya getirilmesini istiyorum. Aletlere gelince, mutfaktan ödünç almam gerekebilir. Sterilize edilmiş oldukları sürece. Neyle uğraştığımı bilmediğim için bu biraz riskli olacak. Bunun halledildiğinden emin olabilir misin?" Üç kardeşe de baktım.

Shephard başını salladı. "Elbette. Birkaç çalışanı bir araya getirip ihtiyacınız olan şeyi getirmeceğim."

"Hunter. Tüm çocukların Noel Baba'yı ziyaret edecek başka bir yer bulmasını sağlar mısın? Kurbanların onların önüne getirilmesini istemiyorum."

"Tamamdır. Zoe. Yeni bir plan yapalım. Cascade oditoryumuna gideceğiz. Orası çok daha büyük."

Zoe başıyla onayladı ve hemen harekete geçti. "Pekâlâ çocuklar. Atıştırmalıklarımız var ve Noel Baba da bizimle geliyor."

Jagger'a döndüm, onun yardımına ve desteğine daha çok ihtiyacım vardı. "Bu iş nasıl olacak bilmiyorum ama sana ihtiyacım olabilir."

Adam hayır diyecekmiş gibi dişlerini gıcırdatmadıysa ne olayım. "Evet, elimden geleni yaparım. Yaralar hakkında bir iki şey biliyor olabilirim."

Eminim öyledir.

Tüm lobi sessiz bir çılgınlığa dönüşürken, kararımı sorguladım. Belki de şu anda hayatımdaki en iyi şey buydu.

Topraklama.

Yeni bir başlangıç.

Bir kız en iyisini umabilir.

BÖLÜM 13

J*agger*

"O özel biri."

Shephard'ın sesi de sinirlerimi bozuyordu ama en azından adam haklıydı.

"Evet, öyle."

"yaptığını sanıyordum." "Garsonluk

yapıyor. Ya da belki öyleydi."

"Ama size cerrah olduğunu söyledi?"

"Hayır. O istemedi." Saat geç olmuştu, saatler geçmişti. Bella'nın herhangi bir ameliyat yapması gerekmeseyse de, tek bir kısa arayla saatlerce durmaksızın çalışmıştı.

"Ona sonra söylerim ama ne kadar minnettar olduğumuzu onunla paylaşın. Tamam mı?" Shep sordu.

"Yapacağım."

"Sonra konuşuruz."

Gidişini izledim ve iç çektim.

Kimsenin kahramanı olmadığımı zaten biliyordu ama yine de onun yanında kalarak ilave temiz havluların getirilmesine ve kanlı olanların personel tarafından sağlanan bir sepete atılmasına yardım ettim. Ayrıca onun rehberliğinde birkaç dikiş atmıştım. Altı kurban vardı, rehberlerden biri de hafif yaralanmıştı. Tüm dağ yamacı üzerlerine yıkılmadığı için ne kadar şanslı olduklarının farkında değillerdi.

Evde bir doktor olduğu için de çok şanslıydılar. Hatta yol açılana ve hastaneye götürülene kadar kırılan kemikleri sabitlemeye yetmişti. Yedi kişiden altısı odalarında çoktan rahat etmişken ve rehber dinlenmeyi reddederken, Bella sonunda üçüncü mutfaktaki lavabolardan birinin üzerine çökmüş ellerini ovuyordu.

Dokunaklı bir adam olmadığım gerçeği, her kasımdaki gerginliği fark etmediğim anlamına gelmiyordu. O sabah saat ondan beri ayakta idi, yorgunluk onu çoktan etkilemişti. Yüzüne su sıçrattı, hafif bir inilti beni çekiştirdi.

Burada ona biraz ilgi göstermek yerine, lanet bir serseri gibi durmuş, onun şehvetli vücuduna hayranlıkla bakıyordum.

Ellerini kurulamak için havluya uzandığında havlu yoktu. Paslanmaz çelik raftan bir tane aldım, gözleri kapalı olduğu için ona çok yaklaşmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler." Sesi bütün gün benimle olduğu gibi herhangi bir duygudan yoksundu. Belli ki sabahki hareketlerimden dolayı hâlâ tedirgindi.

Belki ben de öyleydim.

Yüzünü sıvazladı, ellerini kuruladı ve gözlerimin içine bakma zahmetine önce bezi fırlattı. Travma başladığından bu yana ilk kez.

"Bugünkü yardımınız için teşekkürler. Yaptığın şey için gerçekten

minnettarım" dedi. "Emir yağdırdığın için çekip gidemedim."

Sonunda gülümsemeye başladı. "Sanırım öyleydim. Değil mi?"

"Sana söyleyeyim. Çok iyi bir eğitim çavuşu olabilirsin."

"Orduda mı?"

"Evet. Her erkek aceminin senin emirlerine uyduğunu düşün. Onlardan düzinelerce."

Kollarını kavuşturdu ve lavaboya yaslandı. "Sanırım bu fikri sevdim. Ordu korucusu. Bahse girerim benden vahşi şeylere tanık olmuş ve yaşamışsındır. Hikâyelerini dinlemek isterim."

Anında, geliştirdiğimiz küçük dostluk bana gergin geldi, ama bunu görmezden geldim. Ona kendimle ilgili çok şey anlatmıştım ama gülümsemesi beni deli ediyordu. Sadece nazik olmaya çalışıyordu. "Öyle de diyebilirsin. Eminim kasaba halkı benim hakkımda yarattıkları görkemli hikâyeleri ve senaryoları daha da süsleyecektir."

"Onların ne düşündüğü hakkında endişelenmeyi bırakın. Önemli olan kendin hakkında ne bildiğin. Değil mi?"

"Evet, ama lanet çenelerini kapalı tutmayı öğrenmeliler." Kapıya doğru yöneldim ama hafif dokunuşu beni durdurdu.

"Jagger. Tıpkı senin benim geçmişime karışmaya çalışmadığın gibi, ben de seninkine karışmıyordum. Birbirimizle konuşmakta zorlandığımız için sadece sohbet ediyordum. Nedenini bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor."

"Gerçekten konuşacak neyimiz var ki? Sen hayattan bir süreliğine uzaklaşmak için buraya gelmiş süslü bir cerrahsın. Nefes alır hayatına geri döneceksin."

"Böyle bir şey olmayacak Jagger. Artık o hayata sahip değilim."

Sesinde o kadar çok acı vardı ki onu görebilmek için yer değiştirdim. Birbirimiz hakkında önemli ya da hayatımızı değiştirecek bir şey öğrenmemek için mümkün olan her şeyi yapmıştık. Ama ikimizin de bazı yönlerden kırılmış olduğu açıktı.

"Anlıyorum," dedim ona.

"Tekrar özür dilemeliyim. Hıncımı senden çıkarmamalıydım. Bana iyilikten başka bir şey yapmadın."

Kirpiklerinin yanaklarında süzülüğü bana garip bir şekilde çekici geliyordu. Ne diyordum ben? Onunla ilgili her şey çekiciydi.

küçük burnundan dolgun dudaklarına kadar. Ondan uzak durmaya çalışmak işe yaramıyordu.

Yüzünü avuçladım, başparmağımı tembel hareketlerle ileri geri ovuşturdum. "Siz özel bir şeysiniz hanımefendi. Seni kim bıraktıysa tam bir pislikmiş."

En azından onu güldürdüm. Ellerini göğsüme koydu ve parmak uçlarına kalkarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sen de oldukça özelsin."

Fısıltısı boynumu gıdıkladı. Hiç düşünmeden elimi boynunun arkasına doladım ve onu mümkün olduğunca sıkı bir şekilde kendime çektim. Ağzını yakaladığımda, daha önce paylaştığımız şefkat ve tutku yeniden yüzeye çıktı. Onu saatlerce öpebilirdim ve belki de yapmayı planladığım şey buydu.

Bu tatlı an, Zoe'nin dehşet dolu sesiyle partiyi basmasıyla kısa sürdü.

"Tanrı'ya şükür, seni buldum," dedi Zoe.

Hem Bella hem de ben neler olduğunu anlamak için etrafımıza bakındık. "Sorun ne?" Bella kendini benden uzaklaştırarak sordu.

"Bu Cally. O... O kayıp. Tam oradaydı ve arkamı döndüğümde çıkıp gitmişti. Nasıl oldu bilmiyorum. Çok fazla çocuk vardı ve hepsi açtı."

Bella yanımdan uçarak geçti, yüzünde bir baba olsaydım hissedeceğim türden bir dehşet vardı.

"Ne , Zoe?" Ona bağırdım. "Onun izini kaybetmek istememiştim."

Kahretsin. Kadın histerik olmaya çok yakındı. "Diğerlerine haber verdin mi?"

Başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "İnsanlar çoktan oteli aramaya başladı. On dakika geçti."

"Tamam. Sakin ol. Ben onu aramaya gidiyorum." Mutfaktan koşarak çıktım. Küçük bir kız gibi düşünebildiğimi sanıyorsam, kendime bir mal sattığımı biliyordum. Çocuk her yerde olabilirdi.

Koridorda Hunter'a rastladım, yüzündeki ifade bana bilmek istemediğim her şeyi anlatıyordu.

"Ne?" Tersledim.

Hunter, "Duydunuz," dedi.

"Evet, duydum. Yeni personel almanız gerekiyor. O küçük kıızı bulmamız lazım." Uzun adımlar atarak ondan uzaklaştım.

"Bekle. Her yeri kontrol ettik. Girmiş olabileceği her odayı. Otelde değil ama durum daha da kötüleşiyor."

"Ne demek daha kötü?" İki saniye içinde ortasıdaydım. "Konuş!" "Bella nerede?"

"Onu aramaya gidiyorum. Konuş benimle yoksa eskiden gibi kışını tekmelerim."

Hunter kendinden geçmişti, onu takip etmemi işaret etti. "Önce seni kontrol etmek istedim." Beni dışarıya, küçük bir avluya açılan bir kapıya götürdü. Burası kreşe yakındı.

"Burada ne halt ediyoruz biz?" Kar hafıflemişti ama hâlâ yağıyordu, rüzgâr da azalıyordu. Ama dışarısı hâlâ bok gibi soğuktu.

"Bu Cally'ye mi ait?"

Ona aldığım koala ayısını ışığa doğru kaldırdığında kalbim yerinden gibi oldu.

Yüce Tanrım. Binadan çıkıp karlara doğru gidiyordu.

Şimdi onu bulmak benim işimdi.

Ve bulacaktım.

* * *

"Oraya gidemezsin Jagger," diye tısladı Denise. "Sen bir korucu değilsin. Bölgeyi bilmiyorsun. Ve hava karanlık."

"Kesinlikle yapamam, Denise. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bölgeyi biliyorum, tatil köyünü çevreleyen dağların ve ormanların her santimini de." Ellerimi birinin bana verdiği daha kalın eldivenlerin içine soktum, ofisimde sıcak tutacak giysilerim olduğu için şükrettim. Buna daha ağır botlar da dahildi.

"Onu rahat bırak Denise. O gidecek ve seni temin ederim ki o tanıdığım en iyi iz sürücülerden biri," dedi Shephard ona. "Ben de onunla gidiyorum."

"Cehennem gibi!"

Kardeşıme baktım ve başımı salladım. Birden odada birkaç kişi belirdi, aralarında birkaç turist de vardı. Hepsi de çok geç olmadan küçük kızı bulmaya kararlıydı.

Bella elinde paltosuyla uzun adımlarla odaya girdiğinde, Denise'in sevdiği adam hakkında hissettiklerinin aynısını ben de hissettim. Hiçbir şekilde gitmiyordu.

"Sakın beni durdurmaya kalkma. Sakın!" diye bağırdı bana odaya girer girmez. "Bu benim çocuğum, benim küçük kızım. Yaşadığı onca şeyi bilmiyorsun. Kurtarılması gerekiyor. Sen sadece..." Hıçkırıklara boğuldu ve onu kollarıma çektim.

"Onu bulacağız Bella. Sana söz veriyorum onu bulacağız."

Hunter'ın nefesini ensemden hissedebiliyordum. Tutamayacağım sözler veremeyeceğimi bana ilk o olurdu. Hayatım boyunca bunu yapmakla tanınmıştım. Artık öyle değil. Bu sağlam kalacak bir sözdü.

Bella'nın onu kaybetmeye dayanacak kadar güçlü olduğundan emin değildim.

"Cally'nin kalp rahatsızlığı olduğunu bilmelisin." Bu açıklamayı yaparken doğrudan Bella'nın yüzüne bakıyordum. Bir yanım güvenine ihanet ettiğim için öfkelenmesini bekliyordu ama bana hiç kızmadan başını salladı.

"O halde zaman çok önemli," dedi Denise. "Görünüşe göre hepimiz gidiyoruz. David, Jagger ve Bella ile git. Duyduğum raporlara göre, tesisin arkasındaki tali yolu kullanabiliyor olmalısınız. Bölge başlangıçta düz olduğu için Cally oraya çekilmiş olabilir ama dikkatli olun. Bölgeyi biliyorsanız, iniş çıkışları da biliyorsunuzdur."

Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine alışık değildim ya da buna hevesli değildim ama Denise zekiydi ve ne yaptığını biliyordu. "Evet, anladım."

"Rusty. Hunter ve Shephard'la git. Siz çocuklar tatil köyünün kar motosikletlerini idare edebilir misiniz?"

Shephard ona sert bir bakış attı. "Sanırım bunu halledebilirim."

"Rehberleri sizinle göndereceğim. El fenerine ihtiyacı olan bana haber versin. Bölgede mümkün olduğunca çok ışığa ihtiyacımız var. Ben turistleri yanıma alacağım. İsimleriniz nedir?"

"Jack," dedi grubun en büyüğü. "Mark."

"Thomas."

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye

sordu. "Evet, birlikte çalışıyoruz," diye

yanıtladı Jack.

"O halde nasıl destek olacağınızı biliyorsunuz. Hadi gidelim. Tetikte olun. Hepinizin grup için bir telsizi olacak. Başka konsolum yok. Her yirmi dakikada bir kontrol edin. Daha önce sınırlı zamanımız olacak..."

Denise bakışlarını Bella'ya doğru kaydırdı. "Bulduk," dedim ona. "Ama onu bulana kadar geri dönmeyeceğim." Uzattığı elindeki telsizi aldım ve çalıştığından emin olmak için kontrol ettim. Diğerleri de aynısını yaptı.

Zoe hepimizin arkasından, "Paltosu yanında," dedi. "Dışarı çıkmayı planlıyordu."

"Hafiftir ve fazla koruma sağlamaz," dedim onlara. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Nefes vererek yıpranmış kadına doğru döndüm. Çok zorlanmıştı, yüzü solgundu. Tatil köyünde daha önce böyle bir şey yaşanmadığından şüpheleniyordum.

Her şey için bir ilk. Ek önlemlerin alınması gerekiyordu. Shephard'a bilmiş bir bakış attım ve o da başını salladı. İki kardeşimle sözcükleri kullanmadan iletişim kurabildiğimiz zamanlar olmuştu.

Bella neredeyse tekrar yıkılıyordu ama kapıya doğru ilerledi ve diğer herkese havlayacak kadar uzun süre durdu, "Geliyor musunuz? Kızımın hepimize ihtiyacı var."

Ben onu takip edemedim Shephard önüme geçti. "Bu bir saçmalık dostum. Sadece hazırlıklı ol."

"Hayır, kardeşim. İşte burada yanıyorsun. Bu lanet olası dünyada yapacağım son şey de olsa o küçük kıızı bulacağım. Beni durdurmaya çalışma." Shephard ve Denise'in bakışlarını fark ettim ama umurumda değildi. Söylediklerimde ciddiydim.

Hışımınla odadan çıktım ve Bella'ya kolayca yetiştim. David'in hemen arkamızda olup olmaması pek de umurumda değildi. Ya bize yetişecekti ya da tatil köyünde kalacaktı. Her iki durumda da benim için sorun yoktu.

David bizi otoparkta buldu ve Range Rover'ımın arkasına atladı. Arkadan bir spor çantası aldım. El feneri, pil, ip, kanca, silah, mühimmat ve hatta hayatta kalma battaniyeleri içeren bir çanta bulundurmanın gerekli olduğunu çok önceden öğrenmiştim. Buraya taşındığımdan beri çantamın içindekileri ayı spreyi, birkaç bıçak, küçük bir balta ve yolu işaretlemek için bayraklar da dahil olmak üzere birkaç başka eşya ile artırmıştım.

Buradaki kayalardan birkaçına tırmanmıştım. Bu da ne kadar tehlikeli olduklarını bildiğim anlamına geliyordu. Yerde ve yamaçlarda kar varken, bu noktada tehlikeli sayılmaları gerekirdi.

Karanlıkta küçük bir kız kolayca ve çabucak kaybolabilir.

Böyle bir gecede dışarı çıkmaya istekli sadece birkaç kişi olduğu için, ihtimaller bize karşıydı.

Ben arabayı sürerken Bella artık duygusuzdu ama bir eli sanki korkmuş gibi gösterge panelini kavırıyordu. Korktuğuna şüphe yoktu.

Yol kısmen çakıllıydı, bu da bir noktaya kadar çekişe yardımcı oldu. İlk durağımızı sadece birkaç yüz metre ileride yaptım ve diğerleriyle birlikte atladım. El fenerlerini ve işaretleyicileri aldım ve ellerine fazladan pil verdim. Fenerlerim sıcağa ve dondurucu soğuğa dayanacak şekilde tasarlanmıştı ama ışık olmadan insanlar ölüyordu.

"Yakın bir çevrede kal. Bella. Benimle gel," dedim ona.

"Hiç şansımız yok. Mümkün olduğunca çok yol kat etmeliyiz."

"Tamam. Gideceğiniz yeri işaretleyin ve onları orada bırakın. Anladın mı? On dakika dışarı. On dakika sonra geri dön." Ona baktım ve içimdeki sızı büyüdü.

Belki kalbimde de. "Bu mesafe yeterli değil."

"Birkaç yüz metre daha yukarı çıkacağız. Bundan daha ileriye gidebileceğini sanmıyorum. Yapabilirsek bu bölgeyi tekrar ziyaret edeceğiz. Sadece beni takip et. Güven bana Bella. Ne yaptığımı biliyorum."

"İşte benim küçük kızım, Jagger. Eğer sana güveniyorsam, beni hayal kırıklığına uğratma. Bununla başa çıkamam."

" bir planım yok." Telsizi çıkardım. "Jagger rapor ." Diğerleri de takip etti.

"Nasıl görünüyor?" Denise sordu.

Kısa bir gecikmeden sonra nihayet "Hain," dedim.

Yola çıktığımızda içgüdülerim bana çok geç kaldığımızı söylüyordu. Bunu Bella'ya söyleyemezdim ama bir noktada beni dinlemesi gerekecekti.

Yirmi dakika çok çabuk doldu, ne David ne de Bella hemen geri döndü. Döndüklerinde çok kızmıştım ama hiçbir şey söylemedim. Daha önce hiç iz sürmemiş olanlar, yönelim bozukluğunun çok hızlı gerçekleştiğini anlayamazlardı.

"Kurallara uymanız gerekiyor." Emri olması gerekenden çok daha sert bir şekilde verdim. Lanet olsun. El feneriyle Bella'nın yüzünü aydınlattığım anda, duygularının tehlikeli uçurumuna doğru devrilmeye hazır olduğunu anlayabiliyordum. "Özür dilerim. Sadece aklımızı başımızda tutmamız gerekiyor." Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Bu dağda gezinmek çoğu kişi için kafa karıştırıcı. Ben de dahil. Gün ışığında kaybolmak çok kolay. Odaklanın ve hepimiz tek parça halinde geri dönelim."

"Ya onu bulamazsak?" Bella'nın sesi daha önce duyduğumdan çok daha kısıktı. Beni en çok korkutan şey, o kocaman, güzel beyninin içinde bir yerlerde, kızının geri dönmeyeceğı fikrini çoktan kabul etmiş olmasıydı.

Böyle bir seçenek yoktu.

Belki böyle düşünmeye devam edersem, son mutlu bir son olur. Belki...

BÖLÜM 14

J*agger*

Bir saat daha.

Kar hala yağıyor.

Sıcaklıklar düşüyor. Umut
azalıyor.

Aşağı kısımdan daha tehlikeli olan yüksek yamaçtaydık.

Hem David hem de Bella çok yorgundu, Bella kendini zorluyordu ama bu noktada tamamen uyuşmuş olduğunu hissettim. Grup olarak tekrar bir araya gelmiştik, diğer arama ekiplerinden kimse bir şey bulamamıştı. Öfkeliydim, geçmişteki olayları zihnimde canlandırmak yerine zihnimi o anda tutmaya çalışıyordum. Bunun bana bir faydası olmazdı ve muhtemelen operasyonun benim payıma düşen kısmını raydan çıkarabilirdi.

"Hayır. Hayır!"

Bella karda dizlerinin üzerine çökerken derin bir nefes aldım.

David başını salladı. "İşe yaramaz."

"Hayır!" diye bağırdı, kendini toparlamaya çalışarak. Ona doğru hamle yaptı ve yumruk atmaya hazırmış gibi kolunu geri çekti.

"Whoa." Kolunu tam zamanında yakaladım, diğer kolumu beline doladım ve parkamın ona sunabileceği azıcık sıcaklığa karşı onu çektim. "Bunu yapmayacağız. Beni duyuyor musun?"

David bir kez daha, "Daha fazla kalamayız," diye ekledi. Hiç puan kazanamıyordu.

Bella ışığını sürekli bir o yana bir bu yana sallayarak birkaç saniye boyunca hıçkırdı. Aniden kollarımdan kurtulduğunda, ışığımı baktığı şeye doğrulttum. "İşte. İşte orada!"

Neyi işaret ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama karda koşmaya başladı, bir kez düştü ama devam etti.

"Bella. O tarafa gitme. O tarafa gitme!" David'e döndüm ve "Burada kal." diye bağırdım. İkisini de kurtarmak zorunda kalırsam buna şansım olmayacaktı. Kahretsin. Kör inişe doğru gidiyordu. Bacağını kırabileceği ya da daha kötüsünü yapabileceği kadar dikti.

"O burada. Bu onun ayakkabısı. Bu onun ayakkabısı!" Bella bağıırıyordu, rüzgâr sözlerini boğmaya çalışıyordu ama ben onları duyuyordum.

Ve içim içimi yiyordu, öfkem her geçen dakika artıyordu. Onu kaybetmek de bir seçenek değildi. Uzun bacaklarımla biraz ilerledim ama kar yığınları yüzünden yavaş ilerliyordum. "Bella. Sadece dur. Dur!"

Ama yapmadı.

İkiye ayrılan bir uzvun çıkardığı korkunç sesle, tüm enerjimi ona doğru koşmak için kullandım ve ışığı öfkeyle savurdum.

Neredeyse uçurumun kenarından yuvarlanacaktı ki bir uzuv düşüşünü bir şekilde engellediği için durabildi. Karda hareketsiz yatıyordu, kollarını açmış yüzükoyun yatıyordu. Hay sikeyim.

Ayak seslerini duyunca David'in beni görmezden

geldiğine şükrettim. "Aman Tanrım. O..."

"Oraya gitme," diye tersledim onu. "Şu lanet ışığı tam şuraya tut." Işığı tam olarak istediğim yere tuttum. "Ve sakın kımıldama."

"Tamam," dedi hırçın bir sesle. Yürüyüş yapmak, dağa tırmanmak ve iz sürmek tamamen farklı şeylerdi. Kendini neyin içine soktuğunu tam olarak anlayamamıştı.

Ama vardı.

Karın içine düştüm ve kontrollü bir şekilde ona doğru kaydım. Lanet olası yakalama kancalarını çantanın içinde bırakmışım. Benim hatamdı ama kullanabileceğim tek bir kaya ya da yarık bulabileceğimin garantisi yoktu.

"Tamam, bebeğim. Eğer beni duyabiliyorsan, seni almaya geliyorum. Sadece kıpırdama."

Başını hafifçe kaldırmasını ödülüm olarak mı yoksa gelecek şeylerin bir habercisi olarak mı düşünmeliydim bilmiyorum. İçimdeki şeytanları susturmak için elimden geleni yaptım ve yaklaştım. Kurtarma tehlikeli olabilirdi ama bu noktada umurumda değildi.

Gerçek şu ki, zaten uğruna yaşayacak bir şeyim yoktu.

Kazandığım her adımda tepenin bir kısmının hissediyordum. Neredeyse ona ulaşmışım ve onu zirveye çıkarmanın en iyi yolunu hesaplıyordum. Gün ışığında ve sıcak bir havada bunu yapmak saniyeler sürerdi. Hava her hareketi, her nefesi engelliyordu.

David ışının yönünü değiştirip ışığı doğrudan başımın üzerine tuttuğu anda, geçmişimden bir anın içine fırlatıldım. Görüntüler o kadar canlıydı ki donup kaldım, tamamen felç oldum. Güvenli bölgeye geri dönmeye çalıştığımda, beni oraya sürüklemek için öğrendiğim kelimeler gelmiyordu. Onları düşünemiyordum.

"Yapabilirsin!" diye bir çağrı geldi yukarıdan.

Bunu yapabilecek tek kişi bendim. Daha önce birçok kez yaptığım gibi kancayı kayaya sapladım. Ama onlar eğlence içindi. Bu bir hayat kurtarmak içindi.

Son kar fırtınası sürüklenmiş ve açıkta tek bir alan bırakmıştı. Ekibimin tek üyesinin zayıflayan bir ipe tutunmasıyla, çok az zamanım vardı.

tepki vermem ya da eğitimim hakkında düşünmem.

Sadece tepki verdim. Kancayı yerine taktım ve birkaç metre daha aşağıya kaydım. "Tom. Beni dinle. Sakın kımıldama. Seni almaya geliyorum."

". Tutamıyorum işte."

"Evet, yapabilirsin. Sadece benim için nefes al. Tamam mı? Hemen geliyorum." Yokuş hâlâ buz gibiydi. Çizmelerimin ucunu koyabildiğim birkaç yer de cehennem gibi kaygandı. İki kez neredeyse düşüyordum, üst taraftan gelen nefes sesleri beni çileden çıkarıyordu.

Ekip liderimiz ısrar etmesine rağmen kurtarma operasyonunu iki kişinin yürütmesi mümkün değildi. O telefonda merkezden biriyle konuşurken ben emirlere karşı gelmiştim. Bürokrasiyi bekleyecek zaman yoktu.

Tom bana "Acele et," diye hatırlattı.

Başka bir kancayı geri almak için mücadele etmek zorunda kaldım. Daha fazla aşağı inmek tehlikeliydi. Ne yazık ki, ince havayla birlikte, yorgunluk nedeniyle zamanım tükeniyordu, en kötü koşullarda yapılan ağır antrenman vücudumun bütünlüğünü tehlikeye atıyordu.

Ama kancayı yerine oturtmak için bastırdım. "Neredeyse oldu."

Hepimiz panik yapmamak üzere eğitilmiştik ama Tom'un kontrolünü kaybettiğini hissediyordum. Bir adım daha attım ve ulaşabildim.

"İpi etrafına saracağım ama senin bağlaman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, tabii."

Güven veren bir ses değildi ama bu noktada devam etmekten başka çarem yoktu. Rüzgâr giderek şiddetleniyor, kurtarmayı çok daha tehlikeli hale getiriyordu.

"Buraya gel!" diye bağırdı takım lideri ve diğerleri onu sakinleştirmeye çalıştı. Önemli olan tek şey takım arkadaşımı güvenli bir yere götürmekti. Yaptıklarımın sonuçlarına katlanacaktım, ne olursa olsun.

"Tom. Sadece beni dinle. Bana karşı koyma. Şimdi ipi sana vereceğim. Tamam mı?"

"Evet, ."

"Kanca ucunda. Tek yapmanız gereken onu emniyet kemerinizdeki halkaya bağlamak."

Tam yukarı uzanırken aşağı bakma hatasını yaptı. "Tom. Bana bak. Sadece bana. Tom. Tom!"

Bana baktığı an, gücünün dayanamayacağını anladığım bir an oldu. Hâlâ elime ulaşmak için mücadele ederken gülümsediğinde her şey ağır çekimdeydi. Daha iyi kavramak için elimden geleni yaparak parmaklarını tutmayı başardım. İşte o anda çırpınmaya başladı.

"Tom. Tom!"

"Jag-ger." Küçük bir ses korkunç görüntü ve anıların arasına girerek beni gerçekliğe geri döndürdü. Onun sesi. Bella'nın sesi.

Hay sikeyim.

"Aşağıda iyi misin Jagger?" David aradı.

Zihnimdeki örümcek ağlarını silkeledim, korkunç anının onu kurtarmak için sahip olduğum sınırlı zamana bir saniye bile eklemesine izin vermekten tısladım. "İyiyim. Aşağı iniyorum."

Düşmem gerekenden daha fazla düşmeme izin verdim, kayalar bir şekilde buz ve karda yollarını bularak uçuruma yuvarlandılar.

"İsa!" David yukarıdan seslendi.

Onu görmezden gelerek ona ulaştım. "Dinle Bella. Benimle savaşıyorsun. Bunun için tek bir şansımız olabilir. Sadece kıpırdamadan yat ve seni güvenli bir yere götüreyim."

İnlemesi hâlâ bilincinin yerinde olduğunu gösteriyordu. Bu olumlu bir şeydi.

Bir kolumu ona dolamayı başardım. Şimdi her şey tepeye doğru sürünmekle ilgiliydi. Sadece iki adım uzaktaydı ama en az on adım gibi geliyordu. Onunla

Rüzgâr yüzüme kar savururken, onu birkaç santim kaydırmak için mücadele ettim.

Ama ben devam ettim, onun uzun eldivenli parmaklarının karı kazdığını ve elinden geldiğince yardım ettiğini fark ettim. Santim santim ilerledik. Zirveye yaklaştığımızda, neyse ki David hemen yanımdaydı ve yardım teklif etti.

Onu güvenli bir şekilde yüzeye çekip bizi birkaç metre uzağa götürdüğümde, kocaman bir uluma sesi çıkardı.

"Lanet olsun, dostum. Bu inanılmazdı," dedi havaya doğru bağırarak.

Derin bir nefes aldım, hâlâ hafif iniltilerini duyabiliyordum. "İyi misin, şehirli kız?"

Bir şeyler mırıldandı ve ben derin bir nefes daha aldım.

"Onu araca götürmeliyiz. Şimdi. Şu lanet ışığı açık tut ki yolu görebileyim." Kaybedecek zaman yoktu. Vücut ısını kaybediyordu.

Ayağa kalkmakta zorlandım ama başardım, onu kollarıma almadan önce derin bir nefes daha aldım. Kendini çok hafif hissediyordu, sanki vücut ağırlığının yarısını kaybetmiş gibiydi. Onu yanımda kucaklarken elini göğsüme bastırdı.

"Dayanın bayan. Sizi güvenli bir yere

götürüyorum." "Bebeğim. Bebeğimi

bırakamam."

Kendinden geçmeye başlamıştı, sebebi hiperterminin başlamasıydı. David yokuştan aşağı Range Rover'a doğru ilerlerken ben de ona sıkıca sarılmaya devam ettim. Cally'nin ayakkabısına bir göz attım. Zaman eskisinden çok daha önemliydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Aracın park edildiği yere yaklaştığımızda kısa bir süre durdum. "David. Telsizi al. Diğerlerine Bella'yı getirdiğimizi söyle. Ayrıca onlara Cally'nin nerede bulunabileceğine dair işaretler bulduğumuzu söyle."

Neyse ki adam tereddüt etmedi, yoksa onu öldüresiye dövebilirdim.

"Takım. Ben David. Bella yaralandı. Cally'nin nereye gittiğini biliyoruz."

Diğerlerinin tepki verdiğini söyleyebilsem de, ne söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek konsantre olabildiğim şey Bella'yı sıcak ve güvenli bir şekilde tesise geri götürmekti.

Onu yolcu koltuğuna yerleştirirken olabildiğince nazık davrandım, diğer tarafa doğru yürüdüm ve David arkaya tırmanırken ben de atladım.

Tesise doğru inen yol kaygandı ama her şeyde yaptığım gibi onu da zorladım. Bu sırada Bella duyamadığım ama kızını kurtarmakla ilgili olduğuna şüphe olmayan sözler fısıldıyordu.

Diğer aracın yanıma yanaşmasına şaşırmadım. Araçtan iner inmez kar motosikletlerinin bana doğru geldiğini duydum. Herkes geri dönüyordu ve ben sinirlenmişim.

Bella kollarımdayken hışımla tesisin arka girişine doğru ilerledim, David kapıyı açtı, böylece onu doğrudan içeri alabildim.

Otel çalışanlarından birkaçı hemen müdahale etti, Zoe de emir yağdıranlardan biriydi. Bella ofislerden birine götürüldü ve bir kanepeye yatırıldı.

"Battaniyeler. Lanet olası battaniyelere ihtiyacı var," diye bağırdım özellikle kimseye.

"Ben onları yakalarım," diye bağırdı bir erkek sesi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu noktada umurumda da değildi. Bella'nın yanına çöktüm ve parmak uçlarımı kül rengi yüzünde gezdirdim.

Gözlerini açıp parmaklarımı kendi parmaklarının arasına aldığı anda hiç şaşırmadım.

"Bebeğimi kurtarın." Sesi zayıf ama kararlıydı.

İhtimallerin her geçen dakika düştüğünü ona nasıl söyleyebilirdim ki?

Onu çılgına çevirecek bir şey söylemek gibi bir planım yoktu. Hiç şansın yok.

Shephard ve Hunter diğerlerini bir kenara iterek odaya daldılar. Denise'in yüzünü fark ettim, ifadesi bana bilmek istemediğim her şeyi anlatıyordu.

Cally muhtemelen başaramayacaktı.

"Ne oldu lan?" Shep sordu.

"Bella kendi başına gitti. Söyleme kardeşim. Şu anda bir boka ihtiyacım yok. Cally'nin ayakkabısını bulduk. Nereye gittiğini biliyorum."

Battaniyeler saniyeler sonra getirildi ve adamın yolundan için ayağa kalktım.

Hunter sanki bunu bilmiyormuşum gibi, "Orada ölebilirdin," dedi. "Aramaya ara vermemiz gerekiyor," diye itiraf etti Denise.

Sert bakışlarımı ona doğru kaydırdım. "Kabul edilemez ve ölürsem ne olacak? Onu koruyor musun, Zoe?" diye sordum.

"Tabii ki. Onunla ilgileneceğiz."

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim.

"Bunu yapamazsın," diye ısrar etti Denise.

Cevap vermedim, kararlı yoluma devam ettim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Shephard sanki bu noktada bir şey ifade ediyormuş gibi bana havladı. Elinde üç telsiz olduğunu fark ettim.

Sert duruşumu, çoğu insanın korkması gereken türden bir ses takip etti. "Küçük kızı bulmak için." Herhangi bir cevap beklemedim. Ne umurumdaydı ne de onlara ihtiyacım vardı. Eldivenlerimi tekrar ellerime geçirdikten sonra uzun adımlarla kapıya doğru ilerledim ve elimi kapıya vurdum. Soğuk hava bu noktada ferahlatıcıydı ve hiçbir şey beni durduramayacaktı.

Hunter arkamdan, "Bunu yapmayacaksın," dedi.

"Lanet olsun ki yapmıyorum."

"Biz olmadan olmaz."

Shephard'ın kararlı sesini duymak sistemime bir aksaklık ve minnettar bir rahatlama anı getirdi. "Peki. O zaman içeri gir. Bunu yapmamız gerek."

Hunter yolcu kapısını açarken, "Birlikte," dedi.

Birlikte. Tatil köyünü işletmek dışında uzun zamandır birlikte bir şey yapmamıştık.

Motor çalışırken, kalkış yapmadan önce iki kapının kapanmasını zar zor bekledim. En azından kızın nereye gittiğine dair temel bir konumumuz vardı. Yokuş yukarı çıkmayı nasıl başardığı beni aşıyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Hayatı bizim ortak becerilerimize bağlıydı.

Sürerken hiçbir şey söylenmedi, birkaç kez patinaj yaptım ama tekerleği ve lastikleri kolayca düzelttim. En azından aracımın güçlü yanlarını biliyordum. Yerimizi aldığımız anda motoru durdurdum ve dışarı fırladım.

Shep ve Hunter onu takip etti ama ben artık umursamama noktasına gelmiştim. Elime zorla bir telsiz tutuşturuldu ve hemen kemerime taktım.

"Ayakkabı nerede bulundu?" Hunter arkamdan seslendi.

El fenerini açtım ve cevap vermeden önce etrafı taradım. "Sola doğru dört yüz metre ileride."

"Haydi," dedi Shep ikimize de. "Birbirimizden sadece yüz metre uzakta kalacak şekilde dağılalım. Konuşun beyler. Tıpkı eğitildiğimiz gibi üniformalı bir arama yapmamız gerekiyor."

İkisine de başımla selam vermeyi başardım ve yola koyuldum, koşmaya çalışıyordum ama her adımda tıkanıyordum. En azından kar yağışı durmuştu ama bir buz sisi oluşmuştu. Tüm olasılıklar aleyhimize işliyordu.

Adımlar atılıyordu, hatta uzun adımlar atılıyordu ama ilerlenen her mesafede sanki rüzgârdan geri itiliyormuşum gibi hissediyordum. Gözlerimi birden fazla kez sildim ama sakalımdaki buz kristalleri savaşı kaybettiğimi sert bir şekilde hatırlatsa da devam ettim.

İlerlemeye devam ettim, devrilmiş dalları ve Cally'nin kendini korumak için aklına gelebilecek her türlü örtüyü aradım. Dört yaşındaki bir çocuğun aklından neler geçiyordu? Hiçbir fikrim yoktu ama hayatta kalma içgüdüsü hepimizin doğasında vardı. Buna inanmak zorundaydım.

Hunter telsize, "Elimde bir şey yok," dedi.

Ona cevap vermedim, onun yerine Cally'nin adını seslenmeyi tercih ettim.
"Cally. Neredesin? Hadi tatlım."

Sadece rüzgar uğulduyordu.

On adım daha attıktan sonra tekrar denedim. "Cally! Cally!" Kısa mesafeden kardeşlerimin de ona seslendiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Yine de hiçbir şey yoktu.

Sonra...

Woof. Woof. Woof.

Ne be? Çakal mı? "Cally?"

Woof.

Hayır, bir köpekti. Bir köpek havlıyordu. "Hadi dostum. Neredesin? Konuş benimle." Köpeğin anlayıp anlamadığını bilmenin bir yolu yoktu, ama havlamaya devam etmediyse lanetleneceğim.

Köpeğin sürekli havlaması bir umut ışığı ve onun çığlığını takip etmemi sağlayan bir rehber oldu. "Bu tarafa gel. Onu bulmuş olabilirim." Onu canlı bulma şansım sıfıra yakın olsa da sesimde fazlasıyla heyecan vardı. Çok fazla zaman geçmişti.

Ama köpeğin zayıflayan sesini takip ederek ilerlemeye devam ettim. Yaklaştığımı sadece havlamasından değil, küçük kızın kalp atışlarını hissetmemden de anladım. Bunu biliyordum.

Işığı parlatarak kendimi kalın bir yeşillik grubunun arasından geçirdim. Bir köpek yüzü belirdi. Korunaklı bir rahatlama içime doldu, ama kalbimde sıkı bir çekişme bunu takip etti. Köpek bir grup çalıya doğru ilerledi. Onu kenara itmek için mücadele ettim, kar kısmen örtmek için sürüklenmişti. Bir açıklık bulduğumda köpek içeri döndü. İçeriye ışık tuttuğum anda nedenini anlayabildim.

Küçük kız köpeği bulmuştu ya da tam tersi, yavru kız onu sıcak tutmak için elinden geleni yapıyordu. İkisinin de iyi durumda olmadığını söyleyebilirim. Kalbim

Cally'ye dokunduğumda düştü. O kadar soğuktu ki. Köpek sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi tekrar havlamaya başladı.

"Onu buldum. Cally'yi buldum." İçimdeki duygular kabarıırken sesim kesildi. "İyi iş çıkardın, yavrum. Gerçekten iyi iş çıkardın." Onu kollarıma alıp ikimizi de yavaşça enkazdan kurtarıırken küçük bedeni çok zayıf, çok kaskatı görünüyordu. Ama yaşıyordu, hızlı ve düzensiz nefes alıyordu ama yumuşak darbeler onu kaybetmediğimizi gösteriyordu.

Rüzgâr hâlâ uğuldarken, eldivenli parmaklarımı yüzünde gezdirerek ona sarıldım. Köpek zıplıyor ve havlıyordu, bu da kardeşlerimi yerimizden haberdar etti.

Hunter öne çıkarken Shephard ışığın üzerimizden akıp gitmesine izin verdi.

"Tanrım, kardeşim," dedi Shep. "Başardın."

"Köpek yaptı," dedim ona. "Onu asla bulamayabilirdim. Cally'nin solunumu sığ."

Hunter, "Onu araca bindirelim," dedi. "Sen sür. Köpek de bizimle gelsin."

İster hayvan ister insan formunda olsun, hiçbir kahraman asla geride bırakılmayacaktı.

Kardeşim çok iyi bir şofördü, ben Cally'yi arka koltukta kucaklarken kontrolü kaybetmekten kaçındı. Yol boyunca köpek başını kucağımdan ayırmayı reddetti, burnu Cally'nin kolundaydı.

Tesise yaklaştığımızda Shep, "Tasması yok," dedi. "Muhtemelen başıboş ya da terk edilmiş."

"Piçler. Sorun yok, yavrum. Sen de bizimlesin." Başını okşadım, Cally'yi bulduğum için uzun zamandır hiçbir şeye duymadığım kadar minnettardım.

Dakikalar sonra araç sarsılarak durduğunda, Shephard ilk atlayan oldu ve kapımı çekerek açtı. Tesisin arka girişinin ışığında yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyordum.

Henüz ormandan çıkmamıştık.

Dördümüz ve kahraman köpeğimiz tesise girdiğimizde, en az yüz kişinin, hatta daha fazlasının dönüşümüzü beklediğini görünce şok oldum.

Kucağımdaki küçük kızı fark ettiklerinde, her biri alkışlamaya başladı ve kahramanlar için tezahürat yaptı.

Sadece kendimi her zamankinden daha az kahraman gibi hissediyordum.

Bizi takip eden bir grup insanla birlikte koridorda hızla Bella'nın götürüldüğü ofise doğru ilerledim. İçeri girdiğim anda birdenbire sessizlik oldu.

Bella oturur pozisyona gelmek için çabaladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Kollarını uzattı ve gözlerini birkaç kez bana doğru çevirdi.

Ben Cally'yi başından öptükten sonra onu nazikçe annesinin kollarına bırakırken köpek öne doğru bastırarak Bella'nın yanına gitti.

Shephard ve Denise onları geri itmeye çalışmadan önce konuk kalabalığından toplu bir tezahürat daha geldi. Köpek onları yakından takip ediyordu.

Yavaşça dizlerimin çöktüm ve köpek yüzümü yalarken gülümsedim.

"Onu kurtardın," dedi Bella, kızının durumunu kontrol etmek için hemen tekrar yer değiştirirken.

"Ben sadece kısmi kredi alabilirim. Yavru onu sıcak tuttu. Bizi ona götürdü."

"Hayır, sen benim kahramanımsın Jagger."

"Hayır. Doğru değil. Hem de hiç."

Köpeğe baktı ve başını kardeşlerime doğru kaldırmadan önce gülümsemesine izin verdi. Sessizce söylediği teşekkür sözleri neredeyse kalbimi kıracaktı. Gözyaşlarıyla savaşıyor kızının yüzünü ovmaya devam etti ve içimden bir ses küçük kızın uykusundan uyanması için dua ettiğini söylüyordu.

İkimizin de elleri köpeğin başındaydı, kara gözleri onun da aynı korkunç çileyi yaşadığını doğruluyordu. Birbirimize bağlandığımız birkaç dakika içinde, içimde uzun zamandır ölü olduğumu düşündüğüm bir şey kıpırdandı.

"Sanırım yavru bir dişi," dedim dalgınca.

Risk almaktan ya da tehlike arzulamaktan kaynaklanan adrenalinle ilgisi olmayan sert bir kalp çarpıntısı vardı.

Gözlerimi kapattım, her ikisinin de hayatta olduğuna , ta ki yorgun kalbimde sivri bir kenar oluşturan küçük bir ses duyana kadar.

"Anne?"

BÖLÜM 15

"**T** Kahramanların olmadığı bir zamanda olduğumuzu söyleyen hortumlar, sadece nereye bakacaklarını bilmiyorlar."

-Ronald Reagan

Bella

Hayatımda hiç kahraman olmadığı için kahramanlar hakkında hiç düşünmemiştim. Ama doğduğumdan beri yaptığım tek iyi şeyi neredeyse kaybettiğim korkunç bir gecede bir tanesine tanık olmuştum. Belki arkadaşlarım bana aksini söyleyebilirdi ama Cally gibi küçük bir yaşam formu yaratmak bana sadece var olduğunu hiç bilmediğim koşulsuz bir sevgi değil, aynı zamanda her kararda ve zorlu çabada ilerleme gücü de sağlamıştı. Onu kaybetme düşüncesi, beni asla yok edemeyeceğim bir umutsuzluğa sürüklemişti.

Jagger beklenmedik bir kahramandı, ancak gerçekten ruhumun içine baksaydınız, iç sesim bana onun neler yapabileceğini bildiğini söylerdi. O bilmece bile. Ya da belki de daha iyi bir terim kullanmak gerekirse, hiçbir koşulda kahraman olarak görülmeyi reddetmişti. Neden? Düşüncelerim vardı ama tüm duygularım gibi onlar da bulanıktı.

Güçlü, esnek bir kol benimkinden aşağıya doğru kıvrıldı, büyük ve etkileyici bir el günahkâr bir teklif gibi bir kadeh şarabı nazikçe salladı. Başımı kaldırdım, kanepenin arkasına yasladım ve gülümsedim.

"Aklımı okudun," dedim ona. Sonunda derin bir nefes alabildiğim için bardağı kabul ettim. Cally'yi tepeden tırnağa süzmüştüm, onun heyecanlı tartışmasına rağmen. Tek yapmak istediği yavru köpeği kucağına almaktı.

O anda ağız ve pençeleri ayaklarımın üzerindeydi. Cally'nin başı kucağımdayken kapana kısılmıştım ve içki için minnettardım. Saatin kaç olduğu umurumda değildi. Neredeyse kaybettiğim şeyden sonra zamanın hiçbir anlamı yoktu.

Jagger sandalyeye doğru ilerledi, oturdu ve hemen gözlerini ateşe dikti.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, asla yeterli olmayacak minnettarlık sözcükleri, ama ilk konuşan o olmalıydı. Bu doğuştan gelen bir bilgiydi.

"Cally nasıl?" Soruyu bana bakmadan sordu. Sanki ikimizin de hayatını kurtarmayı başardığı için utanıyor gibiydi. Tekrar.

"Morarmış ve darbe almış ama köpek onu hipotermiden kurtarmış. Size daha önce de söylediğim gibi. O bir savaşçı."

"Bu çok iyi. Ve sana söylediğim gibi, tıpkı annesi gibi." Gülümsemesi hafifti ama çok samimiydi.

"Yavruyu ne yapacaksın?"

Homurdandı ve içkisinden uzun bir yudum aldı. Viski olduğuna emindim. "Bu sana bağlı. Buradaki gerçek kahraman yavru. Onun bir evi olduğunu sanmıyorum."

"Onu tutmamı mı öneriyorsun?"

"Belki. Ama bu size kalmış."

Köpek Jagger'a doğru yaklaşıp yüzünü yaladığı anda, Jagger yumuşadı. Adamın hayvanlara karşı yumuşak bir noktası vardı. Bu benim için gerçek bir kazançtı. Yıllar boyunca sahip olduğum tek düzgün bakıcı anne bana bir köpeğin sevmediği bir adama asla bakamayacağımı söylemişti. Ölü bir ipucu. Belki de Joel'le olan sorunum buydu. Onu köpeklerden korumamıştım.

Jagger sanki bu dünyadaki en doğal Şeymiş gibi oturup köpeğin başını okşadı.
"Hayvanlarla aran gerçekten çok iyi."

"Onlar çok özel yaratıklar," dedi ses tonunda büyük bir saygıyla. Tek bir parmağıyla yavrunun burnunun üstündeki yumuşak tüyleri ovuşturdu.

"Nereden geldi bu? Çocukken evcil bir hayvan mıydı?"

G l Ő n  güzel bir anının gülümsemesi takip etti. " oğunlukla Montana'da bir çiftlikte büyüdüm. Atlar, inekler, tavuklar ve horozlar da dahil olmak üzere pek çok evcil hayvanım vardı. Kardeşlerim ve ben on yaŐından küçükken bir köpeğimiz vardı. Buck bir itti ama olabildiğince tatlıydı. Yatağımda uyuyan küçük dostumu asla unutmayacağım."

"Güzel anılar."

"Evet,  yle."

"Her Şey için teşekkür ederim Jagger. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim ona çok kısık bir sesle. Belki de onun düşünce akıŐını bozmak ya da azarlayıcı yorumlarla karŐılaŐmak istemiyordum. Risk aldığım için muhtemelen bunları hak ediyordum. Ama ne kadar acı çektiğimi anlamıyordu.

Ve fiziksel olarak değil.

" ederim. Bileğin nasıl?" Hâlâ bana bakmıyordu.

Cally'nin başını okşadım ve bacağımı kaydurdım. Hiç dikkat etmiyordu.
"Sadece bir bükülme. Başka bir Şey değil."

"Ayağına dikkat et."

"Peki efendim. istediğiniz başka bir emir var mı?" "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu bana bakamayacağın anlamına geliyor ve nedenini bilmiyorum."

Jagger sonunda başını çevirdi. "Neredeyse  l yordun. Bu beni rahatsız ediyor. Tamam mı? Böyle bir Şeyin olmasına gerek yoktu."

Bakışları sertti ama daha önce pek çok kez olduğu gibi soğuk değildi.

"Tamam. Bana her zaman kontrol edemeyeceğimizi söyleyen sen değil miydin?"

her şey?" Birçok kez gergin bir sessizlik yaşamıştık ama bana göre bu en kötüsüydü.

"Ben öyle bir şey demedim. Bunu yapabilmeliyim. Bunu yapmak için eğitildim."

Saçmalık. Yine de kendisi hakkında buna gerçekten inanıyordu. "Hayır, Jagger. Herkes istediğini elde etseydi, nasıl kaotik bir dünyada yaşayacağımızı bir düşünsene."

"Peki şimdi yok mu?" Bana uzun ve çok ateşli bir bakış fırlattı, ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

"Pek sayılmaz. Bazen öyle görünebilir ama daha kötü şeyler de olabilir."

Sanki çok haklı olduğumu biliyormuş gibi ofladı.

"Köpek sende kalmalı," dedi kesin konuşuyormuş gibi. "Ya birine aitse?"

"O zaman el ilanları asın. Eminim birileri onu bok çukurları gibi terk etmiştir." İçkisini bitirip ayağa kalktı ve bana kızgınmış gibi hışımla uzaklaştı. Daha önce o kadar şefkatli, o kadar sevecendi ki, zırh duvarının biraz parçalanmaya başladığını düşünmüştüm. Her zamanki gibi yanılmışım.

Elinde şişeyle geri döndü. "Köpek mamasına ihtiyacımız var."

"Tamam. Daha sonra ona biraz biftek yediririz. Biliyorum, bizde çok var." Bu onun seçimi olduğu için gülüp geçmeye çalıştım ama havayı bozmakla ilgilenmiyordu. Ama aramıza örülen duvara daha fazla dayanamadım. "Ordudaki görevin sırasında hayat kurtardın." Karmakarışık kelimeleri aslında bir soru haline getirmemiştim. İçgüdülerim bana haklı olduğumu söylüyordu.

Yarım gülümsemesi, kaybetmeye hiç niyetim olmayan bir savaşta kazanmışım gibi hissettirdi. Onun yaralarıyla ya da çekilmez tavırlarıyla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Başını tekrar bana doğru eğdi ve ağzının köşeleri, omurgamdan aşağıya sıcak ürpertiler gönderecek şekilde kıvrıldı. Bazıları onun hiç cazibesi olmadığını, hatta belki de kurtarıcı nitelikleri olmadığını söyleyebilirdi, ama onlar onun benim görmeme izin verilen tarafını görmemişlerdi.

Sadece kısa bir süreliğine.

Bardağı dudaklarına götürdükten sonra bir yudum almadan önce kenarını yaladı. Belki de beni bilerek ayartmaya çalışıyordu ya da sadece tasmamı kısa tutuyordu. Bana attığı her dikkatli bakış, yaşadığı karanlığın doğrudan bir yansımasıydı.

Cerrah olmak için psikoloji eğitimi de almış biri olarak, onun her bakışı bende onun şeytanları hakkında daha fazla şey öğrenme isteği uyandırdı.

"Evet, yaptım," dedi. "Bazılarını da kaybettim. Son derece nitelikli bir ekiple arama ve kurtarma taktik görevleri yaptık ama hatalarımız da oldu."

"Hata yaptığınızı ima etmeye çalışıyorsunuz ve bununla yaşamakta zorlanıyorsunuz."

"Bana psikanaliz yapma, Bella. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Kendini bu gerçeğe ikna etmeye çalışıyordu. "Lanet olsun Jagger," diye homurdandım ve birkaç saniye geçmesine izin verdim. "Neye kadar?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kırılmış cevaplarınızdan askeri kariyeriniz sırasında sizi rahatsız eden bir şey olduğunu anlamak çok kolay. Olanlarla yüzleşene kadar asla iyileşemeyeceksiniz. Bu sadece gerçeklere işaret ediyor." O lanet dağ yamacında, onu birkaç saniyeliğine kaybettiğime dair bir his edinmiştim. Hissetmişim ama görmemişim. Şu anda bile düşündüğü bir şeyin çirkinliği içini kemiriyordu. Tanrı aşkına, neye katlanmak zorunda kalmıştı?

Kahkahası daha önce de duyduğum aynı acılıkla doluydu. "Diyelim ki ekibinizden iki kişiyi koruyamadınız, bu sizin bir kahraman olarak görülme şansınızı ortadan kaldırır. Ya da öyle olmalı. Sonsuza kadar."

"Özür dilerim. Neler yaşadığınızı bilmiyorum ama orduya katıldığınızda ve bir savaş bölgesine gönderildiğinizde, eminim size ve asker arkadaşlarınıza nelerle karşılaşabileceğiniz anlatılmıştır."

"Evet, ama bunu gözlerinde yıldızlar parlayan hevesli genç acemi askerlere anlatmaya çalışın."

Her ne olduysa, ordu kariyerinden soğumasına neden olmuştu. Kucağımda uyuyan bir çocuğun izin verdiği ölçüde öne doğru eğildim. "Jagger. Benim ve küçük kızımın hayatını kurtarmak için hayatını riske atarak yaptığın benim için dünyalara bedel. Bunu asla unutmayacağım ya da hafife almayacağım. Bana bir iyilik yap ve iltifatı kabul et."

Burnunu çekerek, kadeh kaldırır gibi bardağını kaldırdı. "Daha iyi hissettiğini biliyorum." "Nasıl yani?"

"Çirkin tavrın geri döndü."

Genelde yaptığım gibi sinirlenmek yerine ona bir yastık fırlattım. Ben hafifçe gülerken o başını eğip salladı. "Sen zor bir adamsın."

"Kendimce sebeplerim var."

"Eminim öyledir. Hepimizin dünyaya küsmek için sebepleri var."

"Öyle mi? Tonlarca para kazanan parlak bir cerrahsın, delicesine tatlı bir kızı olan güzel bir kadınsın ve önünde dolu dolu ve harika bir hayat var. Tahminimce sana tapan inanılmaz ve çok destekleyici bir ailen var, Noel tatillerin tam da içinde yaşadığım bu lanet Hallmark kartı gibi. Dünyadan nefret etmek için ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

Bu onun beni uzaklaştırma çabalarından sadece biriydi. Bu sefer işe yaramasına izin vermeyi reddettim. "Yanılıyorsun. İnsanları okumakta sandığın kadar iyi değilsin."

"Oh, öyle mi, bayan? Neyi yanlış yapıyorum?"

"Mükemmel bir ailem yok. Aslına bakarsanız, şu anda kızım dışında bir ailem yok." Söylemenin çok zor olacağını düşündüğüm bu sözler onun yanında çok kolaydı. Çok az insan geçmişimi bilirdi, çünkü bu onların bana bakışını lekeliyor gibiydi. Benim için üzülenlerden de payıma düşeni almıştım, sanki ben hasarlı bir malmışım ve mutluluğu bulabilecek kapasitede değilmişim gibi davranıyorlardı. Bulduğumu sanıyordum. Belki de haklıydılar.

"Ailesi yok mu? Öldüler mi?"

"Gerçeği öğrenmek ister misin?" Nabzım hızla .

"Evet," diye itiraf etti, ama bu bana meydan okumak ya da kendini kapatmaya çalışmak için değildi. Gerçekten ilgileniyordu. "Anlat bana."

" hiç çocuğum olmadı ki," dedim. "Annem doğumdan hemen sonra beni hastanenin dışındaki bir çöp kutusuna bırakmış. Neyse ki bir işçi beni bulmuş. O gün kar yağıyormuş, ya da hayatımın ilerleyen dönemlerinde bana öyle söylendi. Düşük kiloluydum, yetersiz beslenmeden muzdariptim hipertermiye yakındım. Öz annem aşırı dozda uyuşturucudan öldükten sonra onu bulan bendim, yani babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve kimse beni almaya gelmedi. Bazı nedenlerden dolayı hiçbir zaman evlat edinilmedim, on sekiz yaşına kadar koruyucu aileden koruyucu aileye gittim. Bazıları için koruyucu aile sistemimizin olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. İnsanlar para istiyor, çocuk değil. Ben de istismarcılardan payımı aldım."

Birkaç dakika sessizce oturup şarabımın tadını çıkardım. Ancak zeki, seksi ve sinir bozucu adamın beni geçmişim hakkında konuşmam için akıllıca kışkırttığını fark ettim. Lanet olsun ona. Gözlerinde küçük bir pırıltı olduğundan bile emindim. Ona ne söylediğimi anladıktan sonra tüm duygusal durumu değışti. Saatli bir bomba gibiydi.

Ama Tanrım, tepkilerinden dolayı ona tapıyordum.

Ateşe bakarken, bakışlarının sıcaklığıyla birlikte öfkesinin titreşimini de hissedebiliyordum. "Ne oluyor lan?"

"Hey, ben iyi oldum. Küçük yaşlardan itibaren daha iyi bir hayata sahip olmaya kararlıyım. Çok çalıştım, okulda hep A aldım. Lise boyunca üç garip işte çalıştım ve benden çalınmayan parayı üniversite için biriktirdim. Neyse ki tam burs aldım, yoksa hayatımın geri kalanında borç batağına saplanmadan tıp fakültesini asla bitiremezdim."

En azından şimdi yaşadıklarına gülebiliyordum.

"İşte bu yüzden aile senin için çok önemli."

İfadesini düşündüm. "Evet, ama aynı zamanda birinin sizi sevdiğini umarak rol yapamayacağınızı da zor yoldan öğrendim. Bu şekilde olmuyor. En azından Cally ile saf ve kutsal bir şeyler hissediyorum. Anlıyor musun?"

Yüz kasları kasılmış, çenesi birçok kez gördüğüm gibi sıkılmıştı. "Evet, biliyorum. Başından geçenler için üzgünüm."

"Üzülme Jagger. Sanırım hepimiz hayatımızı gerekli görülen şekilde yaşıyoruz. Belki ben de biraz filozofça davranıyorum ama sanırım sonunda hayatta neyin en önemli olduğunu öğrenmeye başlıyorum, en azından benimkinde."

"O da ne?"

Cevap şu ana kadar aklıma gelmemişti. "Kendine lütuf vermek."

Nefesini içine çekti ama hiçbir şey söylemedi, yine de yaşadığı her şeyi ve devam eden öfke ve nefretinin nedenini düşündüğünü anlayabiliyordum.

Belki de mekânı tamamen sessizlik içinde birlikte paylaşabilmenin sandığımdan çok daha fazlası vardı. Öfkeyle patlayacağından ya da ek sorularla beni rahatsız edeceğinden endişelenmiyordum. Benim ona yaptığım gibi o da bana alan sunuyordu. Yine de sanırım ikimiz de birbirimizin yanında daha rahat hissediyorduk.

Hava aşırı elektrikle çatırdamaya devam etse bile. Midemi bir kelebek sürüsü mesken tutmuştu ve bu da sadece birkaç saat önce dehşet ve öfkenin olduğu yerde bir heyecan patlamasına izin veriyordu.

Başımı arkaya yasladım, hayatta kaldığımız ve kendi özel kahramanıma sahip olduğum için şükrediyordum.

Duymak istemediği sözler olsa bile. Onları uykusunda usulca fısıldardım, böylece belki bir gün olması gerektiği gibi bir adam olduğunu kabul ederdi.

Bir koruyucu.

Bir esnemeyi bastırarak gözlerimi kapattım. Küçük kızım bile horluyordu. Köpek de öyle. Onunla ne yapacaktım ki? Cally bu kirli ama zeki ve muhteşem yavruya bağlanmıştı. Altın rengi tüyleri keçeleşmişti, iri kahverengi gözleri hüznü doluydu ama benim için o dünyanın en güzel köpeğiydi.

Cally'nin kolunu okşarken, Jagger'ın yüzünde gördüğüm gücü ve kararlılığı düşünmek için kendime izin verdim. Onu kurtarmaya çalışırken kendisi de ölebilecekken bebeğimin gitmesine izin vermeyi reddetmişti. O... inanılmazdı.

Belki de uyuyakalmıştım ama birden kucağında bir ağırlık hissettim. İrkilerek başımı kaldırdım ve Cally'yi yeniden onun kollarında görmek kalbime büyük bir neşe getirdi.

İşaret parmağını dudaklarına bastırarak beni susturdu. "Geri geleceğim." Kanepenin etrafında yürürken, içgüdüsel olarak onu yatağa götüreceğini anladım. Köpek itaatkâr bir şekilde onu takip etti, bana bakıp izin verip vermediğimi sorduktan sonra merdivenleri tırıs tırıs çıktı.

Ben de başımı salladım.

Neden bu an her zaman istediğim mükemmel aile gibi gelmişti?

Belki de aptaldım ve kendime hiçbir şeyin mükemmel olmadığını hatırlattım. Şarabımı masaya koymuştu ve ateş yavaş yavaş sönüyordu. Gergin bileğime ağırlık bindirmemeye dikkat ederek koltuktan kalktım ama onu yatağa yatırdığında vereceği tepkiyi görmek istiyordum.

Birdenbire benim için çok önemli oldu.

Kısmen topallayarak ama elimden geldiğince parmak uçlarımda yatak odasına doğru ilerleyerek üst kata çıktım. Jagger, Cally'yi arkaya çekilmiş çarşafların üzerine indirirken yavru sabırla bekliyordu. Yorganı çekiştirme biçiminde oldukça özel bir şey vardı, onu uyandırmamak için acele , ama tamamen içine sokulduğundan emin oluyordu. Kurtarıcı köpek ancak o zaman yatağa atladı ve başını Cally'nin karnına koydu.

Hatta kuyruğu onu kurtardığımız için bize teşekkür edercesine hafifçe çarptı.

Kapının pervazına yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve kalbim kısa bir süreliğine de olsa doldu. Jagger kıvrılmış parmaklarını Cally'nin yanağında gezdirirken ses çıkarmamak çok zordu. Ona ne dediğini duydum ve gözlerim yine yaşardı.

"Annen seni seviyor, tatlı Cally. Böyle bir anneye sahip olduğun için çok şanslı bir kızsın."

Sessiz kalabilmek için koridora geri döndüm. Şu anda normal nefes almak bile zordu. İçimdeki pek çok duyguyu çözmüş ve kilidini açmıştı.

Koridora çıktığında sanki varlığını hissetmiş gibiydi. Parmaklarını arka ceplerine soktu ve bana okuyamadığım komik bir bakış attı.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Talimatları takip edemiyorsun. Acaba kurallara göre mi oynuyorsun?" "Kurallar mı? Beni ölümüne sıkıyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu aradaki mesafeyi kapatıp beni kollarının arasına alırken.

"Uh-huh." Parmaklarımı sakallarında gezdirdim ve bıyıklarının izini sürdüm.

"Hanımefendi, sizinle ne yapacağımı bilmiyorum." "Ne yapmak istiyorsun?"

"Dikkatli ol."

Olabildiğince karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Dikkatli olmak hiç eğlenceli değil. Değil mi?"

Sırtışı kesinlikle çok sevimliydi. "Hayır, sanırım değil." Beni dağdan indirirken yaptığı gibi kollarına aldı ve uzun adımlarla seçtiğim yatak odasına götürdü. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu ya da bir gece önce beni kontrol etmişti. Her iki durumda da umurumda değildi.

Onun kollarında olmak inanılmaz bir duyguydu, sanki kaderde varmış gibiydi. Cally'ye yaptığı gibi nazikçe örtüleri kaldırıp beni yatağa yatırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Bu sefer acelesi yoktu ama Cally uyanırsa diye kapıyı kapattı ve her şeyi aceleye getirmeden yaptı. Kısa bir süre sonra durdu ve formuma bakarken derin bir nefes aldı. Bu çılgın ve sert adamın beni yutmasını istiyordum ve sanırım burun deliklerinin şekline bakılırsa bunu anlamıştı.

O ilerledikçe başımın her zamankinden daha fazla döndüğünü hissettim. Belki küçük bir parçam hâlâ biraz deliydi ama artık umurumda değildi. Bu bana doğru gelmişti. Gülümsemesi karanlık ve lezzetli bir şekilde sinsiydi.

Daha önce beni ıslak giysilerimden çıkarmaya zorlamış, yanımda getirdiğim sıcak havlu bornozu giymem için ısrar etmişti. Pek seksi değildi ama her yerim titrerken bunu umursamamıştım. Çığdan sonra yaptığı her şey beni ve Cally'yi korumak içindi, buna bizi sıcak ve güvende tutmaya çalışmak da dahildi.

Bir erkeğin gömleğini çıkarma şekli bir kadına onun hakkında çok şey anlatırdı. Jagger sert bir tipti, kıyafetine zerre kadar önem vermiyordu. Kalın kumaş parçasını etiketin olduğu yerden çekip çıkardı ve daha önce yaptığı gibi yere fırlattı.

Dirseklerimin üzerine yükseldim, bu da dağ adamının başını sallamasına neden oldu, ama gözleri parıldamaya devam etti. Beni zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama o kadar da değil.

O haklıydı. Onlar kadar inatçıyım.

Botlarını ön verandada çıkarmıştı; ancak kot pantolonunun düğmelerini açarken onu izleme zevkine eriştim. Yoğun, nemli kumaşı kalçalarının üzerinden çekerken burun delikleri genişledi. Bunu yaparken onu uzun süre izleyebilirdim ama bunun bir seçenek olmadığını biliyordum.

Yakışıklı adam belki birkaç yeni numara öğrenebilirdi ama sabretmeyi asla öğrenemezdi. Sabır onun kelime dağarcığında bile yoktu. Sonunda boxer şortunu ortaya çıkardığında alt dudağımı ısırdım. Ona daha önce hiç görmediğim kadar yakışmıştı. Kobalt mavisi. Kırmızılarla nasıl görüneceğini merak ettim.

İtfaiye kırmızısı.

Kot pantolonunu tekmeleyip başparmaklarını boxer şortunun lastiğinin altına kaydırırken amım zonkluyordu. Hafif gülümsemesi, saniyeler sonra kaslı bacaklarından aşağı yavaşça indirirken esmer bir şehvet ifadesine dönüştü.

Şimdi her yerim sıcak ve ıslaktı.

Hareketlerinde ne bir yetenek ne de beni etkilemeye çalıştığı bir an vardı.

Sadece istediğini alıyordu. Tam da

ihtiyacım olan şeydi. Onun.

Sert vücudunun her bir santimi benimkine baskı yapıyordu.

BÖLÜM 16

J*agger*

Bella'nın saçları yumuşak ışıhta parlıyordu. Yemyeşil teni ısıltıyla parıldıyordu. Onu neredeyse kaybettikten sonra, bu kadar yakın olmak tamamen farklı hissettiriyordu. Yorgun olmalıydı ama yüzündeki ifade ihtiyaç ve arzuyu haykırıyordu.

Annemin deyimiyle şafağın taze öpücüğü çok uzakta değildi ama ikimiz de uyuyamıyorduk. Diğer odadayken olmazdı.

Ben bir dizimi yatağa koyarken, o da kendi dizinin üzerine kalktı. Yüzündeki ifade de farklıydı. Artık bir arayış içinde değildi, ama dönüştüğüm kırık adamı kabulleniyordu. Belki de artık kendimi bu şekilde düşünmeye hakkım yoktu.

Bu anı beni neredeyse raydan çıkarıyordu. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin etmişim.

Belki de kendime söz vermeyi bırakmam gerekiyordu çünkü tutma konusunda berbattım. Bella'nın derimin altına girmesine izin vermemek gibi. O bunu bir profesyonel hassasiyetiyle yapmıştı. Yine de çok fazla mücadele etmemiştim.

Bakışlarımın leylak rengi bornozundan aşağı çok yavaş bir şekilde düşmesine izin verdim. Askıda pek seksi durmuyordu ama onun üzerinde bir sırt çantası bile nefis durabilirdi. Onda böyle bir şey vardı. Her an seksi.

Günün erken saatlerinde kendi hayatını ve uzuvlarını kurtarıırken bile. "Bornoz çok sıcak," dedim ona.

"Burası biraz sıcak." Yüzünü yelpazeledi. "Demek istediğim bu değil, hanımefendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedim kuşağa uzanıp yavaşça çözerken, "içinde çok seksi görünüyorsun ama tamamen dışında daha iyi görünürsün."

Kollarını yanlara doğru kaldırarak tamamen çözmeme izin verdi. Yüzündeki yaramazlık dolu ifadeye bayılmışım. "Öyle mi düşünüyorsun, ha?"

"Ben şanslı bir adamım. Bunu biliyorum."

Ayrıca onun görmek için can atıyordum ve onca şeyden sonra bile parlak bir gülümseme sunmayı başarıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra bu kadın nasıl bu kadar dirençli olabiliyordu? Sadece bu gece değil, hayatının büyük bir bölümünde. Hiçbir fikrim yoktu ama belki bana bir iki şey öğretebilirdi.

Şu anda, bunu onun için yapmayı planlıyordum.

Omuzlarından aşağıya doğru ittiğim anda, bornoz dizlerinin etrafında birikti ve ellerinin üzerine düştü. Çok yavaş bir şekilde birkaç santim ilerledi ve parmaklarının uçlarını kullanarak kalçalarımın iç kısımlarında gezdirdi. "Kıyafetsiz de daha iyi görüldüğünü itiraf etmeliyim."

"Öyle mi?"

Bir kedi yavrusu gibi mırıldandı, sesi kulak zarlarıma nüfuz etti. Tek bir bakışıyla her erkeği tahrik edebilirdi. Ama şu anda, o benimdi. Belki de sahiplenici olmak benim doğamda vardı.

Sikim ağrıyordu, boynumdaki nabızda hissedebileceğim kadar zonkluyordu. Yine de acele etmedi, kaslarımı parmaklarken aletimi görmezden geldi. Hiçbir şey için beklemeyi sevmediğimi çoktan anlamıştı ama bana bilerek eziyet ediyordu.

Nefesimi içime çekip tuttum ve bir elimi başının üzerine koydum.

Diğer elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve mümkün olduğunca sessiz kalmak için ağzıma bastırdım. Lanet olsun. Yaptığı şey yüzünden etrafı çok sertti.

Bella konsantre olmuştu, sonunda sikimin başına bir kez üfledi. "Uyarılara pek kulak asmıyorsun."

"Ne uyarısı?" diye sordu masumca.

"Benimle dalga geçerken dikkatli ol. Bir noktaya ulaştığımda tam bir ayıyımdır."

"Senin huysuz ve iğrenç yanını seviyorum. Seninle tanıştığımdan beri bir boz ayı gibisin."

Kadının beni yerime oturtmak gibi bir huyu da vardı. Elini sikime doladığı anda .

"Seni incittim mi?" diye sordu, başını kaldırdığında sesinde yoğun bir endişe vardı.

"Hayır, tabii ki

değil." "O zaman ne

olacak?"

"Dokunuşunuz yakıcı bir ısıya neden oluyor. Bu ne demek oluyor? Senin için çok mu fazla?"

"Hayır, sadece yeterince." Başını bir kez daha eğdi ve sikimin ucunu ıslak ağzına aldı.

Onun yanında farklı ve inanılmaz hisler yaşadım, bir orman yangınına yakabilecek elektrik, ama ağzı o kadar sıcaktı ki her kas anında gerildi. Onunla ilgili öyle bir şey vardı ki, beni deli gibi sinirlendirdiği zamanlarda bile beni tamamen tahrik ediyordu.

Kendimi saçlarını yumruklarken, parmaklarımı uzun tellerine dolaştırırken buldum. Saniyeler içinde beni baştan çıkarmayı başardığında gözlerim ağırlaştı. Dokunuşundaki her nüans, üzerime yıkanan her sıcak nefes bir öncekinden daha baştan çıkarıcıydı. Dağınık nefesler almak zorunda kaldım, derin özlemime ağır bir kontrol mekanizması koymaya çalıştım. Eğer bunu yapmazsam, onu bir Neandertal gibi ele geçirecektim.

Gerçi şu anda kulağa oldukça iyi geliyor.

Şaftımın daha büyük bir kısmını ağzına aldı ve çene kaslarını kullanarak sıkı. Onun inanılmaz becerisi karşısında şok olmuştum, ileri doğru ittim ve kendimle alay etmek için sırtımı .

İpucunu aldı mı, bilemiyorum ama taşaklarımı avuçladı, parmaklarının arasında nazikçe yuvarladı. Gözlerimin üzerinde oluşan pus, ağzıyla yaptığı şey kadar harikaydı. Bu tüm dünyadaki en iyi şeydi. Taşaklarımı sıkarken bile yüzümde bir gülümseme belirdi. Sürtünme tam da ihtiyacım olan şeydi, gümbür gümbür atan kalbim nabzımı da ele geçirmişti.

Benim gibi bir erkeğin hak ettiğinden çok daha fazla zevk vermek için çalışırken dudaklarımın seğirmesine engel olamıyordum. Ama lanet olsun ki ben de zevk almıyordum. Ağzıyla aşağı yukarı pompalarken, o uzun dilini bir oral seks uzmanıymış gibi döndürürken gülümsemesi devam etti.

Belki ikinci bir kariyeri vardı. Hayır. O öyle bir kadın değildi. Altından yapılmış bir kalbi olan gerçek bir hanımefendiydi. Eğer dikkatli olmazsa, onu lekelemeyi başarabilirdim, ama şimdi değil. Çıkardığı her iniltiye derin bir hırıltıyla karşılık . Vücudum artan baskı yüzünden sarsılmaya başladı. Uyarı vermeden boşalmayacağımdan tam olarak emin değildim.

Bunun istemedim.

Ama onu durduramıyordum, ağzının sikimin etrafına sarılmış olmasının verdiği haz bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Kısa bir süreliğine kontrolü ele aldım, emme sesi kırık beynime süzülürken ağzına pompaladım. Şarkılar ya da dizeler umurumda olmasa da müzik gibiydi.

Her şey onun nasıl bir kadın olduğu ve beni sürekli olarak kabuğumdan nasıl çıkardığıyla ilgiliydi. Bunun için ondan nefret etmem gerekirdi ama şu anda kendimi yirmi yıl öncesine göre daha canlı hissediyordum. Düşünsenize.

Yumuşak miyavlamaları devam etti ve hâlâ elini shaftımın tabanı etrafında döndürerek kontrolü geri almaya çalışıyordu. Aşırı sürtünme yüzünden aklımı kaybedecektim. Kendimi daha fazla tutma şansım yoktu ve Tanrım, kendimi onun tatlı amının içine sokmak istiyordum. Bu noktada hiçbir şey beni durduramazdı.

Kendi arzularımı bile.

Onu nazikçe ama sertçe ittim, takdirle dudaklarını yalarken bir hırıltı daha çıkardım.

"Tadın harika," dedi bana.

Bu üç kelime bile beni kötü bir adama dönüştürmeye yetti, ona karşı acele etmedim. "Mmm... Uyarıları hiç iyi karşılamıyorsun."

"Hayır." "P" harfini söyleyiş şekli beni benden aldı. Çok eğlenceli. Çok çarpıcı.

Umutsuzca sikimi içine sokmaya ihtiyacım vardı. Onu dört ayak üzerine fırlattığımda beni durdurmaya çalışmadı, hemen bükülmüş parmaklarımı sırtından aşağıya doğru sürükledim. "Seni her kadının sikilmeyi hak ettiği gibi sikeceğim. Uzun ve sert."

Ağır ağır nefes alması bunu onayladığını gösteriyordu. Ben bacaklarını ayırırken başını omzunun üzerine eğmiş, parmaklarımı kıkırdaki çatlağa doğru yuvarlamaya devam ediyordu. Bitirmek için tek bir parmak kullandım ve sonunda parlayan kanalına soktum. Tanrım, çok sıkıydı. Öncekinden çok daha fazla.

Ve çok uzun bir süre hiçbir yere gitmeyecekti.

Kalçalarını ileri geri oynatırken ikinci ve üçüncü parmağımı kullanarak bana yaptığı gibi onunla alay etmeye devam ettim. Ama daha fazla dayanamadım ve sikimin ucunu şişmiş kıvrımlarına yerleştirdim. Uzun saçları kullanılmak için yalvarıyordu, ben de öyle yaptım, bir elimi ipeksi tellerin etrafına sardım.

Her santimini kanalının derinliklerine daldırdığım anda, düzensiz bir inilti çıkardı. Vücudu titriyordu, parmakları çarşafı pençeliyordu. Evet, bu dünyadaki cennetti. Onu önce yavaş ve kolay sismeye başladım, suyu şaftımı kayganlaştırdıkça hızlandım.

Bella elinden geleni yaptı, ona fazla hareket alanı bırakmasam da her hamleye karşılık verdi. Ama beni vücudunun her santimine bağımlı hale getiriyordu. Hızlandım, lanet olası kalbim bir orospu çocuğu gibi atıyordu. Gözlerimin önünde ışıklar yanıp sönüyordu. Bu kadın bana ne yapıyordu?

Yatak başlığının duvara hafifçe vurması onun kıkırdamasına ve benim neden oldu. İstedığım son şey kapının uçarak açılmasıydı. I

yavrunun henüz uyumadığını hissetti, her ses gün gibi açıktı.

Yüzümde bir sırıtışla, kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım, onun düzensiz nefes alışının sesinin tadını çıkardım. Çok geçmeden bir anlık bir coşkuya kapılmaya hazır olduğunu hissettim.

"Benim için gel, güzel bayan. Sert ve hızlı gel." Sözlerim , sesim onunki kadar boğuktu. Kasları kasılmaya devam etti ve ben de onun içinde patlamamak için dişlerimi sıktım.

İnlemeleri yumuşak ama nüfuz ediciydi, her ses beni garip bir bulanıklığa itiyordu.

"Sen çok... inanılmazsın," diye fısıldadı tüm vücudu gerilirken, saniyeler sonra doruğa ulaştı.

Bir parçam rahatlamıştı çünkü kendimi daha fazla tutamayacağımı ve onunla işimin henüz bitmediğini biliyordum.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Yatağı tırmalıyor, nefes nefese kalıyor ve yarı gülüyordu. Yaşadığı zevkten çılgılık atmak istediğini hissediyordum. Tutuşumun izin verdiği ölçüde çöktüğünde saçlarını bıraktım. Ancak parmağımla karanlık deliğini okşadığım anda başını omzunun üzerinden attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" Ona sıırttım ve kaşlarını çattı, bana tekrar eziyet etmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Kalçalarını sallayıp bana doğru geri ittiğinde, inanılmaz kokusundan bir dalga burun deliklerime doldu.

Kadın sadece kokusuyla bile beni sarhoş edecekti. Yemi yutmuyordum, başparmağımı olabildiğince nazikçe içeri itiyordum.

Onun inlemelerini duymak için can atıyordum ve bir dizi inlemeyle tekrar ödüllendirildim.

"Sen çok... kötüsün."

"Harika olduğumu söylediğini sanıyordum," dedim ona birkaç kez içeri ve dışarı pompalarken.

"Yalan söyledim."

"Yalan

söylemek

günahtır." "Ne

olmuş yani?"

Sikimin başını göt deliğine doğru kaydurdım, ilk başta sadece bir inç içeri bastırmak için acele etmedim. Sonrasında vücut hareketlerini okudum ve yumuşak inlemelerine dikkat ettim. Vücudunun nihayet rahatladığını hissettiğimde, iki inç daha içeri ittim.

Güzel doktor mutlak kontrolün bende kalmasına izin vermeyecekti. Vücudunu bana doğru sürdü ve sikimi neredeyse sonuna kadar içeri sokmaya zorladı.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı ve başını geriye attı. "Bu muhteşem."

"Beğendiğinize sevindim. Hayal kırıklığına uğratmak istemem." Geri çekildim, tekrar içeri ittim. Üçüncü kez yaptığımda sırtını kamburlaştırdı. Onunla ilgili her şey fazlasıyla davetkârdı. Saatlerce yatakta sıkışıp kalabilirdik.

Bu sefer daha yumuşak bir ritim kullanıyordum ama onu hâlâ sert bir dokunuşla beceriyordum. Kalçalarını kavırıyor, kendiminkileri ileri doğru itiyordum. Sıcaklığı canlandırıcı, teninin yumuşaklığı baştan çıkarıcıydı. Dayanıklılığımı koruyabilseydim bunu saatlerce yapabilirdim ama uzun zamandır kontrol seviyem üzerinde sıkı bir tasma vardı.

Dört vahşî itiş daha ve daha fazla dayanamadım, içimin derinliklerinde patladım.

Bunun bir anlamı olup olmadığını ya da kalmaya zahmet edip etmeyeceğini zaman gösterecekti ama onun hayatını kurtardıktan sonra içimde bir şeyler değişmişti. Sadece onu istemek ya da onun dokunuşuna ihtiyaç duymak değil.

Onun kalmasını istedim.

* * *

"Şu karda mı kaldın?" Shephard sordu.

"O benim değil, Shep. Ayrıca, şehirde uzun süre kalacağından şüpheliyim."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Sadece kızını kurtardığım için." Köpeği dışarı çıkarma bahanesiyle ön verandaya dönmüştüm ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ondan değil. Koşullar elverseydi Bella'yla yatakta kalabilirdim ama hâlâ yapılması gereken işler vardı.

Ayrıca, zihnim tamamen yeni bir dizi şeytan yaratıyordu.

Zifiri karanlıkta eve vardığımızda Mercedes'inin sağ salım geri getirildiğini gördük. Ulaştırma Bakanlığı'ndan gelen görevliler de kasabaya giden yoldaki enkazı temizlemişlerdi.

Danger Falls'la ilgili hoşuma giden şeylerden biri, kasabadaki herkesin turizm endüstrisinin gelişmesinin nedeni olduğunu bilmesiydi. Ailemizin milyonlarca dolar harcayarak yenilediği tatil köyü ve şaraphane tam olarak faaliyete geçtiği andan itibaren her işletme büyük bir sıçrama yapmıştı.

Kimse haciz endişesi yaşadığı günlere geri dönmek istemiyordu, bu yüzden işler hızlıca hallediliyordu. Bana her bayramın bu yüzden bu kadar coşkuyla kutlandığı söylenmişti.

"Saçmalık. Sana karşı bir şeyler hissediyor."

Shephard beni nasıl kızdıracağını Hunter'dan daha iyi . Ya da belki de beni daha çok etkilemesine izin verdim.

"Çok şey yaşadı Shep. şu anda hiçbir şey düşünemiyorum." "Senin bir şeyden çekindiğini hiç bilmezdim."

İfadesini kabul etmek niyetinde değildim. Bazen en çok arzuladığımız şeyler, uzak durmamız gerekenlerdi.

Her zamanki iç çekişi, gardımın düşmesine izin vermeyerek geri adım atacağımdan emin olduğunu gösteriyordu. şeytanlarıyla savaşıp kazanmasına duyduğum hayranlığı henüz onunla paylaşmamıştım ama paylaşamazdım da. Bu, çelik bir çapa gibi taşıdığım şeytanlar hakkında uzun bir sohbete yol açabilirdi.

"Bugün tesise geç geleceğim. Biraz köpek maması almam gerekiyor." Sesim öncekinden daha hırçındı.

"Yani yavru sende mi kalacak?"

"Bella'nın ne planladığını bilmiyorum ama köpeğin yemek yemesi gerekiyor. Ayrıca, birisine ait olma ihtimali de yüksek."

"Hiç sanmıyorum. Personele sorup soruşturmasını söyleyeceğim ve belki kasabaya giderseniz Poppy ile bu konuda konuşabilirsiniz. O bölgedeki tüm hayvanları tanır."

"Poppy. Evet, fena fikir değil. Cally lokantayı sevecektir." Poppy's Diner, evcil hayvanlara izin veren hoş bir atmosferde iyi yemekler sunuyordu. Hatta onlar için ev yapımı yemekler pişiriyor ve hiçbir ticari satış noktasında bulunmayan inanılmaz ikramlar sunuyordu. Ama aynı zamanda yerel halktan birinin saklamaya çalıştığı her küçük kirli sırrı öğrenebileceğiniz bir yerdi.

Bu yüzden ev yapımı bir yemekten hoşlansam da oraya çok nadiren uğradım. Şerifin enseme solumasıyla yeterince sorun yaşadım.

"Gördün mü? Şimdiden bir aile babası olmuşsun."

"Kapa çeneni. Tamam mı? Gündemimde yok." Gecenin bir yarısı aklıma olası bir gelecekle ilgili o tek düşünce gelmişti. Kendimi gerçekten biriyle birlikte görebiliyordum. Ancak bunu kimseye itiraf etmeye hazır değildim. Şu anda değil.

İçerideki adam da dahil.

"Beni neden aradın?"

"Lanet ofise gelmemeni söylemek için. Dün gece kasabanın kahramanıydın. Tatil köyündeki herkes şimdiden kurtardığın hayatlardan bahsediyor."

"Sakın bana kahraman deme Shep. Bu saçmalıktan nefret ettiğimi herkesten iyi biliyorsun."

"Tanrım, dostum. gerek."

Neden bana anlatmadığı bir şeyler olduğunu ? "Sadece konuş. Seni çok iyi tanıyorum. Dökül yoksa kapatırım."

Güldü. "Beni çok iyi tanıyorsun. İşte anlaşma. Kız arkadaşın için kulübeyi aldığında bilgisayarı kontrol etmedin."

"O benim kız arkadaşım değil. Tamam mı?"

"Sen nasıl istersen. Her neyse, bu gece geç saatlerde bir grup gelecek. İki aydan fazladır rezervasyon yaptırmışlar. Yollar açık olduğu için içeri girebilirler. Kötü bir haber olduğunu biliyorum ama özellikle Wyoming'deki kulübeyi istediler."

Lanet olsun.

"Peki, başka bir kabine ne dersin?"

"Tatil köyündeki tüm odalar gibi onlar da dolu. Üzgünüm dostum. Başka bir şey bulman gerekecek."

"Lanet olsun. O lanet handa ya da pansiyonda oda olduğundan da şüpheliyim." Shephard bana, "Senin için kontrol etme cüretini gösterdim," dedi.

"Sakın . Lanet tatil yüzünden hiçbiri müsait değil. Lanet olsun. Ona ne söylemem gerekiyor? Hiçbir önerim yok."

Shephard boğazını temizledi. "İstiyorum ama bundan hoşlanmayacaksın."

"Ne?"

"Senin yerin. Bir sürü odan var ve bunu biliyorsun."

İkimizin de hoşuna gitmeyecek bir karşılık vermeden önce önerdiği şey hakkında gerçekten düşünmem gerekti. Özellikle de sabahın bu erken saatinde. "Bu mümkün değil."

"Mümkün değil mi yoksa bu kızdaki hoşlandığını ve kalmasını istediğini anlayacak kadar kafanı kışından çıkaramıyor musun?"

Tıslayarak telefonu çektim ve köpeği çağırmak için ıslık çaldım. Muhteşem ama çok zayıf olan yavru köpek çam ağaçlarının arasından fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. Kuyruğunu sallıyordu ve kalbim kız için acıyordu. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bunun dışında pasaklısın, nedenini söyle."

İyi bir cevabım olmadığını biliyordu. Kulübem çok büyüktü, buradakinden bile daha büyüktü ve bu da beni çok rahatsız ediyordu. Orada yaşamak bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatmıştı. Bir parçam tereddütlerimden nefret ediyordu ama iyi bir arkadaş değildim ve bunu biliyordum. "Telefonu kapatmalıyım ki ona söyleyebileyim."

"Dostum. Farklı bir hayat istemenin sorun olmadığını ne zaman öğreneceksin? Sen bunu hak ediyorsun. Sadece uzan ve al."

"Bunu aklımda tutacağım ama ben sen değilim. Geçmişin peşini bırakma yeteneğim yok. Sonra uğrarım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bir gün izin al. Lütfen." Güldü ve içimden bir ses hâlâ bir şeyler sakladığını söyledi.

"Başka ne var? Bana söylemediğin ne var?" Bu sefer hırladım, bu işi uzatmasına sinirlenmiştim.

Çıkardığı bıkkınlık dolu ses bir şeyler sakladığının açık bir göstergesiydi. "Bunu sana söylemek istemezdim ama bilmen gerekiyor."

"Neyi biliyorsun?"

"Dün gecedan ve Bella'nın trajediyle nasıl başa çıktığından sonra misafirinizi merak ettim."

Anında tüylerim diken diken oldu. "Onu mu kontrol ediyordun? Senin derdin ne lan?"

"Hey, sen benim kardeşimsin ve o bizim kığımızı kurtardı, ama ikimiz de operasyonumuza adım atan herkesle ilgilenmek . Bilirsin, sigorta? Davalar?"

"Anladım Shep. Ben aptal değilim."

"Hayır, değilsiniz ama yüzünüzü de gördüm. Kimlik bilgilerini kontrol ettim. Bu gezegendeki herkesi araştırabilen bir dostum var. Bana bir iyilik borcu vardı."

"Ve?" Vücudumdaki her kasın gerildiğini hissettim.

"Ve Bella Winters adında, bırakın tıp fakültesini, üniversiteden mezun olmuş hiç kimse yok."

Bu haber beni derinden sarsmış olsa da, hikâyenin devamının olduğunu biliyordum. "Bunun kızlık soyadı olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Resmi bu şekilde biliniyorsa ortaya çıkması gerekirdi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de bilgi eksikliğinin gerçek bir açıklaması vardır, ama dediğim gibi, size söylenmesi gerekiyordu."

Yeni bir öfke patlaması beni tam karnımdan vurdu. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum ve bunu kurcalamak bana düşmezdi. "Kimin bir sırrı yok ki kardeşim? Söyle bana."

"Evet, ama aradaki fark şu ki, eğer biri onun gerçek bir doktor olmadığını öğrenirse, Pazar gününden itibaren her altı şekilde de dava edilebiliriz. O zaten lanet olası bir yerel kahraman. Bu kasabada insanların nasıl olduğunu bilirsin. Sorular soracaklardır. Bella onlara cevap vermeye hazır mı?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. "Bırak da işimi halledeyim."

Shep bana "Sadece senin işin değil," diye hatırlattı. Ses tonu endişesini ve giderek artan tedirginliğini yansıtıyordu. Ne kadar sinirli olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Anladım. Ben hallederim."

Aramayı sonlandırmak benim seçimimdi. Telefonu başıma dayadım. Ne yapmam gerekiyordu?

"Bana neyi anlatacaksın?" Bella arkamdan sordu.

"Önemli bir şey değil." Bu haberi ondan daha ne kadar saklayacağımı sanıyordum? Ve o bana daha ne kadar yalan söylemeye devam edecekti? Güzel menekşe rengi gözlerine baktığımda, sadece devam eden acı ve üzüntüyü değil, aynı zamanda kendini korumaya yönelik sağlam bir inancı da fark ettim.

Ben de dahil.

"Yapma bunu. Söylediklerinizin bir kısmına kulak misafiri oldum. Burası kiralık, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi arıyordu.

Nefes verirken, köpeğin verandaya zıplamasıyla bir an dikkatim dağıldı, açık ön kapıdan içeri koşmadan önce mutlu bir şekilde karları silkeledi. "Evet, öyle. Başka müsait yer yok."

Beni inceledi, belki de başka bir şey söylememi bekliyordu. "Peki o zaman. Kader yoluma devam etmem gerektiğine karar verdi." Bakışları kederliydi, döndü ve içeri girdi.

"Bekle. Yapma bunu," dedim ona.

"Ne var? Şimdi saçlarından kurtulacağım, ki belli ki istediğin de bu."

"Hayır, bu doğru değil Bella. Ben sadece... Ben buna alışık değilim. Tamam mı? Ama henüz gitmiyorsun. Kocaman bir evim ve bir sürü odam var. Benimle kalmaya geliyorsun."

"Neden?"

"Neden? Nedenini biliyorsun." Lanet olsun. Kendimi ondan uzaklaştırmak için çok iyi bir zamandı ama bir türlü yapamıyordum. Belki de bir şekilde taşaklarım tasma takmıştı bile.

"Yeterince iyi değil, Jagger. Eğer beni orada istemiyorsan neden seninle kalmaya geleyim ki?"

İki adımda tam arkasıdaydım ve onu omuzlarından çeviriyordum. En azından bunu yapmama izin verdi. Bir cevaba ihtiyacı vardı ve düzgün bir cevabı hak ediyordu. "Çünkü gitmeni istemiyorum. Arkadaşlığını seviyorum ve gidersen peşine düşmeyeceğimden emin değilim. Seni bulduğumda içine koyacağım kafesten hoşlanacağını sanmıyorum ve sanırım artık seni bulacağımı biliyorsun."

Kaşları çatıldı, hafif bir gülümseme belirdi. Sarılmak için kollarını bana doladı ve birkaç saniye sonra başını kaldırdı. "Kalmak istiyorum." Fısıltısı önceki geceki gibi boğucuydu.

"Güzel." Tek bir parmağımla çenesini kaldırdım.

"Anne. Ona ne isim vereceğimi biliyorum. Zeyna. O bir prenses savaşçı. Değil mi?"

Cally'nin küçük sesi ikimizin de yüzüne gülümseme getirdi. "Sanırım bir köpeğiniz var."

"Yani bir köpeğimiz var demek istiyorsun," dedi Bella. "Kimse ona sahip çıkmadığı sürece."

Arkasını dönüp çömelerek kızıyla konuşmaya başladığında, kendimi içinden çıkamayacağım bir çıkmazın içine soktuğumu fark ettim.

Ancak kendime bunu yapma izni vermekten daha da tuhafı, aniden mutlu hissetmemdi.

Tek umudum, benim gerçekten kötü bir adam olduğumu anladığında her şeyin yıkılmamasıydı.

Sonra kaçırdı ve ben de ona izin verirdim.

BÖLÜM 17

B*ella*

Telefonum bir mesajı işaret ederek cıvıladı.

Anında gerildim, sinirlerim endişeyle gerildi. Ön camdan dışarı bakarak sesi duymazdan geldim.

"Zeyna banyosunu beğenmedi, anne," dedi Cally arka koltuktan.

"Belki değil, ama bu araca bir tane olmadan binmeyecekti," dedim ona. Temizlikçiler kulübeyi bir sonraki misafirler için hazırlamaya geldiklerinde onların da pek mutlu olmayacaklarını hissediyordum. Alt katın tamamı ıslak köpek gibi kokuyordu. "Senin çamurda oynadığın zamanki gibi kokuyordu."

Cally kıkırdayınca içim rahatladı. Bütün sabah endişeliydim. Mesaj bunu daha da kötüleştirdi.

Bir mesaj daha geldi ve tüylerim diken diken oldu. Esme'nin ona indiğim yerle ilgili her şeyi anlatmadığım için beni azarlıyor olma ihtimali vardı ama içimden bir ses aksini söylüyordu.

Joel yine benimle alay ediyordu, beni bilerek gergin tutuyordu.

Telefonum çantamdayken zil sesini kapatmamıştım. Benim sorunum neydi? Cevap çok karmaşıktı.

"Ben de banyo yapmayı sevmiyorum," diye itiraf etti Cally.

Onun mutlu kahkahalarını duymak tam da ihtiyacım olan şeydi. Özellikle de Jagger, yaşadığımız geceden sonra duygularını saklamamakta çok daha başarılı olsa da kara kara düşündüğü için.

Danger Falls'ta kaç gün ya da kaç hafta kalırsam kalayım Jagger'la kalmayı kabul ederek doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. O da teklifinin doğru olduğundan tam olarak emin değildi. Düşünceli tavrından bunu anlayabiliyordum.

Benim bir sahtekâr olduğumu biliyordu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bu yüzden sessiz kaldı, ona yalan söylediğim için öfkeleni.

Benim hakkımda öğrendikleri, ateşlenmeyi bekleyen bir dinamite benziyordu. Ve fitil kısaydı. Ona güvenebilir miydim? Telefonu eline alıp Joel'le ya da adamın aynı derecede korkunç avukatıyla temasa geçmeyeceğini nereden bilebilirdim?

Ben yapmadım.

Bu yüzden sessizliğimizle başa çıkmak daha kolaydı.

Bir mesaj daha geldiğinde Jagger sonunda koltuğunda kıpırdandı. Sesi duymuş muydu? Elbette duymuştu. Adam bir radar feneri gibiydi, her sesi yakalıyordu.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu.

"Önemli bir şey olmadığına eminim."

"Doğru," diye homurdandı.

Hem telefonumu hem de onun küçümseyici yorumunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ancak başka bir mesaj geldiğinde, öfkeli tarafım devreye girdi. Sert bir hareketle telefonumu elime aldım.

Metin çok çirkindi ve Yoel'in niyetini çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

Joel: *Gerçekten küçük kızımla benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?*

Joel: *Seni bulacağım ve bana karşı geldiğin için çok pişman olacaksın.*

Joel: *O videoyu yayınlayacağım. sanmayın.*

Yanlış kişiye attın.

O senin kk kızın değil. O benim kızım.

Hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim, Jagger'ın yanımdaki koltukta anlamak geçmişimden asla kaamayacağımı pekiştiriyordu.

Seni bulacağım kk kaltağım. Ve bulduğumda, gitmeye çalışmanın bedelini ödeyeceksin. Sen benim karımsın. Ve seni temin ederim ki sana yakın olan herkes sana yardım ettikleri için nefret edecekler.

Neden umursuyordu ki? Neden beni geri istiyormuş gibi davrandı?

Ben: Ben de artık senin karın değilim. Onunla yattığında her şeyi berbat ettin. Eğer arkadaşlarımdan birine bile dokunursan, seni çok uzun bir süre hapiste tutacağımdan emin olabilirsin.

Titremeye başladım. En iyi arkadaşımı tehdit ediyordu.

Esmenerede olduğumu bilmiyor.

Neden canımı sıkıyordum ki?

Joel: *Bir neşterin sinirleri ve tendonları yavaşça ve etkili bir şekilde yok etmesi bleyici bir şey.*

Beni bırak. İstediğini aldın. Ona dokunursan, ölürsün.

Ekranda yüzen  küçük noktayı görmek için bekledim, ama hiç yoktu. Bir kaç dakika geçti ve ben onun gelmeyeceğini biliyordum.

Cevap. Benimle yine oynadı ve kazandı. Kimseyi açıkça tehdit etmiyordu, ancak iyi bir dedektif söylediklerinden bir dava çıkarabilirdi. Ama Baltimore'da Joel Brockford önemli bir adamdı, korkulması gereken biriydi çünkü babası bir şeyler yapmak isteyen herkesin sahibiydi.

O anda telefonumu kapattım ve Joel'in neredeyse mükemmel olan manipölasyon yönteminin kurbanı olmayı reddettim. Bu konuda ustaydı, ameliyat sırasında bile beni diken üstünde tutuyordu.

"Bir sorun mu var?" Jagger sordu.

"Halledemeyeceğim bir şey değil."

Cevap vermese de, her sinirlendiğinde ya da kızdığında yaptığı gibi göğsünün inip kalktığını fark ettim. Ayrıca başını sallaması bana inanmadığını gösteriyordu.

Yaşadığımız travmatik geceden sonra ikimiz de çalışmadığımız için birkaç şey almak üzere kasabaya gidiyorduk. Yataktan sürünerek çıktığımda yorgun olduğumu, her kasımın ağrıdığını kendime itiraf etmek zorunda kalmıştım.

Ancak durumum tamamen bir dağ yamacından düşmek üzere olmamdan ya da hava tahminlerini dinlemesi gereken turistlerle ilgilenmemden kaynaklanmıyordu. Hatta güzeller güzeli kızımın asla bulunamayacağını düşündüğüm zamanki duygusal durumumdan da kaynaklanmıyordu.

Çoğunlukla ateşli seks yüzünden.

O dönüş yaparken alt dudağımı ısırdım, önceki akşam yolun kapatıldığı alana yaklaşırken yavaşladım. Şimdiye kadar tek şerit açılmıştı, bayrakçılar insanların sırayla gitmesine izin veriyordu.

Hayatımı toparlamaya çalışmak yerine seksi bir adamla yaşadığım cinsel kaçamakları düşünmem korkunç muydu? Belki de öyleydi. Faydalı kelime 'denemek'ti. Şimdiye kadar pek de iyi bir iş çıkarmamıştım. Artık herkes mesleğimin cerrahlık olduğunu bildiğine göre, kasaba halkının beni rahat bırakmayacağını hissediyordum.

Ancak şu an için ilaçlardan uzak durma kararında ısrarlıyđım. Her yönüyle çok acı vericiydi.

"Anne. Zeyna için oyuncak alabilir miyiz?" Cally sordu.

Yavaşça Jagger'a baktım. Kızım her konuştuğunda zırhında küçük bir çatlak fark ediyordum. Çok küçüktü ama o boz ayının altında kendi ritmiyle atmaya devam eden bir kalp olduğunu biliyordum. Kulak misafiri olduğum konuşma beni tekrar kendi zihinsel inzivama çekmişti.

Beni burada isteyip istemediğini bilmiyordu.

O zaman neden kulübesini teklif etti? Ya da belki de öneriyi kardeşi yapmıştı. Durum ne olursa olsun, şimdiden onun alanını doldurduğumu söyleyebilirdim.

Bayrakıların yanından geçtik ve Cally arka koltukta diz çökerek onlara çılgınca el sallamak zorunda kaldı. O kadar iyi bir kalbi vardı ki, bana sürekli tüm bunlara neden değdiğini hatırlatıyordu.

"Onlara biraz su vermeliyiz, anne."

"Belki dönüşte alırız," dedim ona. "Ayrıca, eminim biraz vardır." Büyük küçük tüm canlıları severdi, sanki dünyayı kurtarabilecekmiş gibi davranırdı. Beni besleyecek kimsem olmasa da onun yaşındayken ben de böyle hissederdim. Hayatta kaldığım sürece ona başarılı olması için gereken tüm araçları sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kaç kez öleceğimi düşünmüştüm? Çok fazla. Başımı ne eğdim, duyguların beklenmedik saldırısı şu anda ihtiyacım olan şey değildi.

İki şeritli yol dört şeride çıkarken bir dönüş daha yaptığında bakışlarının sıcaklığını hissettim. Nüfus istatistiklerini de içeren şehir sınırları tabelasını görebiliyordum. Buna odaklandım ve hıçkırıklara boğulmamak için dilimi ısırđım.

Jagger'ın bana ne syleyeceğ i hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun gibi bir adamın içeri girdikten sonra kekelemesi hiçbir şey bilmediğ anlamına geliyordu. Belki de sadece kahveye ihtiyacım vardı. Bolca kahveye. Bu noktada bir serumla bile başa ıkabilirdim. Hâlâ korkunç anıların içinde kaybolmaktan korkuyordum. Bugün neden bu kadar duygusaldım?

Cevabı biliyorsun.

O seni bulacaktır.

Joel'in kullandığım soyadı hakkında tahminlerde bulunması gerekecekti. Sonunda annemin kimliğini öğrenmem iki yılımı aldıktan sonra -evlat edindiğim soyadı da dahil olmak üzere- onu aradığımı ona söylememiştim. Bırakın ne bulduğumu. Bununla birlikte, eski eşime karşı tanıklık etmeyi teklif etmemiştim, dolayısıyla bana herhangi bir koruma sağlanmamıştı. Tek bir istismar ihbarım, saldırının benim hatam olduğu hissine kapılmamla karşılanmıştı. Brockford ailesinin ceplerinin ne kadar derin olduğunu o zaman öğrenmiştim. Annemin adını kullanmak tek seçenek gibi görünüyordu.

Yine de, Joel'in bunu öğrenme ihtimali düşük olsa bile, bir yolunu bulacağından endişeleniyordum.

"Anneciğim. Bir külâh dondurma alabilir miyim?"

"Dondurma mı?" Jagger sonunda araya girdi. "Dışarısı otuz derece falan."

Cally ve ben birlikte, "Dondurma için kötü zaman yoktur," dedik. Cümleler kurmayı başardığından beri bu bizim küçük anne-kız sloganımız olmuştu. Neredeyse dört yaşında bu kadar yetişkin gibi konuşmasına şaşırmıştım. Daha da büyük hayalleri olan büyük bir kız gibi.

O kız olduğumu hatırladım.

"Peki o zaman. Sanırım bunu gerçekleştirebiliriz. Tabii anneniz de onaylarsa" dedi.

"Yaşasın! Anne. Çok iyiydim."

Nefes verirken neredeyse uzanıp bacağını sıkacaktım ama vazgeçtim. Biz bir çift değildik. Kendime sürekli bunu söylemek zorundaydım. "Evet, tatlım. Yaptın."

Woof.

Zeyna söze girdi ve ben de Cally'nin dünyasının yavrunun kaybıyla yıkılmaması için sessiz bir dua ettim. Sonunda nereye gidersek gidelim onu yanımda götürüp götüremeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da onu umutsuzca arayan birine mi aitti?

"Önce evcil hayvan dükkanına uğrayıp bir tasma ve tasma kayışı, biraz da mama alacağız," dedi ve sessiz alanına geri döndü. "Ve belki birkaç oyuncak!"

"Tamam. Zeyna'nın kayıp olup olmadığını sorabileceğimiz bir yer var mı?" Cally'nin duymaması için sesimi alçak tutmaya çalıştım. Hayatta olduğu için çok şanslıydı, birkaç çizik ve darbe, çürükler ve sıyrıklar aklımda yeterince uzun süre kalmasına engel olmamıştı. Küçük kızın ölümüne ne kadar yaklaştığından haberi yoktu.

Oh, Tanrım.

Elimi yüzüme bastırdım ve kendimi tutabilmek için dua ettim. Küçük kasabalar haberlerin hızlı yayıldığı yerlerdi. Olayları tekrar tekrar gözden geçirmek zorunda kalacağıma dair bir his vardı içimde. Bunu kaldıramazdım.

"Elbette. Poppy's Diner. Dördümüzün de bir şeyler yemesi için iyi bir yer."

O da bu konuda mutlu görünmüyordu. "Zeyna dahil mi?"

"Danger Falls köpek dostu. Neredeyse her işletme ve mağaza. Durup bir köpeği sevmeyecek tek bir kişi bile yok. Çılgınca bir şey."

"Kötü bir söz söyledi."

Bir kahkaha attım. "Evet, yaptı ve özür dilemesi gerekiyor."

Jagger sonunda gülümsedi. "Çok özür dilerim. Ben kötü, çok kötü bir çocuktum." Bu kez bana bir bakış fırlattığında, aramızda bir anlık yakınlık oluştu.

Bu adama hayrandım ama boynundaki çapayı atmasına nasıl yardım edebilirdim? Eğer dikkatli olmazsa, yakında bir ilmiğe dönüşecekti.

Aramızdaki garip sessizlik anları millerle ya da galonlarla ölçülebilirdi. Hangisinin duruma daha uygun olduğundan emin değildim. En azından kasaba sınırları göründü ve kendimi tuhaflığa kaptırabildim, binalar gerçekten de bana tatil filmlerinde ya da televizyon dizilerinde gördüklerimi anımsatıyordu, gerçekte hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyorlardı.

Konu romantizm olduğunda, ruhumun her zerresiyle onu arzulamama rağmen kötümserdim.

Tuğla cepheler de dahil olmak üzere her binanın farklı bir canlı renge boyandığı kasabanın tropikal bir atmosfere büründüğünü görebiliyordum. "Danger Falls beklediğim gibi değil," dedim ona.

"Her turist bunu söyler," diye itiraf etti. "Kasabanın daha dostane görünmesi için yeniden dekore edilmesinde ailemin parmağı var."

"Ailen mi?"

Gülüşünün bir anlamı vardı ve bunu benimle tartışmadı. "Evet, Foxhead Resort'u satın aldılar, ölmekte olan kasabaya yeniden hayat getirmeye kararlılar."

"İyi iş çıkarmışlar gibi görünüyor." Her yer insan kaynıyordu, yerde kalan kar Noel havası katıyordu. Kaldırımlar çoktan temizlenmişti. Bunu şaşırtıcı buldum. Her kapıya çelenkler asılmış, her sokak lambası çelenk ve ışıklarla süslenmiş, her birini Noel Baba ya da bir kardan adam temsili kaplamıştı.

"Bak, anne! Noel Baba."

Bayramlar onun için çok şey ifade ettiğinden kalbim acıyordu. Noel benim dünyama kalp kırıklığı getirmişti, ama onun birkaç kısa yılında ona mevsimin neşesini getirmeye çalışmışım.

En sevdiği Noel şarkısını söylemeye başladığında kahrımı bastırdım. "Küçük kıza aldırma. Tatillere doyamıyor. Onlardan nefret ettiğini biliyorum."

"Evet, ," diye itiraf etti. "Sebeplerim var."

"Anladım." Anladım. Ya Joel ya da ben her zaman çalışmak zorundaydık, beni katılmaya zorladığı tipik şirket partisi dışında tatil sezonunun tadını hiçbir zaman tam anlamıyla çıkaramamıştık.

"Bildiğinden daha fazla."

Son kısmı sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi ve aklımda bir sürü soru oluştu. Çok geç kalmıştım. Evcil hayvan dükkanının tabelasını fark ettim ve iç çektim. Bugün en zor günüm olabilirdi.

* * *

Jagger

Sırlar.

Tehlike.

Her ikisi de benim dünyamda her yerdeydi. Sırları yakın tutma ustası olmuştum, onlar törenle hayatımı mahvetmeye çalışırken onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Onları bir kenara itebilme konusunda çok iyi olmuştum.

Bella bunu yapabilecek kapasitede değildi. Belki de Cally yüzünden. Sebep her ne olursa olsun, onun çektiği acılar öfkemi taze ve yüzeyin hemen altında tutuyordu.

Ona mesaj atan her kimse, en azından her gölgede taş kesilmesinin nedeninin bir parçasıydı. Bella bana söylemeyi reddettiği için bir şekilde neyle uğraştığımı bulmam gerekiyordu.

"Bak anne," diye tekrar ciyakladı Cally. "Noel Baba."

Kasabaya vardığımızda tüm halkın dışarıda olduğunu gördük. Bu düşünceyle kaslarım yeniden gerildi.

Alışverişten nefret ederdim.

Yiyecek satın almak tam bir baş belasıydı.

Ama burada, gelişen bir evcil hayvan dükkanının ortasındaydım, çok fazla turist ve yerli halk köpek pastanesinin arkasındaki ikramlara ve yüksek fiyat etiketleri olan doldurulmuş hayvanlara yaltaklanıyordu. Ama bu yapmam gereken bir şeydi. Cally'nin yüzündeki sevinç dolu ifadeyi görmek bile kalbimi ısıtmaya yetti.

Neredeyse.

Küçük kız köpeği Range Rover'ımdan çıkarmaya çalışırken Bella Cally'ye, "Zeyna tasmaları ve tasmaları olana kadar arabada kalacak," dedi.

"Ah, anne!"

"Hayır. Kaçmasını istemeyiz. Değil mi?" Bella kızının çenesini sıktı.

İkisinin de üzerinde düzgün bir palto olmadığını tekrar fark ettim. İkisi de bu tür bir hava için fazla dayanıksızdı.

" gelin. İkinizi içeri alalım." Kapıyı açtım, Cally'yi mağazaya soktum ve Bella'nın tepkisini görmek için bekledim.

Onu gördüğümünden daha dalgındı. Beni geçmeye fırsat , girişini engelledim.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonu yeniden talepkâr olmaya başlamıştı. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Neler oluyor?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sanırım biliyorsun. Mesajda ne yazıyordu ve kimden gelmişti?"

Bella bana ters ters baktı. "Seni ilgilendirmez."

"Benim evimde yaşayacağınıza göre, bu tamamen beni ilgilendirir."

Ofladı, sesi abartılıydı. "O zaman sanırım hayatından defolup gidebileceğim bir yer aramam gerekiyor." Bella benden sıyrıldı ama ben onun bu girişimini engelledim.

"Yapma bunu Bella. Bir şeyler yaşıyorsun ve bunun tehlikeli olduğuna dair içimde bir his var. Şimdi bana güven."

"Neden ki? Seni tanımıyorum."

Bileğini amaçladığımdan biraz daha fazla güç kullanarak yakaladım. "Bırak beni yoksa Tanrı yardımcım olsun."

Nefes vererek elimi bıraktım ve o bana bakarken tipik kendini beğenmiş bakışlarımı geri çektim. "Biri seni tehdit mi ediyor?"

"Hayır. Tanrı aşkına neden böyle düşünüyorsun?"

Çünkü birinin ne zaman varlığının her zerresini saran bir panik hissettiğini bilirdim. "Çünkü mesajla sarsılmıştın."

"Sadece memleketten bir arkadaşım onu aramadığım için beni rahatsız ediyor."

Gölüp geçmeye çalıştı.

Bana yalan söylemek için yaptığı kötü girişimi kolayca anlayabiliyordum. "Hepsinin bu olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Endişelenmeyi bırak, Jagger. Dün gece dün geceydi. Ben iyiyim."

"Uh-huh. Hadi ama." Bana yalan söyleme nedeni kendisiydi ama korkusunun kokusunu alabiliyordum.

"Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Benim için Cally'ye göz kulak olur musun? Lütfen?"

Başının düşündüğümünden çok daha ciddi bir belada olduğunu anlamak için lanet bir zihin okuyucu olmama gerek yoktu. "Elbette. Memnuniyetle."

Mutlu musun?

Kadın çok sinir bozucuydu ama ne sakladığını öğrenecektim.

Küçük bir kız ve bir köpek. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dükkânın sahibi beni fark eder etmez fırın tezgâhının arkasından fırladı. "Jagger Fox. Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Betty Barker birkaç yıldır buranın sahibiydi ve kocasının trajik telesiyej ölümünden kalan sigorta parasını alarak burayı açmıştı. bir keresinde tesiste düzenlenen bir evcil hayvan sahiplendirme etkinliğinde tanışmıştım. Bunu annem yapmıştı, yardım edebileceğimiz konusunda ısrar etmişti. O gün otoparkımız araçlarla ve muhtemelen tesiste asla bir oda ya da yazlık kiralamayacak insanlarla dolmuştu. Uzak durmaya çalışmıştım ama yaşlı kadın beni arayıp bulmuştu.

Simsiyah saçları ve kalın mavi göz farıyla bana neredeyse Betty Boop'u hatırlatıyordu.

"Evet, tasma ve kayışa ihtiyacı olan bir sokak köpeğimiz var. Biraz da köpek maması."

"Ne tür bir köpek?" Gözleri yavru köpeğe doğru kaydı, elleri birbirine kenetlendi. "Kahraman köpek. Aman Tanrım. Çok onur duydum. Bu da küçük Cally olmalı."

"Evet, hanımefendi," dedi Cally ona.

"Özel bir genç hanım için ne kadar da görgülü. Neden gidip seni kurtaran o çok iyi kız için mükemmel bir yaka aramıyoruz?" Betty elini uzatarak sordu.

"Zeyna. Prenses savaşçı."

Cally'nin sesi her zaman kalbimin bir parçasını yerinden çıkarırdı ve ben nedenini bilmiyordum. Kendimi bildim bileli bir çocukla vakit geçirmemiştim. Belki de annesinin tıpatıp aynısı olduğu içindir. Aynı keten saçlar. Aynı menekşe gözler.

"Peki o zaman. Tasma bir prenses için ekstra özel olmalı. Ve ikramlar."

Betty'nin hakkını vermeliydim; benim sefilce başarısız olduğum yerde o çocuklarla nasıl başa çıkacağını biliyordu.

"Bu arada, Jagger. Sadece tüm kasabanın seninle gurur duyduğunu söylemek istedim. O küçük kıızı kurtarmak için yaptıkların herkesin olduğu gibi benim de kalbimi ısıtıyor." Elini kalbinin üzerine koydu. "İyi bir kalbin var. Eminim annen de dönüştüğün bu adamla gurur duyuyordur."

Bundan emin değildim.

Yanıt vermemi beklemeden Cally ve Zeyna'nın arkasından gitti, küçük kız ulaşabildiği her şeye dokunuyordu. Üçü güvenli bir şekilde uzaklaştığında, dikkatimi tekrar mağazanın önüne verdim.

Bella kaldırımda volta atıyor, telefonuyla konuşurken hareketleniyordu. Ancak o caddeye bakan kaldırımın kenarına geçtikten sonra kapıdan çıktım. Binanın dış cephesine yaslandım, aşırı trafik ne dediğini duymamı engelliyordu.

Ama yüzündeki acı dolu ifadeden, konuştuğu kişinin onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum. Bir ayağımı duvara dayamıştım ve serin havanın tadını çıkarıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Saçmalık.

Arkasını döner dönmez, sivri bakışları oyunculukta berbat olduğumu doğruladı. Tekrar etrafında döndü, el hareketleri

daha önce. Kısa süre sonra telefonu kapattı ama ekranı yanmaya devam etti. iPhone'u kilitlenmeden önce bunu kendi avantajıma kullanacaktım.

Onunla yüzleştüğimde, bu sefer yüzünde birkaç saniyelik bir korkunun belirmesine izin verdi. "Benden ne saklıyorsun?"

"Bana sormayı bırak. Sen anlayamazsın ve ben sadece bu işin peşini bırakmak istiyorum. Anlamıyor musun?"

"Anladığım kadarıyla her gölgeden korkarken hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorsun."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Sözleri ısıırıyordu ve ben dişlerimi sıktım. Yakında hiçbirinde mine kalmayacaktı. "İyi. İstedğin gibi olsun."

"Bu arada. En azından sana yeni bir gömlek almalıyız. Ben ."

Buruşuk, mahvolmuş gömleğimi çekiştirdi ve ben de güldüm. "Evet, bunu yapabiliriz."

Yüz ifadesi yumuşadı, yumuşak mor gözlerinde umut alevlendi. Bu, kızını güvenli bir yere götürdüğümde bana attığı aynı bakıştı. O zaman beni öldüren aynı ifade şimdi beni neredeyse kırmak üzereydi. "Sadece biraz huzura ihtiyacım var. Lütfen anlamaya çalış."

"Peki ya mutluluk?"

Alay etti ve kapıyı açtı. "Baltimore'dan ayrıldığımda bundan vazgeçtim."

BÖLÜM 18

B*ella*

"Bir günde iki kardeş, Jagger. Sanırım öldüm ve cennete gittim." Tezgâhın arkasındaki kadın, Jagger'ın lokantanın kapısından kasıla kasıla girdiğini görünce şok olmuş gibiydi.

"Bakın kim gelmiş Lois," dedi başka bir yaşlı kadın yüzünü yelpazelerken. Kabinin öbür ucundan yemek arkadaşının koluna bir tokat attı.

"Jenny. Sakin ol kalbim. Pastanın üzerindeki krema gibi. Keşke onu yalayabilseydim," dedi Lois. Kocaman gözlükleri vardı, onları kaldırdı ve takdirle dudaklarını yalamazsa lanetleneceğim.

İçimden bir kahkaha yükseldi ama Jagger bana kötü kötü baktı.

"İkiniz de şunu keser misiniz?" diye tersledi tezgâhın arkasındaki kadın. "Müşterilerimle bu şekilde konuşamazsınız. Jagger. Ne büyük bir zevk. Hunter meşhur vişneli turtalarımın birini yemek için uğramıştı."

Umursamadığını söyleyebilirim. Kardeşleriyle arasında büyük bir düşmanlık vardı. Rekabet mi?

"Boş bir kabinin var mı Poppy?" Jagger onun cinsel imalarını görmezden gelerek homurdanan bir sesle konuştu.

"Şeker. Gerekirse müdavimlerimizden birini dışarı atarım." Tezgâhın üzerinden çeşitli kabinlere ve tezgâhtaki her tabureyi işgal eden çalışanlara kibirli bir bakış fırlatarak çok komikti.

"Böyle yapma, Poppy," diye araya girdi sonunda bir adam. "Kapa çeneni Mike. Benim yerim, benim kurallarım."

Mike ellerini havaya kaldırdı.

Bir kıkırdama çıkarıp gözlerimi kısarak Jagger'ın buruşuk ifadesini inceledim. Burayı seveceğime dair bir his vardı içimde. Hayatımda tanıdığım tüm erkekler arasında, insanların ona yaklaşması ve hatta merhaba demesi konusunda en kötüsü oydu. Birden bana Novocain kullanmadan kesici dişlerini aldırması gerektiği söylenen bir adamı hatırlattı.

Poppy's Diner tıklım tıklımdı, en az üç köpek daha renkli kabinlerin birkaçında sahiplerinin ayaklarının dibinde yerlerini almıştı. Burası bana ellili yıllarda görebileceğiniz bir restorani hatırlattı. Rengarenk. İlginç. Duvarları süsleyen resimler. Ve cafcaflı bir ışıklandırma. Yanılmıyorsa neon. Burayı gece aydınlatılmış olarak hayal edebiliyordum. Bir müşteri bunu bir mil öteden görebilirdi.

İçeri girer girmez karnım guruldamaya başladı. Pişmiş elma, tarçın, taze kahve ve vanilya kokusu aldım. Cally çoktan bacağımı çekiştirmeye başlamış, bir pasta kaidesinin üzerine ustalıkla yerleştirilmiş köpek bisküvilerini işaret ediyordu, cam kaplama toz ya da istenmeyen, yıkanmamış elleri engelliyordu. Televizyon seyretmek dışında köpek bisküvilerini nereden bildiği beni aşıyordu.

"Bak, anne, bak! Zeyna için! Pwease. Bir tane alabilir miyiz?"

"Yavru için bir tane alacağım," dedi Jagger, kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarırken. En azından ona güzel bir uzun kollu Henley almama izin vermişti. Karamel rengi koyu çikolata rengi saçlarını vurguluyordu. Buna karşılık, hem Cally hem de benim için kar botları ve daha sıcak tutan montlar da dahil olmak üzere birkaç parça eşya almam konusunda ısrar etmişti. Son dakikada kredi kartını tezgâhın üzerine fırlatmış ve bir şey satın almama izin vermemiştir.

Evcil hayvan dükkanında da aynısı olmuştu, kendi deyimiyle 'rahatımızı sağlamak' için birkaç parça eşya almak için hırdavatçıya gittiğinde de aynısı olmuştu.

Çünkü kulübedeki havluları yırtık pırtıktı. Sonunda bizi şımartmasını engellemeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Hiçbir işe yaramıyordu.

"Saçmalık," dedi Poppy. Ellerini sildiği havluyu arkasına atarak tezgâhın arkasından çıktı. Yaşlı bir kadındı, parlak gülümsemesi bana seksenli yılların filmlerini hatırlatan kıyafetine çok yakışıyordu: morun çeşitli tonlarıyla vurgulanmış floresan pembe, gümüş yıldızlarla parıldayan dar pantolonu.

"Bunu yapmana gerek yok, Poppy," dedi Jagger. "Bella hayırseverlikten hoşlanmaz."

Sadece beni kızdırmaya çalışıyordu ve ben de ona bu fırsatı vermemeye karar vermiştim.

"Pft," diye tısladı. "Ona aldırma şekerim. Tilki oğlanların her zaman huysuz oldukları bilinir." Örtünün altından iki bisküvi aldı, Zeyna'ya doğru eğildi ve googling sesleri çıkardı. "Küçük bir kahraman. Bir prenses savaşçı için Zeyna. Değil mi?"

"Evet. Evet!" Cally bir aşağı bir yukarı zıplayarak benim onun imzası haline gelen dans hareketini yaptı.

lokantada bizi eğlenen bir ifadeyle izlemeyen tek bir müşteri kalmadı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Şu anda daha büyük bir kalabalığın içinde olmaya ihtiyacım yoktu. Kadınlar kibar olmaya çalışıyorlardı ama gözlerinde hançer olduğuna yemin edebilirdim. Belli ki Jagger şehirde çok popülerdi. Nedenini anlayabiliyordum.

"John, bir tas su daha getir," diye seslendi Poppy omzunun üzerinden. "Aramızda yeni bir tüylü misafirimiz var, gerçek bir kahraman. Ona bir de çizburger hazırla."

Cally sadece onun yapabileceği gibi soluk soluğa kaldı, o kadar melodramatikti ki gülümsemek zorunda kaldım. "Teşekkür ederim,

Poppy. Çok nazıksın."

"Saçmalama kızım. Sen Doktor Bella olmalısın," dedi Poppy. Elini uzattı, gülümsemesi karşı konulamayacak kadar içtendi.

"Sadece Bella. Tamam mı?" Onu salladım ve anında sıcaklık hissettim.

"Ben Poppy Danfield. Bu muhteşem işletmenin sahibiyim. Üçünüzü... dördünüzü benden öğle yemeği için satın almak istiyorum."

"Hayır, Poppy. Çekimizi biz halledebiliriz," diye ısrar etti Jagger.

Elini ona doğru salladı. "Ona aldırma şekerim. Dediğim gibi. Huysuz."

"Evet, öyle. Bayan Danfield. Zeyna hakkında bir şey biliyor musunuz? Yani, tasma takmıyordu. Çipli olup olmadığını öğrenmek için henüz bir veterinere gitmedik ama onu tanıyıp tanımadığınızı merak ediyordum."

"Poppy. Lütfen. Biraz tanıdık geliyor." Poppy çenesini ovuşturdu ve tezgâhın ucunda oturan adama doğru baktı. "Doktor Welby. Bunlar Bella ve Cally, sanırım Jagger'ı da tanıyorsunuz."

Doktorun Jagger'a bakışını yakaladım. Görünüşe göre oda arkadaşım erkekler tarafından pek sevilmiyordu, sadece kadınlar şehirde kendilerine sunulan göz zevkini takdir ediyorlardı. Yaşları ne olursa olsun buradaki her bir kadının aklından geçenleri kolayca okuyabiliyordum. Adamla güzel bir samanlıkta yuvarlanmaya aldırmazlardı.

"Evet, onu tanıyorum. Siz iki bayanla tanıştığıma memnun oldum," dedi doktor.

John elinde su dolu muhteşem bir seramik köpek kabıyla sallanan kapıdan çıktı. Tezgâhın arkasındaki açıklıktan geçerken yuvarlak yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Elinde bir servis altlığı olduğunu fark etmemiştim, üzerinde küçük köpek kemiği resimleri vardı. Önce Zeyna'yı sevdi, sonra da paspası ve kâseyi onun önüne koydu.

Gittiğimiz her dükkânda ona su ve ödül maması ikram edildi, ama o sanki susuzluktan kavrulmuş gibi suyu yalayıp yuttu.

Cally konuşmayı hemen anladı, endişeli nefes alışları beni hemen endişelendirdi. Yere çöktüm ve elimle çenesini kaldırdım. "İyi misin tatlım? Nefes alabiliyor musun?"

Son kez hastaneden çıktığından beri, hastalığın nüksetmesinden korkuyordum. Ülkede çok saygın bir yeri olan kardiyolog bile bana küçük kızımın kalp krizi geçirme olasılığının normal sağlıklı bir insana göre çok daha yüksek olduğunu söylemişti. İlk yıl boyunca her öksürük ve hapsirikte paniğe kapılmışım.

"Sadece üzgünüm, anne. Lütfen Zeyna'yı ."

O kadar rahatlamıştım ki küçük bir inilti çıkardım. "Bunun hakkında konuşmuştuk, tatlım. Eğer Zeyna başka birine aitse, onu özleyeceklerini düşünmüyor musun? Hatta onun için ağlayacaklarını?"

Kızım inatçılığını annesinden almış olsa da, bir keresinde benden ölü bir sincabı hayata döndürmemi isteyen şefkatli, tatlı bir kızdı. "Biliyorum. Ben sadece... Onu seviyorum."

Kollarını sıktım ve lokantadaki herkesin beni dikkatle dinlediğine yemin edebilirdim. Ayağa kalkmadan önce burnunu cimcikledim, lokantanın etrafına bakarken tamamen utanmıştım.

"Merak etme tatlım. Poppy Teyze bu işin aslını öğrenecek. Doktor Welby. Bu güzel yavruyu daha önce gördüğünüzü mü söylemiştiniz? Sanırım onu kasabada görmüştüm. Sadece nerede gördüğümü hatırlamıyorum."

Doktor Welby. Bu isim ona yakışıyordu. Şok edici, düzgün kesilmiş beyaz saçları ve nazik gözleriyle hastalarının ona hemen güvendiğini hissediyordum. Ayaklarını sürüyerek yanıma geldi, hareketsizliği yaşını gösteriyordu. "Poppy. Demek bu küçük adamı da tanıdığını düşünüyorsun." Zeyna'ya baktı.

"O bir kız, Doktor," diye uyardı Poppy.

Jagger'a hızlıca bir bakış attım. O bile hafifçe eğlenmişti, muhteşem dudaklarının köşeleri yukarı kalkmıştı.

"Zeyna," diye ekledi.

"Prenses Savaşçı!" Cally şarkı .

"Oh, peki o zaman," dedi Doktor Welby. ve yavru köpeğin başını okşadı. "Onu tanıyorum. Sonunda onu görmek de güzel."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve Jagger'ın elini sırtımın alt kısmına koymasına şaşırdım. Bunu yapar yapmaz, ayaklarımın altından elektrik dalgası yükseldi. Cally'nin kalbinin kırıldığını görmeye dayanamıyordum.

Doktor Welby sessiz kalarak Zeyna'nın başını okşamaya devam etti. Cally'nin öfke nöbeti geçirmeye hazır olduğunu hissediyordum, ama bu tipik bir neredeyse dört yaşındaki çocuğun bir öfke nöbeti değildi. Panik atakları artık çok azdı ama

vurduklarında, izlemek korkunç ve acı vericiydi. Yavruya çok fazla bağlanmıştı.

"Zeyna bir arkadaşıma aitti. Steve Young'ı hatırlıyor musun?" diye soruyordu Poppy'ye.

Poppy homurdandı. "O yaşlı bunak mı? Her geldiğinde bana asılırdı. Ona ne oldu böyle?"

"Geçen ay öldü. Duyduğuma göre, acil yardım ekipleri geldiğinde köpek kaçmış ve kimse onu bulamamış. O zamandan beri ortaya çıkmadı. Şimdi o bir kahraman. Steve buna bayılırdı." Dikkatini Cally'ye doğru kaydırdı. "Sanırım küçük hanım, yeni bir evcil hayvanınız oldu ama onu hayatının sonuna kadar sevip bakacağınıza söz vermelisiniz."

Cally'nin gözleri kocaman olmuş, küçük ağzı kocaman açılarak soluk soluğa kalmıştı. "Anneciğim. Zeyna bizim!"

O kadar rahatlamıştım ki kalbim hızla çarpmaya başladı.

Doktor Welby bir kulaktan diğerine sırtıyordu. "İyi bir yuva bulduğuna sevindim." Başını kaldırdı ve bana daha fazla dikkat etmeye başladı. "Jagger. Bu sevimli bayanın dün gece bir sürü turisti kurtardığını duydum. Kızım içerideydi ve telefonlara cevap vermiyordum."

"Harika bir iş çıkardı, Doktor," diye idare etti Jagger. Adamın bu noktada çivi yemeye hazır olduğundan emindim.

"Harika bir iş mi? Tüm detayları orada çalışan bir yeğenimden duyan birkaç arkadaşımdan her şeyi öğrendim. Düzenli bir eylem olduğunu söyledi. Bütün bunlar ondan sonra oldu. Vay be. Yanında Jagger gibi güçlü bir adam olduğu için çok şanslı bir genç bayansın."

"Oh, biz birlikte değiliz," diye ısrar ettim.

Neden onun sırtışı Poppy'nin gözlerinin ışıldamasına neredeyse benziyordu? Bir kızarıklığın daha tenimi ısıttığını hissettim.

"Durum ne olursa olsun, sizi ve buradaki ufaklığı önemseddiği çok açık. Her neyse. Millet emekli olmaya hazırlandığını biliyor. Kızım dün gece beni fena halde taciz etti." Yüzünü kaşıdı.

Başını salladı ve sanki azar işitmiş gibi güldü. "Yerime geçecek birini bulamazsam dükkânı kapatmak zorunda kalacağım ve bu da insanların soğuk algınlığı ya da grip için doktora gitmek üzere uzun bir yol kat etmesi anlamına gelecek."

. Bu işin nereye tahmin edebiliyordum.

"Sadece geçiyordum," diye ısrar ettim.

"Sorun şu ki," diye devam etti ve beni görmezden geleceğini hissettim, "hiçbir genç Danger Falls gibi bir yere taşınmak istemez. Burada tatil yapmak mı? Elbette, ama kendilerini zamanda geriye gitmiş gibi hissediyorlar."

"Burayı çok seviyorum. Binalar çok sevimli ve herkes çok iyi." Poppy ve doktor arasındaki bakışmadan, bir tuzağa düştüğümü anlayabiliyordum.

"Bunu duyduğuma sevindim. çok iyi uyum sağlarsın. Değil mi Jagger?"

Jagger hemen cevap vermedi, verdiği evet diye homurdandı.

"Size bir iş teklif etmek istiyorum. Kliniği benden kiralayabilir ya da satın alabilirsin ve eğer satın almayı seçersen sana çok iyi bir fiyat vereceğim. Sana söz veriyorum burayı çok seveceksin. Sadece bir kadın dokunuşuna ihtiyacı var."

Şaşkına döndüğümü söylemek hafif kalır. "Çok nazıksınız ama kim olduğumu ya da kimliğimi bilmiyorsunuz. Özgeçmişimi yanımda getirmedim." Ne yapıyordum ben?

Omuz silkti. "Dün geceyle ilgili anlatılanların yarısı bile doğruysa, bu iş için biçilmiş kaftansın. Ayrıca iyi insanları gördüğümde tanırım. Belki önümüzdeki bir ya da iki gün içinde uğrayabilirsin."

Neden lokantadaki herkes sözlerime kilitlenmiş, ne söyleyeceğimi bekliyordu? "Doktor Welby. Gerçekten sadece buradan geçiyordum. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Ben sadece..."

"Bunu bir düşün, Bella." Elime dokundu, eli titriyordu. Uzun zamandır emekli olmak istediğini söyleyebilirdim. "Yaşlı bir adamı gerçekten mutlu edersin."

"Ben... bunu düşüneceğim." Bu işe nasıl bulaşmışım?

"Güzel. Jagger. Bu asık suratlı tavrından kurtulmak için elinden geleni yap ve bayana iyi vakit geçirt. Onu şehirdeki en iyi yerlere götür. Bunu karşılayabileceğini biliyorum. Ucuz bir adam olma. Ona ihtiyacımız var." Sırıttı ve bar taburesine dönmeden önce Poppy'ye göz kırptı. Yıllardır o barın müdavimi olduğuna dair bir his vardı içimde.

Jagger bir kez daha homurdandı. "Onu burada tutmak için elimden geleni... yapacağım." Küfretmeden önce kendini tutmasına şaşırmışım.

Küçük kasabaları pek bilmezdim. Koruyucu ailelik sırasında bir tanesinde yaşamıştım ama evden dışarı çıkmama izin verilmesinin tek nedeni okula gitmekti. Müşterilerden birkaçı alkışlamaya başlayınca geri çekildim. Hatta birkaç kişi fotoğraf çekmeye çalıştı. Panik atağa yaklaşan bendim. Ne yaptığımın farkına varmadan, içime dolan bir dehşet dalgasıyla lokantadan kaçtım.

O anda kendimi aptal gibi hissettim ama terliyordum, kalp atışlarım normalden çok daha yüksekti. Uzun zamandır böyle bir boğulma hissi yaşamamıştım. Trafığe bakarak kaldırımın kenarına doğru yürüdüm. Lokantanın penceresinin tam önündeydim ve her yüzün sıvalı olduğunu ya da boynunu bükerek deliye baktığını hissediyordum.

Arkamdan bir gölgenin yaklaştığını fark ettiğim an gerildim. Boğazım hemen düğümlendi ve neredeyse koşmaya başlayacaktım.

Dur. Yapma. Güvendesin.

Ama öyle miydim? Joel'in mesajının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordum ama bunu başaramıyordum.

Jagger birinin arkasından, muhtemelen fark ettirmeden yaklaşmakta çok iyiydi ama ben sıradan biri değildim. O da sıradan biri değildi. Aramızdaki bağ bir şekilde derindi, bir daha isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama ona yalan söylemeye daha fazla dayanamadım. Yükü çok ağırdı, bunu yaparken hissettiğim acı bana çok sert vuruyordu.

Yanımda durdu, koyu renk gözlüklerini taktı ve tam olarak benim yaptığım şeyi yaptı. Hiçbir şeye bakmıyordu. Bu sefer aramızda gerginlik yoktu. Bu onun bana boşluktan daha fazlasını verme şekliydi. Huzura ihtiyacım olduğu konusunda beni dinlemişti.

Kendime engel olamıyordum, birkaç saniyede bir ona doğru bakıyordum. Kılını bile kıpırdatmadı ama yüz kasları birkaç kez seğirdi. Konuşmayı pek sevmeyen bir adam için şu anda söyleyecek çok şeyi olduğunu hissediyordum. İnatçılığı onu şimdilik sessiz tutuyordu. İçimdeki yaramaz kız bunun ne kadar süreceğini görmek için onu kışkırtmak istiyordu.

Burada olması bile en azından benim iyiliğimi önemseddiği anlamına geliyordu. Bu noktada, tahammül edebileceğim tek şey buydu.

"Deli olduğumu düşünüyorlar. Ha?" Belki de planladığımdan biraz daha pişman bir şekilde sordum.

"Birazcık.

" "Harika."

"Ama sen kasaba halkına uyuyorsun. Hepsi belgelenebilir."

Beni hâlâ gülümsetmeyi başarıyordu. "İyi o zaman."

"Poppy burada büyüdü. Üniversite ve evlenmek için taşındı ama sonunda geri döndü. Kocasıyla birlikte, kocası ölene kadar uzun bir süre pansiyon işlettiler ama o en çok yerel dedikodu köşesini ve lokantayı işletmekten mutlu. Gazeteyi kastetmiyorum," dedi ve hafifçe gülmesine izin verdi. "Lois ve Jenny zararsızdır, ikisi de duldur ve ikisi ile arkadaşları Camilla arasında, Danger Falls'ta yaşayan herkes ve turist nüfusunun yarısı hakkında öğrenmek istediğiniz her şeyi ve öğrenmediğiniz şeyleri öğrenebilirsiniz."

"İyi görünüyorlar."

"Evet, tam bir baş belası ama karıncayı bile incitmez. Nalbur dükkânı bu kasabanın kuruluşundan beri, bin dokuz yüzlü yılların başlarından beri var. Doktor Welby de sizin de anlayabileceğiniz gibi neredeyse o zamandan beri burada. Sizin yeteneklerinize sahip olmasa da iyi bir doktordur. Ama buralarda hemen hemen her şey için ona gitmeyecek bir yerli yoktur."

"Doktor Hollywood gibi mi?"

Sonunda o karanlık ve düşünceli bakışlarıyla bana baktı. Güneş gözlüklerinin üzerinden kaşlarının havalandığını görebiliyordum.

"Boş . Bu eski bir film."

"Betty Barker eskiden bir gösteri kızıydı. Turistleri büyüleyen hikayeleri var. Denise'in patronu, park korucuları servisinin başı Greg Young sadece birkaç yıldır burada olsa da, olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını söyledi."

"Bana özgeçmişlerini vermene gerek yok Jagger. Gördüğüm her şeyi gerçekten beğendim ve insanların hepsi çok iyi. Ben sadece... Zor bir durumdayım ve nereye kök salacağım konusunda dikkatli olmam gerekiyor. Cally için en iyisinin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Peki ya tıbbi kariyerin?"

"Artık bilmiyorum. Gerçek bu. Gerçekten çok garip. İnsanlara yardım etmenin keyfi artık yok. Eskiden bir ameliyatı bitirebilmeyi, bekleyen ailelere sevdiklerinin iyi olacağını söyleyebilmeyi çok severdim. Ancak ameliyatlar sürekli oluyor, sorunlar daha da kötüleşiyor ve en başta dahil olmamam gereken bir savaşı kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Belki bencilce gelebilir."

"Bencil değil. Kendini koruyan. Yine de utanç verici. Yaptığın işte iyisin."

Dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş kaçtı. "Bunu senden duymak çok

anlamlı." "Bana bir şey söyle. Birkaç dakika önce neden kaçtın?"

İyi bir cevap bulmak zor olacaktı. "Bilmiyorum. Sanki boynuma pençeler geçirilmiş gibi hissettim. İş teklifi yüzünden değil. Belki de insanların düşündüğü kişi olmadığım içindir. Senin gibi, ben de kahraman değilim."

"Yanılıyorsun," dedi bana.

"Ben asla yanılmam."

Bana tamamen sinirlenmiş gibi başını salladı.

"Belki de küçük bir kasabada yaşama düşüncesi çok boğucu geliyordur."

"Olabilir. Buraya taşınmayı hiç istememiştim. İlk üç ay boyunca kendimi zorlanmış, hayatımdan çıkarılmış gibi hissettim ama insanların samimi olduğunu fark ettim. Bazen baş belası oluyorlar ama kötü bir niyetleri yok. Büyük çoğunluk kendi halimde olmayı sevdiğimi biliyor."

"Çok ünlü biri olmalısın."

Bununla birlikte kollarını kavuşturdu. "Taze kan. Hakkında konuşacak yeni biri." "Sen nasıl istersen."

"Çoğunlukla mahremiyetime izin verme konusunda iyiler. Senin için de öyle olacaklardır. Ne aradığını bilmiyorum Bella, ama bir şeyden kaçtığını anlamak için geçmişini incelememe gerek yok. Ben bu konuda uzmanım. Kendimi insanlardan bilerek uzak tuttum ve çok mutluydum. Ama hepsi bir yalandı. Asla o lokantada oturup çene çalmayacağım ama en azından bu insanların beni hayatlarına kabul etmelerini ve ihtiyacım olduğunda beni evlerine kabul etmelerini takdir edebilirim."

"Bu harika. Güvenmekte güçlük çekiyorum ve bu da yılların deneyiminden kaynaklanıyor."

"Anladım. Zorlamıyorum ve asla zorlamayacağım. Ama sana bir soru daha sormam gerekiyor ve dürüst bir cevap istiyorum." Yüzünü bana döndü.

"Denerim." Hemen yer değiştirmeyince beni nazikçe zorladı, hatta güneş gözlüklerini bile çıkardı. Tanrım, yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Ne oldu?"

"Senin kim olduğunu bilmem gerek. Dünyanın hiçbir yerinde Bella Winters diye bir doktor yok. Benden saklamaya çalıştığın spor çantanda lanet olası bir profesyonel yaylı tüfeğin var. O mesajda bir tehdit aldın ve sakın bana aksini söylemeye kalkma. Sen Bella Winters değilsin, çünkü öyle biri yok. Öyleyse neden bana ve bu kasabanın iyi insanlarına yalan söylüyorsun?"

BÖLÜM 19

J*agger*

Hayatım boyunca pek çok kez ağzıma geleni söyledim, ta ki konuşmayı tamamen bırakana kadar.

Bella'ya karşı, bana duyduğu sınırlı güvene ihanet etmişim, niyetim bu değildi ama onun beni oyalaması bir bariyeri aşmamı sağlamıştı. Onun engellerini aşma konusundaki kararlılığımı tam olarak anlayamıyordum ama yine de bunu yapmak için hayatımdaki neredeyse her şeyden daha fazla zorlandığımı hissediyordum.

Öğle yemeği için lokantaya döndükten sonra tek bir kelime bile etmemişti. Gerçek kimliğini sorguladıktan sonra, arkasını dönüp içeri girmeden önce otuz saniye boyunca gözlerini kırpmadan durdu. Ben içeri girmeden önce boş bir kabin bulmuştu.

Poppy, Lois ve diğer birkaç kişiyle sohbet ederken, bilerek bana hiç hitap etme zahmetine girmemişti. Neyse ki Cally bunu fark etmemişti çünkü küçük bir kızın yapması gerektiği gibi yeni yavru köpeğinin tadını çıkarıyordu.

Poppy fark etmişti, bunu söyleyebilirdim ama ilk kez çenesini kapalı tuttu. Düzeltilebileceğinden emin olmadığım bir sinire dokunmuşum.

Yiyecekleri almak ve eşyalarını toplamak için kulübeye geri döndüğümüzde bile, ben odada yokmuşum gibi davrandı.

En azından ters yöne gitmemiş ve aynı anda evime dönmemişti. Bunu yapmayı seçseydi, peşine düşeceğimi bilmiyordu.

Kulübemde güvenli bir şekilde saklanmıştık, Bella elinde bir kadeh şarapla dışarıdaki tek bir ışıkla karda güvertede duruyordu. Neredeyse yarım saattir oradaydı. Tercih ettiğim tüm sessiz zamanlara rağmen, konuşmalarımıza ve onun yumuşak sesine alışmıştım. Onun kahkahalarını duymamaya dayanamıyordum.

Cally güvenle Zeyna'nın yatağında yatarken, odunlar ateşe yeni eklenmişken ve mutfak akşam yemeğinden sonra temizlenmişken, ya yatağa gidip her şeyi bu şekilde bırakacaktım ya da değişiklik olsun diye lanet olası bir erkek gibi davranacaktım. Özür dilemek benim doğamda yoktu ama onu bir kez daha açmaya çalışmanın başka bir yolunu da bilmiyordum.

Tabii bu mümkünse.

Ceketimi ve bir bardak burbonumu alıp dışarı çıktım. Evle birlikte gelen açık hava ısıtıcısını açmış, hatta oturabilmek için sandalyelerden birinin karı bile fırçalamıştı. Ben de jakuzinin bulunduğu geniş güvertenin diğer ucuna geçtim. Buraya taşınmak zorunda kalmamın hoşuma giden tek yanı buydu.

Ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için lanet olası bir jakuzi.

Aynı zamanda öfkemi sınırlı bir süre için üzerimden çekip alacak kadar terapötikti.

Ailem çeşitli kulübeleri satın alırken hiçbir masraftan kaçınmamış, tesisin kapladığı alana katkıda bulunmuştu. Burada fazla zaman geçirdiğimi söyleyemem ama diğer insanların dağlara sırtını dayamış, sadece elli metre ötede bir göl olmasını seveceğini biliyordum.

Bu gece, burada olmakla ilgili olarak Danger Falls'a taşındığımdan beri hissettiğimden çok daha farklı bir duyguya kapıldım. Neredeyse doğru hissettirdi. Ne kadar garip değil mi?

"Neden buraya taşındınız? Ailenizden ve babanızla aranızda olanlardan bahsettiğinizi biliyorum, ancak iki erkek kardeşiniz

İkisi arasındaki tesisi idare etmek." diye sordu. Sesinde hiçbir duygu barındırmamaya geri dönmüştü.

"Çünkü ailem için yapılacak en doğru şey buydu."

"Ama yakın değilsiniz, özellikle de kardeşlerinizle."

"Pek sayılmaz. Hepimiz kendi yolumuza gittik."

"Her biri orduda."

"Evet," dedim ona. "Tüm hayatımız boyunca buna hazırlandık, babamız resmen ısrar ediyordu. Normal çocuklar gibi seçme şansımız yoktu. Babam eski bir denizciydi ve bize küçük yaşta üniversiteye gitmek için zamanımızın dolmasını beklememiz gerektiğini söylemişti."

"Sert bir adam."

"Gerçekten hiçbir fikriniz yok. Ama bize ülkemize saygı duymayı öğretti. Bunu ona vereceğim. Sadece uzun sürmemesi çok kötü."

"Yapmaya zorlandığın her şey ve tanık oldukların yüzünden." "Evet."

İçkimden bir yudum aldım.

Oturduğu yerde kıpırdandı ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Bu çok üzücü. Dur tahmin edeyim. Ordudaki işinizi bırakamadınız, en azından aklınızda bırakamadınız. Ondan sonra benzer bir iş buldun ama görevler daha tehlikeli, daha değişken hale geldi ve sen daha fazla dayanamadın. Şimdi kabuslar seni parçalıyor."

Neden ona yalan söyledin? "Yine bana psikanaliz yapıyorsun. Evet, onun gibi bir şey." Bana kendisi hakkındaki gerçeği söyleyecek kadar güvenebilmesi için benden bir şey istemesi gerekiyordu. Ona ne istediğine dikkat etmesini söylemek istedim ama ne anlamı vardı ki? "Başka bir askeri örgüt tarafından dünya çapında gizli operasyonlar yürütmek üzere işe alındım. Sorunsuz görünmesini sağladılar. Oysa görevler çok karmaşıktı."

"Çok gizli mi?"

Sanki seçimlerim normalmiş gibi davranarak soruları gerçekçi bir şekilde soruyordu. "Evet."

"Şüphesiz onların pisliğini temizlemek."

Olaya hiç bu açıdan bakmamıştım ama haklıydı. "Bir bakıma."

"Kabuslar ne kadar kötü?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü dün gece uykunda mırıldanarak çırpındın. İyi olduğundan emin olmak için uyanık kaldım. Bunu biliyor muydun?"

Hay sikeyim. Boğazım neredeyse kapanıyordu.

Etrafımda döndüm, korkuluklara yaslandım. Karanlıkta oturuyordu ama neredeyse aklından geçenleri okuyabiliyordum. "Hayır, yapmadım. Özür dilerim. Umarım seni incitmemişimdir."

"Tabii ki hayır. Kendine zarar vereceğinden korktum." "Neden

böyle düşündün ki?"

Derin ve uzun bir iç çekti. "Çünkü içinde bulunduğum tek iyi koruyucu ailenin kocası askerdeydi. Bambaşka bir adam olarak geri döndü. Kabusları ilk başta kontrol altındaydı. Ama kendilerini şiddete dönüştürdüler. Sonunda, neredeyse evi yok ettiği korkunç bir olaydan sonra kendini öldürdü. Tahmin edebileceğiniz gibi, oradan çok hızlı bir şekilde gönderildim."

"Tanrım. Cehennemden geçtin ve geri döndün."

"Benim yaşadıklarım sizin yaşadıklarınızla kıyaslanamaz bile. Evet, zor ve çok yalnız zamanlar geçirdim ama şanslıydım ki hiçbir ev ruhumu benden almadı. On tanesi de."

Vay anasını. "Kabuslar bazen kötüdür ama her zaman değil."

"Hepsi birini kurtaramadığın için."

"Ve çünkü ben kötü bir adamım."

"Ne demek istiyorsun Jagger? Kimsenin hayatına girmesine izin vermeyecek kadar korkunç bir adam olmanın sebebi ne? Yaşadığın hayat onurluydu."

"Yanılıyorsun, şehirli kız. Başka bir şey değildi. Bana göre yaptığım şey, insanları öldürmek için bana lisans verilmesinden başka bir şey değildi." Kiminle yattığını da biliyor olabilirdi.

"O zaman her askeri organizasyondaki her askeri kınıyorsunuz."

"Hiç de değil," dedim ona.

"İkisini birden yapamazsın Jagger. Askeri kariyerin sona erdikten sonra çalıştığın kurumun tüm kurallara uymadığına dair güçlü bir his var içimde. Ama sen uydun. Onların kurallarına."

Bu bana, eğer bir mafya tetikçisi olsaydım, bütün bir restoranı ortadan kaldırmamı söyleyip sonra da geçebileceğimi söylemek gibiydi. "Bundan daha karmaşık."

"Hemen hemen herkesin hayatı böyledir. Somurtkan ruh halinin sadece insanlardan nefret etmekten ya da kendine acıaktan kaynaklanmadığını biliyorum. Onları inciteceğinden korkuyorsun. Peki seni bu kadar korkunç bir adam yapan ne?"

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. "Çünkü bu evi dolduracak kadar insan öldürdüm. Anlamıyor musun?"

Kaçmasını mı yoksa gülmesini mi beklediğimden emin değildim. Ayağa kalktığında, gerçeği öğrenmenin onun için çok fazla olduğunu kabul ettim. Ama birçok kez yaptığı gibi beni şaşırttı ve sadece birkaç santim ötemdeki korkuluğa doğru ilerledi. "Öldürmeler hoşuna gitti mi?"

"Hayır."

"Kadınları öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır. Kadınlar el üstünde tutulmak içindir. İsteselerdi, doğrudan bir emri reddeder ve örgütü terk ederdim."

Cevabımla rahatlamış görünüyordu. Bu da kırmızı bayrakları artırdı. O piç onu birden fazla kez incitmişti.

"Tekrar öldürmek mi istiyorsun?"

"Sadece onurlu olduğunu ve artık bunun mümkün olduğundan emin değilim. Belki şimdi sana ne anlatmaya çalıştığımı anlamışsındır."

"Danger Falls'a baban öldüğü için geldin. Aslında gelmene gerek yoktu. Demokrasiyi sağlam tutma çabanız için dünyayı turluyordunuz sanırım. Ama geldin. Kendinden başka birine iyilik yaptığını düşünerek kendini kandırma. Ve sen kötü bir adam değilsin, Jagger. Hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. "O zaman beni tanımıyorsun."

"İstediğim kadar değil" Başını eğdi. "Neredeyse o kadar değil."

"Bulduğun şey hoşuna gitmeyebilir."

"Ya zaten biliyorsam?"

Sessizliğin ana hedef gibi görüldüğü zamanlarda bile iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştuk. Bana bir şey söylemekte zorlanıyordu ama ihtiyacını hissediyordum. Benim duyduğum ihtiyacın aynısını. İki yabancı birbirini bulmuş, ikimizin de hayatında herkesin kaçabileceği bir dönemde bir araya gelmişti. Ama o şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadındı. Bunu onun içinde her geçen gün daha fazla görebiliyordum.

"Tatar yayı üvey babamın bana nasıl kullanılacağını gösterdiği bir şeydi. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde arkadaşlarım olana kadar aldığım tek Noel hediyesiydi. Hiçbir evde bayram kutlamalarının tadını çıkaracak kadar uzun süre kalmadım. Ona bir silah olarak saygı duymamı sağladı ve çok değerli dersler verdi. Hatta lisede bir yaylı tüfek takımındaydım. Üniversite boyunca ve tıp fakültesine gittiğimde, belki de duygusal nedenlerden dolayı onu sakladım, ama nasıl kullanılacağını biliyorum ve gerekirse bunu yapmaktan çekinmeyeceğim."

"Kızınızı güvende tutmak için."

"Değer verdiğim herkesi güvende tutmak için, ki bu da sadece iki kişiyi kapsıyor." "Babası da dahil," dedim.

"Tabii ki hayır. benim için öldü ve biyolojik babası olduğunu kabul etmeyi reddettiğinden beri de öyle. Kızımı ve seni kastediyorum."

Aramızdaki yakınlık hâlâ gergin olsa da ona dokunmak için can atıyordum. Yüzünü avuçladığımda, elimde hissettiğim sıcaklık parmaklarımı karıncalandırdı. "Bu

benim için çok şey ifade ediyor, ama tahmin edebileceğiniz gibi kendime oldukça iyi bakabilirim."

"Bunu fark ettim." Elime sokuldu. "Mezuniyet belgemi neden bulamadığınıza gelince, kızlık soyadımı kullandığım için. Yani annemin adını. Mecbur kalana kadar resmi olarak hiç kullanmadım."

"Başka bilen var mı?" Onu kim dövdüyse o da dahil.

"Hayır, bu kendime saklamam gerektiğini bildiğim bir şeydi. Okula kaydolurken koruyucu ailedeki tüm soyadlarını kullanmaya zorlandım. Beni insanlara veren ajansın bir zorunluluğu muydu, değil miydi bilmiyorum. Belki de ailemi arama zahmetine girmedikleri için bana Smith ya da Jones gibi sahte bir isim vermektense böyle bir seçim yapmanın daha iyi olacağını düşündüler. Ben de öyle yaptım. Anneme ait neredeyse hiçbir şeyim yoktu, beni neden hastane çöp tenekesine bıraktığına dair yazdığı bir mektup dışında. İsim yok. Mektubu güvenli bir şekilde plastikte saklamıştım ve DNA'sını alabilecek bir arkadaşım vardı. Bir şey diğerine yol açtı ve bana onun bilgilerini verdi."

"Eminim bu sizi rahatlatmıştır."

"Bilmiyorum, Jagger. Beni istemedi. Koluna bir iğne batırmayı tercih etti. Ama onun bir adı vardı ve benim de kanımı taşıyan biriyle bağlantım vardı. Eski karımla yaşadığım onca şeyden sonra Baltimore'dan ayrıldığımda onu evlat edindim. Diplomam hâlâ bende. Nefret ettiğin bir araç olan Mercedes'in içinde bir kasaya kilitledim."

"Nefret ettiğimi söylemedim." Benimle dalga geçtiğini biliyordum ama öfke dışında bir şey hissedemeyecek kadar kızgındım.

"Evet, yaptın," diye karşılık verdi, kahkahası geri döndü. "Ama sorun değil. Seni suçlamıyorum. Ben de nefret ediyorum."

"O zaman sana yeni bir tane

alırız." "Kazandığın onca parayla

mi?"

Şimdi güldüm. "Kiralık bir paralı askerin ne kadar kazandığını bilseniz şaşarsınız, tatlı bayan. Benim de fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, bu yüzden oldukça iyi para kazanıyorum."

Biraz daha yaklaştı. "Bunu aklımda tutacağım. Belki de paran için seninle evlenirim."

"edeceğimi sanmıyorum."

"Beni kışkırtma." Hatta başını göğsüme yasladı.

Saçlarını okşadım, tüm vücudunun titrediğini hissettim. "Neden kaçıyorsun bebeğim? Neden bu pislik sana tehditler savuran mesajlar atıyor?"

Başını kaldırması tam bir dakika sürdü. "Ben evliyim Jagger."

Hemen kendimi uzaklaştırdım. "Evli misin?"

"Ayrıldık, boşanma her an sonuçlanabilir. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Bunun ne olduğundan ya da sana güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Eski sevgilimin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun."

"Evlilik adın ne?"

Bana söylemeden önce tereddüt etti. "Bella Brockford."

Brockford. İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Evli olduğunuzu paylaşma konusunda bana güvenemez miydiniz?" Bu işte bir terslik vardı.

"Sana onun bir canavar olduğunu söyleyerek."

"Ne demek canavar?" Gerginlik bir anda vücudumdaki tüm eklemlere yayıldı. Onu kendime yakın tutmaya çalışsam da ellerimi yumruk yaptım.

"Cally'nin velayetini istiyor ve onu evlat edinmedi ama evlat edinme belgelerini imzalamam için ben orada olmadan zorla kabul ettirmekle tehdit ediyor."

"Seni inciten , değil mi?" Gözlerini kaçırdı.

"Bella. Bana gerçeği söyle. Sana zarar verdi mi? Çürükler. Yaşadığın acı. Bunu o yaptı. Değil mi?" Kendi sesimi bile tanıyamıyordum. Tekrar yüzünü tuttum ve bana doğru bakmaya zorladım. "Yapmadı mı?"

"Evet, Jagger. Aradı. Ve hâlâ benimle iletişim kuruyor. Bu yüzden burada kalamam. Bu yüzden seninle ilgilenemem. Eğer bunu yaparsam ve o bunu öğrenirse, seni de öldürür."

* * *

Öldürün.

Sümüklü, zambak beyazı bir cerrah böylesine inanılmaz bir kadının hayatını alabileceğini mi düşündü? Ve bu süreçte yoluna çıktığım için beni öldürmeye mi çalışacaktı? Herifin aklına başka bir şey gelmişti. "Siktir et onu. Beynine bir kurşun sıkacak."

"Bunu yapma. İşte tam da bu yüzden sana söylemek istemedim," dedi Bella sertçe.

"Sana ya da Cally'ye zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu lanet dünyada hiç şansı yok." Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimden emin değildim. Güvertede volta atıyordum, bir bardak daha burbon içmiştim bile. Tek görebildiğim gözlerimdeki kandı.

"Lütfen, Jagger. Sakin ol. Joel Baltimore'da."

"Ama seni bulup hayatını mahvedebileceğini mi düşünüyorsun? Bırak buraya gelsin."

"Onun ya da babasının neler yapabileceğini bilemezsiniz. Ayrıca, arka ceplerinde polis ve hatta FBI üyeleri var. Hiçbir yerde güvende olmayacağım."

"İşte burada yanılıyorsunuz hanımefendi. Burada güvendesiniz. Benim yanımda." Evet, evde bir sürü silahım vardı ve Cally yüzünden hepsinin kilitli olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Bardağını yüzüne yakın tutarak uzaklaştı. Yakında sessizlik sanatını mükemmelleştirecektik. İçimdeki her şeyle ondan nefret etmeye başlamıştım. "Senin incinmeni istemiyorum. Kardeşlerinin de."

"Kardeşlerimi pek iyi tanıımıyorsun. Belki de bunu değiştirmemiz gerekecek. Joel'in sizi bulamayacağından emin olmak için yapılabilecek şeyler var ve eğer bulursa, sizi temin ederim ki şerif onu içeri tıkacaktır."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman kaçarak kazanmasına izin vereceksin." "Sen de tam olarak bunu yaptın, değil mi?"

Ahh. "Bunu hak ettim."

"Hayır, hak etmedin."

Evet, öyle yaptım. Gözlerimi kapattım ve elimi sakallarımın arasında gezdirdim. "Yardım edebilecek arkadaşlarım var."

"Kimse yardım edemez. Hiç kimse." Yüzünü bana döndüğünde başını yana eğdi. "Sıcak küvet açık mı, çünkü donuyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup 'brr' sesi çıkararak bir adım uzaklaştı.

Yüce Tanrım. Saniyeler içinde samimi ve zor bir sohbetten hararetli bir sohbege geçebiliyorduk. Bu benim çok ilgimi çekti. İki farklı yönü vardı.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Ve bu gece, bunun avantajını sonuna kadar kullanmayı planlıyordum. Kim istemez ki? Ama bu geceden sonra, o pisliğin peşine düşecektim.

"Evet, açık. Ve çok ateşli. Tıpkı duran biri gibi." Bir noktayı kanıtlamak için kapağa doğru ilerledim ve iki hamlede kapağını kapattım. Buhar havaya yükseldi.

Kollarını kavuşturmaya cüret ederek o güzel küçük başını eğdi. Kumandalara uzandım, renkli ışıkları ve fiskiyeleri açtım. Birkaç saniye içinde su fokurdamaya başladı.

"Bunun sizin için yeterince sıcak olduğunu düşünüyor musunuz, küçük hanım?"

"Mmm... Bir düşüneyim. Mayom yok." Sözleri düzensiz bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. Eğer beni tahrik etmeye çalışıyorsa, işe yarıyordu.

"Kimin mayoya ihtiyacı var ki?" Ceketini çekiştirdim ve ellerini göğsüme vurmasına neden olacak kadar büyük bir güçle onu kendime doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?"

Onu hafifçe eğdim. "Bunun üzerinden geçmeye devam etmemiz gerekiyor mu? Seni almak. Şu anda tek istediğim ya da ihtiyacım olan şey bu. Hayır dersin ne olacağını görürsün."

"Sanırım tam da bunu yapmak için sana hayır diyeceğim." "Yani bana hayır mı diyorsun?"

Meydan okudum.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum, huysuz adam. Senin için kelimeyi hecelemememe gerek var mı?"

Başımı eğerek yüzüne birkaç kez üfledim. İnledi ama bu ses beni kızdırmak içindi. Taşaklarım yoğun arzu yüzünden çoktan morarmıştı.

"Eylemlerinizin ve itaatsizliğinizin sonuçları vardır."

"Oh, öyle mi?" İki küçük kelimesi mırıltıdan başka bir şey değildi.

"Oh. Evet."

Bella parmak uçlarında yükseldi, dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu, hareketleri yeterince güçlüydü, ağzımı açmayı başardı ve dilini derinlere soktu. Neden soğuk havalarda onun tadı bir şekilde daha güzel oluyordu? Genelde bu alaycı ön sevişmelerden hoşlanacak bir adam değildim ama zihnimin karanlık arzulardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Joel Brockford'u kendim hallederdim. Korku içinde sinmesine ya da o piçin bir daha kızına dokunacağından endişe etmesine gerek kalmayacaktı.

Ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Oyun zamanı gelmişti.

Ve ona kimin patron olduğunu gösterecektim.

Öpüşmesine izin verdim, hafif esintinin tenimde dolaşmasının, dudaklarının yumuşaklığının ve her ikimizin de kendini bırakmasının yarattığı heyecanın tadını çıkardım. Ama her zamanki gibi sabrım azalıyordu.

Beni itti ve hemen karda kaymaya başladım. Kahkahası gece gökyüzünde süzülüyordu, sesi her zamankinden daha tatlıydı. O kıyafetlerini çıkarmaya başlar başlamaz, önce botlarını çıkardı, ben de aynısını yaptım.

Böyle bir şey yapmakla delirmiş olabiliriz ama sanki yeniden genç bir adammışım, ilk kez bir kadının tadına bakmanın keyfini yaşıyormuşum gibi hissettim. Üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Tamamen çıplak kaldığında, sıcak küvete ulaşmak için kalan karın üzerinden atladı. Ben hiçbir şey yapmadım. Benim iri, dolgun vücuduma kıyasla o kadar küçük bir şeydi ki, tek yapmam gereken bir kolumla uzanmak, ayaklarından kaldırmak ve bana doğru sıkıştırmaktı.

Belirgin bir avantajım vardı.

O çıplaktı.

Botlarım hâlâ . Ayaklarım

üşümedi.

"Oh, hayır, !" diye ciyaktadı uyuyan çocuğu uyandırmamak için.

"Oh, evet, biliyorum." Yalnız dünyamda bir ilk daha gerçekleştirerek mırıldanmaya başladım ve güvertenin korkuluklarındaki karları temizledim. Onu kenarın üzerine yerleştirdiğimde bana attığı bakış, pusuda bekleyeceğinin açık bir göstergesiydi.

Ama hiç şüphesiz beni geri alacaktı. "Buna cesaret edemezsin," diye tısladı.

" değil mi? Sözümün eri olduğumu öğreneceksin."

Bununla birlikte elimi çıplak poposuna indirdim.

BÖLÜM 20

B*ella*

Elinin bir değil iki kez acımasızca kırılması sarsıcıydı.

Belki de şoktaydım ama hareket etmedim. Soğuk hava yüzünden nefes alamıyordum.

Dikenli elektrik noktaları vücudumdaki her siniri ve tendonu sarstı. Onu uzaklaştırmak için ayağımı vücudunun herhangi bir yerine koymaya çalışarak tekme attım. Ancak Jagger gibi inatçı bir adam bir şeyi kafasına koyduğunda geri dönüşü yoktu.

İstediklerini elde etmekte her zaman başarılı olurdu.

Uğultusu anı yoğunlaştırdı ve neredeyse gerçeküstü hale getirdi. Derin bir kar yağışından sonraki gece dışarıdaydım, sınırlı erimeden dolayı korkulukların her yerinde buz kristalleri vardı, sıcak küvetin buharı sırtımı yıkıyordu.

Eğer bu günahkâr bir an değilse, neyin günahkâr olduğunu bilmiyordum.

Jagger bana asi bir çocuk gibi şaplak atarak iyi vakit geçiriyor, elini mükemmel bir ritimle indiriyordu. atmak ve sinir krizi geçirmek istiyordum ama fokurdayan suyun gürültüsüne rağmen kendimi tuttum.

İnsanların bizi gördüklerinde ne düşüneceklerini sadece hayal edebiliyordum.

Belki de biraz deliydik.

Kalçalarımı boş yere oynattım ve döndürdüm, derinin deriyle birleşirken çıkardığı çatırtı sesi garip ama güçlü bir afrodizyak haline geldi. Nefes nefese, sonunda tırnaklarımı tahtaya geçirdim, içimden fışkıran acı rahatsız edici ve lezzetli bir şekilde baştan çıkarıcıydı.

Amım şimdiden ağrıyor, zonklamaya başlamıştı. Soğuktan mı yoksa uyarılmaktan mı bilinmez, meme uçlarım elmas gibi sertleşmişti. Ama yakında bir gün o adamı geri alacağım.

"Ah!"

"Sus, küçük kız. Bu tam da ihtiyacın olan ve hak ettiğin şey." "Hiç adil değil."

"Benim dünyamda her şey ben söylediğimde adildir."

Büyük erkek tavrı çekiciydi. Belki biraz fazla çekiciydi. Gözlerindeki öfke dolu bakışı görmüştüm. Joel'in bana herhangi bir şekilde zarar vermesine asla izin vermezdi. Bu hoşuma gitmişti.

Kimi kandırıyordum ki? Eski sevgilimin boynunu kırma isteğine bayılıyordum.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve sonunda cezamı kabul ederek kapattım. Bu adama kolayca alışabilirdim.

Belki de çok kolay.

Ağrıyan popomu ovuşturdu, muhtemelen elinde ısı topluyordu. Ama tekrar başladı, acımasız darbeler birbiri ardına geliyordu. Neredeyse huşu içindeydim, biri size şaplak attığında olmak için garip bir yer. Belki de küçük bir parçam bu kadar sert bir cezayı hak ettiğime inanıyordu.

Durum ne olursa olsun, her tarafım titriyordu ve elektrik hissinin onunla birlikte olmaktan başka bir nedeni olmasına imkân yoktu.

"Dört tane daha, güzel bayan."

Bana böyle seslendiğinde kalbim çarpıyordu. Bu, hayatında başka birine teklif ettiğinden şüphelendiğim bir sevgi terimiydi. Ona gerçekten ulaşmak istiyordum.

Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak, soğanın katmanlarını soymak kadar zaman alacaktır.

Onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden emindim.

Dört vuruş da aynı derecede vahşiydi, popomdaki sıcaklık havadaki soğuklukla doğrudan bir çatışmaydı.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni küpeşteden kaldırdığında, ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Birçok kez yaptığı gibi beni kucağına aldı, çizmelerinin güverteye çarparken çıkardığı ses bir şekilde rahatlatıcıydı. Tek dizinin üzerine çöküp beni büyük bir nezaketle suya bırakırken umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Keşke çizmeli çıplak adamın fotoğrafını çekebilseydim ve başka bir şey yapmasaydım. Kasaba dedikodularının normalden daha ateşli olacağından emindim. Memnuniyetle nefes vererek büyük boy jakuzinin diğer tarafına geçtim, suyun sıcaklığının tadını çıkarmaya başlamıştım bile.

Kıçım acısa ve muhtemelen birkaç saat acıyacak olsa

bile. İyi bir şaplak atmayı biliyordu.

Bu düşünce yüzümü kızarttı.

Jagger hâlâ benimle alay etme havasındaydı ve botlarını çıkarmak için acele etmiyordu. Işık, suya girmeden önce birkaç değerli saniye boyunca muhteşem bir mükemmellik figürü sundu.

O ilerlemeden önce tam iki dakika boyunca birbirimizin etrafında yüzdük. Hiç şüphesiz gerçek bir yırtıcıydı, gözlerindeki bakış inancımı doğruluyordu. Ama ben yakalanmak, ele geçirilmek ve uzun süre tutulmak isteyen bir kızdım.

Burada kalıp mutlu olabilir miyim?

Daha önce çok kararsızdım ama burada harika bir hayat bulabileceğimi biliyordum. Keşke kendime izin verseydim. Belki işler yoluna girerdi. Belki...

Beni sert yüzeye doğru itti, hırıltısı benim için ne planladığının açık bir göstergesiydi. Bacağımı kalçasına sürterek onunla alay ettim, dudaklarımı da bilerek büzdüm.

Beni suyun içinde döndürme şekli beni güldürdü. "Ne istiyorsun koca adam?"

"Artık huysuz değil misin?" diye sordu.

"huysuzsun ama hoşuma gidiyor. Biraz ." "Bana çok şey denildi hanımefendi, ama huysuz denilmedi."

Elimin tersini yüzümde gezdirdim. "Her şeyin bir ilki vardır. Değil mi?"

"Evet." Ağzımı yakaladığında, öpücüğün içinde hemen inledim. Bana sarılma şekli bile özeldi, öncekinden tamamen farklıydı. Ruhlarımızı ortaya koymuş, diğerinin en karanlık sırlarımızı öğrenmesine izin vermiştik.

Bunu yapma düşüncesi hâlâ acı vericiydi ama beni daha önce hiç öpülmemiş gibi öptüğünde, tüm korkular yavaş yavaş erimeye başladı.

Kollarımı omuzlarından geçirdim ve uzun saçlarını çekiştirebilmenin keyfini çıkardım. Kalın sakalları beni daha önce olduğundan daha fazla tırmaladı, bu da fokurdayan bir kahkahanın yüzeye çıkmasına izin verdi. Öpüşmeyi böldü ve onu birkaç santim uzağa ittim.

"Sakalımı sevmiyorsun," dedi huysuzca.

"Seninle ilgili hoşlanmadığım pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarımız birbirine çok yakındı, aralarında sadece santimetreler vardı. Ağır ağır nefes alıyordu, perili gözleri aşağıya doğru iniyordu.

"Bu nereye gidiyor?" diye sordum, bu beni şok etti. Sadece birkaç saat önce onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmışım.

"Bilmiyorum. Fark eder mi?"

"Şu anda değil." İtiraf özgürleştiriciydi. Bu her neye , daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi hissetmeme izin vermişti.

Gerçekten umursayan biri.

Bir yandan koluna şeker takmak istediği ya da basına ve iş arkadaşlarına gösteriş yapmak için bir aileye ihtiyaç duyduğu için değil. Jagger gerçekti ve biz

burada beraberdik.

Beni tekrar öptü, bu sefer daha sert bir şekilde, sanki bu son öpüşmemizmiş gibi davranıyordu. Hırıltılarımız ve inlemelerimiz gece gökyüzünü doldururken, iki bacağımı da beline doladım. Sıcaklığı inanılmazdı ama ağırlığını hissetmek daha da güzeldi.

Saf yakınlık devam ettikçe, buraya geldiğimden beri gergin olan tüm kaslarımın gevşediğini hissettim, çünkü güvende olduğumu biliyordum.

Şimdilik bile olsa.

Dili benimkine hükmediyor, daha önce var olduğunu hiç bilmediğim bir sıcaklık seviyesini zorluyordu. Birlikte dans ediyorlardı ama onun benimkine tamamen hükmedeceğini biliyordum. O böyle bir adamdı.

Gökyüzü açıldığında, öpüşmeyi kestiği anda yıldızlara baktım. Onlardan dilek dilerdim, ama hiçbirinin gerçekleşmediğini görürdüm. Ama bir tane daha diledim, zihnim umutluydu.

Danger Falls'u evim yapabileceğimi.

Jagger elini aramızda kaydırarak sikiinin ucunu amıma bastırdı. Koyu renk gözlerindeki duyguyla beni incelerken gözlerini kırpmıyor, neredeyse hiç hareket etmiyordu. Şaftını içeri kaydırıldığı anda omuzlarına yapıştım.

Bu gece ve ayırabildiğimiz süre boyunca bir bütündük. Ne olursa olsun, bu anı hayatımın en güzel anlarından biri olarak hatırlayacaktım.

"Çok sıkı," diye fısıldadı ve son birkaç santimi içeri soktu. "Çok büyük."

Sırıışı orantısızdı ve jakuzinin parıldayan, canlı renkli ışıkları altında, kendi saf coşku seviyesinde kaybolduğunu söyleyebilirdim. Bir erkekle bir kadın arasında bir şeyi paylaşırken bu kadar huzur bulabileceğine asla inanmazdım. Belki de ilk izlenimlerim pek iyi değildi.

O çekilirken kalçalarımı öne doğru çıkardım. Ona içimde, soluduğum hava kadar ihtiyaç duyuyordum. Özlemimi hissetti, içime girdi

dikkatli hareketlerle. Ama ben onu daha çok bastırdım. Heyecanın kükremesine ve adrenalin patlamasına ihtiyacım vardı. Hareketlerini tekrarladı, sanki bin parçaya ayrılacakmışım gibi beni dikkatle izlemeye devam ediyordu.

Artık bundan çok daha güçlü olduğumu biliyordum.

Sevişirken o kadar çok duygu içime aktı ki... hayır, seviştik. İkimizin de paylaştığı kaba ihtiyaçla bağlanmış şefkate bakmanın başka bir yolu yoktu. Hâlâ gözlerini kırpıyordu, tüm yüzü endişe ve kafa karışıklığıyla buruşmuştu.

Nasıl hissettiği hakkında.

Beni tekrar döndürdü ve ben iliklerime kadar ürperdim, hatta başımı geriye attım çünkü güzel bir coşku dalgası ayak parmaklarımdan merkezime doğru güçlü bir yolculuğa başladı. O inanılmaz saniyeler içinde orgazmı uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Bu anı kaybetmek acı verici olacaktı.

Ama bedenim en derin düşüncelerime ve ihtiyaçlarıma itaat etmeyi reddetti.

İçimden geçen göz kamaştırıcı hisler, daha önce sağladığı doruklardan bile daha iyiydi. Bu kadar delice huysuz bir adam nasıl olur da... sıcak suda bu kadar muhteşem olabilirdi? Bu düşünce yüzüme bir gülümseme daha getirdi.

Beni izlerken gülümsemesi alaycıydı, sanki vücudumu öğrenmek benim üzerimde tam kontrol sahibi olduğu anlamına geliyormuş gibi.

Bunu umursayan tek zerrem bile emin değildim.

Sevişmemiz patlayıcı bir noktaya ulaştığında, baloncuklar vücutlarımıza sıçradığında, orgazm beni mümkün olduğuna inandığımdan daha sert vurdu.

Hafif bir çığlık atmamı engellemenin bir yolu yoktu ve elimi ağzıma götürmek zorunda kalmak yerine, bunu benim için sert bir öpücükle yaptı.

Onun tadına doyamıyordum, paramparça bedenim saf coşkuya karşılık verirken doğrudan nirvanaya süzülüyordum. Ancak ben muhteşem bir yükselişten inmeye başladığımda o da kendini bıraktı ve kendi nirvana durumuna düştü.

Am kaslarımı sıkarak, başını geriye attığında onun mutluluk anının tadını çıkarabildim. İçimde patladığı ve beni doldurduğu anı hissettim.

onun tohumuyla.

Gelecek ne getirirse getirsin, bu an bize ve sadece bize aitti.

Jagger'ın etrafındayken, hayatın her şeyin siyah ve beyaz olmasından ibaret olmadığını öğrenmiştim.

Ya da iyi ve kötü.

Doğruya karşı
yanlış.

Grinin içeri sızmasına izin verildi ve şanslı olanlar ve etraflarındaki dünyayla uyum içinde olanlar bunu takdir edebildi.

Kısa bir süre içinde bana kötülüğün farklı tonlarını görmeyi öğretti ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir ışık sağladı.

Keşke bu sonsuza dek sürebilseydi.

BÖLÜM 21

B*ella*

Ses sarsıcıydı. O kadar ki derin uykumdan sıçrayarak uyandım. İçimden bir ses güzel bir uykuda olduğumu söylüyordu ama odadaki karanlık anında dehşete düşürdü. Eve biri mi girmişti?

"Jagger. İçeride biri var." Kollarımı sıkı yorganın altından çıkarmaya çalışırken içimi korku kapladı ve hemen yatağın onun tarafına doğru uzandım.

Odada gölgeler görmeye başlasam da, yatakta olmadığını anlamak için yastığına dokunmam gerekti. Belki de davetsiz misafiri duymuştu.

Aman Tanrım. Cally!

Hâlâ yorganla mücadele ederek ayaklarımı yorganın altından çekip sessizce yere koymayı başardım. Eğer evde biri varsa, çok sessiz kalmam gerekiyordu. Jagger neredeydi? Banyoya doğru ilerlerken ışığı yakmamak için direndim. Kıyafetlerimin yarısı hâlâ dışarıdaydı, beni yatak odasına taşıırken sarmak için kullandığı havlu da duvarlardan birine atılmıştı.

Belki şansım yaver giderdi ve o da cüppe giyecek türden bir adamdı. Kapının arkasında bir tane hissettiğimde ciğerlerimden hafif bir nefes kaçtı. Kaydım

İçimdeki korkmuş kızla daha da çok savaşıyor. Hiç böyle olmamıştım, hayatım boyunca kendi savaşlarımla ilgilenmek zorunda kalmamıştım. Joel benden çok şey almıştı ve bu artık sona erecekti.

Kapıya doğru temkinli adımlar attım, içeri dalıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğini umuyordum.

Ama bunun olmayacağını hissediyordum. Kapıyı açtığımda midem düğümlenmişti, Cally'nin odasına doğru ilerlerken başka bir gölge dalgasının içine kaydım. Çok sessiz bir şekilde kapı kolunu çevirdim, Cally'nin bir çeşit ışıqla uyumak zorunda kalmasına minnettardım. Odanın diğer tarafındaki lamba düşük wattlı bir ampuldü ve uyuyan bebeğimi hafifçe görmemi sağlıyordu.

Zeyna başını kaldırdı ama parmağımı dudaklarımla üzerine koyar koymaz tekrar indirdi. Odada görebildiğim kadarıyla herhangi bir rahatsızlık olmamıştı. Telefonumu mutfakta bıraktığım için 911'i arayamadım. Bu da ne duyduğumu öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz başka bir ses duydum. Bu sefer duvara ya da yere bir şey fırlatıldığını hissettim. Jagger hangi cehennemdeydi? Neden bunu duymuyordu?

Merdivenlerin tepesine doğru ilerlerken mümkün olduğunca sessiz kaldım. Alt katı sınırlı bir şekilde görebiliyordum, şöminedeki ateşin bu noktada çoğunlukla köz olduğunu söyleyebilirdim. Ama bütün ışıklar kapalı olduğu için mobilyaları zar zor seçebiliyordum. Belki aptallık ediyordum ama merdivenlerden inmeye başladım.

Dördünü geçtikten sonra, bu kez başka bir ses beni daha çok ürküttü. Ama bu bir gümbürtü değildi. Bu ses derin, lanetli bir iniltiydi.

Jagger.

Merdivenlerin geri kalanını aceleyle indim, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken sahanlıkta bekledim. En alt katta birkaç oda vardı, bunlardan biri de kafamı uzatıp baktığım arka taraftaki çalışma odasıydı.

Mutfakta ya da oturma odasında değildi. İçgüdülerim Jagger'ın gördüğü bir kâbus yüzünden acı çektiğini söylüyordu. Koridorda dikkatle ilerledim, iki karanlık oda ve bir banyodan geçtim. Çalışma odasının kapısı kısmen kırık ve altından bir ışık kaynağı sızıyordu.

Yaklaşırken hâlâ temkinliydim, onun için ne yapabileceğimden emin değildim. Kapıyı iterek açtığımda kalbim biraz kırıldı. İki ağır kitabı odanın öbür ucuna fırlattığı anda içim cız etti. Kabus gördüğünü duymalıyım.

İki deri sandalyeden birine oturmadan önce saçlarını karıştırdı ve başını ellerinin arasına aldı. Yandaki masada bir şişe içki ve sadece bir yudum kalmış bir bardak vardı. Şişeyi daha önceden hatırladığım kadarıyla, şeytanlarını kovmaya çalışırken çok fazla içmişti.

Tanıştığımızdan beri ilk kez varlığımı hissetmiyordu, bu da en az odanın içinde çeşitli eşyaların savrulmuş olması kadar endişe vericiydi, yerde gelişigüzel duran birkaç kırık sırtlı kitap vardı.

"Jagger." İçeri adım atmaya cesaret edemedim. Birkaç psikoloji dersi almıştım ama bu beni hiçbir şekilde TSSB ile başa çıkabilecek nitelikte yapmadı. Her iki tehlikeli meslek sırasında gördüğü ve yapmak zorunda kaldığı korkunç işlerden dolayı acı çektiği açıktı.

Bir paralı asker.

Şimdiye kadar ne yaptığını düşünmeme izin vermemiştim. Yaşamak için insanları öldürmüştü. Evet, belki başkalarının ölmeyi hak ettiğine inandığı kötü insanları, ama bu onları hedef tahtası olarak kullandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ani bir soğuk ürperti omurgama çarptı.

Çalıştığı kurum her neyse muhtemelen ona yalan söylemişti ya da daha kötüsü. Onu desteksiz bıraktı.

Başını , tüm yüzü son derece yüksek bir öfke seviyesinden dolayı çarpılmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu ve hemen bardağına uzanarak son burbonunu bitirdi. Bardağını yeniden doldurması iki saniye bile sürmedi.

"Yapma, Jagger. Sadece yapma."

Kahkahası acı geliyordu. "Ne yapmamı istemiyorsun, tatlım? Ölene kadar içmemi mi yoksa bir tabanca çekmemi mi?"

Kendini öldürmekle tehdit ederek beni korkutmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, çok iyi bir iş çıkarıyordu. Ama aynı zamanda kızgındım, hatta öfkeliydim.

"İkisi de." Kollarımı kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne düşünüyorsun? Bir kaçış yolu bulmak."

Bununla başa çıkmak için iki farklı yolum vardı. Onu şımartmak ya da ona tam olarak aklımdan geçenleri söylemek.

İyi ya da kötü ikincisini seçtim. Şımartma havasında değildim. "Bu ne cüret!"

Gözleri önce şaşkınlıkla kırıştı ama maskesi sıkıca yerine oturdu. "Ne yapmaya nasıl cüret ederim?"

"Kendinden başka kimseyi umursamıyormuş gibi davran. Sen bir sahtekarsın. Bir pisliksin. Bir pisliksin ve ben senin tamamen farklı olduğunu sanıyordum."

"Sanırım yanlış düşünmüşsün."

"Saçmalık, Jagger. Kızımı bulmak için o dağa çıkararak hayatını riske attın. Beni lanet olası bir uçurumdan düşmekten kurtardın. Bana göre bu senin cesur olduğunu, tuzu kuru bir adam olduğunu gösterir. Aynı zamanda dürüst olduğunu da gösteriyor. Tüm dünya ayaklarının altında. Para. Çalışmak için muhteşem bir tatil köyü. Güneşin senin kışından doğup battığını düşünen dost canlısı insanlardan oluşan bir kasaba ve... Ve seni umursayan bir kadın, ama sen kendine acımayı tercih ediyorsun. Ben buna saçmalık diyorum."

Nefesimi tuttum, ne yapacağını görmek için bekliyordum. Beklediğim gibi, öfkesi bir kez daha alevlendi ve ayağa kalktı. Bir parçam bir an için gerildi ama içimdeki ses bana asla elini kaldırmaya cesaret edemeyeceğini fısıldadı. Bir kez bile. Hiçbir koşul altında.

Öfkelendi, göğsü inip kalktı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Gözlerinde nefreti gördüm. Hepsini kendisi içindi. Ama sessizliğini korudu, sadece sallanan bardağın içindeki buz parçası ses çıkarıyordu.

Başka bir taktik denemem gerektiğinden emin olana kadar birbirimize ters ters baktık.

"Peki. Nasıl istersen öyle olsun Jagger." Çıkmak için döndüm ve umduğum gibi odadan çıkmama izin vermedi. Esnek elini kapının üzerine koydu ve beni kaldırmadan önce kapıyı çarparak kapattı. "Bırak beni."

"Hayır." Tek kelimesi acı doluydu. Tekrar oturdu ve beni kucağına oturttu. Bu tek hareket bana onun bu panik ataktan sağ çıkacağını söylüyordu.

Ama daha fazlası olacaktı. Bir sonrakiyle nasıl başa çıkabilirdim? Ve bir sonrakiyle.

Adam bir sinir yumağıydı, boynunun yan tarafındaki kordonlar artan nabzından dolayı gümbür gümbür atıyordu. Doktor yanımda neredeyse devreye girecekti ama onu bastırdım. Jagger'ın şu anda ihtiyacı olan şey onu dinleyecek biriydi. Ona emirler yağdıracak ya da nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyecek birine değil. Önceki işini, çoğu insanın anlayamayacağı bilgileri itiraf etmiş olsa da, katlandığı şey çok daha fazlasıydı. Daha kişisel bir şey.

Bir kolunu sırtımın alt kısmına dolamış, beni yerimde tutarken niyetinin kötü olmadığını bilmemi sağlıyordu. Ne yazık ki, anıları her düşüncesine musallat olduğu için gözleri büyümüştü. "Sana yardım etmeme izin ver Jagger."

"Kimsenin yapabileceğini sanmıyorum." Gözlerini boşluğa dikerken içkisinden bir yudum daha aldı.

Parmaklarımı onun ve bardağın etrafına sardım, işaret parmağımın ucunu elinin üst kısmında ileri geri sürtebilmek için parmaklarımı uzattım. Bardağı elinden almama izin verdi, sonunda içkisinden bir yudum alırken gözlerimin içine bakabildi.

Zihnini ve kalbini katılaştıran sisten kurtulmaya başlamıştı. Ama bir dahaki sefere nöbet geçirdiğinde bir şey ifade edecek kadar değil.

"Kabus mu?" Ben sordum.

Başını öyle kederli sallıyordu ki. "Senin..." olduğunu düşünmem dışında olağandışı bir şey yok. "Seni inciten biri."

"Evet. Bunu ne kendime ne de sana daha fazla yapamam."

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Bunu bilemezsin!" Dudağının sağ köşesi kıvrıldı.

"Evet, biliyorum. Bu asla . Bunu yapmana izin vermeyeceksin."

İçkisini geri aldı ve öncekinden daha acı bir şekilde güldü. "Keşke senin güvenine sahip olsaydım." Beklenmedik bir hareketle yanağımdan öptü. Bu aynı zamanda hafif bir kovmaydı. Yaşadıklarını bir halının altına itmeye çalışmak istiyordu.

"Artık bilmiyorum." Bardağını masanın üzerine koydu. Bana her baktığında bir katmanın daha soyulduğunu görebiliyordum. Kendinden nefret etmeye o kadar kaptırmıştı ki, yaşamının iyi bir şey olduğunu unutmuştu. Zevk almayı.

Ağzımdan bir tutam saçı çekerken yüzü buruştu ve gözlerini kaçırdı. "Savaş esiri olmanın nasıl bir şey olduğunu çok az insan anlayabilir."

Oh, kahretsin. Dünyadan nefret etmesinin bir nedeni daha. İnsanlığın en kötüsünü yaşamıştı.

"En kötü düşmanımın güneş ışığından, yiyecekten ve sudan mahrum kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışmasını istemezdim. Hayatları boyunca ne yapmış olurlarsa olsunlar, benim katlandığım türden bir işkenceyi hiç kimsenin yaşamamasını istemezdim. Ölümden daha kötü kaderler vardır. Tek yaptığınız ölümün sizi alması için dua etmektir ve bir parçanız sonsuza dek karanlıkta kaybolur. Ama öldürdüklerimin ailelerinin yaşadığı kayıpların yanında benim yüzleşmek zorunda kaldığım şeyin hiçbir şey olmadığını anlamaya başladım. Esaret altında geçirdiğim ayları hak ettim."

Bu açıklamayı o kadar soğuk ve hesaplı bir şekilde yaptı ki, düzgün bir yanıt veremedim. En azından bana söylediklerini sindirene kadar.

"Hiç kimse işkence görmeyi hak etmez, Jagger. Ancak bazıları eğlence, maddi ya da siyasi kazanç için başkalarına yaptıkları korkunç şeyler yüzünden ölmeyi hak ediyor. Bir asker olarak yaptığın şey dünyayı başkaları için güvenli hale getirmek, demokrasiyi canlı tutmaktır. Paralı asker olarak yaptığınız şey de aynıydı, sadece çok yalnız olduğunuz için daha da tehlikeli durumlara zorlandınız. Bazı korkunç insanlar tarafından esir alınman da senin suçun değildi. Ama bir şey bilmek ister misin?"

Beni incelerken gözleri parlıyordu. "Ne?"

"Şu anda yalnız değilsin. Ben buradayım. Ve başka bir planın yoksa, burada kalmaya niyetliyim." Bazı detayları saklıyordu ama onu zorlayamazdım. Kalbim onun için ağırdı ama yaşadığı dehşeti benimle paylaştığı için de minnettardım.

Kendini açmış, ihtiyaçlarını ve endişelerini bana, çok az tanıdığı birine karşı savunmasız hale getirmişti. Bazıları bunun ne kadar özel olduğunu anlayamayabilir. Belki benim düşüncelerim çarpıktı ama en iyi arkadaşımın cinayet seçeneklerini tartışan bendim, öyleyse ben kimdim ki kendimi haklı çıkarayım?

Yaşadığı zihinsel karmaşadan muzdarip olan hiç kimse için gerçek bir tedavi yoktu, ancak destek mekanizmaları, endişesini hafifletmeye yardımcı olabilecek insanlar vardı. Şu anda ilk görevi yaptıklarını kabullenmek ve bunların adamı yansıtmadığını anlamaktı.

Ayrıca kendini de affetmesi gerekiyordu.

Bu ikimizin de yapması gereken bir şeydi. Belki de kader bizi bir sebepten dolayı bir araya getirmişti.

İyileşmek.

Anlamak.

Hayatta
kalmak.

BÖLÜM 22

J*agger*

Öğleden sonra güneşinin ısıtıcı etkisi vardı, yoğun kar yavaş yavaş bir anıya dönüşüyordu. Direksiyonu sımsıkı tutarak, yerel bir içki mekânı olan Shackles'ın otoparkına girdim.

Kendimi kaybettiğimden ve Bella'nın beni bulmasından bu yana iki gün geçmişti. Ona deli gibi göründüğümü, muhtemelen saçmalayıp durduğumu biliyordum. Ona söylediklerimin sadece bir kısmını hatırlıyordum. Ama bildiğim tek şey, ona söyledikten sonra tam iki saat boyunca elimi tuttuğu ve sonunda göğsümde uyuyakaldığıydı.

Bu yakınlık şimdiye kadar deneyimlediğim cennete en yakın şeydi.

Onu yatağına kadar taşıdım, yatağına yatırdım ve gecenin geri kalanında uyumasını izledim. Şafak gri ufukta kırılır kırılmaz, hem Cally'nin hem de Zeyna'nın ayaklarının evin içinde koşuşturduğunu duymuştum. En azından tatlı küçük çocuk kahvaltı için ona bir kase mısır gevreği koymama izin vermişti. Ben yavruyu beslerken uyanık olduğu her dakika yaptığı gibi gevezelik ediyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar yüreğime dokundu.

Nedenini anlamaya başlamıştım. Çünkü her şey normal görünüyordu. Normal bir aile. Normal bir ev. Normal bir sabah.

Ne benim ne de Bella'nın dünyasında hiçbir şey normal değildi.

Öfkem hâlâ tazeydi, zihnim Tehlike Şelalesi'ne adım atarsa Joel'e ne yapacağımı tahmin .

En azından son iki günün büyük bir bölümünü işle geçirmiştım ve bu da beni çıldırmaktan alıkoymuştu. Bella'nın hâlâ garsonluk yaptığı, Cally ve kahraman köpek Zeyna'nın da kreşe gittiği akşamın ilk saatleri bana kalmıştı. Boş bir eve gitmek yerine ne yapmalıyıldım?

İki kardeşime de benimle lanet olası bir barda buluşmalarını söyledim. Bu benim her zamanki davranışım değildi, bu yüzden soruları olacağını biliyordum.

Uyumakta daha çok zorlandım, Bella'yla sadece birkaç saat kalabildim. En azından aşağı inmeden önce onun uyumasını bekledim, bilgisayarımı çıkardım ve Brockford ailesi hakkında bulabildiğim her bilgiyi araştırdım. Güçleri hakkında yalan söylemiyormuş.

Joel'in babası, ülkenin en iyi cerrahlarından biri olmanın şerefli basamaklarını tırmanarak, olağanüstü tıbbi durumlar için son derece kârlı bir hayır kurumu işletmeye başlamıştı. Kazandırmayı başardığı para hayret vericiydi. Fotoğraflarda büyüleyici görünüyordu, her zaman gülümsüyor ve el sıkışıyordu. Ancak, satır aralarını okuyabiliyordum.

İnsanlar ondan korkuyordu.

Bazı azılı suçlular da birkaç fotoğrafta yer alıyordu. Bu bana Brockford ailesiyle bir tür ilişki olduğunu gösterdi.

Belki de patriğin, yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırmak da dahil olmak üzere kendisine bir ya da iki iyilik borçlu olacak güçlü insanların hayatlarını kurtarmanın bir yolu vardı. Bu sadece benim çılgınca bir teorimdi ama aklımdan çıkmıyordu. Joel, yine çok saygı duyulan ve Doğu Yakası'nın en iyi cerrahı olarak kabul edilen babasının izinden gidiyordu.

Her ailede olduğu gibi, karanlık sırlar doğru kişinin onları bulmasını bekliyordu. Önemli bir parçam bir hedefle başa çıkma konusunda önceki inançlarıma başvurmak istese de, Joel'i öldürmenin yaratabileceği sorunları da biliyordum.

Onun yerine adamı yok etme düşüncesiyle uzlaşmaya varmıştım.

Ne yazık ki bunu yaparken yardıma ihtiyacım olacaktı. Benim de alışık olmadığım bir şey.

Rover'ı park ettikten sonra dışarı çıktım ve park alanını taradım. Henüz erkendi ama şimdiden üç düzine araç vardı, bu da buranın tıka basa dolu olacağı anlamına geliyordu. Yine lanet olası tatiller. Ayrıca kar kimsenin moralini bozmamıştı.

Cally köpeğe ne alacağını konuşmaya başlamıştı ve ben de odadan çıkmak zorunda kalmıştım. Tavrım o kadar kötüydü ki küçük kız bana Bay Huysuz demeye başlamıştı. Ve Bella her seferinde kahkahalara boğuluyordu. Bu arada, Zeyna'nın yanı sıra her iki kız da eve yüzlerce lambanın yapamadığı ışığı katmışlardı.

Bara girdim ve tanıdığım barmene bir göz attım. Buraya çok sık gitmesem de insanlar Fox çocuklarına dikkat ederdi. Gelişimizden sonraki haftalar boyunca tüm kasaba bizi şahin gibi izlemişti. Şerifin geçmişimize gölge düşürmesinin yanı sıra, tesisi satacağımızdan ya da kapatacağımızdan korkuyorlardı. Endişeleri için onları suçlayamazdım.

Kasabaya girdiğimizde oldukça kaba saba görünüyorduk, insani becerilerimiz eksikti.

Barmen benim markam olan burbondan bir kadehi barın üstünden ittirdiğinde barın önünden henüz geçmiştim. "Sanırım kardeşlerim geldi?"

"Arka masa. Sanırım görünmek istemiyorlar." Mark sırtıttı ve barın diğer ucundan kendisine bağırıldı.

Kalabalığın arasından ilerlerken, çok fazla tebrik aldım. Övgüler eskimeye başlamıştı, özellikle de hak etmediğimi düşünürken. Tanrı aşkına, Poppy kek bile bırakmıştı.

Onu geçmeye çalışırken Tyler Florence, "Orada iyi iş çıkardın kovboy," dedi. "O küçük kızı kurtardın. Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Tyler bir şerif yardımcısıydı, yeterince iyi bir adamdı ama patronu Şerif Adam Young'ın Fox ailesinden hoşlanmamasının peşinden giden bir koyundu. Şerif departmanı ile bir sorunumuz olmadığına göre, bu nefretin tek iki nedeni itibarımız ve Adam'ın ailesinin tesisi satın almaya çalışması olabilirdi. Babasının bir arazi geliştirme şirketi vardı ve duyduğuma göre tatil köyünün yan tarafını apartman dairelerine dönüştürmeyi planlıyordu.

Ancak beni şehirden kovma ya da karnıma bir kurşun sıkma konusundaki kişisel inancı tamamen başka bir şeydi.

"Sadece her iyi insanın yardım etmek için yapacağı şeyi yapıyorum." Tyler'a çok fazla bilgi vermemek en iyisiydi. Söylediklerimi doğrudan şerife götürecekti. Tanrı bilir ne için sidik yarıştırarak havada değildim.

"Evet, ben de öyle duydum. Kızın annesinin senin evinde kaldığını da duydum. Sanırım buralardaki tek kahramanın sen olduğunu düşünüyorsun. O iğrenç kadınla birlikte oluyorsun."

Hiçbir erkeğin beni kışkırtması iyi bir fikir değildi, nokta. Ama kadını hakkında bu şekilde konuşarak son çizgiyi de aşmıştı.

Şimdi adam beni kızdırdı. Bir saniye içinde suratının ortasındaydım. "Bir kadın hakkında böyle konuşamazsın. Zaten benimle kalıyorsa sana ne?"

"Sadece şaka yapıyordum, dostum," dedi, gözlerinde gerçek bir korku vardı.

"Buranın halka açık bir yer olduğunu unutmamanızı tavsiye ederim, beyler." Yeni gelen hırçın ses de bir o kadar rahatsız ediciydi.

Başımı yavaşça şerife doğru çevirdim. Birinin olduğu yerde diğerinin de onu takip edeceğini bilmeliydim. "Sanırım bunu buradaki adaminize söylemelisiniz Şerif."

"Senden hoşlanmıyorum Jagger. Bildiğin gibi, üçünüzden de hoşlanmıyorum. Bence bu kasabaya pislik getiriyorsunuz ve eğer seçme şansım olsaydı, sizi ."

"Senin kararın değil. Ama bunu aklımda tutacağım. Belki diğer çocuklar buralarda birkaç parça daha mülk satın almak isterler mi diye bakarım. Sanırım birkaç tanesine gönlünüzü kaptırmışsınız. Ben olsam fazla umutlanmazdım." Belki de sadece onun silahlarını ateşliyordum, ama kendime engel olamadım.

Kardeşlerimin ve benim eski hayatlarımızda yaptığımız işlerle ilgili büyük spekülasyonlar vardı, büyük bir mafya ailesinin parçası olduğumuza dair hikayeler anlatılıyordu. En azından kasabalıların çoğu bir pislik bulma umuduyla isimlerimizi Google'da aratmayı bırakmıştı.

şerifin aile hakkında bir dosya tuttuğuna dair içimde kötü bir his vardı.

Elbette benden nefret etmek için bir nedeni vardı. Bunu ancak buraya taşındıktan sonra öğrendim. Bana olan nefreti yüzünden onu sürekli kışkırttım. Ama bu, tüm ailemi hedef almasını doğru kılmıyordu.

"Buraya gelmemeliydin Jagger," dedi şerif sessizce, sanki sadece benim kulaklarım için. "Bir hata yaparsan seni hapse atarım."

Aklıma gelen tüm kötü sözlere direnerek sadece kısa bir süre durdum. "Belki haklısın ama ben artık buradayım. Kalıyorum. Beni gitmeye zorlarsan pişman olursun."

"Beni tehdit etme evlat. Doğru yerlerde dostlarım var." Muhtemelen tüm yerlilerin içine Tanrı korkusu salan o manyak seslerden biriyle güldü. Bana değil. İstediği kadar tehdit edebilirdi ama benim neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir daha hiçbir erkek beni hiçbir şeyden ya da hiç kimseden uzaklaştıramayacaktı. Benden ne kadar nefret ederse etsin.

Ben dönüp barın arkasına doğru ilerlerken arkamdan oflayıp pufluyordu. Daha az umursayamazdım ama bu adamı ve ailesini tesisten uzak tutmayı personele borluyduk. Her zaman kötü iş anlaşmaları olurdu ve babamız tesisin bütünlüğünü korumak için büyük adımlar atmış olsa da, Young ailesinin masa altından bir şeyler planladığının başından beri hissediyordum.

"Bu da neydi böyle?" Hunter ben oturur oturmaz sordu.

"Şerif ve adamlarından biriyle olan tipik karşılaşmam."

"Oğlum, o adam senden nefret ediyor. Ona ne yaptın ki?"

Başımı kardeşime doğru salladım. "Bilmiyorum. Sanırım her şey benim mükemmel kişiliğimle ilgili."

"O bir pislik. Bir sonraki seçimde ona oy verilmemesini sağlamalıyız." Hunter Şerif Young'ın ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de Brockford'ların yanında küçük kalıyordu.

"İkiniz de dikkat çekmeyin. Tamam mı? Adamla karşı karşıya gelmemize gerek yok. Bazı güçlü dostları var ve babasının ne kadar acımasız olabileceğini biliyorsunuz. Ayrıca, babamızın geçmişi göz önünde bulundurulduğunda, tatil köyüne istenmeyen dikkatlerin çekilmesini istemeyiz."

Geçmiş. Babamız bir şirkette sıfırdan çalıştığına dair uydurma bir hikâye anlatmış, diğer yöneticiler suç işlemeye başlamıştı. Gelirden payını almış ve olası kovuşturmalardan kaçınmak için kasabadan kaçmış, Montana'da üç erkek çocuk yetiştirirken başka biriymiş gibi davranmış. Sonra iflastan önce burayı satmış ve bir şekilde tatil köyünü satın almayı başarmış ve milyonlarca dolar harcayarak yenilemiş.

Üçümüz bu işin peşini bırakmaya karar vermiştik, sadece birkaç aylık ömrü kaldığı için onu daha fazla sorgulamıyorduk. Ama içimden bir ses, yaptığı her türlü kötülüğün bir gün ailemizin başına bela olacağını söylüyordu.

Ne kadar kayıtsız olsak da Shephard'ın barış ilanına şaşırmıştım. "Bunu aklımda tutacağım." Arkama yaslanıp kalabalığı inceledim ve içimden birkaç yudum aldım. Şerifin kalabalıktaki birkaç adamla konuştuğunu fark ettim. Tüylerim diken diken oldu. Sorun çıkaracaktı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

"Bu yeni keşfedilen kardeş sevgisi zihinsel dengemiz için iyi olmadığından değil, ama neden bizimle tanışmak istedin?" Hunter bilerek boğazını temizledikten sonra itti.

"Ateşli bir randevun mu var?" Ona sordum. "Çekici gözlerinden etkilenen başka bir turist mi?"

"Çok komik ama aslına bakarsan evet." Sırıttı ve ben başımı salladım.

"Dikkatli olmazsan sikin düşecek," dedim ona.

"Hepsini siktiğimi söylemedim."

"Daha yüksek sesle, böylece tüm bar seni duyabilir. Tanrım, kardeşim."

Hunter homurdandı. "En azından ben biraz alıyorum. Belki de işler senin için değişiyordur, ha?"

Ona ters ters baktım.

"İkiniz soğuk bir biranın keyfini işkenceye dönüştürüyorsunuz. Şimdi, benim de başka planlarım var, o yüzden gevezeliği kesin. Denise benimle burada buluşup birkaç içki içecek, belki de akşam yemeği yiyecek. İşinizi bilmesini ve tatil için bir araya gelme konusunda sizi rahatsız etmesini istemiyorsanız, söyleyin."

Kaçınmak istediğim şey, sağdıcım olmamla ve Bella'yla ilgili sorularıyla benimle alay etmesiydi. Eski bir dedektif olduğu için soru sormayı hiç bırakmıyordu.

Kardeşimin son birkaç ay içinde ne kadar değiştiğini görmek başlangıçta beni çok kızdırmıştı. Şimdi nedenini biliyordum. Shephard gerçek mutluluğu bulmuştu ve ben onu kıskanıyordum.

Gönülsüzce güldüm. "O zaman ikinizi de tutmayacağım. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, yardımınıza ihtiyacım var."

Shephard elini kalbinin üzerine koydu. "Bizden mi? Onur duymalıyız."

"Siktir git," diye homurdandım.

Shephard güldü. "Kapana kısılmış bir boz ayı gibi davranmayı bırak. Bunun misafirinizle bir ilgisi var mı?"

Hunter, "Bella nasıl adapte oluyor?" diye sordu ama adamın balık tuttuğunu biliyordum.

"O iyi. Her yeri ele geçirdi. Nefret ettiğim lanet perdeleri bile söktü." En azından gülümseyebilirdim. "Dün eve

Tanrı aşkına, mutfak masası için çiçekler ve çikolata parçacıklı kurabiyeler yaptım."

"Ve böylece başlıyor," diye düşündü Shephard. "Ciddi bir şekilde işin içine girene kadar bekle. Çoraplarını ve iç çamaşırlarını almayı unutma. Ne var ne yok?"

Adam çok mutluydu.

"Bunun gizli tutulmasını istiyorum ve Denise'den de bahsediyorum. Tamam mı? Bella'nın yardımı ihtiyacı var ve bunu ona sağlayabilecek tek kişi biziz."

Shephard derin bir nefes aldı ve masanın üzerine eğildi. "Küçük kasabamıza neden uğradığını öğrendin. Soyadını da sordun mu?"

"Evet, ikisinde de. Yakında eski kocası olacak kişiden kaçıyor. Ona kötü davranıyordu. Morlukları gördüm. Ayrıca kariyerini tehdit etti, onu aldattı ve kızını ondan almaya çalışıyor." Bella bana en iyi arkadaşını yataklarında o adamlarla birlikte bulmak da dahil olmak üzere daha fazla iğrenç ayrıntı anlatmıştı.

"Ah. Gerçekten iyi bir adam," diye tısladı Hunter.

"Evet, onları oldukça sapıkça şeyler yaparken videoya çekmiş ve bir porno filmindenmiş gibi yayınlamakla tehdit ediyor."

Shephard öksürdü ve birasının bir kısmını tükürdü. "Bu da ne böyle? Bu boku kim yapar?"

Hunter'ın nefesi kesildi. "Peki neden? Her şeyi berbat eden oydu."

"Joel'in onunla evlenmesini istemesinin sözleşmeye dayalı bir nedeni olduğunu düşünüyor," dedim.

"Görücü usulü evlilik gibi mi? Düşündüğün şey bu mu?" Shephard koluyla ağzını sildi ve bunu yaptıktan sonra koltuğuna geri oturdu.

"Evet."

"Hâlâ evli mi?"

Hunter'a baktım. "Şimdilik. Yasal olarak ayrılar ve boşanmaları her an sonuçlanabilir ama evet, hâlâ evliler."

"Takılıyor olmanızın Bella için zorluklar yaratabileceğini biliyorsun."
Shephard ne dediğini anlamam için bekledi.

". " Tedirginliğimin arttığını hissettim.

"O zaman ne yapıyorsun?" Hunter'ın yüzünde lanet bir gülümseme vardı.

"Yeniden yaşamayı öğrenmeye çalışıyorum." Cevabım en azından dürüsttü.

"Ve onu koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun ya da hayatım için ne anlama gelirse gelsin."

Shephard kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım Hunter. Hayata yeni dönen kardeşimize."

BÖLÜM 23

J*agger*

Belki de ikisi de Bella ve Cally'yi güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi anlamıyordu.

"Piç kurusu ona çoktan mesaj atmış ve onu arayarak tehdit etmiş," diye ekledim konuşmaya. "Bence onun izini bulmak için elinden geleni yapması an meselesi. Cally'yi elinden almaya çalışacak cephanesi vardı ve kızın bana anlattıklarına bakılırsa tehditlerini yerine getirecek."

"Çocuğun biyolojik babası o mu?" diye ağabeyim.

"Hayır. Ve Cally'yi yasal olarak evlat edinmedi ama bunu da mahkeme sisteminden geçirmeye çalışıyor. Sanırım o ve babasının Baltimore'da adamları var. Bunu kabul ettirmeye çalışacaklar. Bu Bella'yı mahvedecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Şantaj güçlü bir araçtır." Shephard gözlerini kaçırdı. "Biliyor musun, belki Denise yardımcı olabilir. O Charlotte'lu ama belki Brockford'lar hakkında bir şeyler biliyordur."

"Hayır," dedim çok sert bir şekilde. "Denise'e güvenmediğimden değil, ama bu şimdilik aramızda kalsın istiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görene kadar."

Shep pek mutlu değildi ama başını salladı.

"Çocuk aşık olmuş."

Hunter'ın benimle dalga geçtiğini biliyordum ama onun bu anlamsız tavrı duymak istediğim son şeydi. "O iyi bir insan. Kariyerini ve kızını iki zaman geçiren bir pislik yüzünden kaybetmeyi hak etmiyor."

Shephard başını salladı. "Anlaştık. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Sizin benden daha derin bağlantılarınız var. Brockford ailesiyle ilgili her türlü pisliğin ortaya çıkarılmasını istiyorum."

"Bu isim neden tanıdık geliyor?" Hunter ikimizden çok kendi kendine soruyordu.

"Baltimore'daki büyük isimler. Başka bir şey bilmiyorum. Tek bulabildiğim parıltı ve gösteri. Ama her ikisi de kendi işledikleri bazı suçlardan dolayı suçlanan bazı şirket patronlarıyla ilişkili. Baltimore'da çok fazla yolsuzluk var."

"tüyün kuşları..." Shephard'ın sözünü bitirmesine gerek yoktu.

"Adamlarına ne oldu Jagger? İşleyicin bazı bilgiler sağlamana yardımcı olabilir." Hunter soruyu sorduktan sonra kaşlarını kaldırdı.

Bardağı masanın üzerinde döndürdüm. "Bir ya da iki köprüyü yaktım diyelim." Ve yakmıştım da. Paralı asker olarak çalıştığım örgüte geri dönmem mümkün değildi ve ordudan terhis edildiğimde hemen hemen herkes gittiğime sevinmişti.

"Bu kızı önemsiyorsun. Değil mi?" Shephard, Hunter'ı şakadan vazgeçmesi için uyarır gibi sert bir bakış attı.

"Evet, . Bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor. Bunu açıklayamam."

Shephard'ın gülümsemesi neredeyse utanç vericiydi. "Asla olmayacak, gerçekten. Bu kadar uzun süre yalnız yaşamaya alıştığınızda, birinin alanınızı işgal etmesi sizi önce endişelendirir, sonra nefessiz bırakır ve sonunda kendinizi sıırıslıklam aşık olmuş bulursunuz. Ve oraya nasıl geldiğinizi bile bilmiyorsunuz."

"Lanet olsun. Artık bakmam gereken işaretleri biliyorum, böylece bu şekilde hissetmeye başladığım herhangi bir kızdan çok uzaklara kaçabilirim." Hunter iyice eğlenmişti.

Belki biraz öyle hissediyordum ama aşk söz konusu değildi. "Ben onun için iyi değilim, Shep. Bunu biliyorsun."

"Bunu neden söyledin ki?" "Önemli

değil," diye ısrar ettim.

"Evet, sanırım öyle. Burada yaşadığın ilk birkaç haftadan sonra o kabuğuna geri çekildin. Neden?"

Cevap olarak omuz silktim. Onlarla tanışmak benim zihinsel durumumu analiz etmekle ilgili değildi.

"Kâbuslar mı?" Hunter sordu ve bu kez yüzünde eğlence ifadesi yoktu.

Her birimizin farklı kuruluşlarla imzaladığı sözleşmelere göre, görevlerle ilgili hiçbir şey konuşmamıza izin verilmiyordu. Üçümüz de askeri yeteneklerimizi paralı askerlik pozisyonuna dönüştürmüştük ama kim için çalıştıklarına ya da dünyanın hangi bölgelerinde bulunduklarına dair hiçbir yoktu. Üçümüz de deneyimlerimizin üstünü örtmeye çalışmıştık ama Shep olabildiğince mutlu olsa da karanlığının devam ettiğini hissediyordum.

Kana bulanmış şeytanları kovmanın bir yolu var mıydı? Milyon dolarlık soru buydu.

"Birkaç tane." Cevabım kontrollüydü.

Shephard, "Belki de biriyle konuşmaya ihtiyacın vardır," diye önerdi.

"Lanet bir psikiyatriste ihtiyacım yok." Ses tonum amaçladığımdan

daha sertti. "Hayır, ama bunu konuşarak halletmen gerek. Belki Bella

bu konuda yardımcı olabilir."

Gülüşüm hiç de mutlu görünmüyordu. "Şu anda başında çok fazla bela var. Yardıma ihtiyacı var. İstiyor musun yoksa yalnız mı gideceğim? Baltimore'a uçmam gerekse bile umurumda değil, o pisliğin öyle ya da böyle onu rahatsız etmeyi bırakmasını sağlayacağım."

Shephard'ın sırtışından zihnindeki tüm sıcak düğmelere bastığımı anlayabiliyordum. Boş ver onu. Tek niyetim ona ihtiyacı olan yardımı sağlamaktı. O kadar.

"Aptalca bir şey yapma kardeşim. Birkaç telefon görüşmesi yapmama izin ver." Shephard birasından uzun bir yudum aldı. "Ama hiçbir şey için söz veremem. Ben de birkaç köprüyü yaktım. Gidip bir bira daha alacağım ve kız arkadaşım için bir kadeh şarap. Modaya uygun bir şekilde geç kaldın." Sandalyeden kalkarken güldü.

"Seni küçük parmağında oynatıyor," dedim ona, konuşmayı daha hafif bir konuya çekmeye çalışarak.

Hunter çocukken yaptığı gibi bana bakıyordu. Bir keresinde bana tanıdığı en tuhaf insan olduğumu söylemişti. Hâlâ böyle hissettiğine dair bir his vardı içimde. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Bella eski sevgilisini araştırdığınızı biliyor mu?" diye sordu. "Hayır."

"Bir ilişkiye yalanla başlayamazsın." "lanet bir ilişki değil ve yalan da değil."

Güldü ve kadehini kaldırdı. "Her şeyi çözmüş gibi davranıyorsun. Bunu onunla paylaşmamana ya da daha kötüsü adamı öldürmene yalan diyecek ve sana bir şey sormama izin ver. Şu anda ikamet ettiği evinizde sizin yatağınızda mı uyuyor?"

Ona ters ters baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir ilişkiniz var." İçkisini yudumlamadan önce bana uzun bir gülümseme verdi. "Sadece şaka yapıyorum dostum. Son zamanlarda çok dalgınsın. Geldiğimizden daha fazla. Birkaç kez şerifle tartıştığını fark ettim. Sana zor anlar mı yaşıyor?"

"Her zaman. Sanırım babamla ilgili bir şeyler biliyor."

Hunter nefes . "O zaman geleceğimizi yok etmesine izin veremeyiz." Gelecek. Hâlâ nasıl bir geleceğim olduğunu merak ediyordum. "Evet." "Başka bir şey var mı?"

Bardağımı döndürdüm. "Bahsedilmesi gereken bir şey yok."

"Tüm bu sırlara dikkat et, kardeşim. Seni canlı canlı yerler. Bella'ya gelince, o kızgın gözlerinde biraz ışık görebiliyorum. Onun arkadaşlığından keyif almanın nesi yanlış?"

"Sorun nedir? Ona zarar vermekten korkuyorum," diye itiraf ettim. Birkaç kez uyandığımda bir lambanın kırılmış ya da bir şişenin duvara çarpmış olduğunu görmüştüm ve bunları yaptığımı dair hiçbir anım yoktu. Ya gecenin bir yarısı korkunç bir şey yaptıysam? Bir silahın namlusunu şakağıma dayardım.

"O zaman yapma. Ama bu biraz yardıma ihtiyacın olabileceği anlamına geliyor. Birkaç... olaydan sonra beni zorladılar."

Tatil köyünden önceki hayatı hakkında konuşmaya en çok yaklaştığı andı. Soru sormamam gerektiğini biliyordum. Üçümüzün yaşadığı farklı çileler çoğunlukla bizimle birlikte ölecekti. Bu sadece bir gereklilik değil, aynı zamanda fazlasıyla kişisel bir konuydu.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. Sanırım kabuslar sırasında şiddete başvuruyorum."

Gözleri benimkileri delip geçti. "Bella bir doktor, kardeşim. Onunla konuşursan seni anlayacaktır. İhtiyacın olduğunu düşünmesen bile belki sana psikolojik yardım önerebilir. Eğer onu herhangi bir şekilde incitmekten endişe ediyorsan, neden kimsenin yardımına ihtiyacın olmadığını düşündüğünü kendine sorman gerekir. Ayrıca, seni zaten çok önemseydiğine dair içimde bir his var."

"Nasıl yapabildi?"

"Cally'yi kurtardığımızda onun yüzünü görmediniz."

Homurdandım. "Bir kurtarmayı gerçekleştirdiğin için minnettar olmak ve önemsemek tamamen farklı şeyler." Önemseydiğini biliyordum. Neden yalan söylediğimden emin değildim ama kardeşlerim başımın etini yemeye devam edeceklerdi. Tıpkı Shephard Denise'le ilişkiye girdiğinde benim yaptığım gibi.

"Aşk konusunda uzman değilim. Bunu biliyorsun ama duygularınla ve korkularınla yüzleşmelisin. Birini önemsemekte yanlış bir şey yok."

"Doğru değil."

"ama," diye tısladı Hunter. "Bana nedenini söyle."

"Eğer değer verdiğin tek kişinin ölmesine sebep olduysan bu doğru değil. İşte bu yüzden." Bu sözleri söylemeye niyetim yoktu ve söyler söylemez de anında pişman oldum.

Hunter'ın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına. O zırhı üzerinde tutmana şaşmamalı. Bahse girerim oldukça ağırlaşıyordur."

"Boş ver . Olanlar hakkında konuşmak istemiyorum."

"Shephard haklı. Kesinlikle biriyle konuşman gerekiyor ama ben Bella'yı öneririm. Senin ne kadar endişeli olduğunu ve neler yaşadığını biliyor mu?"

"Sadece öğrendiklerini, ama beni parçalara ayırmakta çok iyi. Bu onun için hiç adil değil."

"Benim hakkımda ne düşünürsen düşün Jagger, yapabileceğin en kötü şey geçmişinin geleceğine müdahale etmesine izin vermektir. Ayrıca, içine kapanmak ve herkesten uzak durmak geceleri uyumana asla izin vermez. Ben bunu denedim. Başarısız oldum. Beylik tabancamı kaç kez ağzıma dayadığımı size anlatamam. Beni tetiği çekmekten alıkoyan tek şey, belki bir gün her şeyin daha iyi olacağı bilgisiydi."

Hunter'ın başına gelenler hakkında bana söylediği en fazla şey buydu. Şakacı ve çapkın biri olabilirdi ama ne Shephard'ın ne de benim bilmediğimiz çok daha karanlık bir yönü olduğunu hissediyordum.

Denise'in bize doğru yürüdüğünü fark ettim, Shephard onu yarı yolda karşılamaya hazırlanıyordu. İçimden kıkırdadım ve Hunter omzunun üzerinden baktı.

Öpüşüklerinde inledim. O başını salladı.

Hunter bana "Sevgide yanlış bir şey yok kardeşim," dedi. "Toplum içinde olanlar da dahil. Belki ilişkiniz olmayan kadını dışarı çıkarırsınız ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırabilirsiniz."

"Bunu söyleyen hiç ilişkisi olmamış bir adam." Hunter'ın kişisel şeytanlarını bilsem de bilmesem de, yorumumun bir sinire dokunduğunu hissettim.

Doktor ya da avukat olsaydık nasıl biri olurduk? Daha yakın olur muyduk?

Hunter onu selamlamak için ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım. Neden bu kadar resmi hissettiriyordu?

Aşk kuşları masaya yöneldi ve Denise bana doğru gelmeden önce hemen Hunter'a sarıldı. O bir sarılıcıydı ve bu iyiydi. Sadece ben hoşlanmıyordum.

Denise uzaklaştığında bana "En azından bu sefer ürkmedin," dedi. Bir park bekçisi olarak işinin başındaydı ve emir yağdırırdı ama kardeşimin yanındayken çok sevecendi.

Tıpkı onun gibi.

"Ben bunu

yapmam."

"Evet, öyle," diye üçü de.

Aile sahibi olmak hakkında söylenecek bir şey vardı. Sınır

bozucu.

En azından gülümseyebilirdim. "Artık gitmeliyim."

"Bekle," dedi Denise bana. "Bella ve Cally'yi akşam yemeğine getirmeyi taahhüt etmelisin. O zaman markette başladığımız tartışmayı bitirebiliriz."

"Ne tartışması?" Shephard itti.

Görmezden geldim.

"Sana cevabımı verdim ve Zeyna olmadan hiçbir yere gitmiyorlar," dedim, kocaman bir Malinois'e sahip olduğu gerçeğinin düşünmesini engelleyeceğini umarak.

"Zeyna ve Pepper çok iyi anlaşacaklardır. Bunu davetime resmi bir evet olarak kabul edeceğim. Ve bu tartışmayı bitireceğiz." Denise bana sert bir bakış attı.

Shephard onun arkasında duruyordu ve ellerini havaya kaldırdı.

Yüzümdeki hafif gülümsemeyi korumayı başardım. "Bella'yla konuşacağım. Hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Güzel. Bunu gerçekleştirene kadar seni rahatsız edeceğim."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde konuşuruz. Tamam mı?" Shephard başını salladı, ben de bir yirmilik çıkarıp masanın üzerine bıraktım.

"Yeterince adil."

"Önerdiğim şeyi bir düşün," diye seslendi Hunter, ben daha kulak kesilmeden.

Ben . Sonra da bir kenara atardım. Tek amacım ona bu yardım etmektir. Sonra kendine ait bir yer bulmasına yardım ederdim.

Hem onun hem de Cally için en iyisi buydu.

BÖLÜM 24

B*ella*

Yolculuğum sırasında telefon iki kez yandı. Ona bakmaya korkuyordum.

Ama baktım.

Ve pişman oldum.

Sanki bir ilmik boynuma dolanmış, yavaş yavaş nefesimi kesiyormuş gibi hissediyordum. Yakında, asla kurtulamayacağım bir karanlığa sürüklenecektim. Ya delilik ya da ölüm. Ya da bu noktada hapisane.

Poppy's Diner'ın önünde tek başıma durmuş, hâlâ ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Hayatla. Joel ile. Cally ile.

Jagger ile. Tatlı ve hasarlı Jagger.

Hayatımın bu noktasına kadar ve önümde tek bir yol vardı. Organizasyondan zevk alıyordum ve bu beni uyuşturucuya ya da sokaklara düşmekten alıkoymuştu. O kadar odaklanmışım ki kimse duygularımı kıramamıştı. Plan zihnimde mükemmeldi.

Elinizde burslarla liseden onur derecesiyle mezun olun.

Üniversiteden sınıf birincisi olarak mezun

olmak. Tıp fakültesine gideceğim.

Doğu yakasında en iyi hastanede staj.

Bundan sonra her şey, kendime ait diyebileceğim güzel bir apartman dairesi satın alırken çok saygı duyulan biri olmak için çalışmakla ilgiliydi.

Bir cerrahthan başka bir şey olmayı hiç düşünmemiştim. Küçük bir kasabada çalışmayı kesinlikle düşünmemiştim, ama yaptığım şey buydu.

Ayrıca bir pislikle evlenmeyi de

beklemiyordum. Danger Falls'un cazibesi

miydi?

Kısmen.

Birdenbire evimi özlediğimi hissettim, oysa Baltimore hiçbir zaman evim gibi olmamıştı. Daha çok, yoluma devam etmeden önce kanatlarımı açabileceğim bir mola yeri gibiydi. Joel ile yaşadığım fırtınalı aşk her şeyi değiştirmişti. Bu olayı o planlamıştı. Ama en azından harika, şapşal bir hatunla tanışmış ve ömür boyu sürececek bir dostluk geliştirmiştim.

Onunla eskiden olduğu gibi konuşmaya, bazı insanlara duyduğumuz nefreti paylaşmaya ve şarap içerken saçma romantik komedi filmlerine gülmeye ihtiyacım vardı. Bu duygu beni bunaltmaya başladı. Tatil hediyeleri alan ve yürürken kurabiye atıştıran insan kalabalığından uzaklaştım ve telefonumu çıkardım.

Aldığım mesajın çirkinliği neredeyse kararlılığımı kırıyordu.

Bilinmeyen: *Yakında, seni küçük sürtük. Yakında.*

Bilinmiyor. Joel neden rahatsız oluyordu? Çünkü zekiydi. Gönderdiği her şeyin ekran görüntüsünü almaya başlayacağımı, hatta belki telefon görüşmelerini bile kaydedeceğimi biliyordu. Daha önce bunu yapamayacak kadar sarsılmışım. Tıslayarak Esme'nin telefon numarasına geçtim ve taciz döngüsünü tek bir mesajla kırmaya çalıştım.

Hey, kızım. Şaraba ihtiyacım var. Bir sürü şaraba. Sana söyleyecek çok şeyim var. Bir tatile çıkıp ziyarete gelmelisin. Burası çok güzel. Beni sonra ara.

Muhtemelen öğle yemeği kalabalığıyla meşguldü, ünlü bir şef olarak becerileri ona övgü üstüne övgü kazandırıyor. Onun başarılarıyla gurur duyuyordum. Biraz rahatlardım, bir zamanlar sahip olduğum hayata hafifçe bağlandım. Telefonumu bir kenara ittim ve temiz havadan derin bir nefes aldım. Güzel bir öğleden sonraydı ve herhangi bir pisliliğin yeni maceramı bozmasına izin vermeyi reddettim.

Lokantaya giden kaldırımlarda yürürken insanlar bana el sallıyor, tanımadığım pek çok kişi adımları söylüyordu. Makaleyi yerel gazetede görmüştüm, hâlâ gerçek kâğıda basılan bir şeydi. Hatta birkaç köşede birkaç çeyreklik atıp bir nüsha satın alabileceğiniz eski tip metal kutular bile görmüştüm.

Sonra taze hamur işleri ve kahve kokuları, rengarenk bayraklar ve tabii ki her mağaza yaklaşan tatil için baştan aşağı dekore edilmişti. Eğer kalbinde sıcak bir his hissetmeyen biriyseniz, o zaman kalbiniz atmıyordu. Ama kalmayı ve tüm hayat planımı terk etmeyi düşünmemin nedeni bu değildi.

Sebebi Jagger'dı.

Gerçek bir ilişki içinde miydik? Bu noktada hayır diye düşünmek zorundaydım ama oraya doğru gidiyor gibiydik. Onun yanındayken kendimi gerçekten rahat hissediyordum. Bu bana adam hakkında çok şey anlatıyordu.

Onun gücü.

Kararlı hareketleri. Ateşli

tutkusu.

Huysuzluğunu bile.

Belki farklı bir atmosferde daha başarılı olurdum. Ve aşkı bulma olasılığına izin . Belki de.

Bir sürü belkiler ve daha da fazla sorular vardı, ama kasaba doktoru pozisyonunu almayı , asla bilemeyecektim. Birkaç yıl içinde

Günlerce garsonluk yaptım, ayaklarım ve bacaklarım beni öldürüyordu. Ameliyat yaparken bütün gün ayakta durduğumdan bile daha fazla. Ayrıca, itiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, iş yemek servisine geldiğinde tam bir sakardım. Yaptığım onca karmaşık ameliyata rağmen, yemek dolu bir tepsiyi kalabalık bir yemek salonunda yürüyüp hayatımı kurtaramazdım.

Poppy'nin giriş kapısından içeri baktım, şimdiden bazı tanıdık yüzler görüyordum. En azından Poppy ve diğerleriyle birlikte Doktor Welby'nin yeri hakkındaki gerçeği öğrenebilirdim.

Ve belki de bu süreçte Jagger hakkında biraz bilgi edinir.

İçeri girdim ve sistemimde dolaşan lezzetli kokulardan ağzım anında sulandı. Pişmiş elmalardan ev yapımı Noel kurabiyelerine, burası şimdiye kadar girdiğim en sıcak ve misafirperver yerlerden biriydi.

"Bella. Seni tekrar görmek güzel. Bir fincan kahve ister misin?" Poppy beni hemen fark etti.

"Ben olsam yapardım. Dışarısı hâlâ serin." Jagger bana daha sıcak tutacak giysiler alması için ısrar etse de, nedense bugün rüzgâr çok sertti.

Müşterilerden birine, "Kenara çekil, Gerald," dedi. Onunla konuştuğu adam arasında bir koltuk vardı. "Bırak da bir hanımefendi ve gerçek bir kahraman otursun."

Gerald omzunun üzerinden baktı ve bana dişlek bir sırıtış attı.

Ama hareket etti.

Poppy etrafı sildi ve ben yeni bir kahve fincanı koydu. Kahve doldurduğu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. "Kasabaya yerleştin mi?"

Güldüm. "İlk kez tek başıma dışarı çıkıyorum." Neyse ki, kaçmaya çalışırken yaptığım aptalca hareketler yüzünden cipim hasar görmemişti.

"Yılın mükemmel zamanı. Tabii ki yaz da güzel. Bütün kasaba sizden bahsediyor."

"Bunu Jagger'a söyleme. Ya da kızımın dediği gibi, Bay Huysuz."

"Biraz kalın kafalı

olabiliyor." "Bu da bir

kelime," dedim ona.

"Senin şu sevimli kızın nerede?"

"Restorandaki kreşte." Biraz krema koydum, karıştırmak için birkaç saniye ayırdım. "Sana bir soru sorabilir miyim, Poppy?"

"Bana her şeyi sorabilirsin, tatlım. Sor."

"Doktor Welby'nin ofisi. Güzel mi? Muayenehanesini devralmaktan mutlu olacak mıyım?"

Güldü ve heyecandan taştığı her halinden belliydi. "Doktor Welby gerçekten de kasabadaki neredeyse herkesin doktoruydu. Elbette, uzmana ya da hastaneye ihtiyaçları olduğunda Roanoke ya da Salem'e giderlerdi ama o herkesi ilk ismiyle tanırdı. Hâlâ burada yetişkin olarak yaşayan bazı insanları o doğurdu. Kendinizi özel hissetmenizi sağlayan bir tarzı vardı, özellikle de ev ziyaretleri yaptığuında. Ne günlerdi ama."

"Ev ziyaretleri mi?" Yıllardır yanımda taşıdığım tıbbi çantayı düşündüm. Belki de hayatımın kaotik karmaşası gerçekten de bir tesadüf anıydı.

"Kesinlikle öyleydi. Uzun zaman oldu ama eski hastalarından bazılarının minnettar olduğuunu biliyorum. Sanırım evini beğeneceksiniz. Karısı bazı kadınsı dokunuşlar yapılmasını sağladı. Teklifini kabul etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hâlâ düşünüyorum. Bir uğrayıp burayı göreyim dedim."

Poppy bana dönmeden önce birkaç müşterinin kahvesini doldurdu. "Bu heyecan verici bir haber. Sizi görmeyi çok isterdi ve biz de sizi burada tutmayı çok isterdik."

"Neden? Sormamın sakıncası yoksa."

"Hiç umurumda değil. Kolay cevap. Jagger için iyisin. Biliyorum. Ben biraz anaç bir tavuğum ama babasının kanser olması ve Jagger'ın annesinin hangi ülkede olurlarsa olsunlar onun yanında olması nedeniyle Jagger'ın ona bakacak birine ihtiyaçı var."

şehre geldiğimden beri kaç kez kızarmıştım? Sayamayacağım kadar çok ve daha önce hiç kızarmak zorunda hissetmemiştim. Hiçbir zaman gerçekten bir nedenim olmamıştı. "Neden onun için iyi olduğuumu düşünüyorsun?"

"Oh, hadi ama. Bu adam o kadar kırılmış ki, parçaları o sağlam vücudunda sallanıp duruyor. Babası bir keresinde en çok onun acı çektiğini söylemişti. Noel'e yakın bir zamanda esir düşmek ve ardından nişanlısının onları esir alan isyancıların elinde ölmesini izlemek insanı ikiye böler. Anlıyor musunuz? O zamandan beri kendini suçluyor."

Bana söylediğini düşündüğü belliydi. Bu kadar acı çektiği için dehşete düşmüştüm, midem taklalar atarken tepki vermemek için elimden geleni yapıyordum. Başımı salladım ama yüzümün renginin solduğunu hissettim. Bu kızın hayaletini henüz serbest bırakamayacağını bilmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

"Neden kendini suçluyor? Onları bu piçlerin yanına o çekmedi. Çirkin eylemi o gerçekleştirmedi."

"Ondan çok hoşlanıyorsun." Poppy bilmiş bir tavırla sırıttı. "Bunu gördüğüme sevindim."

"Evet, biliyorum, ama kimse bu düzeyde bir suçluluğu hak etmiyor."

"Hayır, öyle değil. Tüm detayları bilmiyorum ama belli ki Jagger onu güvenli olmadığı düşünülen üssün dışına çıkarmış. Bu yüzden neredeyse askeri mahkemede yargılanacaktı. Babası bana her şeyi anlatmadı."

Aman Tanrım. Adam neden en başta bu trajediden bahsetmişti ki?

"Her neyse, kasabadaki hemen herkes Jagger'ın yalnız bir adam olarak ölebileceğini düşünüyordu. Sonra sen kasabaya geldin ve birden içinde bir hayat belirdi. Ortaya çıkıp parlamayı bekleyen parlak bir ışık. Hepsi senin ve o küçük sevimli kızın sayesinde."

Beni güldürdü. "O özel biri."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi göz kırparak. "Git doktoru gör. Elinizde iyi bir adam var, sadece insan olma konusunda biraz paslanmış biri. Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, ama akşam yemeği için meşhur vişneli turtalarınızdan birini eve götürmek isterim."

Hala içim bulanıyordu, sonunda neden bana zarar verecekmiş gibi hissettiğini anlamaya başlamıştım.

"Elbette, kızım. Senin için kutulayayım."

Kadın uzaklaşırken, onun hayaletinden kurtulup kurtulamayacağını merak etmekten kendimi alamadım. Eğer değilse, bununla rekabet edemezdim.

BÖLÜM 25

B*ella*

Vişneli turtayı güvenli bir şekilde yolcu koltuğuma yerleştirdikten sonra doktorun kliniğine doğru yola çıktım. Poppy bana bir adres ve yol tarifi vermişti. Evini kolayca buldum, ancak otoparka girdiğimde, turkuaz panjurlu beyaz renkle süslenmiş sevimli bir ev gibi görünüyordu. Ön verandada saksılar vardı ama çiçeklerin hepsi ölmüştü ve kimse leşleri toplayıp çöpe atmamıştı.

Yine de, içeride tuhaf bir yer olacağına dair bir his vardı içimde.

Hayal kırıklığına uğramadım, küçük ama misafirperver resepsiyon alanı çok sayıda dergi ve kasabayı çevreleyen dağların resimleriyle süslenmişti. İçeride tek bir hasta vardı, genç kadın *Women's Day*'in bir sayısını karıştırıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu yaşlı bir kadın resepsiyon masasının arkasından.

"Merhaba, ben Bella Winters. Randevum yok ama Doktor Welby uğrayıp kliniğini görebileceğimi söyledi. Bekleyeceğim."

Gözleri kocaman açıldı. "Hoş geldiniz ve doktor belki uğrayabileceğinizi söyledi. Şu anda bir hastasıyla ilgileniyor ama ona burada olduğunuzu söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Birden boğulduğumu hissettim, o uzaklaşırken neredeyse gidiyordum. Hayır. Şimdi çekip gitmeyi reddediyordum. Hayatımın kontrolünü elime alıyordum ama bunu sadece Jagger'a karşı hissettiklerim yüzünden değil, kendim için yapmalıyordum.

Beklerken oturamadım. Çok gergindim. Nabzım hızla atıyor, ellerim titriyordu. Kendimi bu kadar gergin hissettiğim tek bir ameliyat . Neden şimdi? Çünkü nihayetinde vereceğim karar hayatımı değiştirecek en önemli olay olacaktı. İçgüdülerim bana bunu söylüyordu.

Olumlu bir karar mıydı?

Bu noktada belli bir yöne doğru eğiliyordum.

İki ses duyana kadar en az on dakika geçti. Doktor Welby yaşlı bir kadınla birlikte arka taraftan çıktı. Kadın gülüyordu ve keskin gözlerim bana onunla flört ettiğini söyledi. Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Yaşlı, yakışıklı bir adamdı, saçları gürdü ve önündeki hafif göbeği saymazsak zayıftı.

Herkes için iyi bir av olurdu.

Kadına kapıyı gösterdi, kadın dışarı çıkarken gülümsemesi devam ediyordu. "Bayan Jensen. Hemen geliyorum."

Sandalyede oturan diğer kadın ona kocaman bir gülümseme sundu. "Doktor Welby, sizi beklemeye değer ve unutmayın, artık flört etmiyorum."

Bu sefer gülmemek için dilimi ısırardım. Bu kesinlikle flörttü. Zavallı adam. Kadınlar arasında bu kadar popüler olduğu için onun adına üzülsem mi sevinsem mi bilemedim.

Dikkatini bana çevirdi ve sanki gri gözlerinden rahatlama akıyor gibiydi. "Bella. Seni görmek çok güzel. Lütfen ofisime geri gel ve sohbet edelim."

Arkasından gittim ve göz ucuyla resepsiyon görevlisinin beni dikkatle izlediğini fark ettim. Benim kararım onun da geleceğini değiştirecekti. Meraklı olmaya hakkı vardı.

Doktor Welby'nin ofisi küçüktü, tüm duvarlar kaplıydı, masası darmadağınktı ve odada bir bilgisayar olmadığını fark ettim. Yine de adamın tamamen düzenli olduğuna dair bir his vardı içimde. Dosyalara bakmadan tüm hastaların ilk isimlerini bildiğine göre öyle olmalıydı.

"Otursana canım," dedi bana, masasının önündeki tekli koltuğu işaret ederek. Sandalyeler muhtemelen yetmişli yıllardan kalmaydı, masa ise ondan daha eskiydi ama mobilyaları ona uyuyordu.

"Bu kadar kısa sürede benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

"Saçmalık. Senin gibi güzel bir hanımefendi için dünyanın zamanını ayırırım." "Bayanlarla bir sorunun olduğunu sanmıyorum."

Yüzü kızarmadıysa ne olayım. "Onlar sadece servet avcıları."

Çok sevimliydi ve bu sefer ben de güldüm. "Belki de öyledir."

Katlanmış ellerini masasının üzerine koydu. "Peki, benim küçük yerim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok... tuhaf."

Gülüşü içtendi. "Bazı güncellemelere ihtiyaç olduğunu biliyorum, ancak yeni bir bilgisayar sistemi kurdum, kullanmayı öğrenmek zorunda kaldığımdan değil, ama son teknoloji ürünü. Yaklaşık üç bin hastam var ve bunların çoğu düzenli olarak bana geliyor. Saatlerimi kendim belirliyorum, daha uzun bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorum. Ve müthiş bir manzaram var. Bir meslekte daha fazla neye ihtiyacınız olabilir ki?" Gözleri parlıyordu.

"Madem öyle diyorsun."

Kahkahasının sesine bayılıyordum. Bir dosya çıkardı ve anlaşıma ne olursa olsun kabul edeceğimden emin olduğunu hissettim. Ya da belki de tek potansiyel alıcısı bendim. Her iki durumda da dosyayı açtı ve tüm rakamların üzerinden geçmeye başladı. Eski zaman doktoru için her şey yerli yerindeydi. Mükemmel mali tablolarının yanı sıra orijinal planları ve binayı yenilemek için yaptıklarını içeren binanın bir planı da oradaydı. Yakın zamanda satın aldığı tıbbi ekipmanların makbuzları ve satın aldığı bilgisayar sisteminin tüm belgeleri vardı.

Satış konusunda çok ciddi idi.

Şartlar fazlasıyla adildi. Aslında, onun muayenehanesini satın almayı ciddi olarak düşünmezsem aptallık etmiş olurum.

Tek sorun paramın Joel tarafından bağlanmış olmasıydı. O piç kurusu yeni bir hayat kurmamı engellemek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Evet, Esme'den peşinat isteyebilirdim ama arkadaşlığımı yakmak istemiyordum. "Bence bir muayenehane kurarak harika bir iş çıkardın. Sadece bunu başarabilir miyim bilmiyorum. Geçmişim peşimi bırakmıyor. Mahkemeler bitene kadar hiç param olmayabilir."

Belki küçük kasaba hayatından belki de doktorun başkalarının zorlandığına şahit olmasından kaynaklanıyordu ama elini koluma koydu. Hafif bir dokunuşla gerildim.

"Bir şeyler eminim." "Ben sadaka kabul etmem."

"Güven bana, bunu sana vermeyeceğim. Kızlarımdan biri tıpkı sizin gibiydi, büyük dünyada daha fazlasını istiyordu, romantizm de dahil. Bunu Danger Falls'ta bulamayacağını düşünüyordu. San Francisco'ya taşındığında kararını destekledim ama mutluluğu asla bulamayacağını biliyordum. Ne yazık ki haklıydım. Bazen mutluluğu en az beklediğiniz ya da istediğiniz yerde bulursunuz."

"Kızınız doktor muydu?"

Yüz hatları yumuşadı, gözleri kızına olan hayranlığını yansıtıyordu. "Tıpkı onun gibi babacığım. Çok gurur duydum."

"Gelişiyor mu?" Verdiği cevapla umutlandım ama konunun üzücü olduğunu hemen anladım.

"Hayır, Bella. Kendisi için iyi olmayan bir adama aşık oldu." "Özür dilerim."

Arkasına yaslandı ve bana bakmak yerine ofisinin penceresinden dışarı baktı. "Onu sevmeyen bir adam tarafından söndürülen parlak bir yıldızdı."

"Ne oldu?"

Sözleri beni tahmin ettiğimden daha sert vurdu.

"Onu o öldürdü."

* * *

Alacakaranlık yaklaşırken güneş artık gökyüzünde parlak değildi, kararar atmosfer çökmekte olan ruh halime uyuyordu. Doktor Welby ile düşündüğümünden daha fazla zaman geçirmiş, etrafı inceledikten sonra onu bir hastayla birlikte izlemenin keyfini çıkarmıştım.

Dosyalama sistemi eskimişti, ancak üniversiteli bir genci işe alarak biraz zaman harcadıktan sonra bilgisayar sistemi kısa sürede çalışır hale getirilebilirdi. Hasta randevu hatırlatıcıları da dahil olmak üzere büyüyen bir klinik muayenehanenin isteyebileceği her şeye sahipti.

Cipime doğru ilerlerken, insanlar yanımdan geçerken kendimi başımı eğerken buldum. El sallamaya ya da merhaba demeye devam ediyorlardı ama kendimi daha önce hiç olmadığım kadar yabancı hissediyordum.

Ya da belki de etrafımın daha çok farkındaydım, ceketimin yakasını sürekli boynuma yaklaştırıyordum. Çok az insan bir insanın hayatının nasıl bu kadar çabuk değişebileceğini, gelecek umudundan şiddet ve öfkeyle paramparça olmuş bir cam kırığına dönüşebileceğini anlıyordu.

Bugün bunu daha önce hissettiğimden daha fazla hissettim. Belki de hayatımın dönüştüğü çamurda yolumu bulma çabamda sonunda umut dolu bir zirveden inmiştım. Doktorun ıstırabı, Jagger'ın eski yaşamı ve deneyimleri kadar zihnimde ağır bir yük oluştıruyordu. Artık kendimi inşa ettiğim gibi güçlü bir kadın olduğumdan emin değildim.

Zor seçimler yapmak sandığımdan daha zormuş. O kadar ki içim uyuşmuştu. Ancak, hayatımın kontrolünü yeniden kazanmak istiyorsam kararlar hayati önem taşıyordu.

"Bayan Winters."

Ses tanımadığım bir sestı ve hemen irkildim. Arkamı döndüğümde ünıformalı bir adam görünce biraz şok oldum. Tam olarak bir şerif ünıforması. "Evet? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam yaşlıydı, belki altmışlı yaşlarının sonundaydı, kolluk kuvvetleri üniforması üzerine tam oturmuyordu. Yüzünde bir gülümseme olsa da gözleri kötü niyetini yansıtıyordu. Bu bakışı iyi bilirdim. Bir insana kötü niyetli gözlerle bakmak üzerine bir makale yazabilirim. Yaklaşmadan önce sokağı taradı. "Sana bir tavsiyede bulunabileceğimi düşündüm."

İçime taze bir öfke nefesi doldu. İçgüdülerim hâlâ gayet iyi çalışıyordu. Bana sağlam öneriler sunmaya hiç niyeti yoktu.

Bir uyarıda bulunmaya hazırdı.

En azından tüm alıngan kişiliğimi kaybetmemiştim. Kollarımı kavuşturdum ve aramızdaki mesafeyi bilerek kapattım. "Elbette, Şerif. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen yerel halkın bu güzel küçük kasabadaki varlığıma rehberlik etmeye çalışmasını çok seviyorum. Hadi bakalım."

Ses tonumun ısırmacı olmasına şaşırdığını söyleyebilirim. Ne olmuş yani? Ne yapacağımın söylenmesiyle işim bitmişti.

Acele etmedi, sanki bana söyleyecekleri müjdeymiş gibi davrandı. "Benim tavsiyem mümkün olduğunca şehirden uzaklaşmanız."

Kuşkusuz, gülmeyi planlamamıştım ama onunla hiç tanışmadığım için, neden sahip olduğu otoriteyi gösterme ihtiyacı hissettiğini merak ettim. "Merak ediyorum Şerif. Neden?"

"İyi bir kıza benziyorsun Bella, ancak şüpheli bir geçmiş sakladığın çok açık. Bunu herkes biliyor."

"Hayatta olup da karanlık sırlar barındırmayan kimse yoktur. Senin birden fazla sırrın olduğuna dair bir his var içimde."

Adam cevabımdan hoşlanmadı, tüm yüzü gözlerinden daha fazla karardı. "Jagger Fox ile birlikte olduğunu biliyorum. Arkadaşlarını daha akıllıca seçmeyi öğrenmelisin. O adam kötü haber."

"Peki neden?"

"Çünkü o insanları öldürdü. Bir sürü masum insanı."

"Değil , Şerif?" Daha önce de olduğu gibi, sorumdan rahatsız oldu.

Öfkesi patladı ve olay çıkarmamak için mücadele etmesine rağmen işaret parmağını yüzüme doğru fırlattı. "Eğer tüm hayatının mahvolmasını istemiyorsan, tavsiyeme kulak vermeni öneririm. Düşünmen gereken küçük bir kız var."

Kendini bir şey sanan kibirli hıyarlar tarafından o kadar çok meydan okumaya maruz kalmıştım ki, verdiğim tepki artık doğamda vardı ve düşünmeden yapıyordum. Yüzüne bakıyordum, sadece birkaç santimetre uzaktaydım. Adam iğrençti, güçlü tıraş losyonu iğrençti. Vücudumun bazı kısımları titrerken, beni herhangi bir derecede rahatsız ettiğini bilmesine izin vermeyi reddettim.

"Geri çekilmenizi öneririm, Şerif. Ben sandığınız gibi kimsesiz değilim. Kendime ve değer verdiğim insanlara bakabilirim, Jagger Fox da dahil. Ve özellikle de kızıma. Kimse onlara zarar vermeye çalışmayacak, yoksa misilleme yaparım. Ve hayır, bu bir tehdit değil. Bu bir söz."

Derin bir nefes aldı ama bunu yapması birkaç saniye sürdü. "Çok dikkatli olun Bayan Winters. Baltimore'da ailem var. Ama Jagger'a karşı gerçekten dikkatli olmalısınız. O adam gerçek bir canavar."

Son tehdit nefesimi kesti. dolan ani korkuyu fark ettiği için sıırttı. Bununla birlikte, çirkin kovboy tarzı şapkasını devirerek geri .

"İyi günler Bayan Winters. Söylediklerimi unutmayın."

Oh, yapardım. Ama artık hiçbir şey beni istediğimi elde etmekten alıkoyamayacaktı.

En azından o pislik kararımı vermeme yardımcı oldu. O uzaklaşırken, küçük kasabanın havasından derin bir nefes daha aldım. Mutluluğu hak ediyordum. Kimsenin dünyamı raydan çıkaramayacağı konusunda her zamankinden daha kararlıydım.

Bir saniye bile.

BÖLÜM 26

J*agger*

Bella gecikti.

Hayır, onu aramaya çalışmadım. Onu rahat bıraktım, ihtiyacı olduğunu söylediği şey de buydu. Biraz daha. Lanet olsun. Boşluğa.

Bu arada, onu bulmak için tüm kasabayı yakmaya hazırdım.

Yerde volta atıyordum, zihnim en kötü olasılıklara sürükleniyordu. Ona bir şey mi olmuştu?

Kapı açıldığı anda içime bir rahatlama hissi doldu.

"Bu kasabanın nesi var böyle?" Bella kulübenin ön kapısından içeri girer girmez oflayıp pufladı. Elinde bir turtayla mutfağa doğru yürüdü ve tüm bu süre boyunca homurdandı.

"Ne demek istediğinizden emin değilim."

"Yani bazı insanlar harika ama hepsi değil." Odaya döndüğünde tüm vücudu benimki kadar gergindi.

Gittiği birkaç saat boyunca tek düşündüğüm onu nasıl koruyacağımdı. Eski bir bağlantımı bile aramıştım.

Çaresizliğin.

Ya da çok büyük bir tehlike altında olduğumu anladım.

Son içimden ayrıldıktan sonra kendime koyduğum tek kuralı iğnemiştim: bir daha asla idarecimle iletişime geçmemek. Aramızda çok fazla husumet vardı ama içgüdülerim Bella'nın belasının yakında onu bulacağını söylüyordu. Hâlâ eski telefonunu kullandığına göre, o pislik onu takip etmenin bir yolunu bulmuş olabilir. Ya da farklı bir isim kullanacağını bilecek kadar kurnaz olabilir. Koruyucu ailede büyüdüğü için hikyesini biliyor olmalıydı. Hangi ocuk en başta neden evlatlık verildiğini öğrenmek istemez ki?

Aradığım kişi henüz bana geri dönmemişti ve döneceğinin de garantisi yoktu. Çalıştığım kurumda pek sevilmiyordum. Belki de istedikleri gibi bir ölüm asalağı olarak kalmayı başaramadığım içindir.

Ya da belki de fiziksel tartışmamızı benim kazanmış olmamdan dolayı adamın kaybeden taraf olmasıydı.

Zeyna ona doğru koşarken, Cally de onu takip etti, Bella ikisini de selamlamak için birkaç saniye bekledi, sesi birkaç saniye önce duyduğum öfkeden farklıydı. "Ben de sizi özledim ocuklar." Gülümsüyordu ama sadece öfke değil, aynı zamanda derin bir endişe de yaşadığını hissediyordum.

Ne oldu böyle?

"Anne. Karda oynadık," dedi Cally, küçük sesi heyecanlıydı. "Jagger kartopu fırlattı."

Bella bana minnettar bir şekilde başını salladı. "yle mi yaptı? Bu harika bir şey. O tüy yumağınla odana çıkmanın bir sakıncası var mı? Sadece kısa bir süreliğine."

"Tamam anne. Jagger bu gece dışarı çıkacağını söyledi."

Başımı salladım ve kıkırdadım. Çocuklara hiçbir konuda güvenilmezdi.

"Sanırım bunu göreceğiz. Kay bakalım, bebeğim."

Cally tıpkı annesinin sinirlendiğinde yaptığı gibi ofladı. "O-tay. Hiç adil değil."

Bella yaklaşmadan önce Cally merdivenleri neredeyse tamamen çıkana kadar bekledi. "Dışarı çıkıyorsun, ha? Sanırım bu Cally'nin hoşuna gidecek."

"Cally ile değil ve patlamandan kurtulacağını sanma. Ne oldu?"

İini çekti ve ceketini çıkarıp kanepenin arkasına fırlattı. "Görünüşe göre küçük kasabanızdaki şerif benden pek hoşlanmıyor."

"Ne dedi o?" Hemen sinirlendim. O orospu çocuğu ona bir şey yaptıysa, kanunun onun tarafında olması umurumda olmazdı.

"Sanki bu şehre ait değilmişim gibi davrandı, bunu bana açıkça söyledi. Ayrıca Baltimore'daki hayatımı biliyormuş gibi davranıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Oh, kimi kandırıyorum. Tahminimce karalama taktiği çoktan başladı. Bugün Joel isimsiz bir tehdit gönderdi."

Sakin olmaya çalıştım ama şerif Young söz konusuysa hiçbir şeyi göz ardı edemezdim. "şerif bana olan nefretini sana karşı kullanıyor ve unutma, adın yerel haberlere ıktı. O bir pislik."

"Haklısın. Senden nefret ediyor. Sana canavar dedi."

leydim.

Kelimeler neredeyse ağzımdan çıkıyordu. "Ona aldırma. Karısı postacıyla kaçtığından beri kimseyi sevmiyor."

En azından yüzü aydınlandı. "şaka yapıyorsun."

"Hayır. Kasabaya geldiğimde yerel haftanın dedikodusuydu." Bu yalan değildi. Onunla paylaşmaya karar vermediğim şey, postacının sadece birkaç hafta sonra ölmesi nedeniyle dedikodunun raydan çıkmış olmasıydı. Postacı kalp krizinden ölmüştü. Bazıları bunun kaba seks yüzünden olduğuna inanırken, diğerleri adamın zehirlendiğinden emindi.

şerifin kendisi tarafından.

En azından Fox kardeşlerin kasabaya gelişi meraklı gözleri bir süreliğine uzaklaştırmıştı.

Adam Young'ın cinayet işleyebileceğini düşünmüş müydüm? Kesinlikle. Ama dünyayı gezdiğim yıllar boyunca her bir insanın, basıldığında onları kötü şeyler yapmaya iten bir düğmeye sahip olduğunu öğrenmişim.

"Gitmem gerektiğini açıkça belirtti." "Öyle mi?"

Sonunda gülümsemesini zorlamayacak kadar rahatlamıştı. "Benim bilmem ve senin öğrenmen için."

"Bugün bir kullan-at telefon aldım. Eskisinin bağlantısını kesmeyi düşünmek isteyebilirsin."

Bana temkinli bir şekilde bakarken başını salladı. "Bunu düşüneceğim. Şimdi, Cally bizimle gelmeyecekse ne hazırladın? Onu yalnız bırakamam."

Onun bu yorumu tam da kapının çalınmasıyla eşzamanlıydı. "Ben hallettim. Sanırım evden biraz uzaklaşmamız gerekiyor."

"Sen mi? Bebek bakıcısı mı tuttun?"

"Onun gibi bir şey." Doğru şeyi yaptığımdan emin değildim ama ağabeyimin tavsiyesine kulak vermişim. Evde kapalı kalmak hiç kimse için iyi değildi, en azından Bella için. Kapıya doğru ilerledim. Bebek bakıcısı seçimim bir çeşit zeytin dalı olacaktı. Zahmet etmiş olmam beni şaşırttı. İnsanların iyi geçinip geçinmemesi ve aramızda kırgınlık olmaması neden umurumda olsun ki?

Kapıyı açtım ve hemen Bella'ya doğru baktım. Zoe'nin kapıda dikildiğini görünce hiç heyecanlanmadı.

Zoe gerginliği hemen hissetti ama onu içeri girmesi için cesaretlendirdim. "Eğer beni burada istemiyorsan Bella, bunu tamamen anlarım."

Bella'nın Cally'nin kaçmasından Zoe'yi sorumlu tutup tutmadığından emin değildim. Bella'nın yüzünden kimseye güvenmeye hazır olmadığını kolayca anlayabiliyordum.

"Bu bir hataydı." Zoe kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. O gece çok bunalmışım. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hayır. Sorun değil. Gerçekten, Zoe. Bu senin hatan değildi. Tüm olay karmakarışık, o kadar ki diğer çocukları sakın tutman beni şaşırttı. Cally iyi. O dayanıklı küçük bir kız," dedi Bella ona. "Sadece birkaç zor gün geçirdim. Dışarı çıkmak bana iyi gelecek. Lütfen kal."

Arkasını döndüğünde Zoe'nin rahatlamış olduğunu görebiliyordum. "Bu gece acele etme. Çocukları çok severim ve Cally de harika bir kız."

"Ve umarım köpekleri seviyorsundur," diye ekledi Bella. "Yakında bir hayvanat bahçemiz olabilir."

"Elbette." Zoe çantasından iki poşet çıkardı. Birinde birkaç parça çikolata, diğerinde ise köpek kemikleri vardı. "Her zaman hazırlıklı gelirim."

Bella daha rahat görünüyordu. "Cally aşırı korumacı annesinin yanında zorunda kalmayarak eğlenecek."

"Bence sen harika bir annesin ve ben onların çoğunun çevresinde

bulundum." "Bunun için teşekkürler. Bazen bilemiyorum." Bella

gülümsedi. "Güven bana," dedi Zoe. "Bazı gerçek kanatlılar gördüm."

Bella kahkahalara boğuldu. "Eminim öyledir. Peki, nereye gidiyoruz?" Gülümsemesi öncekinden daha rahattı, bana attığı bakış taşaklarının neredeyse anında gerilmesine neden oldu.

"Akşam yemeği ve belki kasabada sıcak bir yer. Danger Falls'ta ne kadar sıcak olabilirse o kadar sıcak olur sanırım." Cevabım beni şaşırttı. Sıcak yerler hakkında ne biliyordum ki? Buraya taşınana kadar, on yılı aşkın bir süredir bataktaneden başka bir yere girmemiştim.

Yüzünde komik bir ifadeyle bana baktı, hatta burnunu kırıstırdı. "O zaman sanırım giyineceğim."

Ona kasabada neredeyse hiç kimsenin kışın kot pantolon, yazın da şorttan başka bir şey giyme zahmetine söylemek istemedim. Belki de içimdeki testosteron dolu erkek onun ne bulacağını görmek istiyordu. "Acele etme. Ne zaman hazır olursan o zaman gideriz."

"Cally yukarıda, odasında. Size yolu göstereyim. Ona akşam yemeği hazırlarsan çok yardımcı olursun."

"Kesinlikle."

İki kadın merdivenleri çıkarken ben de hemen mutfaka geçip telefonumu çıkardım. Eskiden hayatım pahasına güvendiğim adamdan mesaj yoktu. İkisinden biri diğerini öldürmeye çalıştığında bu tür bir yoldaşlığın sona ermesi ne kadar komikti. Kırk iyi bir arkadaş da dahil olmak üzere pek çok şeydi ama iş zora girdiğinde emirlere uyardı.

Tıpkı yıllardır yaptığım gibi.

Örgüt kimseye güvenilemeyeceğinden bahsetmişti. Bunu kendime sayamayacağım kadar çok kez hatırlatmıştım. Yine de, ortalık yatıştıktan ve yanlış anlaşılma gün ışığına çıktıktan sonra arkadaşlığımıza devam etmiştik ve bana borçlu olduğunu biliyordu.

Bu yüzden öfkelenmeye devam ettim. Belli ki başka ülkelerden gelen bazı uygunsuz insanlarla ilişkilerini öğrendikten sonra ikimizin de örgütten tiksintiyle ayrıldığımızı unutmuştu.

İyiliklerin hiçbir anlamı olmadığı açıktı.

Temas kurabileceğim bir kişi daha vardı, savaş başlatacak güce, paraya ve askerlere sahip olan biri. Aynı zamanda dünyanın en tehlikeli adamlarından biriydi. Eğer ondan yardım istersem, ona bir iyilik borçlu olurum.

Buna degecektir.

Adamın özel numarasını bulmadan önce mutfak kapısına doğru baktım.

Bu iyi bir fikir olmasa da umurumda değildi. Bella'yı korumak için her şeyi yapardım.

Herhangi bir şey.

BÖLÜM 27

B*ella*

"Taşra barı mı?" Barın girişine doğru yürürken sordum. Doktor Welby'nin kliniğinin bulunduğu yere yakın, şirin ve çok sessiz bir İtalyan restoranında yemek yemiştik. Benim ya da onun geçmişi hakkında konuşmamış, sadece birbirimizi tanımak için zaman geçirmiştik.

Tanıştığımızdan beri ilk kez tamamen rahatlamıştık, çocuklar gibi şakalaşıyor ve yemeklerin tadını çıkarıyorduk. Hatta siyah kot pantolon üzerine ceket bile giymişti ve şüphesiz Jagger tüm mekandaki en yakışıklı adamdı.

Hayır, tüm kasabada.

"Sadece zamanın bir kısmında," diye yanıtladı kapıyı açarken.

"O zaman bu müzik de neyin nesi? Ben iki adım atmam."

"Merak etme şehirli kız. Ben de yapmam."

Müzik gürültülüydü, kalabalık hafta içi bir gün için çok büyüktü. Hem de pazartesi gününe göre. Kot pantolon ve kovboy çizmeleri giymiş bu kadar çok insan görmek beni şaşırttı. Burası Vahşi Batı değildi.

Shackles içeri girer girmez sıcak bir karşılama hissi uyandırdı. Büyük bir odanın bir tarafında uzun bir bar, diğer tarafında yükseltilmiş bir sahne ve aralarında düzinelerce masa . Üç barmen çalışıyordu ve yoğun bir gece için hazırlanıklarını hissediyordum.

"İşte grup," dedim hüzünle. Ekipmanlarını kontrol ediyorlardı, gösteri için hazırlanıyorlardı.

Jagger sırtarak kalabalığın arasından bara doğru ilerledi. "Haftada en az dört gece. Mekânın değerini bilen küçük ama iyi sanatçıların sayısını bilerseniz şaşırsınız."

"Hayır, o kadar şaşıracığımı sanmıyorum."

"Hey, dostum," diye seslendi barmen barın arkasından. "Müdavimi olmaya başladın. Hakkında bir şeyler duyduğum şu ünlü kız bu olmalı. Ben Mark, bu adamın barın arkasındaki en sevdiği adamım. Size ne ikram edeyim? Müesseseden. Geçen gün bir dostum üzerinde çalışmıştın. Hayatını kurtarmış olabilirsin." El sıkışmak için kolunu bara uzattı.

"Düzenli, ha?" Dirseğimle Jagger'ın karnını dürttüm. "Sadece yardım etmek için elimden geleni yapıyordum. Varsa bir bardak merlot alabilir miyim?"

"Elbette. Oldukça iyi bir üzüm bağından. Ne istediğini biliyorum Jag." Mark göz kırptı ve içki siparişlerimizi doldurmak için harekete geçti. "Şehirdeki ünlü bir üzüm bağından."

Foxhead Şaraphanesi.

"Sanırım çok seviliyorsun," dedim Jagger'a. "Peki

Jagger?" "Küçük kasaba işleri."

"Uh-huh." En azından uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür ve rahat hissediyordum. Elimini göğsüne bastırdım ve kalabalığa baktım. "Şimdi bakma. Sanırım kardeşin ve şu park bekçisi bizi fark etti. Birlikteler mi?"

"Nişanlandım. Shep olmamı istiyor." "Ve?"

"Tabii ki hayır."

Koluna bir şaplak attım. "Sen tam bir huysuzsun."

Shephard yaklaşırken, "Hey, şoktayım," dedi. "İkinizi de gördüğüme sevindim. Bir masamız var. Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Lütfen. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Jagger hayır diyecekmiş gibi davrandı. Onu tekrar dürttüm ve en azından gülümsedi. "Peki. Bir süreliğine sana katılacağız."

Bana cevap verdikten sonra gözlerini gözlerime kilitledi ve beni anında şok eden bir şey yaptı. Elimi tuttu.

Beni kalabalığın arasından geçirirken tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum; öfke ya da nefret dolu bakışlar değil, hayranlık ve saygı dolu bakışlardı bunlar.

Oturur oturmaz Denise "Harika görünüyorsun," dedi. "Öyle değil mi?" Jagger araya girdi.

"Yanımda getirdiğim tek elbise. Tanrı'ya şükür giyecek düzgün bir elbisem vardı. Gerçi görünüşe bakılırsa kot pantolon ve kovboy çizmeleri de çok yakışır." Belki de biraz fazla giyinmişim. Güldüm ve barı incelemeye devam ettim. "Bu çok ilginç."

"Burayı bir Cumartesi gecesi görmelisiniz. Burası delilik. Turistler tarafından rahatsız edilmek istemiyorsanız asla gelmeyin. Yaz mevsimi daha kötüdür. Umarım öğrenirsin." Denise başını salladı. "Ama ruhu özgürleştiren bir yer. Bugünden sonra buna ihtiyacım var."

"Ne demek istiyorsun?" Ona sordum.

"Bir ayıyla yakından ve kişisel fotoğraf çektirmeye çalışan bir turistle mücadele etmek zorunda kaldım."

Gülüşüm devam etti ama onun ciddi olduğunu anlayabiliyordum. "Gerçekten mi? Kim bu kadar aptal olabilir ki?"

"Turistler," dedi üçü birlikte. "Hey, hepimiz kötü değiliz," dedim onlara.

Shephard, "Ama duyduğuma göre artık turist değilmişsin," . Shephard Jagger'a baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Göreceğiz." Jagger'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Jagger'ın kardeşi sandalyesinde öne doğru eğildi. "Sanırım bu küçük hanım üzerinde sihrimi konuşturmam gerekecek çünkü kardeşim onu kalmaya ikna etmekte zorlanıyor."

Denise ona, "Baskı yok, tatlım," dedi.

"Tatlım?" diye hem Jagger hem de ben aynı anda sorduk.

Shephard hırladı. "Dikkatli ol, saksı."

"Ohhh..." İkiisi birlikte çok sevimliydiler ama bunun Jagger'ı biraz rahatsız ettiğini hissediyordum.

O sırada Mark bizi buldu ve hesap isteyip istemediğimizi sormadan içkileri masaya bıraktı. Normal bir insan gibi dışarıda olmanın iyi hissettirdiğini itiraf etmeliyim.

Kendimi bir daha asla öyle biri olarak göremeyeceğimden emin olmama rağmen.

"Hastaneyi kontrol ettiğimi bilmenizi istedim. Tüm hastalar çoktan taburcu edilmiş. Harika bir iş çıkardın Bella. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Cally iyi mi?" Denise masanın üzerine eğildi.

"Zeyna artık hayatımızda olduğuna göre iyiden de öte."

"Sanırım burada bir yuva yaratıyorsun." Shephard ona bakar bakmaz başını salladı. "Hey. Kasabada çoğunlukla huysuz adamlar ya da yaşlı kadınlar var. Bir arkadaşım olmasını çok isterim."

Shephard ona, "Ona baskı yapmaya devam edersen bunu yapamazsın," dedi.

"Evet, Bella'ya baskı yapma. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmaz."

Şimdi Jagger'a ters ters bakma sırası bendeydi. En azından o sırtıyordu. "Çok komik. Ayrıca, bazı haberlerim var. Şimdi ağzımdaki baklayı çıkarabilirim."

Jagger koltuğunda iki büklüm oldu. "Daha fazla sır saklıyorsun."

"Sadece birkaç saatliğine. Doktor Welby'nin teklifini kabul ediyorum."

Denise ciyakladı ve ellerini çırpı. "Bu harika! Çok ve Jagger'ın da öyle olduğunu biliyorum." Elini kavradı ve Jagger hemen gerildi.

Diğer elini bacağımnda hissettiğimde şaşırdım. O küçük sıkışma beni kendimden geçirdi. Grup sahneye çıktığında sohbet kısa kesildi ve tüm kalabalık alkışlamaya başladı.

Eğildi ve kulak mememi ısırdı. Başka bir şefkat işareti. Bu noktada her yerim sıcak ve ıslaktı. "Gerçekten kalıyor musun?"

Başımı salladım.

"Sevindim. Gerçekten sevindim."

Hiç şüphesiz doğru kararı vermiştim ve grup seyirciye birkaç anons yaparken ben hiç aldırış etmiyor, onun yerine başımı koluna yaslıyordum. Onun yanında olmak, muhteşem tıraş losyonunun tadını çıkarabilmek ve derinden değer verdiğim birine yakın hissetmek tüm sorunların çözümünü kolaylaştırıyordu.

Daha iyisini biliyordum ama en azından bu gece özeldi ve henüz bitmemişti.

"Siz ikiniz dans etmelisiniz," diye bağırdı Denise masanın öbür ucundan.

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdi Jagger. "Şu anda havamda değilim. Çok fazla oluyor."

"O zaman neden buradasın?" Shephard alay etti.

Nefes vererek şarabımla oynadım ama onun sıcak ve soğuk tavırlarından bıkmıştım. "Hayır. Dans ediyoruz. Dans ediyoruz." Normalde katlanamadığım bir country şarkısı bile olsa, kimsenin bu neşe anını yok etmesine izin vermeyi reddettim. Ayağa kalktım ve elimi uzattım, yüz ifademle beni reddetmesi için ona meydan okudum.

Kaşlarını kaldırdı ve zor zamanlar geçirdiğinde o çok ünlü huysuz adama dönüşmek yerine sırıttı. "Ne istediğinize dikkat edin hanımefendi."

"Sormuyorum. Sana söylüyorum. Kalk ve gel." Tabii ki diğerlerinin de duyabileceği şekilde söyledim.

"Woo-hoo! Bu kızı sevdim," diye bağırdı Denise.

Gölmek iyi hissettirdi. Bir gün arkadaş olarak görebileceğim insanlarla birlikte olmak harikaydı. Keşke Esme de burada olup manzaranın tadını çıkarabilseydi.

Seksi erkekler de dahil.

Çıldırırdı.

Sabah onu avlamak için aklıma bir not aldım ama şimdilik, kahramana dönüşmüş huysuz bir adamla güzel bir randevu akşamıydı. Jagger'a bir daha böyle hitap etmeye cesaret edemedim ama bunu özel olarak düşünebilirdim.

Onu kalabalığın, çoktan dans etmeye başlamış insan gruplarının arasından geçirirken bana karşı koymadı. Sıkışabileceğimiz bir yer bulduğumda, ne yapacağını merak ederek yüzümü ona döndüm.

Beklendiği gibi rahatsız görünüyordu, bize doğru başını sallayan ya da doğrudan adını kullanan çiftleri kolayca fark etti. Hiçbir zaman spot ışıklarından hoşlanacak bir adam olmamıştı. Ama beni kollarına alarak bir engeli daha aşmayı başardı.

Kollarımı boynuna doladım, müzikle birlikte kalçalarımı salladım. Adımları garipti, bir ayağını yana, sonra diğerine atıyordu. "Gerçekten dans etmeyi sevmiyor musun?"

Homurdanarak birkaç saniye boyunca bara göz gezdirdi. "Ne yaptığımı biliyor gibi mi görünüyorum?"

"İçimde benden bir şeyler sakladığına dair bir his var. Birçok gizli yeteneğin var." Bizi küçük bir daire içinde hareket ettirmeye çalıştım ama vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. . En azından bir süreliğine kontrolü ele almama izin vermesinin keyfini çıkarabilirdim.

"Hayır. Bu hiç iyi olamadım. Müzik bana değil." "Balo randevusu yok mu?"

"Tabii ki hayır."

"Düğün resepsiyonu yok mu?" Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirene kadar ne söylediğimi fark etmemiştim. Poppy'nin açıklamasıyla ilgili düşünceler

Zihin. Tek kelime edersem emanete ihanet etmiş olurum ve burası o bar değildi.

Kıs kıs güldü. Bu da kalın maskesinin arkasına saklanmak için başka bir girişimdi. "Beni davet edecek bir arkadaşım yok."

"Belki de bunu değiştirmemiz gerekiyordur."

"Beni değiştiremezsiniz, bayan. Ne görüyorsanız onu alırsınız."

"Oh, öyle mi? Sanırım bana yalan söylüyorsun." Göğsünü şakacı bir şekilde ittim, başımı geriye attım ve hatta müziğin sözlerini gümbür gümbür söyledim. Grup bir hip rock şarkısını almış ve onu bir country mantrasına dönüştürmüştü. Sesin hoşuma gitmesi beni çok şaşırtmıştı.

"Bana yalancı mı diyorsun?"

"Evet. Öyleyim, koca adam. Bu konuda ne yapacaksın?"

Şişindi ve her zamanki huysuz haliyle geceyi mahvedeceğini, sanki en büyük günahı işlemişim gibi dans pistinden hışımla çıkacağını biliyordum.

Beni vücuduna doğru çektiğinde, bir kolunu çekip parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde ne düşüneceğimi bilemedim. Ama vücudunu kaydırıp dans pistinde en iyi dansçılar tarafından eğitilmişçesine hassas bir şekilde hareket ettirdiğinde, beni bir değil iki kez döndürdükten sonra başım neredeyse yere degecek kadar alçalttığında şoka girdim.

Beni yavaşça yukarı çekerken sanki grubun müziğini ve bir şarkıdan diğerine nasıl geçtiklerini biliyor gibiydi. Dans hareketlerinin daha yavaş, çok daha şehvetli olmasını sağlayan düşük tempolu bir ritim devraldı. Ateşli vücutlarımızı birbirine yakın tutuyordu, öyle ki zonklayan sikini bacaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Beklenmedik yeteneklerini sergilemeye devam ederken hâlâ o harika şaşkınlık seli içindeydim ve her yerim karıncalanıyordu. Beni tekrar etrafında döndürdü, yakınıma ve ayak parmaklarımın üzerine çekti. Sırtışı gördüğüm en yaramaz sırtıştı ve adama ve yeteneklerine tamamen hayran kalmıştım.

Sadece dans pistinde değil.

"Bana yalancı mı diyorsunuz, hanımefendi?" diye kulağıma fısıldadı ve sert bir hırıltı çıkardıktan sonra dilini anında boynumun kenarından aşağı doğru sürükledi.

"Uh-huh." Kelime bulamadım.

"Sanırım seni kimin kontrol ettiğinin hatırlatılmasına ihtiyacın var. Buna o ateşli vücudun da dahil." Beni tekrar döndürdü, her adımda yapamayacağı bir şey olmadığını söylüyordu.

"Asla," diye nefes aldım, o kadar sersemlemiştim ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Beni tekrar daldırdıktan sonra o şekilde tuttu, iri gövdesine yasladı, kolunu sıkıca belime doladı. Bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini farklı bir şekilde anlatıyordu.

Beni yavaşça dik konuma getirdiği anda etrafımızdaki insanlar alkışlamaya başladı.

Denise ve Shephard'ın aniden yanımızda belirmesi Jagger'ı sandığım gibi rahatsız etmedi. Onun yerine gözlerimin içine bakmaya odaklanmıştı.

"Kardeşim," diye bağırdı Shephard müziğin üzerinde. "Bu kadar yetenekli olduğumu bilmiyordum."

Her kasın gerilmesine neden olacak kadar elektriklenmiş olan kilitli bağlantımızı koparmadan kardeşine, hayranlık duymaya başladığım tüm huysuzluğuyla cevap verdi. "Benim hakkımda pek bir şey bilmediğin belli."

"Sanırım öyle. Vay canına."

Denise, "Dans pistindeki en sevimli çift," diye ekledi.

Ona katılmak zorundaydım, ancak emin olamıyordum çünkü gözlerim sadece beni değerli ve el üstünde tutuyormuş gibi tutan adamdaydı.

"Bil diye söylüyorum, banyonun ateşli bir sevişme noktası olduğunu iyi biliyorum."

Denise'in alaycı sözleri ikimizi de cinsel çıkardı.

Shephard inlerken ikimiz de güldük, hatta Denise'in poposuna birkaç kez vurdu. "Sen kötü bir kızsın."

"Siz çocuklarla başa çıkmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Sizi her an tetikte tutmamız gerekiyor," diye karşı çıktı. "Haksız mıyım, Bella?"

"Çok doğru. Ama ben tasma takmayı düşünüyordum," dedim Jagger'ı cesaretlendirmek için.

Beni bir kez daha kendine çekerek karşılık verdi, kulağıma fısıldadıkları ruhumu ateşe verdi. "Seni yatağa bağlamadan ve sıcak vücudunu krem şantiye batırmadan önce poponu pembe pembe olana kadar tokatlayacağım. Ondan sonra saatlerce ziyafet çekeceğim."

Şakacı biri gibi görünmeyen bir adam için, beni asla inmek istemediğim bir mutluluk ve açlık platosuna itmişti.

"Sadece beni evcilleştirebileceğini düşünüyorsun,"

fısıldadım. "Oh, yapabileceğimi biliyorum. Aslına

bakarsan, çoktan yaptım bile."

"Bu nasıl?" diye sordum. Bir kez daha sanki ikimiz de dans edebiliyormuşuz gibi hareket ediyorduk.

Jagger cevap vermekte acele etmedi, derin nefesler aldı ve bir dizi hırıltı daha çıkardı. "Çünkü hayatıma girdiğin an, her santimini çözmeye başladım ve daha önce hiç hissetmediğin bir şeyi hissetmene izin verdim. Artık seni kendime bağladığıma göre, benim olduğunu bilmelisin."

"Ne kadar için?" Ayaklarımın artık yere değdiğinden emin değildim.

"Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar. Ve eğer elimden kaçmaya cüret edersen, kimse seni avlamamı ve bulmamı engelleyemeyecek. Hatırlaman için bir şey."

BÖLÜM 28

J*agger*

Tutku.

Hayatımda bir kez bulmuştum ama bu derece değil.

Bir kadınla yakınlık kurmuştum ama kendimi kapanmış, herhangi birinin ihtiyaç duyabileceği şeyleri sağlamaktan aciz bulmuştum.

Sonra Bella hayatıma bir yıkım topu gibi girdi, bozulmamış ama sıkıcı dünyamı paramparça etti ve gitmesine izin vermeyi reddetti.

Onu kendimden uzaklaştırmak için dünyanın en büyük pisliği gibi davranmak da dahil olmak üzere elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o benim saçmalıklarına inanmayı reddetti. Gerçekten ihtiyacım olan şeyi bulmak için öfke ve acının ötesini gördü.

Bir ruh eşi.

Tamam, ilk görüşte aşk saçmalığına inanacak türden bir adam değildim. Daha çok hoşnutsuzluk gibiydi. Birbirimize hiç benzemiyorduk. O bir fırtınanın ortasındaki güneş ışığıydı. Ben ise kasırgaya dönüşebilecek bir fırtınaydım. Belki birisi bize ilk başta düşman diyebilirdi ama bu biraz acımasızca olabilirdi.

Ama eğer öyleyse, tüm cevaplara sahip olduklarına inanan tüm o aşk uzmanları doğru bir şey söylemişler demektir.

Düşmanlardan en iyi aşıklar çıkar.

Ona doyamıyordum. Ne zaman o lanet odaya girse önce sikim, sonra aklım tepki veriyordu. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu mor elbisenin içinde gördüğüm an, kapıdan çıkamayacağımızdan emin olmuşum. Hafif kumaş, sanki içine dökülmüş gibi her şehvetli kıvrımı sarıyordu.

Shephard'ın yanı sıra bardaki her erkek onu izliyor, onu arzuluyordu. Onun üzerinde olmayan tek bir erkek gözü bile yoktu.

Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım, çünkü daha önce yeterince umursamamıştım, ama bir pislik ona dans teklif ettiği anda aşırı tepki vermiştim.

Hâlâ biraz sinirliydi, o sevimli burnu kırışmıştı. Yanımda otururken sanki bu dünyada konuşmak isteyeceği son insan benmişim gibi davranıyordu. Ben daha iyi biliyordum. Beni nasıl geri kazanacağını hesaplıyordu. Gerçekten ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Yollar karanlıktı ve kulübeye geri dönmeye karar verdiğim için onun güzel yüzünü göremiyordum. Ama zaman, eve döndüğümüzde onunla nasıl başa çıkacağıma dair planlar yapmamı sağladı.

Yukarı çıkmadan önce her santimi sıcak ve ıslak olacaktı. Tam

bir pisliktim ama karanlıkta gülümsememe engel olamadım.

"Kardeşinin sağdıcı olacaksın," dedi.

"Mümkün değil."

"Neden? Onu önemsemediğin için mi?"

Bu doğru cevaptan olabildiğince uzaktı. "Hayır, çünkü bu ben değilim." Sorulma onuru karşısında ne hissettiğimi kelimelere dökemiyordum, bu yüzden her zamanki gibi soruyu geçiştirdim.

"Kendini bir çanta dolusu cips sanıyorsun. Öyle değil mi?" Bella'nın sorusu birdenbire ortaya ıktı.

"Evet."

"Kolayca yıpranmıyor

musun?" "Hayır."

"Uh-huh. Çoğu şeyde olduğu gibi," diye mırıldandı, "yanılıyorsun."

"Ben asla yanılmam. Bunu o güzel küçük kafana ne zaman sokacaksın?"

Nefes verdi, sesi abartılıydı ve elini bacağıma koymaya cesaret etti. Parmaklarını sıkı kaslarımın etrafında sıktığında, sikim hemen tepki verdi. "Kenara çekmek için güvenli bir yer bulmanı öneririm."

"Oh, yle mi? Nedenmiş o?"

Emniyet kemerini çözerken çıkardığı sesi duydum. Yaklaştığında nefesim boğazımda düğümlendi. Elini nazikçe kasıklarımaya koydu ve direksiyonu kavrayışım sıkılaştı. "nk bir kazaya karışmak istemiyorum."

Küçük cadaloz benimle alay etmeye devam etti, kemerimi çekiştirdi ve garip bir pozisyonda açmak için elinden geleni yaptı.

Zihnim binlerce yere sürüklendi, hepsi a ihtiyalarımaya sarmalandı. "Sen kötü bir kızsın."

"Bunu zaten tespit ettik. şimdi sana ne kadar kötü olabileceğimi göstereceğim." Kemerini açıp düğmelerini çözmeyi başardığında, şehvet seli içinde kaybolmuştum.

Yola konsantre olmaya devam etmeye çalıştım, kenara ekebileceğim bir yer düşünmeye çalışırken zihnim karıştı.

Ah.

Mükemmel bir yer buldum.

Geri çekilmedi, fermuarımı açtı ve sikimi serbest bırakana kadar kotumu çekiştirdi, eli Hades kadar sıcaktı. Uzun parmaklarını aletimin etrafına sarmadan önce Rover'ı yakında kliniği olacak yerin otoparkına çekmeyi zar zor başardım.

"Siktir git," diye fısıldadım ve motoru rölantide bıraktığım bir park yerine çektim. Eğilebilmek için geriye doğru kayarken başımı salladım ve yalnız olduğumuzdan emin olmaya çalıştım.

Saat o kadar geç olmuştu ki trafik seyrekti ve neredeyse hiç araba geçmiyordu. Işıkları kapattım, zaten nefes nefese kalmıştım. Neyse ki otopark iyi aydınlatılmamıştı, yakınlardaki diğer işletmeler günahkâr eylemimize ek bir spot ışığı eklememişti.

Bella kontrolü tamamen eline aldı ve kot pantolonumu kalçalarımın bir kısmı aşağı inene kadar çekiştirdi. Sikimin başına doğru üflediğinde, elimi direksiyonun üzerinde döndürdüm. Ama ucunu ağzına alıp çene kaslarını kullanarak emmeye başladığı anda kalçalarım koltuktan fırladı.

"Kahretsin, kadın. Sen sadece..."

Yanıt olarak miyavladı ve taşaklarımı avuçlayabilmek için elini bacaklarımın arasına sokmayı başardı. Daha önce hiç otoparkta oral seks yaptığımdan emin değildim.

Her şey için ilk sefer.

"Kadın..." Fısıldadım, her kasım şimdiden gerilmişti.

"Evet? Durmamı istiyor musun?"

"Hayatta olmaz." Başını tekrar aşağı ittim, aşırı zevkten istemsizce gülümsedim. "Bunu bütün gece yapabilirsin."

"Mmm..."

İçgüdülerim asla o kadar uzun süre dayanamayacağımı söylüyordu. Dilinin ileri geri dönme şekli her erkeği delirtebilirdi. Parmaklarımı onun uzun saçlarına dolayabilmek bile hislerimi çıldırmanın en üst noktasında tutuyordu, sikimi onun tatlı ve dar amına sokma ihtiyacım neredeyse tek düşünebildiğim şeydi.

Sıcak ve ıslak ağzı hariç.

Bu açıyla, parmaklarımı dar kanalının içinde kaydırmaktan hoşlanamazdım. Şımarık kadın bunu bilerek yapıyordu.

Şaftımı santim santim aşağı indirdi, araçtaki elektrik ve ateş ön camda buhar yarattı. Yakında dışarıyı göremeyecektim. Bu da neydi böyle? Kimin umurundaydı ki?

Emme ve yalama sesleri kulak zarlarımdan süzülüyordu; tatlı bir müzikti ama içime girseydi daha iyi olurdu. Nefes nefese başımı koltuğa yasladım ve görüşümü çalmakla tehdit eden yıldızlarla savaştım.

Çıkardığı her inilti cinsel atmosfere katkıda bulunuyor, beni gergin tutuyordu. Botlarım bile gerginlikten sıkılmıştı. Dudakları mükemmeldi, dili bir silaha dönüşmüştü. Vay anasını. Eğer dikkatli olmazsam, saniyeler içinde boşalacaktım.

Ağzına boşalma isteğimi bastırmak için elimden geleni yaptım, hatta saç tellerini çekiştirdim.

Ancak kısa süre sonra daha fazla dayanamadım ve kolunu çektim. Bella sonunda sikimi tutmayı bıraktı, güzel küçük başını kaldırdı ve dudaklarını büzdü.

"Sorun ne sevgilim?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var." Vahşi doğadaki gerçek bir vahşi gibiydim.

Uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve gölgeli ışıktaki dikkatle beni inceledi. "Her zaman için."

Sanki kulüpte ona söylediklerimi onaylıyor gibiydi. Garip ruh hallerim göz önüne alındığında onu suçlayamazdım. "Her zaman için." Onu dizlerinin üzerine çektim, mümkün olduğunca yoldan çekmek için eğilen direksiyon simidiyle savaştım. Bunu yapar yapmaz onu kucağıma sürükledim. Aynı anda elbisesini beline kadar çektim ve kot pantolonumu birkaç santim daha indirmek için mücadele ettim.

Kahretsin, burası çok sıcaktı.

"Aklında ne var koca oğlan?"

Alaycı sesi, beni korumak için çok mücadele ettiğim sınırın ötesine itmeye yetti. "Seni becermek. Ne düşünüyorsun?"

"Ama külot giyiyorum."

Bunu bana gerçekten söylüyor muydu? "Ne olmuş yani?" Dantelleri vücudundan söküp atmayı düşünürken fikrimi değiştirdim ve onları bir kenara ittim. Değerli dantel ve ipekleri ziyan etmeye gerek yoktu.

Nefes nefese kalmıştı, ben onu kalçalarından tutup kaldırırken bir eliyle omzumu kavradı. Diğer narin parmaklarıyla sikimin ucunu şişmiş kıvrımlarının hemen yanına yerleştirdi. Lanet olsun, kokusu yasemin ve vanilyanın çılgın arzu kokusuyla karıştığı mükemmel bir kombinasyondur.

Vücudunu aşağı doğru çekerken ikimiz de inledik, poposu bacaklarıma tam olarak oturdu. Başını geriye atıp saçlarını ileri geri savurdu.

Tıpkı dans pistinde yaptığı gibi.

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak sikimi daha da derine soktum. Kaslarının ve ıslaklığının verdiği his, vücutlarımızın sıcaklığı ve işlediğimiz günah, güçlü bir afrodizyaktan daha fazlasıydı. İçimdeki başka bir parçanın uyanmasına izin veriyordu.

Açı zor olsa da, yine de onu uzun ve sert bir şekilde becerdim, nefesimiz o kadar zordu ki çığlık atacağından emindim. Aracımın tavanını pençeledi ve lezzetli bir orgazma yakın olduğunu hissettim.

Bu yüzden daha önce yaptığımdan daha sert bir şekilde ittim, tıpkı onun yaptığı gibi nefes nefese kaldım. Gürültülü hareketlerimiz yüzünden tüm araç sallanıyordu. Her ses daha da şiddetlendi, inlemeler ve hırıltılar birbirine zekice karıştı.

Ne kadar pis ya da günahkâr olursa olsun, bu özel an boyunca gözlerimi kapatmamın hiçbir yolu yoktu. Onun doğrudan gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. Ona söylediklerimde ciddiydim ve yalan söylemediğimi anlaması onun için önemliydi. Kliniği satın aldığını duymak içime bir sıcaklık yaymıştı.

Ayrıca ek endişelere de yol açtı.

Yarın sorunlarla ilgileneceğim.

Öyle ya da böyle.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında, dilini yutmaya hazırdım. Dilimi içeri soktum, ağızımla onun tadını ve özünü yakaladım. Birlikte olduğumuz her güzel anda daha fazlasını istiyordum.

Asla yeterli olmazdı.

Tatlı bir orgazmın içine sürüklenirken inlemeleri arttı. Tüm vücudu elimde titredi, vücudu sallanırken dizleri kalçalarıma doğru sıkıldı. Bulutlardan iner inmez, sanki etrafımda aniden gerilmiş gibi gülerek geri çekildi.

Bana karşı çırpınışları dayanılacak gibi değildi. Dayanıklılığım, onu tohumlarımla doldurmak için duyduğum çaresizliğe yenik düşmüştü.

Vücudum şiddetle titrerken, görevlerimi yerine getirdim. Birkaç değerli saniye için, bir kez daha bir bütün olmuştuk.

Kirişlerden aşağı inmek çok zordu. Hâlâ sertleşmişim, hâlâ onun içinde titreşiyordum. Seksimizin kokusu o kadar baskındı ki ikimiz de güldük.

"Vay canına," diye fısıldadı Bella ve iki eliyle saçlarını geriye doğru taradı. "Ateşli bir adam."

"Bunu başlatan ateşli kadın sensin."

"Evet, öyle yaptım. Bunu aklında tut," diye mırıldandı. "Çok ateşli."

İçerisi bunaltıcıydı. inmeye çalışır çalışmaz karnını kucağıma aldım. Hiç vakit kaybetmeden külotunu yırttım ve elimi çıplak poposuna indirdim.

"Bunu yapamazsın. Ya biri görürse?"

"Birkaç dakika önce bunun için endişelenmiyordun." Elimini önce bir tarafına sonra diğer tarafına vururken yüzümde kocaman bir sırıtma vardı. Kalçaları zaten sıcaktı, parmaklarım ona attığım her darbeye karıncalanıyordu.

Kıpırdanma şekli sikimi yarı sert tutuyordu, ama bu her an tam bir uyarılmaya dönüşebilirdi. Üzerimde o kadar güçlü bir etkisi vardı.

Ona şaplak atarken ıslık bile çaldım, camlardaki buharın da tadını çıkardım. Buz çözme işlemi birkaç dakika sürer.

"Ouch."

"İstediğin kadar şikayet edebilirsin," dedim ona. "Bu beni durdurmayacak." Devam ettim, onu esir aldığım için heyecanlıydım. Yanaklarını okşamak için yeterince uzun süre durduğumda, taşaklarım şişmeye başlayana kadar kıpırdandı.

Elimi dört kez daha sertçe vurdum ve sonunda durdum.

Bella birkaç saniye olduğu yerde kaldı ve nefesinin altında homurdandı. Tek dizinin üzerine gelene kadar mücadele ettikten sonra ağırlığını kaydırды ama birkaç saniye sonra inledi. "Misafirimiz var."

"Ne? Burası mı?" Kapımın önündeki aynaya baktım ve cam buğulu olduğu için içimden küfrettim.

Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak için aracı net bir şekilde görmeme gerek yoktu.

Lanet olası şerifin ofisi.

Elbette, ya korkunç adam ya da yardımcıları, turistlerimizin ve yerel halkımızın güvende kalmasını sağlamak için yollarda dolaşmak zorundaydı, ancak içimden bir ses şerifin bizi izlediğini söylüyordu.

"Yolcu koltuğuna geç," dedim ona. "Sorun nedir?"

"Yap şunu, şehirli kız. Hoş olmayan bir iş."

Kenara çekildi, kıyafetlerini düzeltti ve söz konusu araç otoparka girerken emniyet kemerini takmaya çalıştı. Camlar hala buğuluyken, zamanında yardımcı olacağını umarak buz çözücüyü açtım.

Adam kolluk kuvvetlerinin aracından indiği anda istenmeyen ziyaretçimizin şerif olduğunu anlamak için camın tamamen açık olmasına gerek yoktu. Hafifçe gülerek çenemi ovuşturdum ve camı indirdim.

"Şerif mi?" diye sordu.

"Kanlı canlı. Pislik." "Neden senden hoşlanmıyor?"

"Bu kasabaya kötü karma getirmek de dahil olmak üzere sayısız neden."

Pislik herif ağır ağır ilerliyor, el fenerini Rover'ın her santimetrekaresinde gezdiriyordu.

"Dahası da var," diye ısrar etti.

"Belki de üniforma giyen serseriler de dahil olmak üzere o kadar iyi bir adam olmadığım içindir."

Bella iç çekti. "Bu işe yarar."

"İyi akşamlar, millet," dedi şerif, ışığı doğrudan ikimizin üzerine

"Merhaba, Adam." Ona ilk ismiyle hitap etmemden hoşlanmadığını biliyordum. Kişiliğim gereği otorite figürlerini pek umursamazdım. Bu beni orduda neredeyse mahvediyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Mesai saati bitti. Doktor Welby'nin bu gece kapalı olduğuna eminim. Bu da izinsiz girdiğiniz anlamına gelir."

Küçük savaşçı kadınının bana yaklaşılmasından hiç de heyecan duymadığını hemen hissettim. Ne demek istediğimi kanıtlamak için kucağıma doğru eğildi, uzun saçları kasıklarına fazlasıyla cazip bir şekilde sokulmuştu. Hafif nemli havanın verdiği seks kokusu yapışkan ve tatlıydı, tıpkı dölümün iç bacaklarını kayganlaştırması gibi.

Derin bir nefes aldı, alır almaz da dişlerini gıcırdattı.

"Şerif, bakın, olay şu. Muayenehaneyi yaşlı Doktor Welby'den satın alıyorum. Onunla çok iyi anlaşırdık ve beni bu küçük kasabaya taşınmaya ikna etti. Çoğunlukla iyi insanların olduğu harika bir yer. Sen hariç tabii. Çok geç olmadan gitmem için beni tehdit ettiğinin farkındayım ama mesele şu." Tereddüt etti, dilinin ucunu bilerek alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Benim. Alınan gurur duymuyor muydum?

"Kimsenin tehditlerinden hoşlanmam. Aslına bakarsanız, biraz deliriyorum. Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Ben hareketlerini kontrol bir kıyım. Ayrıca, belediye başkanı ve tüm ailesi doktorun iyi dostları. Senin kariyerini o kontrol etmiyor mu?" Gülümsemesi parlaktı, göğüs dekoltesi tam olarak görünüyordu.

Bir yanım ikinci bir sert şaplak için onu dizlerimin üzerine sürüklemek istiyordu. Her şey bir yana, adamın başımıza bela açmasına hiç ihtiyacımız yoktu. Ama diğer yanım ona tezahürat yapıyordu.

Onun gözlerinin içine bakabilecek kadar alçaldı. "Yerinizde olsam çok dikkatli olurum Bayan Winters. Hakkınızda bazı şeyler biliyorum. Kötü şeyler. Yeni hayatınızı mahvetmek istemem. Danger Falls'a hoş geldiniz. Umarım aradığınızı bulursunuz."

Hışımın kapısını çarparak ve motoru devirerek uzaklaştı.

Park yerinden hızla çıktıktan sonra başımı yavaşça ona doğru çevirdim. "Belediye başkanı mı? Tanrı aşkına bunu nereden biliyorsun?"

Bella koltuğuna geri oturdu ve elbisesini düzeltti. "Şey, bilmiyorum." "Ne demek istemiyorum?"

"Bir belediye başkanınız olup hakkında hiçbir fikrim yok, bu nedenle bu pozisyonun bir erkek ya da kadın tarafından yürütölüp yürütölmediğini bilemem."

Nefesimi içime çektim. "Blöf mü yapıyordun?"

Omuz silkti ve bana bir öpücük verdi. "Gerektiğinde çok iyi bir oyuncuyumdur."

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime doğru çekecek kadar özgür ve canlı hissetmek bana Shephard'ın bana söylediği bir şeyi hatırlattı.

Yaşamayı hak ettiğimi.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," dedim dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce sert bir sesle.

İki elini nazikçe göğsüme dayadı ve ben dilimi içine sokarken sırtını kamburlaştırdı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, dilinin her küçük yalamasının tadını çıkararak ona doyamıyor gibiydim.

Geri çekildikten sonra başımı salladım. "Hayatında disipline ihtiyacın var." "Sanırım bunu da senin sağlayacağını düşünüyorsun."

"Emin olabilirsin." Güldüm ve vitesi değiştirerek yola çıktım. Dikiz aynasını ayarlamak zorunda kalınca hızla arkamızdaki yola baktım.

Şerif yolun diğer tarafına park etmişti. İzliyordum.

Bekliyorum.

Getirmek istediği bela her ne ise, sadece bana yönelik olmayacaktı.

Şimdi de değer verdiğim kadını hedef oturtmuştu. Belki de görgü kuralları hakkında sert bir ders alması gerekecekti.

BÖLÜM 29

B*ella*

Yorgunluk ve neşe.

İkisini aynı anda deneyimlemek mümkün müydü?

Bu güzel sabahta hissettiğim tam olarak buydu. Yorgun olmak buna değdi. Jagger'la yakınlaştığımızı hissediyordum.

Kabuslar.

Jagger bir tane daha yaşamıştı ve atıp tutması beni uyandırmıştı. Şiddet göstereceğinden endişe etmesine rağmen, en fazla hayal kırıklığıyla kitapları fırlattığını görmüştüm.

Onunla konuşmama ve onu dinlememe izin verdi. Esaretinden ve Noel tatili de dahil olmak üzere aylar boyunca çektiği sıkıntılardan bahsetti. Bana anlattığı tek kişinin babası olduğunu da söylemişti. Görünüşe göre babası da çok daha kısa bir süre için de olsa savaş esiri alınmıştı.

Poppy'nin bana söyledikleriyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemişti ve ben de sormamaya karar vermiştim. Bu sadece aramızdaki güven ilişkisini bozmakla kalmayacak, aynı zamanda onu daha derin bir karanlığa itecek ve onu tekrar ışığa sürükleyemeyecektim.

Bu sır midemde çalkalanıyordu ama hazır olduğunda bana söylemesine izin vermeye kararlıyım.

En azından iki muhteşem gün daha herhangi bir ek zorluk yaşanmadan geçmişti. Sanki her şey normale dönüyordu.

Kara bulutlar hâlâ oradaydı ama korkularımınla daha iyi başa çıkabiliyordum.

Evde vakit geçirmekten keyif almıştım ve hatta postalarımı Jagger'ın adresine gönderme fırsatını bile değerlendirmiştim. Riskliydi ama Joel'in Baltimore'da kiraladığım posta kutusu hakkında bir şey bulamaması gerekiyordu. Yine de postane kurallarıyla mücadele etmek onun yetki alanına girmemeliydi.

En azından Danger Falls'ta geçirdiğim zamanın neredeyse her dakikasından keyif aldığımı itiraf edebilirdim. Neredeyse evim gibi hissetmişim. Klinikte geçirdiğim zaman, tatil köyünde Hunter'a yardım etmeye devam etmem ve Jagger'la geçirdiğim muhteşem geceler arasında endişem azalmaya başlamıştı.

Yeni kullan-at telefonum sayesinde hiç tehdit almamıştım. Şimdi, Jagger ve Hunter dışında numarayı verdiğim tek kişi Esme'ydi.

Ve kadın beni geri aramadı. Telefonlarıma cevap vermemek onun yapacağı bir şey değildi. Cally'yi kreşe bıraktıktan sonra cipime atladığımda aklımdaki tek şey buydu. Emniyet kemerimi takar takmaz ve vitesi takar takmaz onun numarasını çevirdim, Bluetooth eller serbest özelliği hemen devreye girdi.

"Alo?"

Esme'nin sesi telefonunu su dolu bir çöp tenekesinin ortasına düşürmüş gibi çıkıyordu ama yorgun olduğu zamanki seksi tonunu biliyordum. "O pislik patronun seni kaç saat çalıştırdı?"

"Sorma," dedi Esme, esnemesi yüksek sesle duyuluyordu. "Neden beni bu kadar erken arıyorsun? Saat kaç?"

"Neredeyse on oldu ve bu erken değil. Kalkma ve parlama zamanı,

küçük tükürük ateşi." "Sabah altıdan önce yatağa girmediğime göre fena sayılmaz."

"Muhteşem işin hakkında son konuştuğumuzda kahvaltı için açık değildin."

"Hâlâ değiliz. Bu, Jeff'in bir kodamanla neredeyse berbat geçen bir akşam yemeğinden sonra tüm personeli azarlama havasında olmadığı anlamına gelmiyor. Otoriter, gizemli pislik neredeyse sabahın üçüne kadar kaldı. O ve arkadaşları fırtına gibi içiyorlardı ve o sürekli yemek sipariş ettiği için mutfak personeli ayırlamıyordu."

"Dur tahmin edeyim," dedim ona dikiz aynasına bakarken. Takip edildiğimi ve izlendiğimi hissetme konusundaki eski alışkanlıklarımı kırmak zor olacaktı. "Neredeyse üzerine bir kova su döküyordun."

"Yaklaştım ama bir shot espresso ile yetindim. Kasıklarına doğru nişan aldığım için pek mutlu olmadı."

"Ah! Bir işin olmasına şaşırdım."

"Oh, eminim dersler devam edecektir, özellikle de Ortadoğulu pislik ve maiyeti neredeyse altmış bin dolar harcadığından beri."

"Ne? Bu mümkün mü ki?"

Esme kıkırdadı. "Sevgilim, Doğu Yakası'nın en iyi yemeklerini yapıyorum. Pahalı da. Ama oynamak için para ödemelisin."

Onunla konuşmak çok güzeldi. "Birkaç gün izin alıp ziyarete gelmeye ne dersin?"

"İsterdim ama Jeff beni öldürür." "Tatil zamanın gelmedi mi?"

"Dört aydır burada çalışıyorum. Bundan şüpheliyim. Neden? Kolunda bir şey olduğunu söyleyebilirim."

Kız beni çok iyi tanıyordu. "Sadece tesisin bir şefe ihtiyacı var ve ben de seni düşündüm."

"Ve Danger Falls adında bir yerde mi yaşayacağım? Bu işi kabul edersem kasaba ayakta kalabilir mi bilmiyorum."

"Ben buradayım, unutma. Benden kurtuluyorlar." Poppy's Diner'a gidip doktor, tek hemşiresi ve tatlı resepsiyonist için birkaç kek aldım. Doktor Welby'nin görevlerini yerine getirirken bana ayırdığı zaman için en azından bunu yapabilirdim.

"Oh, iyi dedin. Hey, eğer iş online ise bir göz atarım, ama bir noktada Jeff'i hadım etme planlarım olsa bile burayı seviyorum. Acaba insan testisleri bir lezzet olarak kabul edilir mi?"

"Soğuk ve acımasısın, bu yüzden seni seviyorum. Bir hafta sonu için kaçmayı düşün. Yol gerçekten çok güzel. Ayrıca, kalacak harika bir yerin olacak."

"Seksi oda arkadaşınla tanışabilir miyim?"

"Tanışacaksın."

"Orası kadar iyiyim. Ne yapabileceğime bakacağım. Ancak bu noktada hiçbir şey için söz veremem."

"Bir de bana parti bozan diyorsun."

"Öylesin ama sesinde mutluluk duyuyorum," dedi Esme bana.

Kasabaya doğru döndüm ve manzaranın tadını daha önce hiç olmadığı kadar çıkardım. Parlak güneş. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Her şey mükemmeldi.

Kara bir dalga beni doğrudan cehenneme sürüklemekle tehdit ediyormuş gibi hissetsem bile. "Öyleyim."

"Çok sevindim."

Ses tonu tamamen farklıydı. Bir gürültü duydum ve eğer onu tanıyorsam, serumdan kahve damlatmaya çalışıyordu. "Neyin var?"

"Yanlış bir şey yok."

"Sana inanmıyorum. Joel bir şey mi yaptı?"

İç çekti ve bu, onunla tanıştığım ilk hafta endişelenmem gerektiğini öğrendiğim dramatik iç çekişiydi.

"Joel dün gece bir şeyler içmek için geldi."

"Oh, yaptı, değil mi? Dur tahmin edeyim. Sana gözdağı veriyordu, istediğini elde etmek için kullandığı ikinci yöntem buydu."

Esmе homurdandı. "Denedi ama başaramadı. Ama tuhaf bir şey söyledi. Önümüzdeki birkaç gün içinde haberleri izlemeni söylememi istedi. Bir tarih vermedi ya da neden bahsettiğine dair bir şey söylemedi. Herhangi bir ipucun var mı?"

Kahretsin.

"Emin değilim." Bir avukat tutmanın zamanı gelmişti, ancak bu noktada bir köpekbalığı olmadığı sürece ne yapabileceğinden emin değildim. Ve onu açıkça tehdit etmediği için kolluk kuvvetleri de yardımcı olmayacaktı. Onu daha fazla telaşlandırmak istemedim.

"Şey, kulağımı yerden ayırmayacağım. Ona aklımdan geçenleri söyledim ama o sadece kendini beğenmiş bir pislik."

"Evet, öyle. Sadece ondan uzak durun."

"Onu aramayı planlamıyorum, kızım. Ama dikkatli ol. O sadece... Farklıydı. Gergindi. Bilmiyorum. Sanki bir şey olmuş gibiydi. Avukat falan mı tuttun?"

"Henüz değil ama önümüzdeki hafta içinde bunu yapmayı planlıyorum." Danger Falls'ta bir hukuk bürosu aramak için de zaman harcamıştım ancak bu noktada en azından Roanoke dışında bir hukuk bürosuna ihtiyacım olduğunu fark ettim. İlk telefon görüşmesi, Joel'in evlat edinme işlemini ilerletme girişiminin uzun süreceğini anlamamı sağlamıştı, ancak yanımda birkaç unsur vardı.

Belki de bir şekilde yaptıkları soruşturmalardan haberdar olmuştur.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Önümüzdeki birkaç gün içinde konuşalım."

"Bu hoşuma giderdi. Unutmayın. Bu telefon numarasını kimseye verme."

Esmе güldü. "Hiç şansım yok. Vahşi atlar bile benden alamaz."

"Bundan hiç şüphem yok." Poppy'nin evinden sadece bir blok ötedeki belediye otoparkına girdim ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Dışarı çıkmayı düşün."

"Kesinlikle yapacağım. Sadece kendine ve o tatlı kızına iyi bak."

Görüşmeyi sonlandırırken içimi hafif bir hüznün kapladı. Birlikte geçirdiğimiz eğlenceli zamanları özlemiştim. Geçmişimle bir bağ hissetmek çok güzeldi.

Çantamı kaptığım gibi lokantaya girdim, yanımdan geçen birkaç kişinin adımı bilmesinden heyecan duydum. Tanındığım için mutlu olmak ne kadar aptalcaydı. Baltimore'da sıkı sosyal çevrelerde bile böyle şeyler olmazdı. Joel'in arkadaşlarından herhangi birini güvenebileceğim biri olarak gördüğümünden değil.

Bu küçük kasabada her şey farklıydı.

Poppy beni görür görmez el salladı. Taze pişmiş ürünlerin nefis kokularını içime çekerek küçük ama lüks bir şekilde paketlenmiş fırın kasasına yöneldim.

"Tam da görmek istediğim kişi sensin," dedi Poppy yaklaşırken. "Uh-oh. Ne yaptım ben?"

Güldü. "Bir şey değil, hayatım. Shephard ve Denise için düzenlediğim nişan partisi hakkında seninle konuşmak istedim. İş programlarından dolayı vakit bulamadılar ve ikisi de toplum için çok şey yaptıkları için bunun hoş bir dokunuş olacağını düşündüm."

"Bu harika bir fikir. Şimdi, Jagger'ı Shephard'ın sağdıçı olmaya ikna edebilirsem."

"İçimden bir ses dinlediği tek kişinin sen olduğunu söylüyor."

Gözlerimi devirdim. "Onu . Nasıl yardımcı ?"

"Tek yapmanız gereken onları restorana götürmek. Hepsi bu kadar. Seninle tartışırса Jagger'ı kaputa bağlayabilirsin."

Beni saatlerce güldürebilirdi. "Bunu yapmam gerekebilir. Parti ne zaman?"

"Cumartesi gecesi. Tam sekizde. Hanımlarım her şeyin dekore edildiğinden emin oluyorlar ve onlar için birkaç sürprizimiz var."

"Dikkatli ol. Shephard sana göre hâlâ bir ayı."

"Shephard Fox'la başa çıkabilirim. Babasını da gayet iyi idare ettim. Belki yaşlı bir kadını ama hâlâ erkekler hakkında bir iki şey biliyorum."

", Poppy, ve sen yaşlı değilsin. Yardım etmekten mutluluk duyarım. Şimdi, bana bir iyilik yapabilirsin. Şehirde seksi bir elbise alabileceğin en iyi yer neresi?"

Fırın tezgâhının üzerine eğildi ve bana lokantadan uzakta tamamen farklı bir gardırobu olduğunu söyleyen bir bakış attı.

Sormayacaktım.

* * *

Jagger

Hunter ofisine girerken, "Haklıymışsın," dedi. Shephard hemen arkasındaydı ve kapıyı onun ardından kapattı.

"Ne konuda haklıymışım?" Kollarımı başımın arkasında kavuşturarak sandalyemde geriye yaslandım.

"Brockford adını daha önce duyduğumu söylemiştim, hatırlıyor musun?" Hunter masamın önündeki iki sandalyeden birine geçip sordu. Yüzünde her zamanki sırıtişı da vardı.

"Evet. Bir şey ."

"Joel'in babasının ne kadar bağlantılı olduğunu öğrendim. Baltimore'daki birçok büyük projeyi finanse etmiş, milyonlarca dolarlık kampanya bağışında bulunmuş ve hatta oğlunun çalıştığı hastanenin yeni çocuk bölümünün tasarlanmasına yardımcı olmuş. Sosyal medyanın her yerinde iyiliksever olarak yer alıyor. Ancak, bazı oldukça kötü insanlarla bağlantısı olduğu konusunda haklısınız."

"Ne kadar kötü?" Cevabı tahmin edebildiğim halde sordum.

"Yerinizde olsam onları geçmezdim diyelim. Kimse denemeye cesaret edemez. Denerlerse, kendilerini çeşitli sıcak su fiçilerinde ya da daha kötüsünde bulma eğilimindedirler. Bunu bizzat gördüm."

Hunter'a baktım. Şaka yapmıyordu.

"Peki Joel onlar için ne sağlıyor?"

"Bilmiyor muydunuz? Cerrahiyle ilgili başka ilgi alanlarına da girdi." Hunter bana tuhaf bir bakış attı.

Başımın üzerinde bir ışık yandı. "Doğru para için lanet bir plastik cerrah."

"Bingo."

"Kahretsin," dedi Shephard. "Baskı altındayken o çok kötü insanların kimliklerini değiştiriyor."

Hunter ona doğru başını salladı. "Evet ve aslında bu özel yetenek için tıp fakültesine hiç gitmediğinden, bu büyük bir sır olarak kaldı."

"Merak ediyorum kardeşim. Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Açık konuşmaya hevesli görünmüyordu, bu yüzden sandalyesinde öne doğru oturduğunda söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordum. "Ordudaki görevimden sonra çalıştığım insanlar suçludan biraz daha fazlasıydı. İsimleri sizinle paylaşmayacağım ama hedeflerim aynı zamanda onların düşmanı olarak görülen bazı çirkin insanlardı. Hedefimle yakın ve kişisel bir karşılaşma yaşadım. Beni gördüğüne pek sevinmedi. Ama sonunda görevimi tamamladım."

Hunter sırtıyordu, bu anıyı çok sevdiği belliydi.

"İşleyicim bile Brockford ailesiyle karşı karşıya gelmekle ilgilenmiyordu."

Shephard'a baktım. Acemi birliğine girdiği andan itibaren başlayan bir göreve sadık kalan tek kardeşin o olduğuna dair bir his vardı içimde. Şimdiye kadar Hunter'ın da benimle aynı karanlığa düştüğünü bilmiyordum. İkimiz de asla aziz sayılamazdık.

Üçümüz arasında genellikle hikâyelerimizi paylaşmamamızın bir nedeni daha vardı. "Böyle bir kas gücüyle Joel onun izini bulacaktır. Neden bu kadar önemsedğini hâlâ anlayamıyorum. Başkasından doğma bir çocuğu olan bir evlatlık."

Shephard ve Hunter birbirlerine baktılar.

Gerginlik sistemime yayıldı. "Ne oldu? Konuşun. Biriniz ya da ikiniz."

Hunter, "Bundan hoşlanmayacaksın," dedi ve söylediklerini yinelemek için başını salladı.

Yumruğumu masaya vurdum. "Söyle bana. Sırlar onu yok edecek."

"Çünkü o Joel için sandığınızdan daha önemli. Onun kolunda olduğu sürece, gücü de artacaktır."

Hunter sanki hedefiyle ilgili kendisine verilen bir dosyayı okuyormuş gibi bilgileri aktardı. Tıpkı bana verildiği gibi. Görünüşe göre gri çizgide yürümeyi umanlar ile canavarlar tarafından yapılan şeytani çabaları tercih edenler arasında gerçekten çok az fark vardı.

Nereye uygun olduğumdan emin değildim.

Ama bir sır daha ortaya çıkınca, Joel'in Bella'yı geri almak için her şeyi göze almasının başka bir nedeni daha olunca, ne yapılması gerektiğini biliyordum.

Belki karma benim tarafımdaydı ama ruhumu tekrar şeytana satmam gerekiyorsa, bunu nihayet iyi bir sebep için yapıyordum.

"Ne yapacaksın kardeşim?" Shephard sordu. "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Hunter, "Aptalca bir şey yapma," diye önerdi.

Güldüm. "Tüm hayatım bir yalandan ibaretti. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama sonunda aptallık ettim, geri alamayacağım yıllarımı boşa harcadım. Beni mutlu eden tek şeyi buldum ve kimse onu benden alamayacak. Hiç kimse." İkisine de sert bir bakış attım.

Shephard başını salladı. "Anlıyorum. Arkanı kollayacağımızı bil."

Nereye gittiğime yardım edemezlerdi. Belki de en iyisi buydu.

Ofisimden çıktılar ve ben gözlerimi kapatıp şakağımı ovuşturdum. Bir baş ağrısı oluşuyordu ve her yerinde Joel'in adı vardı. Telefonumu aldım ve numarayı çevirdim.

"Susturucu." Bu isim bana her şeyden çok şaka olarak verilmişti, susturucu kullanmam dünya çapında polis veya diğer kolluk kuvvetleri tarafından not edilen tek şeydi. Hedeflerimin çoğu yüksek profilli bölgelerde olduğu için bu yöntemi kullanmak zorunda kalmıştım. Bir izdiham yaratmak muhtemelen bulunduğum yerden güvenli bir şekilde çıkmamı engelleyebilirdi.

"Talebinizi değerlendirdim," dedi bana. "Ve?"

"Operasyonu ben halledeceğim ama sen bana borçlu olacaksın. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?" Birleşik Devletler'e ayak basalı uzun zaman olmasına rağmen İngilizcesi akıcıydı. Adamla hiç tanışmamıştım, çok az kişi tanışmıştı ama dünyanın en ölümcül adamlarından biri olarak kabul ediliyordu.

Aynı zamanda benim akıl

hocamdı. "Anlıyorum."

"Hangi seviyeyi tercih edersiniz?"

Görevler de dahil olmak üzere her şey için kod adları kullanırdık. Şu anda Joel'in beynine kendim bir kurşun sıkmak istiyordum ama bu, bugün eski hayatıma dönmeyi ya da yeni hayatımda kalmayı seçmek anlamına geliyordu.

Benim için en önemli olanı seçtim.

Bella.

"İkinci seviye."

"Emin olabilirsiniz."

Joel yok edilir, açık bir uyarı verilir ama yaşamasına izin verilirdi. Kibirli saçmalıklar içinde debelenmesini, itibarını ve belki de kariyerini kaybetmesini tercih ederdim. Hapishane fena olmazdı. "Evet."

"O zaman olsun. Sadece yaptığınız anlaşmayı

hatırlayın." "Evet, hatırlayacağım."

Gizlilik perdesinin korunması gerekiyordu. Örgüte katılanlar tarafından kanla yazılmıştı. Aynı kan, eğer herhangi biri

iharet gerçekleşti. Bu benim katlanmam gereken bir sorundu, ama şu anda bunu sorunsuzca yapabilirdim.

Kurtuluş benim szlğmde yoktu.

Görüşme sona erdi ve iş bitene kadar başka bir tartişma olmayacaktı. Yaptığım şey haftalar, aylar, hatta yıllar sonra tekrar başıma bela olacaktı.

Bir gün geçmişe srkleneceğim.

Sadece kısa bir süreliğine.

Tek umudum Bella'nın affedebileceği bir şey olmasıydı.

BÖLÜM 30

B*ella*

"*Sırlar*," demişti eski bir öğretmenim bana, "*bir ilişkiyi her zaman bitirir*."

Sayılamayacak kadar çok sırrım vardı.

Jagger da öyle.

Onların içine batmıştık. Son birkaç haftadır yaşayabildiğim tüm neşeye rağmen, ağır bir yük beni ezmeye yaklaşıyordu.

"Kıpırdanmayı kes," dedim Jagger'a kravatını düzeltirken. "Şık görünüyorsun."

Ve öyleydi. Aslında, kadınları çıldırtmak için yapılmış ateşli bir erkek dergisinden çıkmış gibi görünüyordu. Benim için işe yarıyordu.

"Evet, doğru. Bu neden giyiyorum ki?"

"Ceket ve kravat mı demek istiyorsun? Çünkü bu etkinlik biraz daha resmi."

"Shephard'ın bir şeyler döndüğünü anlamayacağını mı sanıyorsun? Kravat takmıyor."

Sırtarak geri çekildim ve yüzündeki ifadeye hayran kaldım. Tıraş bile olmuştu, uzun sakalını kesişini izlememe izin verdi. "Yüzündeki o Brillo pedi olmadan çok daha genç ve seksi görünüyorsun."

Beni kollarının arasına aldı. "Sakalıma bayıldığını sanıyordum. Senin o tatlı amcığını tırmalamasına. Huh? Doğruyu söyle."

"Hiçbir şey söylemiyorum." Beni kanepenin arkasına doğru itip arkama vurduğunda ciyakladım, bu da Zeyna'nın deli gibi havlamasına neden oldu. Gülmek zorunda kaldım. Son zamanlarda çok daha şakacıydı ama yine de içinde uzun yıllar peşini bırakmayacak bir karanlık olduğunu hissediyordum.

"Beni bu işe bulaştırdığına inanamıyorum," diye homurdandı beni ayakta durur pozisyona getirirken.

"Dışarı çıkman senin için iyi. Bay Huysuz'u daha iyi bir adam yapar."

Gözlerini devirdi, bu normalde yaptığı bir şey değildi. "Hadi gidelim. Nereye gittiğimizi sanıyorlar?"

"Muhteşem bir restoran."

"Peki onları gitmeye nasıl ikna ettiniz?"

Erişim alanından geri çekildim. "Onlara küçük bir duyuru yapacağını söyleyerek."

". "

"Evet, öyle yaptım." O beni yakalamadan önce ceketimi alıp kapıya yöneldim.

Evden çıkmadan önce birkaç saniye bekledi, her zamanki gibi huysuzdu. "Bunun için alacaksın."

"Sözler. Sözler."

Jagger Range Rover'a tırmanırken hâlâ homurdanıyor, motoru çalıştırırken oflayıp pufluyordu. "Unutma, saatlerin sayılı."

"Eğlenceli olacak. Ayrıca, herkes kutlama yapmak için bir neden bulabilir."

Biliyordum. Noel yaklaşıyordu ve açıkçası tatille ne kadar iyi başa çıkabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ya da yapabilir miydim. Bunu zaman gösterecekti.

Saat işliyordu.

Arabayı sürerken çok az konuştu, ancak elini dizimden çekmedi. Ama çok dikkatliydim, sürekli dikiz aynasına baktığını fark ettim. Ayrıca birkaç kez telefonunu kontrol etti, ne yaptığından hiç .

Sırlar.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak koltuğa geri oturdum. Bu bir kutlamaydı, birlikte yeni bir hayatın başlangıcıydı. Evlilik gibi inanılmaz bir şeyi bir daha yaşayıp yaşamayacağımı merak etsem de çift adına mutluydum. Joel'in bu konuda beni ekşitmesine izin vermeyi reddettim.

Shephard'ın araba yoluna girdiğinde, nişan partisinin kötü bir fikir olmasının nedenlerini sıralayan uzun bir liste daha homurdandı. Kötü ruh halinin partiyle bir ilgisi olmadığı ve daha çok kafasında asılı duran soruyla ilgili olduğu hissine kapıldım.

Kardeşinin sağdıcı olmayı kabul eder ?

"Hemen . Hiçbir yere gitme," bağırdı, ancak sürücü kapısından bana baktıktan sonra ifadesi yumuşadı.

"Nereye gidiyorum ben?"

"Seni tanımak, istediğin her yerde."

Denise'in ona kocaman sarıldığını ve araca yönelmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ettim.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" Shephard arka koltuğa kayar kaymaz sordu.
"Ve neden bu kıyafeti giyiyorum?"

"Üçünüz de her zaman huysuz piçlerden başka bir şey değil misiniz?" diye sordum.

"Evet," diye onayladı Denise. ". Ama onları bu yüzden seviyoruz. Değil mi?"

Adamlar sinirlenirken ikimiz gülebiliyorduk. Ayrıca bu gece için biraz daha rahat nefes alabilirdim. Arkadaşlarımın arasında olacaktım.

"Bir kıyafet mağazasına gidiyoruz," dedim

onlara. Shephard, Jagger'ın her zaman yaptığı

gibi homurdandı.

Restorana gitmek sadece birkaç dakika sürdü. Nedense bunun için minnettardım. Jagger'ın yanında oturmak sanki başka bir ayakkabı düşecekmiş gibi bunaltıcı geliyordu. Girişe doğru yürürken elini sırtıma bastırıp sürekli otoparkı taradığında içimden bir ses bir şeyler olmaya hazırlandığını söylüyordu.

Nefesimi içime çektim, içeri girmeden önce ona sadece garip bir bakış atabildim. Ne de olsa bu sürpriz bir partiydi. Onu bir kenara çekip neler olup bittiğini daha sonraya kadar sorguya çekemezdim.

En azından Jagger kontrolü ele aldı ve ben restoranın içindeki insanları incelerken rezervasyonumuz için Fox'un adını söyledi. Mekânın arka tarafına doğru yürürken birden izlendiğimizi, incelendiğimizi hissettim.

Derim . Kendime aptallık ettiğimi söylemeye çalışsam da, çirkin hisler devam etti.

"Bu taraftan," dedi hostes, bir dizi kapalı kapıya doğru ilerlerken. "Neden bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum, kardeşim?" Shephard sordu.

Jagger bana doğru bakarken sırtarak, "Bana bakma lan," dedi.

"Hey, ben sadece yemdim," dedim onlara.

Denise elini beline vurdu. "Ne için?"

Kapılar açıldı ve içerideki herkes şaşkınlık çığlıkları atarken, elli kadar kişinin neşeli haykırıışları arasında herhangi bir yanıt verme olasılığı kayboldu. Anında müzik çalmaya başladı, neredeyse herkes onları tebrik etmek için ayağa kalktı. Poppy her şeyi ayarlamış, nefes kesici bir ortam yaratmıştı. Elllerinde şampanya flütleriyle dolu gümüş tepsilerle dolaşan garsonlar vardı ve lezzetli yemek kokuları odanın her tarafına yayılıyordu.

Her yerde mumlar vardı ve küçük bir müzik grubu canlıydı ve şimdiden sıcak bir atmosfer yaratıyordu. Ayrıca bir duvara yaslanmış bir grup video ekipmanı da fark ettim. Etkinlik videoya çekilecekti.

Anlık bir mide bulantısı dalgası içimi kapladı. Bu düşünceyi uzaklaştırmak normalden çok daha zordu.

"Şampanya, şehirli kız?" Jagger sordu.

"Elbette." Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği anda kaşlarının çatıldığını ve daha önce de yaptığı gibi odayı taradığını söyleyebilirim. "Ne arıyorsun Jagger? Birinin partiyi basmasını mı bekliyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil. Neyin var? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Sadece sende de olduğu gibi içimi kemiren bir his. Neden benden bir şey sakladığını düşünüyorum?"

"Neden bu gece dinlenmiyorsunuz?" diye önerdi.

"Jagger. Lütfen bana patronluk taslama. Seni en azından bu noktada beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Sanırım buna Joel'i yok etmek için geçmişteki bağlantılarını kullanmak da dahil. Eğer haklıysam, bu düşünceyi takdir ediyorum ama bu savaşta mücadele etmem gerekiyor."

"Neyle karşı karşıya olduğunuzu anladığınızı sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani evliliğiniz görücü usulüydü. Bunu biliyor muydun?"

Ondan bir adım uzaklaştım. "İnandığım şeyin bu olduğunu zaten söylemiştim. Bunu söyleme şeklin, bunun kesin olarak doğru olduğunu ve nedenini biliyormuşsun gibi. Bu doğru mu?" Haklıydım. Biraz araştırma yapmıştı. Benim bilmediğim ne öğrenmiş olabilirdi ki?

Cevap verip vermeyeceğini asla bilemeyecektim, çünkü Denise iyi dileklerde bulunan kalabalığı yararak beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Bunun için teşekkürler."

"Hiç övgü alamam. Hepsi Poppy'nin ."

"Senin de bu işin içinde olmana şaşırdım ama güzel bir sürpriz oldu." Shephard elini uzattı ve Jagger'ın elini sıkmasını bekledi.

Jagger ve ben gözlerimizi kilitledik. İçimde bunun çok uzun bir gece olacağına dair bir his vardı.

"Hadi ama. Bu sizin düzenlemeye yardım ettiğiniz bir parti. Burada duvar çiçekleri gibi durmayın," diye dikte etti Denise. Hayır cevabını kabul etmeyeceği belliydi.

"Onun emirlerine uysak iyi olur, kardeşim," diye girdi Shephard. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Mutlu çift için her şeyi yaparım." Kalabalığa karışmadan önce Jagger kolumu tuttu. "Bana bir iyilik yap. Bu gece yanımda kal. Bensiz hiçbir yere gitme."

Daha önce de korkmuş olsam da, o an hissettiklerimin yanında bu endişeler hiçbir şeydi. "Tamam. Ama ne demek istediğini açıklaman gerekiyor."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Partiye katılanların arasına karıştığımızda, kasabada tanıdığım herkes şenliklere katılırken, omzumun üzerinden bakmaya devam ettim. Endişem devam ediyordu ama sonraki yarım saat içinde yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

Belki aptalın tekiydim ama geçmişimi unutmazsam burada bir geleceğim olmayacaktı.

Poppy aniden küçük, derme çatma bir sahneye getirilmiş olan podyuma çıktı. Önce ellerini çırttı, sonunda mikrofona dokundu.

Seyircilerden biri "Ah!" diye seslendi.

"Bir şekilde dikkatini çekmek zorundaydım. Bütün gece içip dans edeceğiz ama şimdi gösteri zamanı."

"Oh, hayır," diye tısladı Denise. "Bunun nereye gittiğini sevdiğimi sanmıyorum."

Poppy'nin ne topladığına dair bir fikrim olmasına rağmen, aşk ilişkilerinin hikayesi tatlı bir dokunuştı, kendimi yardımcı odanın kapısına bakmaya devam ederken buldum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Cally'nin küçük bir kız partisi için Zoe'yle kalmasına sevinmiştim.

Herkes tavandan aniden inen bir ekrana yaklaşırken Jagger daha yakın durdu.

"Senin bununla bir ilgin var mı?" Shephard kardeşine hırladı.

"Böyle bir şeye bulaşacak birine benziyor muyum?" Jagger başını salladı.

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Olduğum yerde kaldım, ancak ilk slayt sunulur sunulmaz öne doğru itildim. Jagger hemen arkamda değildi ve boğazım anında kapandı.

"Bu aşk ilişkisinin nasıl başladığını görmek ister misin?" Poppy

devam etti. Konuklar alkışladı.

"O zaman lütfen videoyu oynatın."

Işıklar indirildi ve beni çok daha rahatsız etti.

Birkaç kişinin yanından geçip sonunda Jagger'ı Hunter'la konuşurken bulduğumda dikkatimin bir kısmını ona veriyordum. Onu aradığımı fark etti ve bana hafifçe başını salladı. En azından görüş alanımdaydı.

Derin bir nefes aldım ve dikkatimi vermeye çalıştım ama konsantre olmanın bir yolunu bulamadım. Belki de başım ağrıdığı içindi, gözlerimin arkasındaki donuk zonklama gözlerimin üzerinde bir pus oluşmasını engellemeyi zorlaştırıyordu.

İkinci kadeh şampanyayı da içtikten sonra fark edilmeyeceğim bir yer buldum. Gitme dürtüsü çok güçlüydü, o kadar ki hiperventilasyon geçireceğimden korkuyordum.

Çantamı yakınımnda tutuyor, neredeyse beni tüketecek olan korkuyu üzerimden atmak için elimden geleni yapıyordum. Telefonum bir mesaja işaret edecek şekilde çaldığında ürperdim. Zoe'de bile numaram yoktu, Jagger onun yerine herhangi bir sorun çıkma ihtimaline karşı kendi numarasını vermişti. Belki de Esme'nin bir sürprizi vardı. El yordamıyla telefonumu aldım, bardağı düşürmemek için elimden geleni yaptım.

Ama kullan-at telefonu çantamdan çıkardığım anda odadaki ışık sönmeye başladı.

Bilinmiyor: Kaçıp beni yok ederek kurtulabileceğini sandın. Yanlış düşünmüşsün. Hazırlan küçük sürtük, şöhret günün çok fena olacak.

Ellerim titreyerek başımı kaldırdım ve bir kez daha Jagger'ı aramaya başladım. Tüm dünya ağır çekimdeymiş gibi görünüyordu.

Beni fark etti ve hemen Hunter'dan uzaklaştı.

Işıklar ve projektör de söndü, tüm kalabalık onaylamadıklarını haykırdı.

Ve Poppy avazı çıktığı kadar küfrediyor.

Ama projektör tekrar açıldığı anda kendimi olacıklara hazırladım.

Yüzüm ekranda belirdiğinde, Joel'in çektiği video tam ve çok canlı bir şekilde görüntülendiğinde, hareket edemedim.

Nefes alamıyordum.

Yeni hayatım ve sonunda bulduğumu sandığım aşkım sona ermişti. Sonsuza kadar.

Sahneler.

Hatıralar.

Gülüşmele

r.

Şok.

Her duygu içimde yuvarlanıyor, ışık parlamaları gözlerimin önünde korkunç bir pus oluşturuyordu. Adımın söylendiğini duyabiliyordum. Kendimi baygın hissederek kalabalığın arasından ilerlemeye çalıştım.

"Yapma," dedi Denise arkamdan, beni . "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

"Bayanlar ve baylar," diye bir hırıltı odaya yayıldı.

"Nasıl iyi olacak?" Gözlerim yaşardı, Joel'in yaptığı kirli iş çok alçakçaydı. Bunu nasıl yapabildi? Neden? Bütün mesele onunla evli kalmayı reddetmem miydi?

Ondan ayrıldım ve ön tarafa doğru ilerledim.

"Henüz işimiz bitmedi," diye bağırdı çakıllı sesli adam yine.

Ancak dahası da vardı, film sadece otuz saniye sonra kesildi ve derin bir ses sunumu devraldı.

"Aşık olduğunuz göz kamaştırıcı çift, inandığınız altın çocuk ve kız değil. Nedenini bilmek ister misin?"

Şerif miydi o?

Aman Tanrım. Öyle oldu. Elinde bir mikrofon vardı, kasaba halkı daha da yaklaşmıştı.

Geri çekildim, vücudumun her santimi titriyordu.

Jagger kalabalığı yararak beni buldu ve kollarına aldı. "Burada kal."

"Hayır. Beni bırakma. O ne yapıyor?"

"Bilmiyorum, ama öğrenmem gerek."

Şerif konuşmasına devam ederken ortalık karıştı. "Jagger Fox bir katildir. Bunu nereden bildiğimi bilmek ister misiniz? Çünkü o benim kızımı öldürdü."

Ortalık karışıp konuklar çılgına dönerken her şey bulanıklaştı. Kelimeler kulaklarımda yankılanıyor, görüşüm bulanık kalıyordu. Yine de zihnimde bir görüntü canlandı.

Jagger itişip kakışarak kalabalığın arasından atladı, kardeşleri de hemen .

Şerifin çenesine indirilen sert bir yumrukla adam yere yığıldı.

BÖLÜM 3 1

J*agger*

"Ne oluyor lan?" Hunter ellinci kez bağırdı.

Yerde volta atıyor, ona doğru zar zor bakıyordum. Yaşadığım ev beşimiz ve lanet olası özel bir köpek için yeterince büyük görünmüyordu.

Bella kanepede kıvrılmış bir şekilde duruyordu, Zeyna da hemen yanında. Şerif yardımcısı sonunda beni bıraktıktan sonra karakoldan ayrıldığımızdan beri kesinlikle hiçbir şey söylememişti. Bir polis memuruna saldırdığım için tutuklanmışım ama aklımda, bunu tekrar yapmakla kalmayacak, onun lanet boynunu kıracaktım.

Denise bana bir bardak viski uzatmaya çalıştı ama ben almayı reddettim. Yılmayarak kolumu kaldırdı ve beni jesti kabul etmeye zorladı. "Buna ihtiyacın var ve sakinleşmen gerekiyor."

"O piç hem benim hem de Bella'nın hayatını mahvetmeye çalışmışken nasıl sakinleşebilirim ki?"

"Ve sen de o orospu çocuğunun sana ulaşmasına izin verdin. Yaptığı şey gördüğüm kadarıyla şantaja yakındı, ama sen ona yüz tanığın önünde saldırdın. Hapis cezası alabilirsin." Shephard'ın bilgece sözleri bir kulağından girip diğerinden çıktı.

"Ne olmuş yani?" Meydan okudum.

"O piç kurusu başına geleni hak etti," diye ekledi Hunter. "Şu anda Baltimore'da bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum. Belki de başka bir nedeni gözden geçiriyoruzdur." Eve getirdiği çantasına uzandı ve iPad'ini çıkardı.

"Ne fark eder ki?" Ona bağırdım. Onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama benim ruh halim tamamen intikam almak üzereydi.

"Üçünüzün de sakinleşmesi gerek. Hunter haklı. Ne kadar çok bilgiye sahip olursak o kadar iyi. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Joel itibarını canlı tutmak için elinden geleni yapıyor. Eğer ortada bir evlilik anlaşması varsa, bu büyük bir iş anlaşmasıyla bağlantılı olabilir, hatta bir suç anlaşmasıyla bile."

Başımı salladım. "Doğru." Kaynağımdan henüz bahsetmemiştim ve de niyetim yoktu. Zihnimde, içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Adamın Joel ve ailesini yok etmek için her ne yaptıysa çoktan başlamış olduğuna dair içimde belirgin bir his vardı. Videonun yayınlanmasının nedeni bu olabilirdi. Neden mutlu çifti mahvetmeyelim?

"Bunu iyice düşünmemiz gerekiyor. Şerif o videoya nasıl erişti? Bu hala Bella ve Joel Brockford denen adam arasında özel bir mesele değil miydi?"

"Evet, ama şerif etrafta dolaşıp ikimizi de tehdit ediyor," dedim onlara.

Shephard tısladı. "Ve sen bize söylemedin mi? Buna polis tacizi denir. Yargıç bundan hiç hoşlanmayacaktır."

"Bu bölgedeki yargıçların kolluk kuvvetlerinin taraftarı olduğunu çok iyi biliyorsunuz."

"Her zaman değil," diye araya girdi Denise. "Birkaç ders aldılar. Şerif Young'ın Richmond da dahil olmak üzere eyaletin geri kalanında tanıdıkları var. Ya da ötesinde. Baltimore o kadar değil. Brockford'ların çeşitli suç faaliyetleriyle ilgili uzun bir kirli geçmişi olduğunu söylememiş miydin?"

"Kanıtlanmış değil ama evet." Dikkatimi Bella'ya çevirdim, kalbim sızlıyordu. "Sanırım bu noktada Joel'in başına gelmeyen kalmadı."

Hikayeyi aktarmak zorunda kalmıştım. Kamuoyuna açıklandığından beri başka seçeneğim yoktu. Bella itiraz etmemişti ama bir şey söylememişti. Bu yüzden koltuktan kalkıp kollarını kavuşturarak bize doğru yöneldiğinde şaşırdım. Üzerinde hâlâ etkinlik için satın aldığı zümrüt yeşili elbisesi vardı, uzun saçları perişan bir yüzü çerçeveliyordu ama gözleri ıslıl ıslıldı.

O anda, üzüntü içindeyken bile onun yaşayan en güzel kadın olduğunu düşündüm.

"Şerif bizi yok etmeye kalkışmadan saniyeler önce Joel bana yeni kullan at telefonundan bir mesaj gönderdi. Sanırım şerif açıkça sorular sorup Jagger'a karşı kullanılmak üzere kim olduğumu öğrenmeye çalışırken, ikisi bir konuşma yaptı ve Joel videoyu ona verdi."

Hunter yaklaşırken, "Sanırım bir şeylerin peşinde," dedi. "Baltimore'daki en büyük gazetenin ön sayfasındaki habere bir göz atın."

Bana önce iPad'ini verdi. Başlık her şeyi anlatıyordu.

Brockford İmparatorluğu Suç Faaliyetleri Tarafından mı Finanse Ediliyor?

Gerçeğin gün ışığına çıkmaya başladığını anlamak için makaleyi okumama bile gerek yoktu. Kaynağımın bundan sonra nereye gideceğinden emin değildim. Ama yakında öğrenecektik.

Bella derin bir nefes aldı. "Joel Brockford gerçekte kim?"

Hayatıyla ilgili tam olarak anlaması gereken çok fazla ayrıntı vardı, ancak gecenin korkunç deneyimine katkıda bulunmaktan çekiniyordum. Yerel halkın yüzündeki ifadeyi görmek bile onu paramparça etmişti.

Etrafımızda toplanmadıkları için onlara da kızgındım.

İnsanlar kaybedenleri kazananlardan daha çok severdi. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

"Daha da kötü niyetleri olan çok kötü bir adam," diye cevap verdi Denise benim yerime. "İkinizin de onayıyla, kendi araştırmamı yapacağım. Bana her türlü çirkin bilgiyi sağlayacak dostlarım var.

o aileyle ilgili şüpheler hakkında. Belki henüz kanıtlanmadılar ama belli ki birileri onların peşinde."

Bella'ya baktım ve o da başını salladı. "Tamam. Devam et." Kaynağım hakkında ya da imha yönteminin arkasında benim olduğumu asla öğrenemeyecekti. Şu anda umurumda olduğundan değil.

Bella daha da yaklaştı, Zeyna aniden yeni anne köpeğinin yanında olmadığını fark etti. Bella'ya doğru koşarken, taptığım kadının yumuşadığını söyleyebilirdim. Yeterince bana doğru eğildi.

"Peki ya odadaki lanet fil ne olacak, kardeşim?" Shephard itti. "Şerif Young neden kızını senin öldürdüğünü düşünüyor?"

"Çünkü ben yaptım." Kelimeler havada asılı kaldı ve iki kardeş birbirlerine baktı.

"Nasıl? Görev sırasında mı?" Hunter sordu. Sesinde düşmanlık yoktu, sadece inançsızlık vardı.

"Benim yüzümden üssün dışında yakalandı," dedim onlara ve Bella'nın gözlerine bakabilmek için pozisyon değiştirmek zor oldu. Ancak nefes alış veriş eskisinden daha zor değildi.

"Bu nasıl senin hatan oluyor?" Hunter bastırdı.

"Çünkü emirlere karşı geldim. Etrafımızdaki bölgenin tehlikeli olduğunu biliyordum ama neredeyse bir haftadır hiç isyancı görmemiştik. Yeni nişanlanmıştık ve yüzüğüm yoktu. Kampımızın yakınındaki küçük kasabada onlarca kez konuştuğum bir adam tanıyordum. Yıllardır ailesine ait olan çok güzel bir elması vardı. Onu bana satmak istiyordu çünkü savaş neredeyse her şeyi yok etmişti. Ben bir hata yaptım. Birlikte yakalandık. Elimde istihbarat vardı ve piçler bunu istiyordu."

"Ve bunu onlara veremezsiniz," dedi Shephard. Bu bir soru değildi. İki kardeşim de durumu biliyordu. Ordu için yemin etmiştik.

"Hayır. Eğer yapsaydım, sonunda onların yenilgisine yol açan tüm operasyon üssümüzün yok edilmesine yol açardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Sheila bunu biliyordu. O bir ordu hemşiresiydi ve tehlikenin farkındaydı."

Bella elini koluma koydu ve dayanışma içinde sıklı.

Odadaki ani sessizlik sistemime bir başka acı daha getirdi.

"İkinize de işkence ettiler ve sizi onun ölümünü izlemeye zorladılar." Hunter bana saygılı bir şekilde başını salladı.

Son nefesini benim kollarımdayken vermiş olduğu bilgisiyle mücadele ederek başımı öne eğdim. "Evet."

"Suçlu sen değilsin," dedi Bella bana.

"Benim ya da babasının gördüğü şekilde değil."

Shephard başını sallayarak bana baktı. "Şerif Young'ın onun babası olduğunu biliyor muydun?"

"Buraya taşınmadan önce değil. Ama babam gelir gelmez bana söyledi. Bu yüzden neredeyse gidiyordum ama geçmişinizden kaçamazsınız."

"Hayır, yapamazsın," diye itiraf etti Hunter. "Üçümüz de denedik."

Bu durum çocukken o kadar çok başımıza gelmişti ki, anlamak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. Hayatlarımız bize ait olmayan sayısız kararlarla şekillenmişti. Bunlardan herhangi biri için biz mi suçluyduk?

"Sheila'nın ölümü için babasından başka kimse sizi suçlamayacak. Birini kaybetmek herkes için zordur." Denise nazik bir gülümseme sundu.

"Evet ama bu ona yaptığı şeyi yapma hakkı vermez," diye tersledi Hunter.

Shephard elini uzattı. "Biz bir aileyiz. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz."

Bir aile. Yıllar boyunca Sheila da dahil olmak üzere geçmişimdeki herkesi unutmaya çalışmak için elimden geleni yapmışım. Ama bu geldiğim yerden nefret etmek ya da mirasımı beğenmemekle ilgili değildi. Onur ve dürüstlüğe saygı duyan bir ailede doğmuş olmaktan gurur duyuyordum.

Babamız ahlaki açıdan birden fazla gri çizgiyi aşmış olsa bile. Ancak

Bella ve Cally'yi benim hatalarıma maruz bırakmak affedilemezdi.

Ve her zaman da öyle olacaktı.

Belki de gitmesine izin vermek en iyisiydi.

Telefonumdaki vızıltı ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydı. Cevap vermeden önce ön verandaya yöneldim.

"Susturucu."

". Kadının babası doğrulandı." "Adı ne?"

Kaynağım iç çekti. "Bu protokolü çiğnemek olur."

"Umurumda değil. Bu benim için kişisel olarak önemli."

"Michelangelo Ross. Peki ya Silencer? Umarım buna değer."

"Evet, değer."

Gözlerimi kapattım.

Bay Ross'un ne ismi ne de ne kadar güçlü olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Herhangi bir mafya örgütü ya da kartelden daha etkili ve tehlikeliydi. Bunun nedeni, ataları yüzyıllar önce gelmiş olan Birinci Aile'nin başı olarak kabul edilmesi idi. Şirketinin Amerika Birleşik Devletleri genelinde neredeyse iki düzine hastanesi olmasının yanı sıra, ilaç şirketleri ve laboratuvarlar da dahil olmak üzere düzinelerce başka işletmesi de vardı. Başka bir deyişle, ailesi istediği takdirde tüm dünyada hastalıkların yanı sıra tedavileri de kontrol edebilirdi.

Brockfordlar pastadan pay almak istiyorlardı ve bunun için her şeyi göze almışlardı.

Joel'in Ross'un gayrimeşru kızıyla evlenmesi de dahil.

Ya babası onu aramaya gelirse? Belki de haberdar edilmemişti. Muhtemelen bir kızı olduğundan haberi yoktu, bu da aciliyet hissini artırıyordu. Belki de adam uyarılmalıydı. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, Brockfordlar bu evliliği ya adama yaklaşmak ya da onun gücüne kendi yöntemleriyle meydan okumak için kullanmayı planlıyorlardı.

Ne de olsa Brockford'ların da güçlü bir destekçi grubu vardı.

Dünyayı gerçekten yönetebilecek bir işe tamamen farklı bir bakış.

Bağlantı sona ermişti. Kaynağım anlaşmanın kendi payına düşen kısmını tamamlamıştı.

Hizmetlerime ihtiyaç duyulana kadar ya da duyulmadığı sürece başka bir konuşma olmayacaktı. Telefonu başıma götürerek rahat bir nefes aldım. Belki de gizlilik ve korku perdesi kalkacaktı. Gökyüzüne bakmadan önce derin bir nefes aldım. Yıldızlar parlıyordu. Keşke dilek dileycek türden bir adam olsaydım ama hayatımda hayaller ve umutlar hiç gerçekleşmemişti.

"Kahramanı oynamayı beceremiyorsun."

Sesi, en azından birkaç dakikalığına minnettar hissetmek için çok ihtiyaç duyulan bir neden sağladı. "Ah, öyle mi? Şehit rolü oynamakta berbatsın."

"Nasıl şehit rolü oynuyorum?"

"Senin için çok önemli bir şeyi feda ettin. Kariyerini."

"Ama bir hayatı kariyerler oluşturmaz Jagger. İnsanlar yapar. Onlar gerçek mutluluğun sebebidir. Evet, yaptığım işi sevdim ama bunu biriyle paylaşmadığın sürece hiçbir anlamı yok. Bunu sert bir dağ adamıyla yapabileceğimi umuyordum ama yine de mesafesini korumayı tercih ediyor gibi görünüyor."

Kolunu belime doladı ve korkulukların yanında bana katıldı. "Artık hayatını geri alabilirsin."

Başını hafifçe eğmesi devam eden endişemi daha da artırdı. Kaynağımın tam olarak ne yaptığını bilmeden, herhangi bir hasar kontrolünün gerekli olup olmadığını bilemezdim. Ama onu hayatım pahasına koruyacaktım.

"Yeni bir hayatım var ve son birkaç gündür anlamadıysanız söyleyeyim, bu hayatı seviyorum. Artık Danger Falls'ta hoş karşılanacağımdan emin değilim ama ev kalbin olduğu yerdir. Sen benim kalbimsin."

Sözleri beni izin vermem gerekenden daha fazla etkiledi. Onu kendime çektim, başının arkasını tutarken yüzünü göğsüme bastırdım. "Bu kasabada yaşayan insanları görünce şaşıracaksın. Seni hayal kırıklığına uğratmayacaklar."

Sadece haklı olduğuma dua ettim.

Dudaklarını büzerek başını kaldırdı. "Her şeyi bilen bir kendini beğenmişliğin olduğunu biliyor muydun?"

"Ben de öyle duydum."

"Bunu son derece sevimli buluyorum."

Bana söylemek için neden o anı seçtiğinden emin değildim ama çirkin hayalleri uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını hissediyordum.

"Umutsuzca sevimli olan sensin."

Verandada kaldığımız sürece bana sarıldı. "Joel durmayacak. Roanoke dışında bir avukatla temasa geçtim. Yeterince büyük bir firma mı bilmiyorum ama bana yardım edebileceklermiş gibi davrandılar. Pazartesi günü onları tekrar arayacağım ve boşanmanın kesinleşmesini, evlat edinme belgelerinin yırtılmasını ve paramın iade edilmesini sağlamak için onlara gideceğim. Doktor Welby'nin evini satın almayı bir süreliğine ertelemem gerekebilir. Ama sorun değil. Garsonluk şimdilik yeterli."

Garsonluk.

Dürüst bir iş olduğundan değil, ama istediğini yapmasına izin verilmezse bir noktada b z ş p ölecekti.

"Avukat mı?"

"Evet, Williams ve Mullins. Richmond'da da bir ofisleri var. En azından ben umutluyum."

"Belki başka bir seçenek vardır," dedim ona. "Joel seni rahatsız etmeyecek."

" ok ikna olmuş görünüyorsun. Bırak yapsın. Sahip olduğum her şeyle onunla savaşacağım. Herkesi inandırdığımdan daha g  l y m. Sadece onun yalanlarına ve bana söylediğı tüm o kötü şeylere kapıldım."

"Anlaşılabilir."

"Benim gibi bir kadın için değil. Ben bundan daha

iyiyim." "Evet," dedim ona. " ylesin."

Elini yüzünde gezdirdi ve tüm vücudunun hâlâ titrediğini fark ettim. "Joel neden evlilik teklifine evet demem için bana şarap içirip yemek yedirdi?"

"Keşke sana değer verdiği için diyebilseydim."

"Nedenini biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

"Şu anda bunu duymaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Jagger. Bir yalanı yaşamaktan yoruldum. Ayrıca, söz vermiştin. Ben de yıllardır bunu yapıyorum. Evlatlık olduğum konusunda yalan söylemek zorunda kaldım çünkü pek çok insan hâlâ olanları benim suçummuş gibi görüyor. Stajım sırasında Joel'in babası bana bir iş teklif edince bir yuva bulduğumu sandım. O sırada hastanenin başındaydı. Sonra Joel ile tanıştım ve ruh eşimi bulduğuma gerçekten inandım. Ama şimdi daha iyi biliyorum. O yüzden lütfen benden hiçbir şey saklamayın, özellikle de hayatım hakkında. Ne olursa olsun kabul edebilirim. Artık kendimi büyük bir sahtekâr gibi hissetmek istemiyorum."

Bu çok iyi bildiğim bir duyguydu. Elini tuttum, parmaklarını birbirine geçirdim. "Babanın kim olduğu yüzünden hedef alındın."

"Kimsenin babamın kim olduğuna dair bir fikri yok. Nasıl öğrenebilirler ki?"

"Tıpkı senin anneni bulduğun gibi. Bir iz her zaman oradadır ve yeterli zaman ve parayla dünyadaki herkes hakkında bilgi bulunabilir. Onun kim olduğunu bilmek ister misin?"

Sorumu düşündü ve zihninde beliren tüm yeni soruları gördüm. Her endişe, oluşan her yeni soru gözlerine yansıyor, gölgelerde bile. Onlar da aynı derecede acı vericiydi. Aynı zamanda gözlerimde hem cevap hem de tavsiye arıyordu. Ona verecek bir şeyim olduğundan emin değildim.

"Henüz değil. Belki. Ama kim olduğumu kabullenene kadar olmaz. Sadece biraz zamana ihtiyacım var Jagger ve umarım beni anlayabilirsin."

Başımı salladım ve onu ikinci kez kendime çektim, başının bir öpücük kondurdum. Yeni hayatının tadını çıkarabilmesi için yapılması gereken çok şey vardı. Ama bu gece değil.

Bu gece affetmek içindi.

değil, kendi kişisel günahlarımızın.

BÖLÜM 32

B*ella*

Tüm hayatım insanlara yalan söylemek üzerine kurulmuştu.

Şehre geldiğimden beri öğrendiğim şey, kendime yalan söylemeyi de içeriyordu.

Rol yapma ustasıydım ve liseye kadar da öyleydim. Bu benimle diğer herkes arasında bir duvar oluşturmama yardımcı olmuştu. Zorbalardan etkilenmediğimi hissederdim ve onlarcası vardı.

Ne yazık ki, tüm zorbaların başkalarına eziyet etme ihtiyaçlarından vazgeçemedikleri konusunda dersimi almamıştım. Bazıları acı çektirme yöntemlerinde çok daha iyi hale geldi.

Joel de öyleydi.

Her adımında onun saçmalıklarına kanmıştım.

Belki de bu yüzden kendimi neredeyse yetmiş iki saat boyunca kulübeye kilitlemekte ısrar etmiştim. Çılgıncaydı. Cally ve Jagger dışında kimseyle konuşmak istememişim. O zaman bile konuşmalarımız yapmacıktı. Zeyna'yla birlikte soğukta yürüyüşe çıkmış, sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmıştım. Bazen Jagger da bize katılırdı, yürüyüş için gördüğüm en muhteşem yerleri bilirdi.

Sheila hakkında pek konuşmuyordu ama sanırım konuşmasına gerek olmadığını biliyordu. Fark ettiğim ve beni heyecanlandıran şey, iki uykudur kâbus görmemiş olmasıydı. Belki bu henüz kutlanacak bir şey değildi ama umarım artık onu diri diri yiyen sır açığa çıktığına göre yavaş yavaş iyileşmeye başladı.

Kendime, daha iyi bir insan olabilmek ve daha iyi kararlar verebilmek için hayatımı gözden geçirdiğimi söylemişim. Gerçek şu ki, ben lanet bir korkaktım ve sonunda kişisel acıma partimden bıkmışım.

Denise onunla görüşmem için başımın etini yiyordu ve ben de onu itiyordum. Ne öğrendiğini ve babamın kim olduğunu öğrenmenin zamanı geçmişti.

Her şeyin zamanı var.

Ayrıca, Doktor Welby ile yapmam gereken bir anlaşma daha vardı. Neye mal olacağı umurunda değildi; zaten anlaştığımız ödemeleri yapmanın bir yolunu bulacaktım.

İlk irade sınavım olarak, taklitçi olarak kalmayı reddederek, Denise'le duvar dibindeki bir kahve dükkânı yerine Poppy's Diner'da buluşmayı seçtim, böylece saklanmaya çalışacaktım.

Evet, park ettikten sonra tereddüt ettim, yutkunarak nefes aldım ve kendimi hala bu küçük kasabaya geldiğim zamanki kadar deli olduğuma ikna etmeye çalıştım. Ama her seferinde beni etkileyen şey, bir oda tutmaya çalıştığım o geceye kıyasla kendimi ne kadar güçlü hissettiğimdi.

Çok daha güçlüydüm ama bu sefer rol yapmıyordum. Temiz dağ havası mı, nazik insanlar mı, yoksa Jagger bir odaya her girdiğinde midemde devam eden çırpınma mı?

Belki üçünden de biraz.

O kapıdan içeri girdiğim anda kınamayla karşılaşacak olsam da buna hazırlıklıydım. Bir parçası olmayı kabul etmiş olsam da videonun suçlusu ben değildim. Sadece iki çift göz için.

Derin bir nefes daha aldım, ellerimi kot pantolonumdan aşağı kaydırdım ve kapıyı açtım.

Beklendiği gibi, Poppy de dahil olmak üzere mekandaki herkes bir an duraksadı. Ama kısa bir süre sonra gülümseyerek sıranın sonundaki bir kabini işaret etti. Belki de Denise insanlardan olabildiğince uzakta oturduğu için daha çok utanmıştı.

Herkesin bakışlarının sıcaklığını hissettiğim için sanki bir utanç sırasının üzerinde yürüyormuşum gibi hissettim. Ama başardım ve kendimle gurur duydum. Kabine girer girmez Denise kaşlarını kaldırarak beni onaylar bir şekilde başını salladı.

"Aferin kızım. Benden daha güçlüsün," dedi bana. "Bundan hiç şüphem yok. Ama yeniden yaşama zamanı."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim." Elini bir manila dosyanın üzerinde tutuyordu. Hiçbir iyi şey manila dosyalarda gelmez. Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Bir aileyle karmaşık bir ameliyat hakkında konuşurken kağıt dosyayı kullandığım kaç vaka üzerinde çalışmışım? iPad'imi kullanmaktan daha fazla. Kağıt, neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayanlar için rahatlatıcıydı.

Ama bana göre, ince örtünün altında gizlenen şey beni dehşete düşürmüştü.

"Jagger nasıl?" diye sordu.

"Jagger güçlü bir adam ama acı çekiyor." "Umarım yeniden yaşamaya başlayabilir."

Başımı salladım. "Sanırım benim için daha çok endişeleniyor." "Çünkü seni seviyor."

"Bundan emin değilim."

"Ne düşündüğünü anlamak için tek yapmanız gereken gözlerine bakmak. Nasıl hissettiği çok açık. Siz de onunla aynı duyguları paylaşıyor musunuz?"

Balık tuttuğu belliydi. Ben cevap veremedim Poppy kahve getirdi. "Yabancılık çekme tatlım," dedi Poppy. "Bu kasaba için fazla iyisin." "Hayır, kasaba benim için fazla iyi belki de."

Poppy içini çekti. "O lanet olası pislige aklımın bir parçasını verdim. Tanrıya şükür buradan gönderiliyor. Onun gibileri burada istemiyoruz. Bu öğleden sonra vişneli turta var mı?"

"Bugün değil, Poppy. Ama teşekkür ederim. Jagger geçen sefer bir parça bile alamadı."

Göz kırptı. "Bunu halletmemiz gerekecek. İyi misin, Denise?"

"Gayet iyiyim, Poppy." Sadece Denise'in sesinde daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

Poppy gider gitmez öne doğru eğildim. "Şerif Young görevinden ayrılıyor mu?"

"Evet, Roanoke'taki iç işleri de onun davranışlarını araştırıyor."

"Nasıl bu kadar hızlı oldu?"

Omuz silkti ve ben de ona parmağımı

salladım. "Bir şey yaptın. Değil mi?"

Denise göz kırptı. "Az önce Roanoke'taki polis şefine neler olduğunu anlattım. Buradaki gösteriyi onlar yönetiyor. Resmi bir şikayette bulunduğum için Charlotte Polis Departmanı'nda eski bir dedektif olduğumu bilmelerini sağladım."

"Çok kötüsün."

Gülüştü gerginliğin biraz olsun azalmasını sağladı. "Belki öyle, ama ailemin sorumlu olmadıkları şeyler yüzünden zulme uğramasına seyirci kalamazdım."

"Jagger sana sahip olduğu için çok şanslı. Aileye ihtiyacı var."

"Umarım bir gün beni kız kardeşin olarak görürsün. Jagger sana evlenme teklif ettikten sonra buna ihtiyacın olacak."

Kız kıza konuşmak için kısa bir zamanımız vardı ve kızardığımı hissettim. "O öyle biri değil. Bunu biliyorsun."

Parmağını sallama sırası ondaydı. "Asla asla deme." Elinde tuttuğu şeyi tartışmak için can attığını söyleyebilirdim.

"Babam hakkında isminden başka bir şey bilmiyorum."

"Jagger çok fazla insan tanıyor. Bu çok açık." "Bu ne anlama geliyor?"

Derin iç çekişinde neredeyse uğursuz bir şey vardı. Dosyayı belli belirsiz masaya doğru itti. "Hayır, Jagger'ın bu olayla bir ilgisi olduğundan emin değilim ama her şey çok çabuk oldu."

Dosyayı açtığımda polis raporlarının kopyalarına baktığımı fark ettim. "Neye bakıyorum ben?"

"Joel Brockford ve babası William, yaklaşık on yıl önce kurulan bir gruptan altı kişiyle birlikte soruşturuluyor. William'ın herkesi inandırdığı yöntemlerden farklı yöntemler kullanarak sağlık sisteminin bazı yönlerini tekellerine almaya çalışıyorlar. Evet, katkılar var, ancak William'ın öncülük ettiği hayır kurumu şantaj ve haraçla finanse edildi. Ya da FBI öyle düşünüyor. Görünen o ki, sigorta şirketleriyle yapılan dolandırıcılıklar da dahil olmak üzere tıbbi bakım alanında büyük bir iş var."

Başımı salladım. "Bu mantıklı. Hayır kurumunun bir parçası olmak istedim ama Joel bunu reddetti. Çok fazla işim olduğunu söyledi."

"Belki de tek açık düşmanları olan Michelangelo Ross'u ortadan kaldırmaya çalıştıklarını öğrenmenizden korktuğu içindir. Bu isim şey çağrıştırıyor mu?"

"Belli belirsiz. Ama tıbbi politikalarla ilgilenmiyordum. kısa bir süre önce geldiği bir yemekte tanıştım, orada giyinmek ve kol şekeri gibi davranmak zorunda kaldım. O özel konuktu."

İçgüdülerim o adamın babam olduğunu söylüyordu. Fotoğrafa tekrar baktım, kalbim ve ruhum bana haklı olduğumu söylüyordu. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ama düşündüğüm şey doğruysa ona soracak sorularım vardı. Bir sürü soru.

"Muhtemelen iyi bir fikirdi ve bahse girerim öyleydi. Her neyse, arkadaşımın söylediğine göre, birisi FBI'a ihbarda bulunmuş. Ve suç faaliyetlerini gösteren ayrıntılı kayıtların kopyalarını sağlamış."

"Kime?"

Denise başını eğdi. "Kimse bilmiyor gibi görünüyor. Ayrıca, bazı suiistimaller de ortaya çıkarıldı. Joel tarafından gerçekleştirilen ve kurbanların çenelerini kapalı tutmaları için cömertçe ödeme yapılan başarısız ameliyatlara ilgili bir şey."

"Neden hikayende başka bir 'ama' varmış gibi

hissediyorum?" "Belki de üç kişiden ikisi öldüğü içindir."

Derin bir nefes aldım ve bir süre tuttum. "Konuşacaklardı."

"Belki de öyledir. Diğer tüm ilginç detaylar kilit altında. Ama sanırım sorunlarınız ortadan kalkacak."

"Sizin ağzınızdan Tanrı'nın kulaklarına. Birkaç telefon görüşmesi yaptığınız için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirdim. Umarım Jagger kalbinde kendini affedecek gücü bulabilir."

"Evet, ben de öyle." İnsan seli geçerken pencereden dışarı baktım. Hepsi mutlu görünüyordu, gülüyor ve konuşuyorlardı, birçoğunun kollarında alışveriş poşetleri vardı. "Gerçekten seviyorum."

Kalbim de en az midemdeki kelebekler kadar çırpınıyordu. Jagger'ın nüfuzlu birinden iyilik isteyen kişi olduğunu tüm kalbimle biliyordum. Bunu benim için yapmıştı.

Belki bizim için.

Her iki durumda da eve gidip ona teşekkür etmek için sabırsızlanıyordum. O benim kayamdı. Arkadaşımdı. O benim sevgilimdi.

Ve hayatımın gerçek aşkı olmaya başlamıştı.

"Şimdi ne olacak?" Denise sordu.

"Şimdi gidip bir iş satın alacağım."

Ellerini ırdtı. "Fikrini değiştirmediğine sevindim."

"Hayır, kararımdan daha fazla emin olamazdım. Danger Falls benim olmam gereken yer."

* * *

"Az önce ne dedin sen?" Az önce duyduklarım karşısında şok olmuş bir halde sordum. Doktor Welby'nin karşısında oturuyordum ve yüzünde mahcup bir ifade yerine kendinden memnun bir ifade vardı.

"zgnm, Bella. Ama reddedemeyeceğim nakit bir teklifti."

Klinik başka birine satılmıştı. "Ama bir anlaşmamız vardı."

"Dediğim gibi, zgnm ama reddedemeyeceğim kadar iyiydi."

Burada gerçekte neler olduğunu biliyordum. Poppy bir aktrisi oynayarak iyi bir yüz takınmayı başarmıştı ama ben bu kasabada istenmiyordum. Sonra değil...

Yutkunarak hem düşüncelerimi hem de duygularımı toparlamaya çalıştım. "Alıcının vazgeçme ihtimali var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Para zaten bankamda. Seni aramaya çalıştım ama sadece sesli mesaj aldım."

Eski telefon numaram ondaydı. Bu işi eden bendim. "Anlıyorum.

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Elbette Bella. Umarım... Umarım mutluluğu bulabilirsin. Çok iyi bir kızı benziyorsun."

Porno film çekmiş hoş bir kız. Neden biri çocuğunu bana muayene ettirmek için getirsin ki?

Ofisinden yeterince hızlı çıkamadım. Daha önce hissettiğim düğüm, mide zarıma kalıcı olarak yapışmış olanın yanında hiçbir şeydi. Aracıma ulaştım ama yolun yarısında tkezlediğime dair bir his vardı içimde.

Gözyaşları çoktan oluşmuştu, gözlerimden sızarken yakan öfkeli ve acı gözyaşları. Her şeye rağmen Joel savaşın bir kısmını kazanmıştı. Bir tane daha kazanırsa lanetlenirdim.

Neyse ki Cally bunu görmeye gelmemiştir, hâlâ kreşteydi. Onu birkaç saat daha alamayacaktım. Şu anda yalnız olmanın rahatlığına ihtiyacım vardı.

Çok yalnız.

Zeyna bile onunla birlikteydi. Bir öfke nöbeti geçirmem gerekirse diye ev bana kalmıştı.

Kulübeye geri dönmek gerçekten tek seçeneğimdi.

Ama benim evim değildi. Ne kadar ince değişiklik yaparsam yapayım.

Cipe binerken düşmesine izin verdim, pelüş deri koltuklar ya da kâbusumun bir kısmının ermiş olması beni rahatlatmadı. Şimdi, eğer kalırsam ne yapacağım ve kızım için nasıl daha iyi bir hayat kuracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yolculuk berbattı, gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ve tek istediğim biraz mola . Verdiğim tüm kötü kararlar beni ısırmak için geri dönmüştü.

Belki de hayatıma devam etmem en iyisiydi ama Jagger'ı nasıl bırakabilirdim?

Evinin önünden geçtim, geri dönebilmek için bir mil daha gitmek zorunda kaldım. En azından bu kadar aptal olduğum için kendime gülebiliyordum.

Sonunda hafif yokuşu yavaşça çıkarak arabayı kenara çekmeyi başardım. Jagger'ın aracını garaj yolunda görmek öncekinden tamamen farklı bir etki yarattı. Şehri terk etmekten başka çarem olmadığından emin olmadığımı ona nasıl söyleyecektim?

Garaj yolunda rölantide gitmek iyi bir şey değildi. Ancak ön verandada bir paket olduğunu fark ettiğimde motoru dururdum. Kim bilir. Belki de zarfın içinde iyi haberler vardı.

Merdivenleri çıkarken bacaklarımın ağırlaştığını hissettim. Ancak Williams ve Mullins'in logosunu fark ettiğimde, başka bir duygu katmanına itildim. Benim

Ellerim titreyerek paketi aldım ve kapağını açmadan önce basamağa oturmak zorunda kaldım.

Kağıt yığını oldukça önemliydi, ancak içinde boşanma kararımın son bir kopyası ve evlat edinme mahkemelerinden evlat edinmenin talep edildiği gibi gerçekleşmeyeceğine dair bildirim vardı. Ayrıca paralarımın iade edilme sürecinde olduğunu belirten bir mektup da vardı. Mektubun son satırı bir başka şaşkınlık dalgası yarattı.

Faturamın tamamı ödenmişti.

Jagger.

Öyle olmalıydı.

Bunu o
yapmıştı.

Duyguların bir başka sarsıntısı tek bir hıçkırık getirdi. Hayır. Bunu yapmayacaktım. Beni önemsiyordu. En azından bu inanılmaz düşünce beni rahatlatabilirdi.

Mutlak bir sevinç ve rahatlama anı içimi kapladı. Kliniği kaybetmenin verdiği umutsuzluğu yok etti mi? Küçük bir dereceye kadar. Jagger'a bu yeni bilgiyi anlatmak için sabırsızlanarak ayağa kalktım ve hemen içeri girdim.

Anında bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladım. Joel
tehdidini yerine getiriyordu.

Arka kapı açıktı. Mobilyalar
devrilmiş.

Ev neredeyse olmuştu. Ve kan.

BÖLÜM 33

J*agger*

Bir aptalın yürüyüşü.

Kavganın tırmanmasına izin vererek şu anda aldığım önlem buydu.

Şerifin oğlu Harrison Young'la sadece iki kez karşılaşmıştım, ikisi de hakkında yazmaya değmezdi. Bununla birlikte, babasının orada olduğu gün de dahil olmak üzere Shackles'a sık sık gelirdi. Benden hoşlanmıyordu ve bu onunla ilk karşılaştığımda belli olmuştu. Tıpkı şerife benziyordu, sadece daha genç bir versiyonu.

O da bir o kadar asık suratlıydı, babası olayları çözmek için kavga etme sicili nedeniyle onu hapisten uzak tutmak zorundaydı.

Ancak Harrison hiç şiddet yanlısı biri gibi görünmemişti. Ta ki birkaç dakika öncesine kadar.

Ön kapıyı açar açmaz beni katil ilan etmiş ve iki sert yumruk atmıştı. Ondan sonra işler kontrolden çıkmıştı. Bıçak kullanmaya kalkışmış ve beni kolumdan bıçaklamayı başarmıştı. İşte o zaman bıçağı elinden aldım.

Sadece bıçak onun tek silahı değildi. Beni ormanın derinliklerine doğru yürümeye zorlarken bir Ruger'ı bana doğrultmuştu. Sadece zaman kazanmak için gitmiştim.

"Peki planın ne Harrison? Beni burada öldürüp cesedimi gömmek mi?" "Bu iyi bir plan. Sence de öyle değil mi?"

"Sheila'yı ben

öldürmedim." "kadar

iyisin."

"Sen orada değildin. İkimizin de neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok." Hem Adam'ın hem de oğlunun onun ölümü ve benim kurtarılmamla ilgili ayrıntıları öğrenmesi, şerifin orduda arkadaşları olduğu anlamına gelirdi. Neredeyse askeri mahkemede yargılanacak olmam da yardımcı olmamıştı tabii.

"Sana ne olduğu önemli değil. Umarım düşman kışına işkence etmiştir."

Dişlerimi sıkarak etrafı dikkatle taradım. Bu ormanda gün ışığında ve karda birkaç düzine kez yürümüşüm. Kilometrelerce uzunlukta bir orman vardı ve en yakın iki ev iki tarafta da hâlâ bir mil uzaktaydı. Kimse silah sesini duymayacaktı ya da duysalar bile bir avcının geyik avladığını düşüneceklerdi.

Silahlarım olduğu için kendimi savunacak hiçbir şeyim yoktu.

Yapabileceğim tek şey onu etkisiz hale getirmektir.

Nefesinden alkol kokusu aldığım için bu biraz riskliydi. Muhtemelen cesaret için birkaç tek atmıştı.

Lanet olası korkak.

Yavaşladığımda arkamdan tısladı ve silahının namlusunu kullanarak beni ileri doğru itti. "Yürümeye devam et."

Döndüm ama geri çekilirken kollarımı iki yana açtım. "Neden sadece burada yapmıyoruz?"

"Çünkü ölmeyi hak ettiğin özel bir yerim var." Gözlerindeki parıltı bunu gösteriyordu.

Uçurum. Buradan iki mil ötedeki inişe kadar yürümeyi planlıyordu. "Bak, ne halt istiyorsun?"

"Bu çok açık değil mi? Senin ölümün. Kız kardeşime yaptıkların için ölmeyi hak ediyorsun."

Sabrımın sonuna geliyordum. "Sheila'yı seviyordum. Evlenecektik."

"Suçluluğunu ve pişmanlığını nasıl göstereceğini iyi biliyorsun. Bir porno yıldızıyla birlikte olarak mı?"

Anında kıllandım. "Sana çenenin kapatmanı öneririm."

"Endişelenme, katil. Onunla vakit geçirmekten zevk alacağım. İşim bittiğinde, başka bir erkeği asla istemeyecek ya da ona ihtiyaç duymayacak."

Öfkem aniden sert bir şekilde patladı. Etrafımda dönerek ona doğru hamle yaptım ve onu kolayca yere devirebildim.

Silah elinden fırlarken, çenesinin altından ve karnından yakaladığım birkaç sert yumruk attım.

Göründüğünden daha güçlüydü, yüzüme tekme attı. Geriye doğru savruldu ve o da hemen silahına davrandı.

"Hayır!" Bağırdım ve kendimi tekrar ona doğru fırlattım. İkimiz de yere düşerken bir tarafa yuvarlandım ve hemen ayağa kalktım. Dört vahşi yumruktan sonra vücudu ileri geri sallanıyordu. Sert çatırtı burnunu kırdığım anlamına geliyordu. Ağzının yanı sıra burun deliklerinden de kan akıyordu.

Gözüme yeterince güçlü bir yumruk atmayı başarmıştı, yıldızlar her ikisinin de önünde parıldıyordu. "Hemen şimdi durmanı öneririm, böylece yaşayabilirsin."

Harrison sırtıttı. "Sanırım bunu yanlış anladınız."

İkimiz de silaha doğru atıldık, ellerimiz çarpıştı. Boğuşurken silahı benden çekmeyi başardı, ikimiz de aynı anda ayağa kalktık.

Bu noktada ne yapabileceğimi hesaplayarak geri çekildim.

Silahlı kaldırdı ve başıma doğrulttu. Eğer doğru zamanda ileri atılabilirsem, onu arkasındaki büyük ağaca sıkıştırabilir, belki de silahı elinden alabilirdim. "Bunu yapmak istemezsin, Harrison. Onu benim öldürmediğimi biliyorsun. Onlar yaptı, bizi yakalayan canavarlar."

"Fark etmez dostum. Onu üsten çıkarmamalıydın. Bunu ona sen yaptın. Küçük kız kardeşim senin yüzünden öldü ve şimdi seni yaratana kavuşma vaktin geldi." Eli titriyordu ama planlarını uygulamaya niyetli olduğunu hissediyordum.

Yıllar önce, görev başında ya da başka bir yerde ölmek umurumda bile değildi. Uğruna yaşayacak bir şeyim yoktu.

Şimdi, ben yaptım.

Aşık olduğum, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın.

Bella.

Parmağını tetiğe bastırdığında, arkamda yaprakların çıtırdadığını duydum. Bakışlarını kısa bir an için kaldırdığında yere atladım.

Ve hemen iki şey duydum.

Kesinlikle bir kadın sesinden gelen ilkel bir bağırış ve bir vınlama sesi.

Bir saniye sonra, bir ok üst kolunu deldi, kullanılan silahın gücü onu devasa meşeye doğru savurdu, keskin uç kabuğu geçerek ağacın kalbine saplandı.

Başımı kaldırdığımda Bella yaylı tüfeği elinde tutmaya devam ediyor, bir başka ok için uzanmaya başlamıştı bile.

"Bella," diye seslendim.

Bakışlarını bana doğru çevirdi ama ardından bir metal ok daha alarak yaya yerleştirdi.

"Yapma bunu, şehirli kız. O buna değmez."

Bella derin bir nefes aldı ve bu kez adamın göğsüne bir kez daha nişan aldı. "Kazanmasına izin vermeyeceğim. Bir daha kimsenin kazanmasına izin vermeyeceğim. Sana zarar veremeyecek."

"Siktir git, kaltak." Harrison acı içinde kıvranıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu. Ona doğru uzun adımlarla ilerledim ve silahı önüne düştüğü yerden çektim.

Kullandığı çirkin isim, gözlerinde fark ettiğim ateşi daha da körükledi.

Nefes nefese ağzımı sildim ve hâlâ kolumu uzatarak ona doğru yürüdüm. "Silahımı indir Bella. Benim için. Bizim için."

Başını dik tuttu. "Jagger bir katil değil, seni pislik. O lanet olası bir kahraman. Bunu kafana sok."

Harrison güldü ve o da ateş etmeyi tartışmaya devam etti. "Bella.

Bebeğim. ," diye fısıldadım, biraz daha yaklaşabilmişim.

"Bunu ödeyeceksin, seni canavar." Neyse ki yayı indirdi ve ben de silahı elinden alıp derin bir nefes almadan önce kot pantolonumun kemerine sokabildim.

Bir elimde yay, diğerinde ok, onu kollarıma çektim. "Her şey bitti. Her şey yoluna girecek."

Kendini itmeden önce birkaç saniye bana sarıldı. Ona doğru yürümeye başladığında derin bir nefes daha aldım. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi tutuklanacak." Harrison

güldü. " sanmıyorum."

Bella, pislik erkeklerle misilleme yapmadan başa çıkabilecek türden bir kadın değildi. Yaşadığı onca şeyden sonra, benden daha az sabırlı ve özenliydi. Uzun adımlar atarak adamın yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Piç yine güldü ve aynı anda diğer kolunu kullanarak kadının boynuna doladı. Anında onu boğmaya başladı.

"Bırak onu," diye bağırdım ona.

Boğulma sesleri adamın ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Ok ve yayı bırakıp silahını ellerime aldım.

"Bırak dedim. Bırak onu. Gitsin."

Tutuşu daha da sıkılaştırmıştı, Bella kendini kurtarmak için çırpınıyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, nefesi kesilirken ağzı burkulmuştu. Yüzünün yan tarafını kavradığında, boynunu kıracak acımasız bir açıyla bükmeye hazırdı, temiz bir atış yapmak için onda bir şansım vardı.

"Bella!" Bağırdım.

Belki de iki insanın birbirinin zihnini okuyabilmesi hakkında söylenecek bir şey vardı. Belki de ihtiyacımız olan tek şey paylaştığımız bağıdı. Aşk. Evet, her şey aşkla ilgiliydi. Zaman değerliydi ve benim tatlı şehirli kızım dirseğini onun karnına sapladı.

Adamın tutuşu zayıflayınca, kendini serbest bıraktı ve vücudunu yere fırlattı.

Ve bir atış yaptım.

* * *

Bella

"Esme!" Kliniğe girdiği anda çılgılık attım. "Gelmişsin."

"En iyi arkadaşımın ABD'nin küçük bir kasabasındaki yeni kliniğinin açılışını gerçekten kaçıracağımı mı düşünüyorsun? Hayatta olmaz, kızım. Küçük bir sürpriz."

Ona sıkıca sarıldım ve Jagger'a sinsi bir sırıtış attım. "Harika bir tane. Burada olmana çok sevindim. Çok gerginim."

"Olmamalısın. Siz harika bir doktorsunuz. Danger Falls sana sahip olduğu için çok şanslı." Uzaklaştı ve hemen güneş gözlüklerini baştan çıkarıcı bir şekilde kaldırarak köşedeki duvara yaslanmış olan Jagger'a baktı. Kaslı kollarını kavuşturmuş, siyah üzerine siyah kıyafetiyle seksi ve tehlikeli bir hava yayıyordu.

Bu da her zaman ağzımı sulandırırđı. "Peki bu yakışıklı adam kim?" diye mırıldandı.

"Kahraman Jagger," diye cevapladı Cally.

"Oh, küçük ufaklık. Seni görmek çok güzel. Ve bu da kötü şöhretli Zeyna olmalı, gelmiş geçmiş en iyi kahraman."

"O benim, Esmey Teyze. Tamamen benim."

Esmey ve küçük kızımaya bir ayı gibi sarıldı. Cally ile sohbet edip Zeyna'nın başını okşarken, ben de fırsattan istifade Jagger'a yaklaştım. Belki ben de onun gibi biraz kasılarak yürüyordum. "Ne düşünüyorsun koca adam? Burası senin için yeterince renkli mi?"

Sadece onun yapabileceğı gibi kaşlarını çatdı. "Parlak renkler."

"Her odadaki yavan bronzluktan bir değışiklik olması gerekiyordu. Hadi ama. Bana o muhteşem gülümsemeyi göster. Sende bir tane olduğunu biliyorum."

Kaşlarını daha da çatdı.

Oflaması şaka amaçlıydı. Son birkaç haftadır nihayet neşelenmeye başlamıştı. Sadece avukatlık bürosuna ödeme yapmakla kalmayıp kliniğı de benim için satın aldığını öğrendiğimde neredeyse kızacaktım.

Ta ki sağduyum beni ele geçirene kadar.

O sadece benim kahramanım değıldi. O benim için tek erkekti.

Burnuna vurdum ve beni kollarının arasına alıp salladı. Cally sonunda buranın yeni evimiz ve kahramanımızın da benim yeni erkeğim olduğu gerçeğine alışmıştı. Ona söylediğimde doğrudan gözlerimin içine baktı ve "Anne," dedi.

"Oldukça harikasınız hanımefendi," dedi bana. "Hâlâ çok kötü bir kızım ama bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Bence harika olan sensin, ama beni asla evcilleştiremeyeceksin."

Başını iki yana salladı. "Bahse , günışığım. Ve sen benim hayatımı kurtardın."

"Sen benimkini kurtardın. Birkaç kez, ama kim sayıyor ki?"

Başını eğip kulağıma sokulup kulak mememi ısırduğında gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Son birkaç hafta inanılmaz geçmişti, röportaj için peşimizi bırakmayan muhabirler hariç.

Harrison, Jagger'ın hesaplanmış kurşunu sayesinde hayatta kaldı ve Roanoke Polis Departmanının eline geçti. Nedense Şerif Young'ın onu cinayete teşebbüs suçlamasından kurtarabileceğini sanmıyordum.

"Bir şaplak sonra. Çok geciktin," diye fısıldadı. Kızardım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bayılmışım.

Beni kollarına çekti. Eridim.

Tatillerini, bize taktığı isimle, üç kızıyla birlikte geçirmekten bile keyif alıyordu. Evini kahkahalar ve kirli bulaşıklarla doldurmuştuk.

En azından bana hatırlatmaktan hoşlandığı şey buydu.

"Şimdi, sağdıç olmayı kabul ettin. Değil mi?" Ona kötü kötü baktım.

Onun ağır iniltilerine bayılıyordum. "Evet, canım."

Ona sırtarak baktıktan sonra dudaklarını tekrar gagaladım.

"Tamam, siz ikiniz. Bunu sonraya saklayın. Açmamız gereken kapılar ve ev sahipliği yapmamız gereken bir parti var," dedi Esme arkamızdan.

Gülerek, arkamı dönmeden önce Jagger'ın alt dudağını ısırdım. Elini Cally'nin gözlerinin üzerine koymuş olması beni güldürdü. "Bizi daha önce öpüşürken görmüş."

"Evet, Esme Teyze. Ben büyük bir kıyım," diye ağzından kaçırdı Cally ve Esme'nin elini törenle çekti.

Woof. Woof.

"Gördün mü, Zeyna da aynı fikirde. Beş dakikamız var. Umarım, bize katılmak için bekleyen büyük bir kalabalığımız vardır. Bol miktarda içkimiz ve kurabiyemiz de var." Arkadaşıma göz kırptım ve daha bu sabah getirdiğim taze çiçekleri kabarttım. Boyamaktan ve klinik için yeni resimler satın almaktan keyif almıştım. Ama çoğunlukla, diğer her şey aynı kalacaktı. İki çalışan da dahil. Ve Doktor Welby herhangi bir sorum olursa yanımda olacağına söz vermişti.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı ama heyecanlıydım ve hevesliydim.

"Duydun mu?" Esme yaklaşırken, sesini alçak tutmaya çalışarak sordu.

"Neyi duymadın? Artık haberleri izlemiyorum ya da okumuyorum."

"Yapmalıydın. Joel artık ameliyat yapmıyor. Tıp kurulu lisansını iptal etti. Sanırım birkaç ameliyatta hata yaptı ve plastik cerrahi yaparken yakalandı. Düşünebiliyor musunuz? Ve bu onun endişelerinin en küçüğü."

Ona bir bakış fırlattım. "Adama kötü niyet dilemeyeceğim." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Oh, hadi ama."

"Tamam, haftalar önce senin evinde yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Kuzenini aramak için seni ikna edebilirim."

İkimiz de güldük. Joel kesinlikle buna değmezdi.

"Şimdi, ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

Esme omuz silkti. Kadının bir şeyler planladığı belliydi. "Şey... Tatil köyündeki işi alıp almayacağıma bağlı." Cevabımı beklerken içini çekti ve yanaklarını şişirdi.

"Aman Tanrım. Onu alacaksın. Kardeşi Hunter her an burada olabilir. Sizi tanıştırayım. Tesise bayılacaksın. Seveceğini biliyorum."

"Kardeş, ha?" Dudaklarını yaladı. "Tatlım, eğer o muhteşem adama benziyorsa, asla ayrılmayacağım."

"Aklına bir şey gelmesin. Kiralık yardımcılarla arkadaşlık etmek yok."

"Oh, ama. Yengem olmak istemiyor musun?" Kirpiklerini kırıştırdı.

"Biz evlenmiyoruz."

"Eğer o adamın bakışları size bir işaret veriyorsa, öylesiniz."

"Orada kız kıza konuşmak yok," diye girdi Jagger. Huysuz gibi davranıyordu ama ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

Yine de ona dikkatli bir göz attım.

Kapı açıldı ve Denise, yanında Hunter ve Shephard'la içeri daldı. Kollarında kocaman bir gül buketi vardı.

"Şuna ve harikayeni doktor içinde Kasaba." Denise itilmiş onlar hemen Shephard'a işaret etti. "Bir fotoğraf çek."

Sonraki birkaç dakika boyunca bu anısal olayın fotoğrafları çekildi, bu değerli zaman bana ailelerin nasıl olması gerektiğini hatırlattı.

Onlar konuşmaya devam ederken, gelen misafirlerin içeri girip mekânı görmelerine izin vermeye karar verdim.

Yaklaşık otuz kişiyi davet etmiştim ve neredeyse hepsi geleceğini söylemişti. Çalışmalarımı başlatmaya hevesliydim ve bunu yapmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu.

Verandaya çıktığımda, Jagger'ın Danger Falls ve çevresindeki birkaç dükkâna giderek avladığı çiçeklerin ne kadar güzel olduğu da dâhil olmak üzere birkaç şey dikkatimi çekti. Hercai menekşe. Ocak başındaki soğuğa dayanabilirlerdi.

İkincisi ise günün ne kadar mükemmel olduğuydu. Hava soğuktu ama gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Üçüncüsü ise kutlamaya katılmak için bekleyen tek bir kişinin bile olmamasıydı.

Bir tane bile yok,

Ne Poppy, ne Zoe, ne Carlos, ne Jenny, hatta ne de lokantadaki dedikoducu kızlar. Doktor Welby de değil.

Şaşırmıştım ama nedenini biliyordum. Bu kasabada istenmiyordum.

Bir hıçkırık beni ele vermekle tehdit etti ve onu tutmak için elimden geleni yaptım, kliniğe geri dönmeye hazırdım.

Jagger beni tuttu ve yüzümü sokağa dönmemi sağladı. "Ne görüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Tersledim. "Burada kimsenin olmadığı gerçeği dışında mı? Kimse umursamıyor mu? Herkes aynı şeyi mi düşünüyor? Ben bir porno yıldızıyım."

"Sus," diye hırladı beni arkamdan vururken. Güpegündüz. "Tamam, şunu deneyelim. Benim için gözlerini kapat ve ne görüyorsun?"

Hatta talimatlarına uymamı sağlamak için bir elini gözlerimin üzerine koydu. Oflayıp pufladım ama bundan kaçış olmadığını biliyordum. "Güzel binaları ve güler yüzlü insanları olan şirin bir kasaba."

"Devam et."

"Hayatımın aşkının, küçük kızımın, güzel yavru köpeğimin yaşadığı ve bir evimin olduğu bir yer. Gerçi yeni perdelere ihtiyacımız var."

"Ugh. Başka bir şey var mı?"

"İyi bir aile ve klinik bir bina. Muhtemelen. Belki bir gün hastalarım olur."

"Çok huysuz bir kötömsersin," dedi bana. "Sana bir haberim var." "Öyle mi, Bay Huysuz?"

"Kahve fincanınızı oturma odasında bıraktığınızda ya da ışıkları söndürmeyi unuttuğunuzda bile sizi seven bir erkeğiniz var. Geceleri küçük horlamalarınıza bayılan bir adam."

"Ben horlamam."

"Evet, öyle. Ama onlara bayılıyorum. Özellikle sevişirken bana attığın bakışlara bayılıyorum. İçiyle dışıyla çok güzel bir insansın ve bunu herkes biliyor."

"Herkesin olduğunu sanmıyorum. Burada değiller Jagger. Başarısız oldum."

İç çekiş i çok abartılıydı. "Düşün ve tekrar bak, şehirli kız. Şehirliler iyi insanlarla karşılaştıklarında onları tanırırlar."

Elini yavaşça çekerken, görüşümün yeniden ışığa alışması birkaç saniye sürdü. Alıştığında ise gördüklerim karşısında şok olmuştum.

Her yerde 'tebrikler, Dr. Winters' yazılı tabelalar vardı, hepsi de canlı sihirli kalemle yapılmıştı. Masalar kuruluyor, minibüslerden ve arabaların bagajlarından yiyecek ve içecekler geliyordu.

Balonlar vardı ve aniden görünmeyen bir kaynaktan müzik çalmaya başladı.

Zoe ve Poppy de buradaydı. Doktor Welby ve kızı olması gereken genç bir kadın. Ve dedikoducu kız kardeşler.

Ve tanımadığım insanlar vardı. Bir sürü insan, hepsi de büyük bir festival partisi için hazırlanırken bana el sallıyorlardı.

"Gördün mü? Onlar da ben de seni seviyoruz. Burası senin evin."

Kalabalıktan uzakta, tek başına duran bir adam fark ettim. Arkasında muhteşem, şık siyah bir Maserati vardı. Koyu renk takım elbisesi ve güneş gözlükleriyle duruyordu, tuzlu ve biberli saçları nazik bir görünüm sağlıyordu.

"Kim o?" Ben sordum.

"Michelangelo Ross." Jagger yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Babanla tanışma vaktinin geldiğini düşündüm. Bana kızma. Lütfen kızma. Bir kızı olduğundan haberi yoktu. Bugün burada olmak istedi ve ben de seni önemseyen düzinelerce insan olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Kızgın mı? Nasıl kızgın olabilirim?" Gergin mi? Evet. Heyecanlı mı? Evet.

"Sana asla kızgın değilim." Onu kucakladım ve Jagger iç çekti.

"Git merhaba de. Bence söyleyecekleri hoşuna gidebilir."

Çekildiğimde tezahürat devam ediyordu, hayatımın aşkına bir öpücük kondurdum.

Ben rahat bir nefes alırken, içerideki diğerleri de verandada ona katıldılar. Danger Falls. Ev. Aile. Arkadaşlar.

Sevgiler.

Son

AFTERWORD

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu

yorumlar ve yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağlamak için daha da sıkı çalışmamızı sağlıyor.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

BOOKS OF THE MOUNTAIN MEN OF DANGER FALLS SERIES

Shephard

Karanlık, fırtınalı bir gecede, bir yabancı beni kendi otel odamda çıırılçıplak soydu, kıcıma kıpkırmızı bir şaplak attı ve sonra beni yatağa çivileyerek en utanç verici fantezilerimi çiğ, iğrenç bir gerçekliğe dönüştürdü.

İsim yok. Taahhüt yok.

Sonra hayatıma geri döndüm ve ben tüm binanın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atarken beni bir canavar gibi azdıran muhteşem denizciden dönüşen dağ adamını son kez gördüğümü düşündüm.

Ama kaderin başka planları vardı.

Bir katilin Danger Falls'ta ölüm izleri bırakmasıyla, park bekçisi olarak işim bir iz sürücü tutmamı gerektirdi ve bu adam, beni bir kez zaten kendisine ait kılan aynı yontulmuş tanrı çıktı.

Ve bu sefer sadece bir geceden sonra gitmeme izin vermiyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE MONTANA BAD BOYS SERIES

Hawk

büyük, kızgın bir denizci ve benimle işi bittiğinde çok kızgın olacağım.

Hawk Travers hafife alınacak bir adam değildir. Bu dersi mümkün olan en zor şekilde, önce acı verici, aşağılayıcı bir şaplakla, sonra da çok daha utanç verici bir şekilde özel olarak öğrendim.

Bela aramaya geldi. Onun yerine kemerimin tadına baktı.

Bryce Myers beni fazla zorladı ve sonunda poposuna kaynak yaptırdı. Ama bu alıngan küçük muhabirin ona bildirirken adımları haykırdığını duymak ne kadar tatmin edici olsa da, sevimli poposunu ne kadar kullanılmış ve yara bere içinde bırakırsam bırakayım etrafta dolanmaktan vazgeçmeyeceğini hissediyorum.

Boyundan büyük işlere kalkıştı ama o artık benim ve ben de benim olanı korurum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Akrep

Sert sevip sevmediğimi sormadı. Bu bana bağlı değildi.

İri yarı, sert bir denizciyi kızdırarak paçayı kurtarabileceğimi sanmıştım. Yüzümü çarşaflara gömdüm, yanan popomu yukarı kaldırdım ve saçlarımı sıkıca avucunun içine aldım.

ve bana sadece Scorpion gibi bir adamın türden utanç verici bir ders verdi.

Kemerimin tadına bakmak için yalvarıyordu. Bundan çok daha fazlasını aldı.

Kendi barımda bana karşı küstahlık yapabileceğini düşünecek kadar çakırkeyif olması Caroline'e bir şaplak kazandırdı, ama anlaşmayı mühürleyen şey kamyonetimle kaçmaya çalışmasıydı. Kemerimi çıplak kıkırda hissedecek, sonra her bir santimimi alırken adımları haykıracak.

Bu yaramaz kıza haddinin bildirilmesi gerekiyor ve ben bunun her anından zevk alacağım.

[Amazon'dan satın alın](#)

Mustang

Ona çiftliğini nasıl yöneteceğini anlatmaya çalıştım. Sonra kemerini çıkardı.

Çiftliği hakkında bir dedikodu duyduğumda Mustang'le bu konuda yüzleştim. Büyük, sert eski denizciyle başa baş mücadele edebileceğimi düşünmüştüm ama sonunda yüzüm kızardı, canım yandı ve çok iyi kullandım.

Ona acıyacağımı söyledim. Ciddiydim.

Danni Brexton, keskin bir dili ve omzunda bir çipi olan ateşli küçük bir sayıdır. O, sert bir şekilde sürülmesi ve ıslak bir şekilde ortadan kaldırılması gereken türden bir bela, ama sadece kemerimin tadına baktıktan sonra.

Bu şımarık ateşi evcilleştirmek için sert bir el ve yanan bir popodan daha fazlası gerekecek, ancak istese de istemese de onu güvende, sağlam ve yatakta adımları haykırmaya devam ettirmeyi planlıyorum. Onunla işim bittiğinde, bana ait olduğuna dair aklında en ufak bir şüphe gölgesi kalmayacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Nash

Beni mülkünde yakaladığında polisi aramadı. Sadece kemerini çıkardı.

Nash beni mafyadan kaçarken kulübesine girerken yakaladı ve benden cevap ve itaat istediğinde ikisini de vermedim. Sonra kemerini çıkardı ve bana büyük, kaba bir denizciyle oyun oynayan yaramaz kızlara ne olduğunu olabilecek en utanç verici şekilde öğretti.

O benim korumam altında. Bu ona karşı nazik olacağım anlamına gelmiyor.

Michelle'in sadece saklanacak bir yere ihtiyacı yok. Kendini pervasızca meydan okuyarak riske attığında poposunu açacak ve acıyana ve hıçkırana kadar şaplak atacak, sonra yüzünü çarşafı sokacak ve her vahşi dorukta adını haykırmasını sağlayacak bir adama ihtiyacı var.

Bunların hepsini ve çok daha fazlasını benden alacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Austin

Bu hayvana binmeyi teklif ettim. Sonunda ben oldum.

Austin'i ilk gördüğümde otostop çekiyordu. Onu bırakmak için durdum, ama bu iri yarı, kaba saba eski denizciyi gideceği yere kadar götüremedim. O beni götürmekle çok meşguldü.

Yetkinin kendisinde olduğunu sanıyordu. Sonra kemerimi çıkardım.

Francesca Montgomery yanıma yanaştığında kim olduğunu bilmiyordum ama neye ihtiyacı olduğunu biliyordum ve ona bunu verdim. Uzun, sert ve derinlemesine, ta ki titreyen çıplak poposu hala kemerimin izlerini taşıırken defalarca doruğa ulaşıp adımı haykırana kadar.

Ama biri onu incitmek istiyor ve biri benim olan bir şeyi incitmeye çalıştığında, bunu kişisel olarak alıyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE MISSOULA BAD BOYS SERIES

Phoenix

Bekâr bir baba, savaş yarası almış bir denizci ve bir duman atlayıcı olarak hayatım yeterince karmaşıktı.
Sonra Wren Tillman kasabaya geldi, şımarıktı ve kemerimi almak için yalvarıyordu.
Onu bir kar fırtınasından kurtardıktan sonraki tutkulu gece kısa sürede çok daha fazlası oldu.
Babası kendi çıkarı için onu evlendirmeyi planlıyor, ama ben onu sahiplendim ve elimde tutmayı planlıyorum.
İsterse buna karşı koyabilir ama kalbinin derinliklerinde zaten benim olduğunu biliyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

Yılan

Ülkeme hizmet etmek için Missoula'dan ayrıldım ve acı dolu, kırık bir adam olarak geri döndüm.
Ancak Chastity Garrington iyileşmemi kişisel mücadelesi haline getirdiğinde, kendi misyonum olduğuna karar verdim.
Ona hakim olmak.
Onun görevi kolay olmayacak ve gözlerindeki ateş bana benimkinin de kolay olmayacağını söylüyor.
Yine de aramızdaki kıvılcım anlık ve ikimiz de biliyoruz ki çok yakında ıslanacak, acıyacak ve adımı haykıracak.
Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum.
Bedenim iyileşene kadar, onun kalbini almayı planlıyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Maverick

Onu bir vadide kapana kısılmış halde bulduğumda, Lily Sanborn'un sadece kayıp bir turist olduğunu düşünmüştüm. Sonra kamyonetimi çalmaya çalıştı ve kaçtığını fark ettim... ve kemerimin bir dozuna ihtiyacı olduğunu.
Kulübemde kızı yanarken ve dışarıda şiddetli bir kar fırtınası varken, aramızdaki kıvılcımı inkar etmek mümkün değil ve ikimiz de biliyoruz ki yakında onu en güzel şekilde kucağıma aldığımda adımı haykıracak.
utanç verici bir şekilde.
Ancak geçmişi onu yakaladığında, peşine düşen erkekler zor bir ders öğrenecektir.
O artık benim ve benim olanı korurum.

[Amazon'dan satın alın](#)

MORE ROUGH ROMANCES BY PIPER STONE

Kartal Gücü

Onur Borcu

BorcuSadakat

Borcu Fedakarlık

Bağımsız Romanslar

Yakalanan ve

Edilmeye Çalışılan

YakıldıTerbiyeKülh

anbeyi

Rehine

Tutuldu

Hard Ride

Bounty

Büyük Tırı

Ele

Geçirildi

Zalim Ustalar

Sert Erkekler

Kaba Kaba ve

Kirli Sürüş İlkel

İçgüdüTiran

Kirli Rogue Sağlam

ve Kirli

Onun Sağlam Koruyucusu

BOOKS OF THE BRUTAL EMPIRE SERIES

Pakhan

Caroline Randall peşinde İtalyan mafyası ve gidecek başka yeri yokken kapımda belirdiğinde, Onu içeri aldım. Sonra kemerimi çıkardım ve ona boylarından büyük işlere kalkışan ve en iyi arkadaşlarının babasının onları kurtarmasına ihtiyaç duyan yaramaz kızlara ne olduğunu öğrettim.

Ben bir Rus mafya patronuyum ve o benim yarı yaşımda. Ona sadece işler yoluna girene kadar kalabileceği güvenli bir yer sağlamalıydım, güzel vücudunu cezalandırıcı bir öpücük için duvara yaslamamalıydım.

Ama kendime engel olamadım.

Bu yüzden ben ona onun gibi bir kızın benim gibi bir erkeğe nasıl geleceğini öğretirken adımları haykırıyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

Meclis Üyesi

Aleksander Semenov işteki ilk günümde beni masasının üzerine yatırıp çıplak kıkırma şaplak attığında, o sadece bana yaramaz kızlara ne olacağını öğreten sert, günahkâr seksi patronumdur.

Ama bu gece yatakta onun adını haykırdığımda sadece sekreteri olmayacağım.

Onun gelini olacağım.

Babamın beni New York Bratva'sının en iyi adamlarından birine söz verdiğini biliyordum ama Aleksander bugün kapıdan içeri adımını atana kadar itaat edeceğim kişinin patronum olduğunu fark etmemiştim.

Ve bunu kastediyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Tuğgeneral

O karanlık balkonda Chantel'in kıyafetlerini yırtıp ona tam da ihtiyacı olan şeyi verdiğimde, gecenin içinde teslim olduğunu haykıran kızın bana yasak olması gerektiğini bilmiyordum.

Sadece babası olacak yaşta olduğum için değil, hatta onu üvey kardeşim büyüttüğü için de değil.

Çünkü o, mükemmel küçük bedenine yapacağım kötü şeyler için, onu yalvartmak, kıvrınmak ve saçları avucumun içinde sıkıca kavranmış ve kıkır kemerimden yara bere içindeyken tekrar tekrar boşalmasını sağlamak, sonra onu ters çevirip daha da utanç verici bir şekilde sahiplenmek için fazla masum.

Ama umurumda değil.

O artık benim ve onu tutacağım.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE SAVAGE EMPIRE SERIES

Kingpin

Onu evime gizlice girerken yakaladığımda, Raven'ın sadece aptalca bir kız öğrenci yurdu cesareti gösteren bir kız olduğunu düşündüm, bu yüzden kemerimle çıplak kıcını ateşe verdim ve sonra ona çok daha utanç verici bir ders verdim.

Düşmanımın kızı olduğunu öğrenmeden önce tohumlarım kalçalarından aşağı damlamaya başlamıştı bile.

İşte o zaman onu tutmaya karar verdim.

Ve onu gelinim yapacağımı.

[Amazon'dan](#)

[Satın Alın The](#)

Capo

Kulüplerimden birine gizlice giren güzel küçük fişeğin en iyi arkadaşımın kızı olduğunu öğrendiğimde, kemerimle çıplak kıcını kızartmış ve onu iyice mahvetmişim.

Ama şimdi onu göre, onu tutuyorum.

Yasak meyvenin tadı daha tatlıdır.

[Amazon'dan satın alın](#)

The Wiseguy

Son konuştuğumuzda, Zoe Thibodeaux aşık bir kız öğrenciydi. Ama şimdi New Orleans'ın en güçlü mafya babasının kızı büyüdü... ve saçlarını avuçlarımla arasına alıp ona benim olmanın ne demek olduğunu öğretmeden önce çıplak kıcına kemerimi geçirmemi bekliyor.

Babası onu güvende tutmam için bana güvendi ama ben bundan çok daha fazlasını yapacağım.

Onu sonsuza dek saklayacağım.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE RUTHLESS EMPIRE SERIES

The Don

Maxwell Powers, babam vurulduktan sonra hayatıma girmişti ama o delici mavi gözleri benimkilere takıldığı anda, eski arkadaşının intikamını almaktan daha fazlasını yapacağını anlamıştım.

Onu küçüklüğümden beri görmedim, ama bu beni eğip çıplak kıcımlı kemerle dövmesini engellemeyecek... ya da bakire bedenimi ele geçirirken adını haykırmamı sağlamayacak.

Benim iki katım yaşında ve o benim vaftiz babam.

Ama bu gece sırlıslık ve onun için hazır olacağımı biliyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Consigliere

New York'un en acımasız suç örgütünün danışmanı olan Daniel Briggs, ülkeyi demir yumrukla yönetmektedir. Ama burada, Los Angeles'ta, o sadece ağabeyimin en iyi arkadaşı, her şekilde yasak.

Bu göz kamaştırıcı yakışıklı milyarder Batı Yakası'nın en gözde bekârı olabilir ama onun gözünde ben hâlâ kendisini acımasızca taciz edecek erkeklerden korunmaya muhtaç küçük bir kızım.

Onun gibi adamlar.

Ama yakında büyüdüğümü anlayacak ve o zaman genç aşkımın sonunda Benden sakladığı tarafını gösteriyor bana - karşılık verdiğim için çıplak kıcımlı kabartacak ve sonra saçlarımı avucunun içine alarak her zaman ona ait olanı alacak vahşi tarafını.

Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim bana yapacağı her şeyin tamamen günahkar olacağı.

[Amazon'dan satın alın](#)

Underboss

Francesco Arturo üç yıl önce istenmeyen bir evlilikten kaçmama yardım ettiğinde, onun New York'taki en güçlü mafya örgütünün gizli patronu olduğunu bilmiyordum.

Ben sadece on sekiz yaşında kaçak bir bakireydim, o ise Ege Denizi rengindeki gözleriyle beni büyüleyen, sonra da beni yatağına götürüp kendine bağlayan yakışıklı bir kurtarıcıydı.

O gün masumiyetimi alabilirdi ama .

Ona verdim.

Ama bu bir peri masalı değil. O mükemmel gece sona erdiğinde, ben hâlâ Chicago'lu bir suç patronunun kızıydım ve babam onu en çok para veren aşağılık adamla evlendirmeye kararlıydı.

Sonunda bana bir talip buldu, ama o acımasız piçin bilmediği bir şey var.

Ben zaten başkasına aitim ve o beni geri almaya geliyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE BENEDETTI EMPIRE SERIES

Zalim Prens

Catherine'in babası babamı öldürtmek için komplo kurdu ve Benedetti ailesine olan bu borç ödenmeli. Nasıl o benden bir şey aldıysa, ben de ondan bir şey alacağım.

Kızını.

Cezalandırmak ve ırzına geçmek için benim olacak, ama acı çektiğinde bu onun günahları için olmayacak.

Benim zevkim için olacak.

Yalvaracak, ama bu benim onu hayal edilebilecek en utanç verici şekillerde sahiplenmem için olacak. Çılgık atacak ama bunun nedeni bir doruğa daha dayanamayacağını düşünmesi olacak.

Ama sonunda teslim olduğunda, bu onu esir alan kişiye olmayacaktır.

Kocasına olacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Acımasız Prens

Alexandra bir senatörün kızıdır, zenginlerin ve güçlülerin arasına karışmaya alışkındır ama bu gece oyunu farklı kurallara göre oynayan erkekler olduğunu öğrenecektir.

Benim gibi adamlar.

Ona romantik davranabilirdim. Onu baştan çıkarabilir ve sonra nazikçe yatağıma taşıyabilirdim. Ama bu bekleyebilir. Bu gece kemerim yüzünden poposu yanarken ve çılgık atmaktan boğazı ağrırken titreyen bedeninden birbiri ardına acımasız bir orgazm çıkaracağım. Gelinim olduğunu bile bilmeden önce benim olduğunu bilecek.

[Amazon'dan satın alın](#)

Vahşi Prens

Gillian'ın babası güçlü bir İrlandalı mafya babası olabilir, ama aileme kan borcu var ve tahsilat için geldiğimde ödeme olarak kızını almadan önce izin istemedim.

Bu ona bağlı değildi... ya da ona.

Onu gelinim yapacağım, ama onu soyamak ve bana ait olanı sahiplenmek için düğün gecemize kadar bekleyecek türden bir adam değilim. Koridorda ıslak, kullanılmış ve ağırlı bir şekilde yürüyecek. Elbisesi, ona kocasına itaatsizliğin sonuçlarını öğretken kemerimin izlerini gizleyecek, ancak hiçbir şey, her adımda uyarılması uyluklarından aşağı damlarken kızarmasını gizleyemeyecek.

Yemin ettiği zaman çoktan benim olmuş olacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE MAFIA MASTERS SERIES

Ödeme olarak onun

Caroline Hargrove babasının bana borcu olduğu için benim olduğunu sanıyor ama arabamda, içi dışı yara bere içinde yanımda oturmasının nedeni bu değil. Islak, çok kullanılmış ve istese de istemese de benimle geliyor çünkü onu istediğime karar verdim ve istediğimi alırım.

Bir senatörün kızı olarak, muhtemelen hiçbir erkeğin ona el sürmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordu, bırakın onu iyice tokatlamayı ve sonra güzel vücuduna mümkün olan en utanç verici şekillerde sahip çıkmayı.

Yanılıyordu. Çok, çok yanıls. Ona hakim olacağım ve bu konuda nazik olmayacağım.

[Amazon'dan satın alın](#)

Teminat Olarak Alındı

Francesca Alessandro'nun babasına bir uyarı olarak esir tutulan bir teminat olması gerekiyordu, ama sonra benimle savaşılmaya çalıştı. Ona kemerimle bir ders verdiğimde ve sonra ona çok daha utanç verici bir şekilde itaat etmeyi öğrettiğimde her vahşi dorukta çığlık atarken acı çekti ve sınırsızlık oldu.

O artık benim. Saklamak için benim. Korumak için benim. İstedğim kadar sert ve sık kullanabilirim.

[Amazon'dan satın alın](#)

İşbirliğine Zorlanmak

Willow Church bana kurşun sıkmaya çalışan ilk kişi değil. Sadece yaşamasına izin verdiğim ilk kişi. Şimdi bedelini hayal edilebilecek en utanç verici şekilde ödeyecek. Kemerimin çizgileri ona itaat etmeyi öğretecek, ama ondan sonra ağrıyan, kırmızı poposuna ne olacağı gerçek dersi öğretecek.

Acımasızca, tekrar tekrar kullanılacak ve her acımasız doruk ona aşağılayıcı gerçeği hatırlatacak: Bana karşı hiçbir zaman şansı olmadı. Vücudu her zaman efendisini tanıyordu.

[Amazon'dan satın alın](#)

İntikam Olarak Talep Edildi

Valencia Rivera, babası benimle yaptığı anlaşmayı bozduğu anda benim oldu. Bu konuda söz hakkı olduğunu sanıyordu ama güzel poposuna geçirdiğim kemer ona aksini öğretti ve teslimiyetini çarşafılara haykırarak geçirdiği bir gece, bana ait olduğundan hiç şüphesi kalmamasına neden oldu.

Onu sert ve sık sık kullanmak, onu düzgün bir şekilde evcilleştirmek için gereken tek şey olmayacaktır, ancak iyi bir başlangıç olacaktır...

[Amazon'dan satın alın](#)

Yalvarmak İçin Yapıldı

Sierra Fox kapıma gelip benden koruma istedi, ben de ona verdim... bir bedel karşılığında. O da Artık bana ait ve onun güzel vücudunu istediğim gibi kullanacağım. Karar vermesi gereken tek şey, onu talep etmeyi bitirdiğimde sevimli küçük poposunun ne kadar ağrıyacağı.

Bana yardım için yalvarmaya geldi, ama inlemeleri ve çığlıkları her acımasız dorukta daha da arttı, ikimiz de çok daha utanç verici bir şey için bana yalvarmasının uzun sürmeyeceğini biliyoruz.

[Amazon'dan satın alın](#)

MORE MAFIA AND BILLIONAIRE ROMANCES BY PIPER STONE

Zalim Krallar

[Yakalandı](#)

[Kontrol](#)

[Edildi](#)

[Fethedildi](#)

Acımasız Krallar

[Kral'ın Esiri](#)

[KralKral'ın](#)

[Kral'ın](#)

[Oyuncağı'ın](#)

[Rehinesi](#)

[Sahiplenmesi](#)

[Kral'ın Talepleri](#)

[Kral'ın Ayartması](#)

Yolsuzluğun Kralları

[Gazap Kralı](#)

[Zulüm Kralı Acı](#)

[Kralı](#)

[Ahlaksızlığın Kralı](#)

[Vahşetin Kralı](#)

[Kötülüğün Kralı](#)

Yolsuzluğun Efendileri

[Cezanın Efendisi](#)

[İntikamın Efendisi](#)

[İntikamın Efendisi](#)

[Yıkımın Efendisi](#)

Ahlaksızlığın

Efendisi

Zamparalığın

Efendisi

Lekeli Rejim

En Zalim Yemin

Çarpık Kucaklaşma

Yakalanan

Masumiyet

Carnal Sins

Zorunlu Teslimiyet

Talep Edilen İtaat Zorla

İtaat

Günahkarlar ve Azizler

Güzel Kötü Adam

Günahkar Güzel

Güzel Saplantı

Baştan Çıkarma

Seytan

Karanlık Uvertür

Ahlaksız Davet Yasadışı

Teklif

Yakışsız Dolaşıklık

Tehlikeli İşler

İkna Kötü

Adamlar

Kulüp Karanlığı

İradesine boyun eğdi
Eliyle kırıldı
O'nun Emriyle Bağlı

Kraliyet Oyuncular Kulübü

Kraliyet Hatası
Flush Kraliyet
Acısı

Karanlığın Kıyısında

Karanlık Yabancı
Karanlık Yırtıcı

Bağımsız Romanslar

Yakalana
n
Acımasız
Av Verildi
Tehlikeli Yabancı
Milyoner Baba Borçlu
Alındı
Bratva'nın Esiri
Avlandı
Ödeme Olarak
Onları Söze Sözmeye
Bağlı Acımasız Satın
Alma
Tehlikeli Bağımlılık
Müzayede Evi
Sorgulandı
Baştan Çıkarma
Yemini Acımasız
Varis

Dikenli Yatak

Açıdan Ahlakı

Gri

Kötü Niyetler

Skandal İrtibat

Acımasızca

Maden

Skandalı

Soğukkanlı Kral

Kesinlikle Yasak O

Bana Ait

BOOKS OF THE ALPHA BEASTS SERIES

Kralın Arkadaşı

Kokusu beni ona çekti, ama daha derin ve daha güçlü bir şey bana onun benim olduğunu söyledi. İnkâr edilemeyecek bir şey. Onu o anda ve orada sahiplenmemi isteyen bir şey.

Onu bir canavarın eşini aldığı gibi aldım. Kabaca. Vahşice. Merhamet ya da pişmanlık duymadan.

Kaçacak ve kaçtığı anda cezalandırılacak ama korktuğu ben değilim. Her titreyen, çaresiz doruk noktası ona vücudunun efendisini tanıdığını hatırlatıyor ve bu onu korkutuyor.

Nazik bir kral olmadığımı biliyor ve yerini öğrenirken benim için çılgılık atacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Canavarın İddiası

Raven benim türümden biri değil, ama kokusunu aldığım anda bana ait olduğunu anladım.

O benim eşim ve ona sahip olduğumda bu nazik olmayacak. Benimle savaşılabılır, ama cezalandırılırken merhamet için yalvarması, kısa süre sonra yerini, üzerine binilip hırpalanırken doruk çılgıllıklarına bırakacak.

Onunla işim bittiğinde, vücudunun teslimiyetinin kanıtı çıplak kalçalarından aşağı damlayan tohumlarımla karışmış olacak. Ama o sadece acı çekmekten ve tamamen tükenmiş olmaktan daha fazlası olacak.

O benim olacak.

[Amazon'dan satın alın](#)

Alfa'nın Eşi

Nicolina'dan eşim olmasını ben istemedim. Bu ona bağlı değildi. Bir alfa kendisine ait olanı alır.

Benden kaçmaya cüret ettiği için çıplak bırakılıp cezalandırılırken merhamet için yalvaracak, ama sahiplenilip hırpalanırken attığı çılgıllıklar, vücudu efendisine teslim olurken çaresiz bir doruk noktası olacak.

O benim ve bunu bildiğinden emin olacağım.

[Amazon'dan satın alın](#)

BOOKS OF THE CENZAN MATES SERIES

Eşlerini Fethetmek

Cenzanlar yıllardır Dünya'ya tehditkâr bir gözle bakıyorlardı ama liderleri ve en güvendikleri savaşçıları tarafından yakalanmak, çırlçıplak soyulmak ve eş olarak kabul edilmek yine de bir şok etkisi yarattı.

En ufak bir başkaldırı için cezalandırılmak ve bu uzaylı zalimlere boyun eğmeye zorlanmak beni çileden çıkıyor ama gemilerinin koridorlarında çırlçıplak dolaştırılırken, iyi cezalandırılmış çıplak popom ve Çaresiz uyarılmışlığım tamamen gözler , arkadaşlarımin ayaklarının dibinde diz çöküp beni istedikleri gibi utanç verici bir şekilde almaları için yalvarmamın ne kadar süreceğini merak etmeden duramıyorum.

[Amazon'dan satın alın](#)

Eşlerini Yakalamak

Cenzalı istilacıların beni burada asla bulamayacaklarını düşünmüştüm ama yanılmışım. Uzaylı zalimlerden üçü beni almaya geldi ve daha gemilerine ayak basmadan çoktan çırlçıplak soyulmuş, iyice tokatlanmış ve mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kadar utanç verici bir şekilde sahiplenilmiştim.

Beni halka ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdiler ve onlara karşı gelmeye cüret edebilecek herkese bir uyarı olarak akla gelebilecek en aşağılayıcı şekillerde kullanılacağım. Ama ben sıradan bir damızlık değilim ve geçmişimde saklı olan sırlar onların dünyasını değiştirebilir... ya da sona erdirebilir.

[Amazon'dan satın alın](#)

Eşlerini Avlamak

Bana kalırsa Cenzalılar her zaman düşmanımız olacak ve onlar gezegenimizde kaldıkça barış olamaz.

Dünyamızı işgal etmelerinin bedelini onlara ödetmeyi planlıyordum, ancak savaşta sertleşmiş eski bir denizcinin yardımıyla iki savaşçıları tarafından avlandım ve yakalandım. Şimdi üçü beni cezalandırırken, utandırırken ve paylaşırken bedelini ödeyecek olan benim.

Bir insanın bu uzaylı vahşilerin tarafını tuttuğu düşüncesi beni öfkelerir de, bu en kötüsü olmaktan çok uzak. Çıplak popoma inen her yakıcı kayış darbesinde, tekrar tekrar sahiplenildiğim her vahşi itişte ve her çığlık atan dorukta, bana gerçekten ihanet edenin kendi titreyen, tamamen kullanılmış bedenim olduğu daha açık hale geliyor.

[Amazon'dan satın alın](#)

MORE SCI-FI AND PARANORMAL ROMANCES BY PIPER STONE

Alfa Hanedanı

[Zincirsiz Canavar](#)

[Vahşi Vahşi](#)

[Acımasız Canavar](#)

[Yırtıcı Yırtıcı Vahşi](#)

Karanlık Kurtlar

[Talep Onun](#)

[EtmekSahip](#)

[Olmak Onun](#)

Bağımsız Romanslar

[Canavarlar tarafından](#)

[sahiplenildi Rogue](#)

[İlkel Hasat](#)

[Bereketli](#)

[Kirlenilmiş](#)

[Açık](#)

[Artırmalı](#)

[Canavar](#)

[Gladyatör](#)

[Savaşçılar](#)

[rı Captor](#)

[Esir Eşi](#)

[Kurtun](#)

[İşaretini](#)

[Alacak](#)

ABOUT PIPER STONE

Amazon Top 150 Uluslararası En Çok Satan Yazar, Kindle Unlimited All Star Piper Stone çeşitli türlerde yazıyor. Karanlık mafya, kovboy ve denizci dünyalarından çağdaş ters harem, şekil değiştiren romantizmi ve bilim kurguya kadar, okuyucuları karanlık, duygusallık, gerilim ve her zaman romantik bir HEA ile memnun çalışıyor. Yazmadığı zamanlarda onu merlot yudumlarken, üç Golden Retriever'ı (Indiana Jones, Magnum PI ve Remington Steele) ve muhteşem yemekler yapmaktan zevk alan kocasıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

Dangerous is Delicious.

* * *

Onu şu adreste bulabilirsiniz:

Web sitesi: <https://piperstonebooks.com/>

Bülten: <https://piperstonebooks.com/newsletter/> Facebook:

<https://www.facebook.com/authorpiperstone/> Twitter:

<http://twitter.com/piperstone01>

Instagram: <http://www.instagram.com/authorpiperstone/>

Amazon: <http://amazon.com/author/piperstone> BookBub:

<http://bookbub.com/authors/piper-stone> TikTok:

<https://www.tiktok.com/@piperstoneauthor> E-posta:

piperstonecreations@gmail.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.